Marie-Therese de Brosses
Răpiri extraterestre
Ipoteze – Anchete – Dovezi
Traducere de Nicolae Baltă
Coperta: EDITURA Z 2000
Titlul original „*Enquête sur les enlevements extraterrestres*” – Pion, Paris, 1995
Translation Copyright © EDITURA Z 2000
EDITURA Z 2000, 2000
Avertisment1

Studiul răpirilor – în sensul pe care îl înţelegem aici, adică de rapt şi toate episoadele surprinzătoare presupuse a se produce în timpul când subiectul se simte captivul unor fiinţe stranii – se bazează exclusiv pe relatările unor martori a căror bună-credinţă şi sinceritate nu pot fi puse la îndoială, aşa cum vom vedea de-a lungul acestei cărţi, deci pe mărturia unor *experienţe subiective*, şi nu pe nişte fapte. Noţiunea aceasta de subiectivitate este capitală. Ca să nu dăm decât un exemplu, durerea este un fenomen subiectiv, ea neexistând în sine şi fiind resimţită cu intensităţi care variază în funcţie de sensibilitatea fiecăruia şi uneori chiar de contextul socio-cultural.

Această diferenţă obiectiv/subiectiv nu trebuie niciodată pierdută din vedere atunci când încercăm să înţelegem asemenea relatări. Pentru a nu supraîncărca acest eseu, vom evita folosirea nuanţei de posibilitate, scriind că domnul X „a văzut…” în loc de „domnul X spune că a văzut…”. Din aceleaşi motive de economie de stil, vom spune că „răpitorii au făcut cutare sau cutare lucru”, fără a utiliza perifraze mai „obiective”, însă prea lungi, de tipul „conform acestei mărturii, pretinşii răpitori ar fi făcut cutare sau cutare lucru”. Dacă ţinem seama de buna-credinţă a martorului, aceasta nu înseamnă şi că îi considerăm relatarea drept un fapt obiectiv. Cine însă, narând cea mai banală întâmplare din viaţa de zi cu zi, ar îndrăzni să pretindă că este obiectiv?

1 Termenii de răpire (*abduction*), capturare, vizită, întâlnire şi ÎNTÂLNIRE DE GRADUL IV sunt utilizaţi aici

nediferenţiat pentru a desemna acţiunea de răpire. Cei de răpit, capturat sau vizitat sunt utilizaţi pentru a-l desemna pe cel ce susţine că a trăit această experienţă.

Un straniu seminar la MIT. Enigma „timpului lipsă”. Conspiraţia tăcerii. Amploarea fenomenului: 3.700.000 de americani capturaţi de ET? Şi nu sunt bolnavi mintali…*

Controlul invitaţiilor, verificarea identităţii, bifarea pe liste: în această săptămână, trebuia să prezinţi toate garanţiile necesare pentru a pătrunde înăuntrul MIT. Cu atât mai mult se cuvine să precizăm fără întârziere că prestigiosul *Massachusetts Institute of Technology* adăpostea cel mai uimitor congres şi totodată cel mai secret. Aleşi pe sprânceană, vorbitorii şi participanţii trebuiseră să semneze în prealabil o declaraţie conform căreia se angajau pe cuvânt de onoare să nu înregistreze nimic din alocuţiunile ţinute în cursul acgstor cinci zile şi să nu divulge nicio informaţie, atât presei, cât şi publicului, încât îţi venea să crezi că era vorba de un seminar clasat „Secret de Apărare Naţională”. Nu era totuşi cazul.

Tema care îi întrunea în cea mai mare taină pe congresişti nu era alta decât cea reprezentată de răpiri. Nu însă de oricare, nu de răpirile banale, ci de acelea comise de… extratereştri. Un subiect care la prima vedere nu este prea compatibil cu o instituţie atât de nobilă. Atunci, ce era cu acest congres? Să fi fost o simplă întrunire a unor minţi înfierbântate, organizată de ozenologi*, sau vreo păcăleală a unor amatori de science-fiction? Cu siguranţă că nu; era suficient să ştii cine sunt promotorii ei, două personalităţi respectabile ale *establishment-ului* – profesorul David E. Pritchard (profesor la MIT, un fizician considerat de colegii săi drept candidat la Premiul Nobel) şi doctorul John E. Mack (unul dintre cei mai celebri psihiatri din Statele Unite ale Americii, profesor de psihiatrie la şcoala de medicină de la Harvard, laureat în 1977 al Premiului Pulitzer pentru biografia lui T.E. Lawrence, *A Prince of Our Disorder*), ca să înţelegi dezamăgirea încercată de cei ce nu fuseseră invitaţi să descopere abordarea serioasă a unui subiect

cum nu se poate mai insolit, dar cu care americanii încep să se familiarizeze.

De câţiva ani, mediile difuzează mărturiile unor bărbaţi şi femei care povestesc că nişte umanoizi ciudaţi i-au luat cu forţa înăuntrul unui OZN* între 13 şi 17 iunie 1992.

1 Plasat la sfârşitul unui cuvânt şi în ocurenta sa primară, asteriscul trimite la glosarul de la sfârşitul volumului.

şi i-au supus unor umilitoare şi dureroase examene fiziologice, însoţite de prelevări organice. Mulţi dintre aceştia susţin că li s-au introdus în cap aparate minuscule, iar unii îşi arată cicatricele de pe corp, care par să le coroboreze spusele.

În Statele Unite ale Americii au fost efectuate anchete îndelungate consacrate *miilor* de persoane care au relatat fapte analoge. Acestea sunt reprezentate de cei *răpiţi*. Acest termen face de-acum înainte parte din vocabularul sfârşitului nostru de secol şi îi desemnează, la modul general, pe toţi cei ce afirmă că au fost nu numai capturaţi, ci şi supuşi unor diverse examene, atât fizice, cât şi mentale şi psihice, de către o entitate neumană, într-un loc deosebit.

În pofida unei tematici ţinând de literatura de science-fiction (ozn-uri, extratereştri), aceste relatări sunt prezentate de autorii lor drept nişte experienţe trăite. Să fie vorba de impostori, de născocitori sau de deliranţi care au nevoie de tratament de urgenţă? Răspunsul este mai puţin categoric decât s-ar crede la prima vedere. O analiză psihologică dezvăluie că aceste persoane sunt cât se poate de sincere (unele s-au supus chiar probei cu detectorul de minciuni), sănătoase la minte şi nu pot fi plasate în categoria mitomanilor sau a celor ce scornesc poveşti: cu toţii sunt convinşi că au trăit realmente aceste evenimente traumatizante. Fapt tulburător, mărturiile lor se aseamănă într-un mod frapant.

Aventura lor este ascunsă uneori îndărătul unui soi de episod amnezic: în general, două ore din viaţă le-au

„dispărut” literalmente din memorie. Totul începe cu o observaţie insolită. În timpul incidentului de care este vorba, martorul poate fi singur sau însoţit, se află în aer liber sau în maşină, ori chiar în apartamentul său. El vede pe cer un fenomen luminos neobişnuit – un punct sau un glob luminos, nu se poate împiedica să privească acel „lucru”, care se apropie de el, şi pierde amintirea celor ce i se vor întâmpla în continuare. Când îşi recapătă cunoştinţa (deseori la câţiva kilometri mai departe, dacă tocmai era la volanul maşinii în momentul producerii faptelor), îşi dă seama că ora nu mai este aceeaşi. Nu-şi mai aminteşte nimic despre ceea ce s-a putut întâmpla între timp. Este ceea ce se cheamă *missing time**: timp lipsă. Acelaşi fenomen se poate produce deopotrivă într-un dormitor1. Camera este normală, cu excepţia faptului că unul sau mai mulţi umanoizi mici de statură şi fără păr pe cap stau de jur-împrejurul patului. Mulţi dintre cei răpiţi spun că au fost

Primele răpiri raportate (înainte de anii şaptezeci) se produceau în general în natură (pădure, malul unui lac) sau în interiorul unei maşini. Acum, ele se situează din ce în ce mai frecvent în dormitoare.

treziţi dintr-un somn adânc şi că s-au simţit paralizaţi, incapabili să se mişte sau să strige după ajutor. Numai ochii îşi mai păstrau mobilitatea. Victimele îşi zic că trăiesc un coşmar atunci când se văd luate într-un mod care sfidează toate legile fizicii noastre: plutesc în aer şi ies din casă trecând prin fereastră (care este închisă), tavan sau pereţi. După aceea? Nu mai ştiu nimic. Unii îşi revin deasupra patului, unde se prăbuşesc. (Aceste fenomene de levitaţie nu au nimic de-a face cu somnambulismul, care nu îi îngăduie subiectului să „decoleze” de pe pământ!) Nici pentru ei, ora nu mai este aceeaşi…

Episodul de *missing time* poate dura între douăzeci de minute şi două ore, uneori chiar mai mult. În câteva cazuri, el este de mai multe zile. De-a lungul lunilor sau al anilor, conştiinţa unei „găuri” în existenţă începe să îl

perturbe pe cel ce a trăit-o, transformându-se într-o obsesie şi fiind însoţită de spaime difuze, coşmaruri recurente şi fobii inexplicabile.

În timp ce unii reuşesc să-şi rememoreze încetul cu încetul câteva fragmente din odisee, alţii sunt nevoiţi să recurgă la hipnoză ca să descopere ceea ce au trăit şi să înţeleagă cauzele terorilor de care suferă, aparent neîntemeiate. Prin intermediul regresier în timp, amintirile refulate în adâncul subconştientului ies la iveală, iar subiectul este capabil să retrăiască aceste aventuri de la porţile groazei, cărora le-a fost erou fără voie, regăsind aceleaşi emoţii şi spaime.

Să asculţi relatările despre răpiri înseamnă într-o oarecare măsură să pătrunzi într-o imensă galerie de oglinzi în care imaginile sunt reflectate la nesfârşit, abia deformate. S-ar zice că se desfăşoară mereu acelaşi sacrificiu, după aceleaşi ritualuri şi protocoale. Doar victimele se schimbă, dar fără să intervină, ci doar suportând pasiv totul. Indiferent de vârstă, de educaţie, de nivelul intelectual, de profesie, de credinţa religioasă sau de concepţii, răpitul împărtăşeşte cu nenumăraţi alţi necunoscuţi *aceeaşi experienţă*, ale cărei detalii corespund cu o fidelitate atât de desăvârşită, încât am putea desprinde din ea scenariul arhetipal. Sub hipnoză, el povesteşte că a fost paralizat, apoi capturat de nişte fiinţe mici, cu piele cenuşie (*omuleţii gri*) *, cu un cap enorm, cu ochi imenşi, formaţi numai din pupile, îmbrăcaţi într-un combinezon mulat. Apoi s-a trezit într-o sală rotundă, în formă de dorit, viu luminată. După ce l-au dezbrăcat, aceste entităţi l-au întins, complet gol, pe o masă de operaţie, unde l-au supus unui examen medical foarte perfecţionat, incluzând recoltări de eşantioane de piele, mucoase şi păr, sânge, spermă (în cazul bărbaţilor) sau ovule (în cazul femeilor). Subiectul se află într-o stare de frică intensă, de panică. Procedurile cele mai lipsite de înţeles se succed, i se introduc diverse instrumente sau sonde în corp. De-a lungul şi de-a latul Statelor Unite, fără a se fi înţeles între ei, cei răpiţi povestesc (unii după

amintirile lor conştiente, alţii în cursul hipnozei) că li s-a pus un *implant** în corp, introducându-li-se prin buric, nas, ureche sau cavitatea oculară un ac lung, având la capăt o biluţă de aproximativ doi milimetri diametru, prevăzută cu filamente sau cârlige minuscule. Asemenea mărturii abundă, dar autorii lor nu sunt niciodată în stare să spună ce înseamnă aceste bile şi nici la ce servesc; unii cercetători cred că ar putea fi vorba de un minuscul aparat permiţând localizarea celor răpiţi sau controlarea şi îndrumarea acestora. Această operaţiune – descrisă ca fiind extrem de penibilă – este supravegheată de un alt extraterestru, mai înalt, cu o înfăţişare mai umană, care se apropie de ei şi îi priveşte intens în adâncul ochilor sau le atinge fruntea; aceste două tehnici au un efect liniştitor asupra captivului şi îi îngăduie să-şi depăşească frica şi suferinţa. Deposedat de orice urmă de voinţă, el este la cheremul răpitorilor săi care îl asigură, prin telepatie, că totul va fi bine şi că nu-şi va aminti de nimic.

Alt fenomen derutant este acela că subiecţii par să fie răpiţi în mod repetat. De aici şi până la a gândi că implanturile le îngăduie extratereştrilor să-şi recupereze cobaii – chiar dacă aceştia se deplasează pentru a încerca să le scape – şi să aibă un control asupra lor pe termen lung nu este decât un pas, extrem de ispititor, pe care majoritatea subiecţilor îl fac. De exemplu, Joan.

Cum am putea uita izbucnirea subită de furie şi disperare a acestei femei de treizeci şi patru de ani, profesoară de limba spaniolă? Este o reacţie tipică de răpită. Timp de mai multe ore, Joan mi-a povestit, pe un ton neutru, răfuielile sale cu extratereştrii; tocmai îşi dăduse seama că fusese răpită de peste patruzeci de ori… La sfârşitul lui septembrie 1986, se afla în apartamentul ei când, în jurul orei 18, o lumină intensă a făcut-o să iasă pe balcon. Ea nu a păstrat nicio amintire despre ce s-a întâmplat ulterior. Peste patru zile, un automobilist a culeso de la cincizeci de kilometri distanţă de casa ei, rătăcind, total deshidratată. Pierduse şase kilograme şi era descul (a, fără poşetă – deci fără acte, bani şi nici cărţi de credit.

Joan dusese dintotdeauna o viaţă echilibrată: nu suferise crize în care să fugă de acasă, nici de înregistrările acestor regresii sunt impresionante la ascultare. Subiectul geme, ţipă, plânge, imploră: „Nu, nu, nu mă atingeţi, nu vreau, lăsaţi-mă etc.”

amnezie, nici de epilepsie. A încercat să înţeleagă ce i se întâmplase. Terapeutul a îndreptat-o spre un hipnotizator, care a pus-o să facă şapte regresii, înregistrate, din care mi-a dat să ascult extrase întinse. În timpul acestor şedinţe, Joan a retrăit diferitele ei răpiri de către omuleţii cenuşii. Când ieşise pe balcon, fusese „aspirată” de o rază luminoasă şi se pomenise, fără să înţeleagă cum, în interiorul OZN-ului, într-o „sală de operaţii”, unde dârdâia de frig. Era întinsă, goală, pe o masă (cu câteva clipe în urmă avusese pe ea o rochie de vară), înconjurată de umanoizi mici şi cenuşii, cu o înălţime sub un metru douăzeci şi ale căror capete semănau cu „al unei furnici sau al unei călugăriţe”. În cursul examenului medical ce i-a fost tăcut, umanoizii i-au introdus în cap, prin nara dreaptă, acul descris mai sus. Când i l-au scos, bila (faimosul „implant”) dispăruse. Pe casetă, teroarea lui Joan este evidentă. Ea ţipă de frică, şi în cele din urmă, geme ca un copil sleit de puteri. Ascultând împreună cu mine acest fragment, Joan s-a ghemuit, încovoindu-se. I-am sugerat să oprească caseta asta blestemată, care o tulbura vădit. Ochii îi erau plini de lacrimi. S-a ridicat, a făcut câţiva paşi şi, fără să mă privească, cu fruntea lipită de geam, a izbucnit:

— Înţelegeţi ce înseamnă asta? Ne înfierează, ca pe vite! Ca să ne urmărească peste tot, să ne controleze. Noi facem asta cu peştii, cu păsările cărora vrem să le *f* studiem migraţiile. Ei bine, „ei” fac asta cu noi. Nu suntem pentru ei decât material de laborator. Nu suntem nici măcar şobolani!

Utilizarea hipnozei scoate la lumină, de câţiva ani, diverse tipuri de intervenţii considerate drept manipulări genetice sau tentative de hibridizare, ale căror victime ar fi cei răpiţi. Ca într-un spital înzestrat cu diferite servicii,

OZN-ul cuprinde mai multe săli în care răpitul este dus pentru a fi supus la alte probe, alte teste. Într-una dintre ele, el descoperă şiruri de recipiente în care plutesc fetuşi, într-alta bebeluşi hidoşi sau copii mici, cu înfăţişare plăpândă, ieşiţi, după cum li se explică, din încrucişarea dintre rasa umană şi cea a extratereştrilor, epuizată din punct de vedere genetic şi incapabilă să se reproducă singură. Femeile sunt silite să ţină aceste caricaturi de bebeluşi în braţe, să îi mângâie şi să-i hrănească. Răpitul nu a terminat însă cu surprizele. După ce a asistat la un fel de proiecţie cinematografică extrem de perfecţionată, care înfăţişează diferite calamităţi (războaie, foamete, inundaţii, cutremure) care ne ameninţă planeta, apoi frumuseţile lumii şi a spaţiilor infinite, el are dreptul la o recompensă: răpitorii săi nu rezistă plăcerii de a-l conduce într-o vizită prin nava spaţială şi uneori îl iau într-un mic voiaj intersideral, ca într-un roman de science-fiction, în care eroul capturat de un savant nebun şi rău vizitează instalaţiile futuriste ale diabolicei sale gazde, înainte de-a fi asasinat... Apoi, răpitul se pomeneşte în mediul său obişnuit, fără să-şi amintească nimic (în general, între timp s-au scurs două ore). Pe corp i-au apărut cicatrice de origine necunoscută, care par să-i confirme povestea extravagantă.

Extravagantă, dar povestită în acelaşi mod de martori care, neauzind niciodată unii de alţii, nu au putut să se influenţeze şi a căror reacţie este totdeauna aceeaşi: mai întâi incredulitate, apoi groaza că ar putea fi adevărat, şi nu un coşmar cum îşi doresc cu toţii. Cum pot atâtea persoane să afirme dintr-odată că au trecut prin nişte experienţe atât de nebuneşti, care totuşi nu sunt menţionate în literatura consacrată maladiilor mentale şi care nu figurează în MEDLA, catalogul informatizat al cazurilor psihiatrice americane[1]?

În 1987, folcloristul Thomas E. Bullard de la Universitatea din Bloomington (Indiana) a studiat aproape

1 UFO Abductions: The Measure of a Mystery (2 voi.), Fundfor UFO Research, 1987. T. E.

trei sute de cazuri în catalogul său monumental[2]. El a demonstrat că primele cazuri, apărute complet independent unele de altele, prezintă detalii foarte asemănătoare (distinge şaizeci şi patru de motive de bază), pe o structură identică, deşi nicio informaţie nu a putut circula de la un martor la altul pentru a se „inspira" cu toţii. Această structură se desfăşoară pe parcursul a opt episoade:

1. captura (efectuată prin procedee cvasimagice);

2. examenul medical, cu manipulări fizice, psihologice şi mentale;

3. discursul ţinut de „căpitanul" navei (expunerea motivului prezenţei extratereştrilor pe Pământ şi a scopului experienţelor pe care le

*

realizează);

4. vizitarea farfuriei zburătoare şi, mai ales, a „sălii maşinilor";

5. călătoria spaţială;

6. teofania* (fără ştirea răpitorilor săi, martorul trăieşte o experienţă cu caracter religios, manifestată ca o apariţie ori ca un mesaj al unei entităţi divine);

7. Întoarcerea pe Pământ: persoana răpită este adusă în locul de unde fusese capturată (în maşină, în pat, pe

---

2B ullard are în pregătire un alt catalog ce cuprinde cazuri mai recente şi în care mărturiile venite din alte ţări în afara SUA vor fi în număr mai mare.

'Pe 25 ianuarie 1967, Betty Andreasson se afla acasă, în Massachusetts, cu părinţii şi cei şapte copii ai săi, când a observat o lumină puternică prin fereastra de la bucătărie. De casă se apropie nişte creaturi mici, cu pielea cenuşie şi, în curând, familia îi vede pe umanoizi cum pătrund prin uşa închisă. Zece ani mai târziu, Betty Andreasson se va supune unei serii de regresii sub hipnoză, care vor dezvălui relatări ale unor răpiri, bogate în detalii, şi care poartă adesea amprenta misticismului.

-Missing Time, a Documented Study of UFO Abductions, Richard Marek, 1981 (tradusă în liritba franceză sub titlul Enlivements extraterrestres: Ies temoins parlent, ed. Du Rocher, 1995); şi Intruders, the Incredible Visitations at Copley Woods, Random House, 1987.

malul unui lac…);

8. urmările fizice şi psihice ale experienţei (urme pe corp, arsuri ale ochilor, somnolenţă, dobândirea capacităţii de vindecare, facultăţi paranormale, alte moduri de concepere a existenţei).

După părerea acestui autor, relatările nu au evoluat practic de la primele cazuri, considerate „fondatoare" (Villas-Boas în 1957 şi familia Hill în 1961, la care ne vom referi în capitolul următor), şi prezintă similitudini surprinzătoare; episoadele sus-menţionate respectă aceeaşi succesiune, deşi nu se regăsesc toate opt în fiecare răpire, cu excepţia cazului lui Betty Andreasson1, în care apar toate.

Aceste relatări tulburătoare, versiuni moderne ale poveştilor despre Sabbat din secolul al XVI-lea, în care diavolul le răpea pe „vrăjitoare", au început să se facă auzite pe la mijlocul deceniului al şaselea şi la început nu au suscitat decât indiferenţă generală. Multă vreme după aceea numai o mână de cercetători a ţinut seamă de acest fenomen; era nevoie de curaj pentru a vorbi, cu riscul de a cădea în ridicol. În faţă. sporirii numărului mărturiilor, începe să se trezească interesul unor psihologi, psihiatri şi fizicieni americani. Testelor şi examinărilor pretinse a fi făcute de ET le urmează cele, mai clasice, ale psihologilor noştri, care nu se confruntaseră nicicând cu asemenea cazuri.

Începând cu anii ’80, odată cu publicarea lucrărilor de succes ale lui Budd Hopkins2 şi Whitley Strieber, tabuul este ridicat; după *întâlnirile de gradul III*, popularizate de Spielberg, publicul le descoperă pe cele de „gradul IV". Este vorba de relatări cu un impact emoţional puternic, căci răpirile raportate nu sunt deloc plăcute şi par să afecteze întreaga planetă. Epidemia care bântuie Statele Unite ale Americii loveşte, de asemenea, America Latină, Mexic, Canada, Australia, Spania, Marea Britanie, ca şi Rusia, China şi Africa de Sud, la o scară mai redusă. Franţa pare a fi cruţată sau aproape. Dosarul răpirilor cuprinde doar vreo treizeci de cazuri

— Care nu au făcut obiectul unor investigaţii suficient de aprofundate –, iar cel mai celebru „caz” al nostru, al lui Cergy-Pontoise, nu a fost decât o mistificare. Oare numai spiritul nostru critic este suficient să protejeze ţara lui Descartes de o manifestare atât de puţin compatibilă cu îndoiala metodică? Am putea încerca să dăm o altă explicaţie. Caracterul extravagant (pentru a nu spune absurd) şi umilitor al acestei experienţe o face greu de comunicat. A o divulga echivalează cu a te autodenumi nebun. Şi, cu excepţia nebunilor, cine şi-ar dori o asemenea etichetă?

Este necesară o anumită candoare pentru a putea exprima public nişte aventuri ce pot fi atât de uşor luate în derâdere. Etalarea aiuritoare a problemelor intime, care sparge barierele audienţei talk-show-urilor din Statele Unite ale Americii, ne permite să ne dăm seama cât de mult şi-a pierdut această ţară orice noţiune de respect uman. Problemele cele mai intime sunt expuse în direct în faţa zecilor de milioane de telespectatori, susţinute de ţipete – câteodată şi de lovituri – şi de detalii pe care le credeam destinate numai psihanalistului ori sexologului. Totul se etalează în faţa publicului, scenele triviale ale vieţii conjugale alternând cu coşmarul celor răpiţi. Aceştia din urmă au dărâmat zidul tăcerii care îi împiedica să se destăinuiască celor apropiaţi, să ceară ajutorul terapeuţilor pentru a depăşi trauma provocată de aventura trăită. Ca şi minorităţile oprimate, au purtători de cuvânt, gata oricând să răspundă solicitărilor televiziunii. O asemenea eliberare nu s-a operat peste noapte. Fără îndoială că exagerează dezvăluind astfel, fără oprelişti, poveştile lor imposibile despre levitaţie, examinări ginecologice repetate, despre torturile la care au fost supuşi de mici monştri cu pielea cenuşie, despre şedinţele programate de spălare a creierului, despre călătorii în timp şi spaţiu. Au o scuză. Nu, de fapt, două. Mai întâi, faptul că au tăcut prea mult timp, din pricina ruşinii. În al doilea rând, şi mai ales, faptul că încearcă să înţeleagă ce li s-a întâmplat şi nu încetează să spere că într-o zi cineva

le va oferi o certitudine.

În Franţa nu am ajuns la un asemenea stadiu. Cei care au fost poate victimele unei răpiri nu ar şti cui să se adreseze. Nu au cui să vorbească despre acest subiect.

Alain, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, crede că a trăit o asemenea experienţă. Nu a întâlnit decât râsete şi ridicări din umeri (profesia sa de actor nu prea îi oferea credibilitate). Hipnotizatorul care i-a propus o regresie sub hipnoză propovăduia un credo ozenologic ce nu tolera nicio alternativă: extratereştrii există (nu i-a întâlnit, dar nu contează), sunt printre noi, în curând tot Pământul îi va vedea; sunt călăuzitorii, tutorii, salvatorii noştri, iar noi trebuie să aşteptăm toate de la ei. Simţindu-se puternic prin credinţa sa, în loc să încerce să exploreze, prin întrebări nedirecţionate, originea necazurilor lui Alain, i-a impus acestuia, cu ajutorul sugestiei, un scenariu plăsmuit pe care dorea să îl asculte. Alain nu s-a lăsat înşelat: „Manipulare sau derâdere. Asta mi se oferă. Nu voi mai vorbi niciodată despre acest subiect”. Nu este singurul care se refugiază în mutism, chiar faţă de persoanele apropiate. Cine poate asculta pe cineva apropiat afirmând că a fost răpit de extratereştri fără să nu simtă cea mai mare nelinişte în privinţa echilibrului lui mintal?

Trecerea sub tăcere a unui eveniment nu semnifică numai prin aceasta că el nu există. Cenzura are efecte perverse, împiedică să se facă lumină, într-un sens ca şi în celălalt, şi alimentează rumorile. Ani întregi, persoanele care au trăit NDE* s-au ferit să vorbească despre aceasta pentru a nu fi crezute sau considerate nebune. A fost nevoie de cercetările lui Raymond Moody, Elizabeth Kübler-Ross, Kenneth Ring şi ale altora pentru ca martorii să îndrăznească să dezvăluie călătoria pe care au făcut-o de cealaltă parte a vieţii. Înmulţirea cazurilor a modificat receptivitatea unei mici categorii a personalului spitalicesc şi a corpului medical, făcând-o să ia în considerare posibilitatea unei trăiri specifice în pragul morţii. Un asemenea comportament uşura exprimarea unor trăiri atât de dificil de comunicat. Începutul era făcut. Este vorba de

un fenomen ce nu poate fi evitat, ale cărui exemple se pot multiplica: fiindcă am început să vorbim deschis despre copii torturaţi, fiice violate de taţii lor sau despre femei bătute, a crescut şi numărul mărturiilor. Nu se vorbeşte niciodată despre copii martirizaţi în Iran, dar asta nu înseamnă că nu există! Acelaşi fenomen se petrece şi cu cei răpiţi, îmi spunea Budd Hopkins:

— În Anglia mărturiile încep să se înmulţească, fiindcă se dezleagă limbile. În Franţa sunt puţini cercetătorii care se interesează de acest subiect, iar mediile ozenologice sunt preocupate de ipoteza aşa-numită socio-psihologică, în care fenomenul ozenistic în ansamblul lui este redus la fantasme sau halucinaţii.

Trebuie să recunoaştem că în Franţa zilele de glorie ale ozenologiei au trecut: asociaţiile sunt în declin, revistele încep să dispară. Din lipsa fondurilor, investigaţiile pe teren se împuţinează. Certurile dintre diferitele grupuri au atins apogeul, fiecare fiind convins că deţine cheia misterului. Mai puţine anchete, mărturii, mai puţin material propus spre reflectare. În acest timp, specialiştii în ştiinţe umane (cărora, prin definiţie, nimic omenesc nu ar trebui să le fie străin) nu aprofundează un fenomen care, orice explicaţie ar avea, ar trebui să le suscite interesul, fie şi numai prin complexitatea lui.

Demonstraţia acestui decalaj mi s-a făcut cu ocazia unui colocviu consacrat „posedării”. În timp ce erudiţii universitari abordau, cu graţia unor maeştri de balet, a nu ştiu câta variaţie pe tema poveştilor cu diavoli din trecut (cum ar fi istoria posedaţilor din Bully; secolul al XVIII-lea este hăt departe!) sau a vrăjitoriei în societăţile tradiţionale (din Reunion şi

Anzi – nu fac parte din cultura noastră!), Bertrand Meheust1 a avut

Filozof prin formaţie, antropolog prin vocaţie, Bertrand Meheust se defineşte ca un „poligraf curios”. În afara eseului menţionat, a mai publicat *Science-fiction el soucoupes volantes*, Mercure de France, 1978.

fericita idee de a îndrepta atenţia spre „aici şi acum”,

aspect neglijat de ceilalţi vorbitori, printr-o comunicare intitulată: „Răpirile la bordul farfuriilor zburătoare în Statele Unite ale Americii”. Abia mă întorsesem din SUA, unde mă întâlnisem cu un mare număr de persoane răpite şi de cercetători (se întâmpla la puţin timp după congresul MIT), şi Meheust m-a invitat să vorbesc pentru a-i completa expunerea cu date mai recente. Audienţa a fost cuprinsă de panică. Niciun antropolog nu cunoştea aceste cazuri. În zilele noastre asemenea relatări provin dintr-o ţară atât.de modernă ca Statele Unite ale Americii? Imposibil. Inadmisibil. Am văzut publicul trecând prin toate stadiile buimăcelii, înainte de se calma cu râsete – adesea galbene – care nu au durat mult. Ilustrare perfectă a cuvintelor lui Valéry: „Râsul este refuzul de a gândi. Spiritul se debarasează de ideile a căror responsabilitate nu vrea să şi-o asume, aidoma stomacului, prin acelaşi procedeu al convulsiei vulgare”. Reacţia m-a încântat. Până la încheierea colocviului, am fost asaltată cu întrebări. Comoditatea intelectuală a celor care reflectaseră asupra unor evenimente trecute ori petrecute în alte părţi se fisurase. Pe parcursul unui weekend.

Trei ani mai târziu, situaţia s-a schimbat. Foarte puţin. Unii au început să se gândească că nu mai este cazul să lase doar în seama ozenologilor sarcina de a examina aceste noi cazuri care, peste Atlantic, suscitaseră atâtea controverse pătimaşe printre universitari şi cercetători, adesea de prim rang.

Cu „savanturierii”, persoane care nu gândesc ca toată lumea şi au curajul să-şi ofere curiozităţi suspecte şi să exploreze zone interzise gândirii comune, oficialii nu se poartă deloc tandru. I-am văzut la treabă, cu ocazia bătăliilor precedente ce s-au dat pe marginea magnetismului, a somnambulismului şi a spiritismului, îngheţaţi în respectabilitatea lor academică.

Pentru ca problematica răpirilor să ajungă până în sferele înalte ale MIT, a fost nevoie de un sondaj (efectuat de Organizaţia Roper), ale cărui rezultate, făcute publice cu ceva vreme în urmă, demonstrau care mai de care

amploarea pe care a atins-o fenomenul: 3.700.000 de americani adulţi prezintă criteriile înregistrate în Statele Unite ale Americii ca semnificând o răpire extraterestră. O cifră care nu ar trebui să lase pe nimeni indiferent şi asupra căreia vom mai reveni.

Ce fapte serioase cuprinde acest dosar? A-l accepta ca real ar fi la fel de prematur ca a-l considera fantasmagoric din cauza neverosimilităţii sale. Problema capitală este următoarea: fiindcă o experienţă a fost trăită în mod subiectiv şi a fost relatată cu sinceritate, trebuie să deducem că se referă la fenomene obiective? O progresie atât de explozivă nu ar corespunde mai degrabă unui fel de epidemii psihice? Să rămânem prudenţi.

Pe zi ce trece, sedusă mai mult de sirene şi iraţional, ca şi de tulburătoarele perspective ale *new-age*, America n-a încetat să ne surprindă. Nu ne rămâne decât să comparăm evoluţia răspunsurilor date, la un interval de paisprezece ani, cu două sondaje ce încercau să determine procentul populaţiei care a trăit următoarele experienţe:

— Contactul cu morţii: 42% în 1987 (27% în 1973);

— ESP1 „dbjr vu”: 67% în 1987 (58% în 1973);

— Clarviziune: 31% în 1987 (24% în 1973).

Formularea întrebărilor folosite în chestionar s-ar fi putut face în secolul al XIX-lea. Cucerirea spaţiului ar fi trebuit să inspire un alt subiect, mai adecvat sfârşitului de secol: contactul cu eventuali extratereştri. Un subiect foarte promiţător, cum arăta deja, în 1987, revista *Omni*. Această revistă „în vogă” şi cu o înaltă ţinută intelectuală le-a propus cititorilor săi o bagatelă de 450 de întrebări2 pentru ca aceştia să descopere dacă nu au avut o „întâlnire” cu OZN-uri sau extratereştri.

Din 2000 de răspunsuri analizate rezultă că:

— 75% au văzut un OZN;

— 42% au trăit un *missing time*!

— 33% au descoperit pe corp urme de răni sau de cicatrice inexplicabile;

— 39% resimt, în anumite locuri bine precizate, crize de panică de neînţeles;

— 31 % s-au regăsit într-un alt loc decât cel în care se aflau cu numai câteva secunde în urmă;

— 41% au vise repetate cu OZN-uri;

— 65% cred că OZN-urile sunt de origine extraterestră.

Procente mai elocvente ca orice alt discurs, dar având ca punct de plecare un public prea specific pentru a fi reprezentativ: prin definiţie, cititorii revistei *Omni* sunt mai favorabili decât media acestui gen de subiect. Etapa următoare, mult mai ambiţioasă (pretindea că are în vedere întreaga populaţie americană), se dorea foarte specializată, focalizându-se pe subiectul precis al răpirilor. Cu alte cuvinte, încerca să afle câţi

Percepţie extrasenzorială.

Acest chestionar, redactat de Roper, a fost propus de Budd Hopkins la *Fund for UFO Research* din Mount Rainier (Maryland) în scopul cunoaşterii amplorii pe care a luat-o fenomenul răpirii.

americani se poate să fi fost răpiţi. Circulau deja câteva cifre. Foarte neliniştitoare. Pornind de la numărul cazurilor cunoscute şi extrapolând această cifră la populaţia americană, dr. John Miler[3] a ajuns, după un calcul complicat, la o estimare minimă de 200.000. La cererea a doi mecena foarte interesaţi de amploarea fenomenului – Robert Bigalow, un om de afaceri din Las Vegas, şi Alteţa Sa Serenisimă Hans-Adam de Liechtenstein –, Organizaţia Roper a efectuat un sondaj pe 6.000 de adulţi ce alcătuiau un eşantion reprezentativ al populaţiei americane şi care locuiau în toate zonele SUA, cu excepţia regiunilor Alaska şi Hawaii. Costul sondajului: o jumătate de milion de dolari. Apoi, în 1992, Robert Bigalow a finanţat publicarea unei analize comentate detaliate a rezultatelor, care a fost trimisă la mai mult de 100.000 de psihologi, psihiatri şi alte persoane care se ocupă de sănătatea mintală. La aceasta era anexat un

3 Envelope Epidemiology, în BAE*, voi. 2, nr. 5.
'J. Mack (profesor de psihiatrie), R. Westrum (profesor de sociologie), D. Jacobs (profesor de istorie), J. Carpenter (psiholog) şi B. Hopkins,.

formular destinat cititorilor care doreau să primească informaţii suplimentare.

Intitulat sobru *Experien (e personale neobişnuite*, acest raport, ce cuprindea aproximativ şaizeci de pagini, începea cu prefaţa lui John Mack şi constituia o veritabilă bombă. Niciodată întrebarea: „Credeţi că aţi fost răpit şi dus la bordul unui OZN?” nu fusese pusă direct, din două motive justificate de autorii chestionarului: în primul rând, deoarece, în majoritatea cazurilor, victimele au refulat aceste experienţe şi nu îşi aminteau de ele, şi în al doilea rând, deoarece cei care şi le aminteau au îndurat atâtea sarcasme când le povesteau, încât au refuzat să mai vorbească despre ele unor străini. În consecinţă, întrebările se refereau la evenimente sau amintiri specifice de care fac caz persoanele răpite. Evenimente sau amintiri atât de neobişnuite, încât cercetătorii puteau să întrevadă o răpire.

Trebuie să credem că aceste „experienţe neobişnuite” sunt oricum, numai rare nu, căci „un american din 50 (2%) prezintă TOATE caracteristicile unei victime a răpirii”. Raportat la numărul populaţiei americane, acest procent dă, prin extrapolare, cifra buimăcitoare pe care am menţionat-o mai devreme, şi anume 3.700.000 de răpiţi potenţiali!

Pentru a fi recunoscută ca răpită de către autorii raportului, persoana în cauză ar fi trebuit să răspundă „da” la următoarele patru sau cinci întrebări, considerate „indicatori principali” (cifrele din paranteză indică procentul celor care recunosc că au trăit o asemenea experienţă cel puţin o dată):

— V-aţi trezit vreodată paralizat, având senzaţia că o persoană sau o fiinţă străină se află lângă dumneavoastră? (18%);

— Aţi avut vreo perioadă de amnezie de o oră sau mai mult? (13%);

— V-aţi trezit plutind în aer fără a înţelege nici cum, nici de ce? (10%);

— Aţi văzut lumini neobişnuite sau sfere luminoase în

apropiere fără a înţelege de unde vin şi nici ce putea să le producă? (8%);

— Aţi descoperit pe corp cicatrice necunoscute despre care nici dumneavoastră, nici altcineva nu ştie cum le-aţi dobândit? (8%).

Când ştim ce repulsie simt persoanele răpite să-şi povestească păţaniile, de teamă să nu fie considerate nebune (căci la televizor se dau în spectacol aceiaşi: impulsivii care vor să li se recunoască existenţa problemelor şi cedează în faţa presiunilor cercetătorilor care îi împing să se prezinte; marea majoritate a celor răpiţi refuză orice publicitate în jurul experienţelor lor şi se cantonează într-un strict anonimat), aceste rezultate ne pun pe gânduri. Depăşesc „cele mai sumbre estimări" ale autorilor chestionarului, care se gândiseră să introducă o „întrebare capcană" pentru a elimina mistificările. Strecurată printre întrebări de genul: „Aţi văzut o fantomă?" sau „Aţi visat un OZN într-o manieră foarte realistă?", era destul de plauzibilă pentru amatorii de science-fiction, în care ET folosesc concepte şi cuvinte care nu provin de pe această planetă: „Aţi văzut sau aţi auzit cuvântul TRONDANT, realizând că are o semnificaţie secretă pentru dumneavoastră?". Cei chestionaţi au dat dovadă de multă cinste. În timp ce 18% au simţit prezenţa unei fiinţe „străine" în cameră şi 14% au avut impresia că îşi părăsesc corpul, numai 1% dintre ei au crezut că termenul *trondant* (inventat pentru nevoile anchetei) le aminteşte ceva.

Fără a ne pronunţa deocamdată asupra autenticităţii acestor experienţe prezentate ca „trăite", trebuie să recunoaştem că sondajul Roper a scos în evidenţă un fenomen sociologic deloc neglijabil. Circulând foarte mult, dosarul răpirilor a trecut din tabăra ozenologilor în cea a psihologilor şi psihiatrilor. Astfel, niciun specialist din această branşă nu mai putea ignora existenţa acestor cazuri. Acesta era scopul operaţiunii. Cum subliniază profesorul J. Mack, „este important ca specialiştii cărora persoanele răpite le cer ajutorul să înţeleagă că există sau

că pacienţilor lor li se întâmplă ceva care, *conform opticii noastre occidentale, nu poate ori nu ar trebui să existe*".

John Mack a fost unul dintre primii psihiatri care au luat în serios aceste relatări teribile, ce par a proveni dintr-un ev mediu vizitat de farfurii zburătoare. Evoluţia acestui proces este simptomatică pentru cei care încep să studieze acest dosar cu miros de pucioasă: este gustat cu neîncredere, apoi nu mai vor să-l lase, oricât de nebunesc ar fi. După ce a considerat la început întâlnirile cu ozenauţii nişte absurdităţi, a avut curiozitatea de a le studia în profunzime. Surpriză: autorii relatărilor nu erau nici psihotici, nici simulanţi, nici megalomani care simt nevoia să se vorbească despre ei, nici persoane care caută să compenseze prin fantasme traumatisme din copilărie, cum ar fi un viol sau alte maltratări grave. O adevărată enigmă! Mack nu ezită să declare oficial că cei răpiţi sunt victimele unei erori de diagnostic; aventurile lor nu se aseamănă nici unei anomalii care ţine de specialitatea sa, ci constituie un *fenomen important şi interesant*: „Fiindcă poveştile lor au singurul cusur de a depăşi limitele a ceea ce un terapeut considera a fi, de obicei, realitatea, încercăm să le clasăm într-o categorie psihiatrică sau în alta", explică el. Pornind de la cele o sută de cazuri pe care le-a studiat şi îngrijit personal, profesorul John Mack este categoric: „După ce i-am supus unei artilerii de teste psihologice, n-am găsit, spre marea mea surpriză, nicio explicaţie psihologică sau psihiatrică pentru aceste relatări. *Oamenii aceştia nu sunt bolnavi mintală*. Specialistul constată: „Nu există nicio explicaţie psihiatrică pentru acest fenomen. *Este un mister autentic*". Un mister care nu încetează să se înmulţească la Unchiul Sam.

De aceea necesitatea luării în considerare a acestui fenomen şi alegerea unui loc cu o reputaţie atât de mare (MIT) nu au fost fortuite. John Mack a dat lămuriri foarte clare în acest sens în deschiderea conferinţei *Abduction Study*.

„Mii de americani, poate milioane, îşi amintesc că au fost capturaţi, reduşi la neputinţă şi examinaţi de fiinţe

venite din alte părţi în timp ce erau imobilizaţi pe o masă într-o încăpere luminată ciudat... în numeroase cazuri, cicatrice specifice sau semne particulare pe piele sunt atribuite acestor examinări.

Oricât de incredibil ar părea, este vorba de un fapt ştiinţific...

Am ales deliberat MIT ca loc al ţinerii acestui seminar pentru a sublinia aspectul ştiinţific".

Trebuia acţionat repede; aspectul cel mai neliniştitor al fenomenului (asemenea-aventuri-trăite-de-americanii-din-clasa-de-mijloc-se-potântâmpla-oricui-de-ce-nu-şi-ţie?) trebuia comunicat naţiunii, prin intermediul televiziunii, sub forma unui „docu-drama" de patru ore (*Intruders*), bazat pe diverse cazuri investigate de Budd Hopkins, un pionier în studiul răpirilor. Chinurile la care au fost supuse victimele de către răpitorii lor veniţi din altă parte nu au întârziat să suscite viu interes din partea publicului, iar John Mack s-a temut de impactul pe care această emisiune (la care a colaborat) l-ar putea avea asupra celor „care şi-ar putea da seama cu groază că au fost probabil răpiţi".

Remarca este interesantă: poţi deci să fii răpit fără să o ştii? Participanţii la congres au aflat-o fără întârziere. Cu uşile închise, două sute de psihiatri, psihoterapeuţi, asistenţi sociali, sociologi şi alţii care lucrează în domeniul sănătăţii mintale aveau să descopere, în cele mai mici amănunte, această epidemie care fascinează şi zăpăceşte America, a cărei ciudăţenie îi lasă perplecşi pe specialiştii în domeniu. Câteva persoane care au trăit acest fenomen s-au prezentat pentru a depune mărturie în direct. Nu reprezentau decât faţa vizibilă a aisbergului, apele profunde ale celor nespuse ascunzând o mulţime de cazuri analoge, pe care cercetătorii erau decişi să le descopere pentru a le studia şi a ajuta victimele în cauză. Astfel, MUFON*, cea mai importantă asociaţie a ozenologilor americani, se putea baza din acel moment pe colaborarea a mai mult de o sută de specialişti în sănătatea mintală, dornici să lucreze cu victimele presupuse ale OZN-urilor.

Câteva piste se arătau deja promiţătoare: nu mai era

vorba de mărturii, ci de începuturi de probe. Unele examene IRM (imagini obţinute prin rezonanţă magnetică) şi anumite radiografii ale creierului dezvăluie la subiecţii care afirmă că li s-au pus implanturi în creier anomalii pe care medicii nu le înţeleg. În cazul unei tinere: o mică pată sferică de trei milimetri. În cazul alteia: o pată albă destul de importantă şi la fel de enigmatică; această substanţă ciudată trebuie că fusese introdusă în capul subiectului în copilărie, căci creşterea nasului fusese deviată, ca pentru a o evita. În ambele cazuri, aceste anomalii erau plasate în zone ale creierului ce au o legătură cu senzaţiile legate de răpire. Raportul medical sugerează că această experienţă ar avea „mai mult decât cauze psihologice". Este demn de menţionat că fizicianul David Pritchard, care ia acest dosar foarte în serios („Există multe lucruri în lume care nu pot fi explicate prin dualitatea carteziană", avea el să afirme), anunţa că este gata să procedeze ia analizarea unui presupus implant.

Îşi va dezvălui oare secretele unul dintre cele mai surprinzătoare fenomene ale acestui secol?

„Perioada de rodaj" a răpirilor: *de la tentativa nereuşită la cea reuşită*. *Primele piese ale dosarului*. *Absurdităţi deliberate pentru discreditarea martorului*. *Comisia Condon pe pistă*. *Folosirea hipnozei*. *Omuleţi cenuşii sau reptile*? *Şi caii sunt răpiţi*.

Cutia Pandorei este deschisă. Relaţiile misterioase dintre extratereştri şi răpiţi au scăpat din paginile publicaţiilor confidenţiale şi din cadrul reuniunilor pentru iniţiaţi; de acum încolo ele au ajuns pe micul ecran. În Statele Unite ale Americii talk-show-uri, reportaje, „docu-drame" sau emisiuni cu caracter ceva mai ştiinţific alimentează televiziunea cu raţii aproape zilnice de relatări de groază. Victime şi cercetători se succedă, povestind aventuri imposibile care i-se-pot-întâmpla-oricui. Subiectul face parte acum din „peisajul audiovizual" american, la fel ca secretele menţinerii formei ori regimurile de slăbit.

Această mediatizare abundentă a „răpirilor" nu trebuie să provoace iluzii; cunoaşterea acestui fenomen –

aşa cum se prezintă astăzi – este foarte recentă. Subiect complet tabu la început – chiar în cadrul comunităţii ozenologice care se temea ca dezvăluirea unor mărturii atât de aberante să nu distrugă orice urmă de credibilitate a dosarului OZN –, nu se afla despre el decât din cazuri sporadice, izolate, al căror numitor comun era... tăcerea stânjenită pe care indubitabil o suscitau.

Recent, Jacques Vallée îmi povestea că, în 1969, când a publicat *Passport to Magonia*, lucrare la sfârşitul căreia stabilise un catalog, ce se întindea pe parcursul unui secol (1868 – 1968), referitor la aterizările de OZN-uri, un tânăr cadru universitar i-a adresat reproşuri vehemente, pretextând că ar fi trebuit să opereze o cenzură şi să nu menţioneze niciodată prezenţa „ocupanţilor", ceea ce, considera el, discredita complet fenomenul în ochii comunităţii ştiinţifice. Tânărul universitar în chestiune se numea David Jacobs şi s-a vorbit mult despre el când şi-a consacrat teza de doctorat în istorie controversei existente în SUA cu privire la subiectul OZN. Istoric şi profesor la Universitatea Temple din Philadelphia, Jacobs a devenit un adept convins al teoriei răpirilor. Fiindcă un număr destul de mare de cercetători americani este interesat de acest subiect, şi-a constituit

Tradusă în franceză sub titlul *Chronique des apparitions extraterrestres*, Denoël, 1972.

propriul *support group* (grup de sprijin) pentru cauza răpiţilor. Neostenit, îi supune pe aceştia din urmă la şedinţe de hipnoză în speranţa de a afla mai multe despre planurile nefaste ale acestor extratereştri în existenţa cărora acum crede, după cum o arată ultima sa lucrare2.

Înainte ca această epidemie să se fi abătut asupra Statelor Unite ale Americii şi să înceapă să se extindă la întreaga planetă, apăruseră câteva cazuri. Ar dura prea mult să încercăm să le prezentăm aici, dar totuşi aş dori să menţionez unele dintre primele mărturii referitoare la aceste întâlniri de aproape* care, în zilele noastre, ar fi considerate răpiri sau tentative de răpire; conform unor mărturii, extratereştrii ar fi încercat să captureze oameni

pentru a-i duce la bordul OZN-ului lor, dar nu au reuşit. Totul s-a petrecut de parcă fenomenul acesta ar fi avut nevoie de o perioadă de elaborare, de rodaj, înainte a de se manifesta sub forma pe care o cunoaştem astăzi.

În august 1947, presa a publicat pentru prima dată o mărturie despre tentativa unei răpiri de către extratereştri. Faptele respective s-au petrecut pe data de 26 iulie a acelui an. Data merită reţinută: primele farfurii zburătoare fuseseră observate pe cer de Kenneth Arnold pe 24 iunie 19473. La 8 august 1947, un cotidian brazilian, *Dairio da Tarde de Curitiba*, relatează o poveste stranie: un geograf pe nume Higgins, în timp ce făcea în pădure un studiu al terenului, era să fie răpit şi dus la bordul unei obiect zburător, a cărui formă i-a evocat două farfurii lipite. Omul traversa o poiană, însoţit de asistenţii lui, când a văzut un obiect ciudat, lipsit de aripi, ce zbura pe cer şi care a aterizat lângă el. Din el au ieşit două fiinţe identice, foarte înalte şi complet chele; erau îmbrăcate într-un fel de costume de scafandru transparente şi, detaliu aiurit, erau încălţate cu sandale. O forţă căreia nu i-a putut rezista l-a făcut pe geograf să se

Conceput după modelul „Alcoolicilor anonimi”, grupurile de sprijin în favoarea răpiţilor se înmulţesc în Statele Unite ale Americii, într-atât de mare este nevoia membrilor lor de a se asigura de „normalitatea” lor şi de a putea face schimb de impresii cu cei care au trecut prin aceleaşi experienţe. Aceste grupuri sunt adesea conduse de terapeuţi (dintre care unii nu sunt prea preocupaţi de etică şi nu ezită să-şi „racoleze” viitorii pacienţi în timpul seminariilor sau al conferinţelor foarte convingătoare pe tema răpirilor), de ozenologi sau chiar de persoane răpite care joacă rolul de „psihoterapeuţi”, ne fii nil cerută nicio specializare pentru a dobândi acest apelativ; ajunge să nu te prevalezi de vreun titlu medical, să nu pretinzi, de pildă, că eşti medic sau psihiatru.

Secret Life, Firsthand Accounts of UFO Abductions, Simon & Schuster, 1992.

JK... Arnold pilota un avion particular lângă Yakima

(Washington) când a văzut nouă obiecte în formă de disc zburând cu viteză mare. Faptul observat de acest pilot demn de toată încrederea (om de afaceri şi, pe deasupra, *deputy sherifi*) a fost luat în serios de *US Air Force*, de presă şi public.

Marie-Therese de Brosses

23

apropie de intruşi. Prin gesturi, aceştia i-au făcut semn să urce la bord. Dacă ar fi să îl credem pe Higgins, i-a fost foarte frică şi a încercat să ignore invitaţia. A urmat apoi un dialog al surzilor – sau mai degrabă al muţilor. Fiinţele au desenat pe sol nişte cercuri concentrice – orbite cu puncte pe ele –, ca pentru a-i arăta de unde veneau. Remarcând că fiinţele păreau să se teamă de lumina soarelui şi că stăteau la umbră, Higgins s-a strecurat într-o zonă însorită şi, reuşind să fugă, s-a ascuns în nişte tufişuri din apropiere, de unde le-a observat pe cele două personaje ciudate. De parcă ar fi uitat de existenţa lui, creaturile s-au amuzat o vreme aruncând pietre în aer, după care s-au urcat în navă, care a decolat şi s-a înălţat la orizont.

Nu s-a mai vorbit niciodată despre Higgins. Cine era? Ce s-a

A

Întâmplat cu el? Ce este adevărat în această poveste? Mister. În acea vreme niciun cercetător nu căuta să aprofundeze un asemenea fapt divers insolit. Oricum ar fi fost, data publicării articolului indică faptul că la o lună după apariţia primelor farfurii zburătoare era deja schiţată tema răpirilor: „fiinţe” venite din cer îi atrag pe oameni la bordul navelor lor ciudate. De-a lungul anilor, această temă avea să se îmbogăţească cu tot felul de peripeţii, unele mai surprinzătoare ca altele.

Higgins a avut şansa să întâlnească nişte extratereştri neaşteptat de cumsecade. Nici agresivi, nici ameninţători, umanoizii se mulţumiseră să se joace acolo, în loc să-l constrângă să-i urmeze, şi să fugă, aşa cum o vor

A

face mai târziu, în caz de eşec. În exemplul următor nu mai este vorba de o simplă invitaţie la călătorie, ci de o poveste mult mai puţin plăcută.

A

În seara zilei de 19 august 1952, în regiunea West Palm Beach (Florida), Sonny Dezvergers (treizeci de ani) se plimba, însoţit de trei cercetaşi de-ai săi, într-o pădure de palmieri. Cei mici disting printre palmieri şase puncte mici, luminoase, „asemănătoare unor hublouri de avion", care coborau vertiginos spre pădure. Crezând că este vorba de un avion aflat în primejdie, pe punctul de a se prăbuşi, şeful cercetaşilor decide să se ducă spre locul în care îşi închipuie că se va produce accidentul, pentru a oferi ajutor pasagerilor. Grupul se grăbeşte şi în cele din urmă zăresc cu toţii în depărtare luminiţele. De data aceasta, sun! nemişcate, de parcă s-ar fi aşezat deasupra coroanelor arborilor. Dezvergers preferă să plece singur în explorare. Lăsându-i pe cercetaşi acolo, le cere să-l prevină pe şerif dacă nu se întoarce în zece minute şi, înarmat cu o lanternă şi cu o macetă, o ia într-acolo.

Pentru mai multe detalii, a se vedea *Face aux soucoupes volantes* de căpitanul Edward J. Ruppelt, ed. France-Empire.

Văzând că nu se întoarce, băieţii îl alertează pe şerif care, o jumătate de oră mai târziu, ajunge la faţa locului. Nici urmă, în continuare, de Sonny Dezvergers. În timp ce băieţii îi spun pe scurt poliţistului despre ce este vorba, îşi face apariţia şeful lor, palid şi tremurând. Repetă, cu un aer rătăcit:

— Vin, iată-mă1.

Lanterna i-a dispărut, dar îşi ţine în continuare maceta în mână. Hainele îi sunt în dezordine, prezintă găuri pe alocuri, iar pe braţul stâng, plin de sânge, se zăreşte o arsură profundă. Părul i s-a înroşit. Povesteşte astfel aventura prin care a trecut:

Înaintând prin pădure în căutarea luminilor misterioase, s-a trezit într-o poiană, cu senzaţia ciudată că nu este singur. Cu toate acestea, nu zări pe nimeni.

Deodată simţi că se sufocă: aerul se încălzi insuportabil. Ridicându-şi ochii, îşi dădu seama că nu mai poate zări cerul. Totul deasupra lui era negru! îşi înălţă lanterna şi la lumina ei slabă zări, la aproape un metru deasupra capului, ceva asemănător unui „tavan metalic, cenuşiu murdar”. Îngrozit, se dădu înapoi, încercând să nu facă zgomot. Distanţa îi permise să realizeze că acest tavan metalic se prezenta ca un disc de vreo zece metri grosime. Deasupra centrului obiectului se înălţa un dom emisferic transparent, în interiorul căruia zări o creatură ce se mişca. Domul se deschise şi din el ţâşni o minge de foc, care se năpusti asupra lui, îl învălui în lumină şi căldură, în vreme ce se ridica un „miros pătrunzător”, care îl sufocă. Avu reflexul instinctiv de a-şi proteja faţa cu braţele îndoite, înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Când îşi reveni, obiectul metalic dispăruse. Braţul stâng, ars, îl durea cumplit. Gâtul îl ustura. Reuşi cu greu să se mişte de durere şi de ameţeală.

Afacerea a constituit obiectul unei investigaţii minuţioase. Şeful 3, cercetaşii săi şi şeriful au fost interogaţi îndelung. În ciuda dispariţiei misteriosului obiect, existau în această poveste câteva elemente dificil de explicat. A fost examinată iarba din poiana în care şeful cercetaşilor a afirmat că a fost ars de foc; frunzele erau intacte, dar rădăcinile erau carbonizate. Au fost efectuate atunci diverse experienţe care, toate, au dus la această concluzie: acest gen de ardere nu putea fi produsă decât cu ajutorul unui câmp magnetic alternativ, generat de un curent de inducţie.

De remarcat similitudinea eu cuvintele rostite de caporalul Valdés când s-a „rematerializat” în mijlocul oamenilor săi.

Conform mărturiei deputatului Partin, care conducea ancheta şi îl cunoştea personal pe Sonny Dezvergers, şeful cercetaşilor, căsătorit şi tatăl unui băieţel, nu era genul care să inventeze o asemenea aventură, iar cei trei băieţi erau sinceri. Oricum, ce interes ar fi avut Dezvergers să se ardă atât de rău?

Un asemenea câmp magnetic produce degajare de ozon. Or, afirmă căpitanul Edward J. Ruppelt, i s-au dat lui Dezvergers mai multe tipuri de gaz pe care nu le cunoştea pentru a le mirosi, în scopul de a face comparaţie cu cel pe care l-a respirat în cursul experienţei. Fără să ezite, Dezvergers a indicat ozonul. Rănile lui (arsuri grave pe braţ şi încheietura mâinii, băşici, înnegrirea pielii), ca şi stricăciunile pe care le suferiseră hainele lui au fost cu grijă studiate (laboratoarele de la *Air Tehnical Intelligence Center* nu i-au înapoiat niciodată proprietarului cascheta arsă).

Din acest caz merită să reţinem un detaliu mai puţin spectaculos şi totuşi enigmatic, la care ne vom mai referi. Relatarea lui Dezvergers face referire la *episodul amnezic*, pe care îl regăsim în cazul tuturor persoanelor răpite şi care va fi numit, mulţi ani mai târziu, *missing time* (timp lipsă). O jumătate de oră trăită de Dezvergers a „dispărut" literalmente, întrucât el n-a păstrat nicio amintire cu privire la ea. Fără vreo cauză psihologică, un blocaj de memorie este rareori anodin: nu uităm din întâmplare.

Acest caz poate fi considerat primul caz potenţial de răpire cu *missing time*. Cu multă vreme *înainte* ca scenariul arhetipal al răpirilor să se constituie, el poartă semnătura devenită tradiţională. Un alt detaliu se regăseşte în toate relatările de răpire: *senzaţia*, la începutul experienţei, *că nu eşti singur*. Aceste două elemente erau, la epoca respectivă, necunoscute cercetătorilor.

În acelaşi an, în Statele Unite ale Americii, o afacere insolită agită mediul aviaţiei. Ca într-un roman prost, în care autorul nu ştie cum să se debaraseze de un erou stânjenitor, aceasta se termină într-o manieră comodă: în spatele zidurilor discrete ale unui spital psihiatric.

În iulie 1952, un tânăr pilot, Fred Reagan, zboară la bordul aparatului său Piper CubHcând zăreşte pe cer un obiect zburător strălucitor, în formă de romb. Reagan nu are timp să mişte manşa pentru a vedea ce ar putea fi acest fenomen luminos incomprehensibil. Obiectul se

năpusteşte asupra lui şi îl izbeşte violent în spate. Reagan este proiectat afară din micul său avion, ale cărui aripă şi motor se desprind. Nu are paraşută; moartea lui este sigură. În mod foarte clasic, vede peisajul „urcând” spre el, dar, brusc, se opreşte din cădere. Hainele nu îi mai sunt lipite de corp din cauza vitezei şi nu mai simte vântul în faţă. Nu mai cade, pluteşte în aer, incapabil să se mişte, ca paralizat! Această experienţă aberantă nu se opreşte aici: Reagan simte cum este aspirat până la obiectul în formă de romb care staţionează deasupra lui şi în care în curând se trezeşte. Trei forme bizare, pe care le compară cu „lungani metalici”, enormi, îl înconjoară. Una se deplasează spre el. El încearcă să se tragă înapoi, dar un miros plăcut acţionează asupra lui „ca un calmant”; se simte liniştit, dar… nu îşi mai aduce aminte ce i s-a întâmplat până în clipa când îşi revine şi se trezeşte că este întins pe ceva „plăcut, rece şi moale în acelaşi timp”. O voce metalică, ce pare a ieşi dintr-un difuzor, îi prezintă, pe un ton lipsit de inflexiuni, scuze pentru involuntara distrugere a avionului său. Vocea extratereştrilor (descrişi de pilot ca nişte „lungani”) îi spune că se află acolo pentru a observa civilizaţia noastră primitivă, că regretă că nu îi pot înlocui avionul, dar că, în schimb, l-au vindecat de un cancer (Reagan nu ştiuse să fie atins de această boală!). L-au anunţat că îl vor lăsa pe pământ şi i-au recomandat să nu vorbească despre ce i se întâmplase, că nu va fi crezut.

Încă o dată Reagan leşină şi îşi revine într-o cameră de spital (terestru), unde medici şi infirmiere nu mai contenesc să se mire de norocul pe care l-a avut. Avionul său se înfipsese efectiv în sol; pilotul n-ar fi avut nicio şansă să scape cu viaţă dintr-un asemenea accident.

Reagan n-a rezistat nevoii de a povesti, cu mare grijă, odiseea sa extravagantă, dându-şi cuvântul de onoare că spune adevărul. Nimeni nu a crezut acest abracadabrant roman de science-fiction, a cărui amintire îl obseda pe Reagan; a fost internat la azilul de alienaţi din Atlanta, unde a murit pe 16 mai 1953.

Din motive misterioase, niciodată elucidate,

cadavrului lui Reagan i s-a făcut autopsie. Moartea i-a fost provocată de degenerescenţa creierului; acesta părea că a fost expus la *radiaţii atomice extraordinar de puternice*. Nimeni nu a putut explica provenienţa acestor radiaţii. Jimmy Guieu nu ezită să scrie: „Dorind să-l vindece de cancerul de care suferea, ocupanţii aeronavei i-au administrat o doză prea puternică de radiaţii care, după un an, i-au cauzat moartea prin degenerescenţă a ţesutului cerebral1”.

Între septembrie şi decembrie 1954, un val de apariţii de OZN-uri suscită agitaţie în numeroase ţări. Venezuela, inclusiv regiunea Caracas, constituie teatrul unui număr considerabil de manifestări ale obiectelor zburătoare. Din toate părţile sosesc informaţii în jurul cărora presa face mare văivă. Umanoizii sunt agresivi, aşa cum o arată cazul următor:

Pe 28 noiembrie, doi muncitori agricoli, Gustavo Gonzales şi José Ponce, conduc în timpul nopţii o camionetă în regiunea Petara. Este aproape ora 2 noaptea, când cei doi remarcă o lumină puternică. Opresc maşina, coboară şi nu întârzie să zărească o farfurie zburătoare luminoasă, din care ies trei fiinţe, pe care

Black-oul sur les soucoupes volantes, Omnium Littéraire, 1956.

cei trei le vor descrie ca fiind păroase, de talie foarte mică, fără nas, desculţe şi cu ochi foarte strălucitori1. Una dintre fiinţe se apropie de camionetă. Gustavo Gonzales încearcă să o prindă cu braţele, dar, în ciuda taliei mici a acesteia, este „extraordinar de puternică” şi se eliberează. Gonzales vrea să o urmărească, îşi scoate cuţitul, dar celelalte două creaturi îl orbesc cu lumina unui fel de lanternă: „Când am ieşit dintr-o stare asemănătoare *transei*\ provocată de lumină, ţineam cuţitul în mână. Mi-am amintit că atunci când am încercat să o izbesc pe creatură, arma a alunecat pe corpul ei, de parcă aş fi lovit într-un material mai rezistent decât lama”.

Ceilalţi doi bărbaţi şi-au revenit în acelaşi timp, fără să-şi amintească de urmările luptei. Corpurile le sunt

acoperite de zgârieturi, iar hainele, rupte. Un camionagiu îi duce la un post de prim ajutor. Amândoi sunt într-o stare de nervozitate extremă. Şoldul stâng al lui Gustavo Gonzales prezintă urme de contuzii. Niciunul, nici celălalt nu ştie ce i s-a întâmplat, dar un singur lucru este sigur: cei doi bărbaţi erau prieteni şi nu aveau niciun motiv să se certe.

Valul de apariţii din anul 1954 nu a ocolit nici Franţa, de unde vom alege un alt exemplu, a cărui structură sugerează posibilitatea unei răpiri.

Pe 26 septembrie, doamna Leboeuf culege dude pe un drumeag mărginit de râpe lângă Chabeuil (Drome). Câinele său latră şi mârâie încontinuu în faţa a ceea ce ea consideră a fi, în primul moment, o sperietoare de ciori înălţată la marginea lanului de porumb vecin. Îşi cheamă animalul fără succes şi, apropiindu-se de el pentru a-l calma, doamna Leboeuf îşi dă seama, îngrozită, că „sperietoarea" se deplasează şi, în salturi, se apropie de ea. Vede o fiinţă mică, fără braţe, cu cască, îmbrăcată într-un fel de costum de scafandru confecţionat dintr-un material transparent, asemănător celofanului, a cărei faţă nu o poate zări prin viziera protectoare a căştii. Urlând de groază, încearcă să se ascundă în gardul viu al drumului, în mijlocul tufişurilor. Printre ramuri vede un obiect gri „murdar", a cărui formă îi evocă un gigantic titirez mecanic de jucărie. Obiectul decolează lent, apoi dispare cu o viteză vertiginoasă, scoţând un şuierat puternic.

Nu departe de acolo, domnul Leboeuf (fost aviator) a auzit acest sunet strident, care nu semăna cu nimic cunoscut. Însoţit de trei ţărani, se îndreaptă spre locul de unde l-a auzit şi, luând-o pe drumeag, o descoperă pe soţia sa în tufişuri. Era inertă, ca paralizată. Când şi-a revenit, doamna Leboeuf este incapabilă să spună ce i s-a întâmplat. Nu ştie cum „fiinţa" care s-a îndreptat spre ea ţopăind a dispărut, nici cât timp a rămas ascunsă în tufişuri.

El *Universal*, Caracas, 29 noiembrie 1954.

Sublinierea noastră, deşi termenul îi aparţine

martorului: „*Cuando sali de aquella especie de trance…*”

Prin ce a trecut doamna Leboeuf în timpul episodului ei amnezic? Poate că nu i s-a întâmplat nimic; s-ar fi putut să leşine din cauza tulburării. Dar faptul că a avut un *missing time* permite să se evoce posibilitatea unei răpiri. Aşa cum vom vedea mai târziu, un interval de douăzeci de minute este suficient în anumite situaţii pentru a se produce ciudatele evenimente pe care, câteodată, subiectul nu şi le aminteşte în mod spontan.

În Europa, ca şi în cele două Americi, anul 1954 este bogat în mărturii ale întâlnirilor cu umanoizi. Deşi aspectele lor variază, tipul de umanoid cel mai adesea raportat în această perioadă este pitic, păros sau nu, cu sau fără costum de scafandru. În această epocă „contactele” oameni/extratereştri se limitează la schimburi concise de replici sau la câteva gesturi (nu ne referim la contactele fizice de tipul celor relatate de Adamski). Omul nu pare să-i intereseze peste măsură pe vizitatori*, care se comportă ca simpli exploratori ai *terrae incognitaie* şi se mulţumesc să preleveze mostre de sol, de plante şi câteodată de animale. Unii martori afirmă că i-au văzut luând florişi iepuri în timpul acestui mare val care a debutat în Franţa în septembrie, pentru a ajunge puţin mai târziu în Italia.

Următoarele trei cazuri ilustrează „curiozitatea” pe care le-o trezesc vizitatorilor flora, fauna şi solul nostru.

Este vorba de primul (şi cel mai celebru) „contactat”. În anii ’50, acest californian a afirmat că s-a întâlnit de mai multe ori, şi adesea la bordul unei nave spaţiale, cu mai mulţi extratereştri (printre care un venusian blond, înalt, o femeie superbă din spaţiu şi un „Maestru”) care i-au spus că veniseră pentru a salva Terra şi alte planete din sistemul solar, ameninţate de radiaţiile emise în atmosferă de experienţele noastre atomice. Marea aventură trăită de Adamski s-a petrecut la 20 noiembrie 1952. În acea zi, pleacă în Desert Center (California) însoţit de câţiva discipoli, în speranţa de a intra în contact cu „popoarele spaţiului”. Vede ieşind dintr-o navă-mamă uriaşă în formă

de trabuc un mic OZN care aterizează. Din el iese un extraterestru superb, Orthon, cu care poartă o îndelungată discuţie telepatică şi care îl duce în OZN-ul său să viziteze oraşele situate în cealaltă parte a lunii. Adamski a fotografiat diverse farfurii zburătoare (foarte controversate) care, pretinde el, apar în faţa lui la simpla lui dorinţă.

Adamski va avea un mare număr de adepţi. Urmându-i exemplul, câţiva se vor proclama „contactaţi" şi vor afirma că sunt în relaţii cu „fraţii" noştri binevoitori „din spaţiu", care le dau învăţătură, îi duc să vadă alte planete şi le încredinţează misiunea de a-i învăţa pe oameni să-şi respecte planeta şi să trăiască în pace. Vremea „contactaţilor" a trecut; i-a urmat cea a *channels*.: Şi levănţica pe care o cultiva un agricultor francez, Maurice Masse (la Valensolc), s-a aflat în graţiile vizitatorilor. Pe 1 iulie 1965, pe la 5.45 dimineaţa, domnul Masse fuma o ţigară înainte de a se apuca de lucru, când a auzit un şuierat produs de un obiect zburător de mărimea unui automobil, pe care îl, văzu aterizând în câmpul său de levănţică. Se îndreptă spre vehiculul ovoidal, susţinut de patru picioare. Lângă el, doi „copii" examinau levănţica. „Copiii" erau în realitate nişte fiinţe micuţe (aproximativ 1, 20 metri), îmbrăcate în nişte combinezoane mulate, gri închis. Capul, enorm în raport cu corpul, se termina cu o bărbie ascuţită. Unul dintre ei îndreptă spre Masse un instrument micuţ, de forma unui creion. Timp de vreo douăzeci de minute, martorul a fost complet paralizat. Creaturile au profitat de imobilitatea sa pentru a urca la bordul OZN-ului, ale cărui picioare se ridicară, iar obiectul decolă repede. Următoarele zile domnul Masse şi le-a petrecut aproape în întregime dormind. Timp de doi ani levănţica nu a crescut în locul unde aterizase OZN-ul.

Pe 30 octombrie 1954, doamna Rosa Lotti se prezintă la postul de carabinieri din comuna sa (din împrejurimile oraşului Florenţa) pentru a face o depoziţie. Gospodina italiancă se află într-o stare vecină panicii. Traversa un câmp, ducând în braţe un buchet mare de maci pe care

voia să îi ducă la biserică, când a observat într-o poiană o maşină emisferică ciudată, cu două locuri micuţe. Fără să-i vadă apropiindu-se, doi „marţieni” (în epocă nu se vorbea nici de EL, nici de extratereştri), de aproape un metru înălţime şi îmbrăcaţi în combinezoane gri, ţâşniră în faţa ei. După ce i-au spus câteva fraze într-o limbă necunoscută, micile creaturi îi smulseră buchetul şi o luară la goană pentru a se urca la bordul aparatului lor, care, într-o clipă, decolă. Carabinierii au găsit pe sol urmele corespunzătoare celor pe care le-ar fi putut lăsa un aparat de forma şi mărimea celui descris de doamna Lotti.

Un scenariu aproape identic se derula pe 14 noiembrie 1954, tot în Italia, la Isolă (sat situat aproape de La Spezia). Un ţăran, Americo Lorenzini, se pregătea să-şi hrănească iepurii, când un aparat luminos în formă de rachetă coborî din cer şi ateriză la vreo douăzeci de metri de el. Din el ieşiră nişte fiinţe micuţe, îmbrăcate în costume de scafandru metalice, care se îndreptară spre coteţul cu iepuri care, după gesturile lor, părea că îi interesa foarte mult. Domnul Lorenzini avu timp să plece după puşcă, să se pună la pândă, urmărindu-i pe neverosimilii intruşi. Când îi văzu că îi iau animalele, a vrut să tragă, dar glonţul nu pomi. Vru să strige, dar ţipătul nu-i ieşi din gât. Lorenzini a fost nevoit să dea drumul puştii din mâini, devenită „din ce în ce mai grea”. Cu braţele încărcate, creaturile urcară la bordul aparatului, ducând prada cu ei. După plecarea hoţilor, ţăranul îşi regăsi vocea şi constată că şi puşca îi funcţionează.

În 1964, odată cu cazul lui Gary Wilcox, scenariul devine mai pitoresc. Într-o dimineaţă, puţin înainte de ora 10, fermierul american de douăzeci şi patru de ani tocmai îşi gunoia pământul din valea Newark, când observă, într-un câmp învecinat, un obiect mare, strălucitor, pe care îl ia drept rămăşiţele unui avion. Apropiindu-se de el, descoperă că este un obiect ovoidal, de aproape cinci metri lungime, din metal dur. Doi omuleţi îmbrăcaţi în combinezoane metalice, care duceau în mână tăvi pline cu

eşantioane de plante, rădăcini şi de sol, pe care le culeseseră, se îndreaptă spre el. Sunt foarte vorbăreţi extratereştrii aceştia! Pretind că vin de pe Marte, planetă aridă, unde nu prea au cum să obţină recolte, şi îl întreabă pe ţăran despre tehnicile de fertilizare a solului. După ce i-au ţinut un discurs întreg despre pericolele poluării şi i-au prezis moartea astronauţilor Glann şi Grissom, se urcă în nava lor, care decolează şi dispare. Simţindu-se flatat de interesul pe care marţienii îl manifestaseră pentru îngrăşămintele lui, a doua zi de dimineaţă, Wilcox lasă un sac plin pentru ei, în locul unde se întâlniseră. Puţin după aceea, sacul a dispărut. Wilcox a fost examinat de un psihiatru, doctorul Schwartz, care l-a considerat „normal, metodic şi sincer". Niciunul dintre testele la care a fost supus fermierul nu lasă să se întrevadă că şi-ar fi închipuit o asemenea poveste1. Dar, în egală măsură, nimic nu ne permite să acceptăm afirmaţia că asemenea creaturi ar fi putut veni de pe planeta Marte! Minciună deliberată (vom vedea că exemplele se înmulţesc) sau glumă răutăcioasă la adresa ipoteticilor „marţieni" pe care science-fiction i-a introdus în limbajul popular? Ambele ipoteze sunt plauzibile.

Oricare ar fi răspunsul şi ori de unde ar veni, pe extratereştrii din acele vremuri îi interesau mai mult macii, iepurii şi îngrăşămintele decât Rosa Lotti, Americo Lorenzini sau Gary Wilcox. Gustul lor nu va întârzia să evolueze.

După câteva cazuri de răpiri „potenţiale" (nereuşite, însă), care au fost publicate în epocă în 1956 şi 1957, în presă s-a vorbit despre două răpiri. Cea de-a doua, a cărei victimă a fost un soldat american din armata de ocupaţie cu baza în Austria (şi pe care îl vom numi Z., întrucât a refuzat să i se divulge numele), a fost relatată de ediţia din 11 decembrie 1957 a ziarului *Prince George Citizen* (ziar din Columbia britanică), înainte de a fi reluată în presa locală. Se pare că răpirea şi-a produs cu câţiva ani mai devreme, pe 15 mai 1951.

Scena se petrece în împrejurimile Salzburgului, la

aproape ora 11 noaptea. După ce a plecat de la serviciu, Z. (şoferul unui colonel) se îndreaptă cu bicicleta spre casă pe o scurtătură. Dintr-un boschet ţâşneşte o fiinţă mică de statură, care îndreaptă în direcţia lui un obiect mic, asemănător unui creion. Soldatul aude un declic, se simte paralizat şi crede că va cădea. Fiinţa se apropie şi îi prinde pe piept o placă neagră. Imediat, soldatul are senzaţia că trupul său, scăpat de greutate, nu se mai află pe sol. Creatura îl conduce spre un obiect rotund, de vreo cincizeci de metri în diametru, care se află în câmp. Z. se simte împins în interiorul obiectului printr-o uşă care tocmai se deschisese. Se află în obscuritate, convins că a fost capturat de un spion. Încetul cu încetul, ochii i se obişnuiesc cu întunericul şi descoperă că pereţii obiectului sunt complet transparenţi; prin ei observă peisajul şi stelele. Răpitorul său îl ţine în continuare sub efectul misteriosului instrument. Aparatul se înalţă. Fiinţa se duce într-o altă încăpere, fără a se mai ocupa de prizonierul său, care îl urmăreşte prin pereţii „de sticlă sau de plastic”. Soldatului i se pare că visează, într-atât este de incredibil aspectul acestui umanoid chel şi îmbrăcat într-un combinezon mulat, argintiu. Are capul cilindric, fruntea disproporţionată.

Berthold Schwartz, UFO Dynamics: *Psychiatric and Psychic Aspects of the UFO Syndrome*, Rainbow Books, 1988.

ochi imenşi, cu faţete ca cei de muscă, nasul şi urechile reduse la simple orificii, mâini foarte lungi, cu doar trei degete. O asemenea creatură nu ar putea fi decât diavolul, gândeşte soldatul, care începe să se întrebe dacă nu este cumva mort. Aparatul şi continuă zborul, survolează Luna de la o atât de mică distanţă, încât Z. îi poate observa craterele. Terra se îndepărtează, minusculă. Nava se îndreaptă spre o altă planetă, acoperită cu câmpuri roşii, râuri, poduri şi vegetaţie luxuriantă; aterizează la verticală pe o platformă din faţa unei parcări uriaşe, în care stau îngrămădite sute de vehicule spaţiale gri, aurii sau argintii, şi pilotul coboară să discute cu un alt

extraterestru ieşit dintr-o altă farfurie zburătoare, în interiorul căreia Z. remarcă oameni capturaţi ca şi el: bărbaţi, femei, chiar şi copii. Câteva clipe mai târziu, tot fără să se sinchisească de pasagerul său, pilotul urcă în aparatul care, cu o viteză fulgerătoare, revine pe Pământ. Soldatul este depus lângă locul din care fusese răpit. Înainte de a-l părăsi, fiinţa îndreaptă spre el micul instrument. „Fără îndoială, pentru a mă face să uit totul”, îi spune soldatul ziaristului care îi ia interviul. La 12 şi 20 soldatul ajunge acasă. Călătoria a durat o oră. Z. se simte rău, dar nu îndrăzneşte să-i spună nimic soţiei lui: „Ar fi zis că am înnebunit”.

Prea insolită pentru acele vremuri, povestea acestui soldat american nu a avut niciun răsunet. Cine şi-ar fi putut imagina că cea mai mare parte a elementelor acestei aventuri nebuneşti va fi relatată astăzi de numeroşi martori a căror bună-credinţă nu poate fi pusă la îndoială? Pe atunci, ţinem să amintim, asemenea poveşti, considerate pure invenţii, nu trezeau interesul. Conform unui credo ozenistic pe atunci la modă, aşa-zisele tentative de răpiri de oameni de către extratereştri nu puteau reuşi din simplul motiv că nu se produceau.

Situaţia avea să se schimbe în curând.

În cursul anilor 1957 şi 1961, s-au petrecut două cazuri care vor cunoaşte o asemenea notorietate, încât sunt considerate *scenarii fondatoare* ale ceea ce avea să devină cea mai mare enigmă – sau cea mai surprinzătoare legendă fantastică – a secolului XX.

Prima mărturie a unui contact sexual cu o extraterestră datează din octombrie 1957 şi provine din Brazilia. îi aparţine unui tânăr fermier analfabet de douăzeci şi trei de ani, Antonio Villas-Boas. Acesta lucra noaptea pe câmp (practică des întâlnită în Brazilia în perioadele excesiv de calde) împreună cu fratele său, când au văzut amândoi o lumină ce se deplasa în zigzag pe cer. A doua zi, pe 15 octombrie, la ora 1 noaptea, Antonio este singur şi ară pământul cu tractorul. Dincolo de lumina farurilor acestuia, pământul pare să fie luminat. Ciudat…

Ţăranul îşi ridică ochii: un obiect enorm, luminos, în formă de ou, se îndreaptă spre el cu o viteză incredibilă, după care rămâne câteva minute nemişcat în aer la vreo cincizeci de metri de el, învăluind câmpul într-o lumină orbitoare. Aparatul încetineşte, coboară lin pe sol şi aterizează pe „trei picioare metalice”. Antonio vrea să fugă cu tractorul, dar farurile se sting, motorul se împiedică şi refuză să pornească. O ia la goană şi este foarte repede prins de patru entităţi cu căşti, având o aparenţă umană, care îl duc în vehiculul lor, închizând după aceea o uşă, invizibilă din interior1. Acolo, fiinţele (a căror limbă se limitează la un fel de lătrat) îi iau sânge din bărbie, îl dezbracă, îi ung corpul cu un misterios lichid uleios şi îl duc într-o altă sală în care mai multe tuburi îmbinate emană un fum greţos. Antonio începe să vomite încontinuu. Îşi face apariţia o extraterestră roşcată, superbă, cu chipul triunghiular şi cu pometii ieşiţi în afară. Este goală complet. Scoţând mai multe mormăituri, se lipeşte cu voluptate de trupul lui Villas-Boas şi îi dă să înţeleagă fără echivoc ce vrea de la el. Celelalte creaturi părăsiseră încăperea pentru a-i lăsa singuri. În ciuda greţii cumplite pe care o simţea, fermierul reuşeşte să se achite de sarcina de armăsar. O dată satisfăcută, femela arată succesiv cu degetul spre pântecul ei, apoi spre cel al captivului şi, în sfârşit, spre cer, ca pentru a-i spune brazilianului că va duce în spaţiu fructul contopirii lor. „Era mult mai frumoasă decât oricare altă femeie pe care am întâlnit-o mai înainte”, va declara mai târziu Villas-Boas. A explicat astfel motivul contactului sexual: „Ce aşteptau de la mine? Să fiu un bun armăsar pentru a le *r* ameliora rasa”. (Această temă a *utilizării materialului genetic uman pentru regenerarea linei rase extraterestre pe cale de dispariţie* sau care nu se mai poate reproduce apare în toate mărturiile ulterioare, aşa cum vom vedea.).

Din experienţa sexuală pe care a avut-o, Villas-Boas nu a scăpat nevătămat. După ce revine pe Pământ, rămâne într-o stare de prostraţie câteva zile, nereuşind să scape de somnolenţă decât pentru a vomita. Pe corp i-au apărut

semne inexplicabile. Pe bărbie i se văd două cicatrice în locul de unde i s-a luat sânge. Examinându-l, medicul Olivo Fontes descoperă urme de arsuri care par datorate radiaţiei. Medicul află de la el păţania prin care a trecut şi, după anchetă, ajunge la concluzia că aşa s-au petrecut lucrurile, dar nu îndrăzneşte să-şi publice raportul, fiindcă aventura i se pare mult prea incredibilă. Villas-Boas a relatat poliţiei

Descrierile deschiderilor care nu se pot zări din interiorul OZN-ului sunt adesea menţionate de persoanele răpite.

Întâmplarea. Din expertiza psihiatrică a reieşit că martorul este normal. Vor mai trece aproape zece ani până ce cazul său va fi publicat în FSR.

Ulterior, Villas-Boas avea să mai fie răpit de cinci ori şi avea să vadă copilul hibrid, născut în urma împerecherii sale forţate. Fostul fermier analfabet a murit recent la Rio, unde practica profesia de avocat (!); a refuzat să vorbească despre aventurile sale, de pe urma cărora nu a căutat să obţină publicitate şi profit.

Mărturia sa constituie prima ilustrare a contactelor sexuale pe care persoanele răpite sunt adesea constrânse să le aibă (dar, după cum se pare, astăzi sunt din ce în ce mai frecvente) la bordul navei spaţiale, fie cu alţi oameni, fie cu extratereştri. Discreţia de care aceştia din urmă au dat dovadă în cazul Villas-Boas (lăsându-l singur cu femela roşcată) este rareori respectată în cazul acuplărilor impuse în interiorul OZN-ului; dimpotrivă, se pare că extratereştrilor le place să asiste la jocurile erotice ale oamenilor, aşa cum vom vedea că o demonstrează mărturii mai recente. Trebuie reţinut un detaliu: Villas-Boas nu a fost atins de paralizia temporară care le-a fost provocată celorlalţi răpiţi.

Celebra afacere a lui Betty şi Barney Hill – de care s-a fHcut multă vâlvă la câţiva ani după ce se petrecuse – este primul caz cu adevărat documentat din uriaşul dosar al răpirilor.

Petrecut în 1961, înainte ca evenimentul să fi fost

adus la cunoştinţa publicului, acest caz prezintă toate caracteristicile viitorului scenariu clasic al răpirii: episod amnezic, paralizie, răpire, urmată de aducerea la bordul OZN-ului, şi examenul medical efectuat de ozenauţi, vizitarea vehiculului, discursul magistral ţinut de „căpitanul” acestuia.

Protagoniştii sunt, fapt destul de rar în epocă, un cuplu interrasial: Betty este albă, iar Barney, negru. Plecaţi de la Montreal, ei circulă, în ziua de 19 septembrie 1961, pe un drum pustiu din New Hampshire. Se lasă noaptea, când văd pe cer un punct luminos care se deplasează, se măreşte şi, dintr-odată, îşi schimbă traiectoria pentru a le însoţi maşina. De mai multe ori, Barney opreşte maşina şi observă cu binoclul obiectul care se apropie de ei, emiţând străfulgerări de lumină multicoloră. Mişcarea acestuia este surprinzătoare, asemănătoare celei unei frunze moarte. Obiectul continuă să-i escorteze, ţinându-se la vreo treizeci de metri distanţă, rotindu-se tot timpul. Cei doi nu-şi revin din uluială: aparatul ăsta necunoscut – ca un avion mare, fără aripi – are două rânduri de „geamuri”! în cele din urmă, obiectul rămâne nemişcat, emiţând un fascicul de lumină albastră. Începe să coboare şi aterizează lin în câmp.

aproape de ei. În ciuda rugăminţilor soţiei lui de a fi prudent, Barney, cuprins de un imbold irezistibil, îşi abandonează maşina, cu farurile aprinse şi motorul mergând, şi se îndreaptă înarmat cu binoclul în direcţia vehiculului. În spatele geamurilor, distinge patru fiinţe îmbrăcate în uniformă. Betty îl aude fexclamând: „Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred! E ridicol!” Obiectul a aterizat. De la bază iese o scară şi uşa se deschide… Barney vine în goană la Chevroletul său şi porneşte în viteză. Maşina este învăluită în ceaţă şi începe să vibreze în ritmul unei serii de „bipuri” stridente, scoase de motor. Cuplul se simte cuprins de somnolenţă.

O a doua serie de „bipuri” îi smulge din toropeală. Ce li se întâmplase? Amândoi ignoră. Barney se trezeşte la volan, cu maşina pe pilot automat. Priveşte peisajul fără

să-şi dea seama unde se află. În sfârşit, zăreşte o pancartă: oraşul Ashland este în apropiere. Se găsesc la mai mult de cincizeci şi cinci de kilometri de locul unde se opriseră. Ajunşi acasă (cu două ore întârziere), familia Hill nu încetează să se gândească la această aventură, cu atât mai mult cu cât se pare că Chevroletul a rămas cu nişte semne de pe urma ei. Caroseria prezintă douăsprezece cercuri strălucitoare, cu un diametru de un centimetru şi jumătate, care dau peste cap acele unei busole. Ei nu înţeleg de ce călătoria a durat cu două ore mai mult decât de obicei. În săptămânile următoare sunt asaltaţi de coşmaruri, de amintiri ciudate, suferă de insomnie şi se simt atât de agitaţi, încât hotărăsc să consulte un medic, un eminent neurolog din Boston, doctorul Benjamin Simon. Acesta – pe care nu îl interesează sub nicio formă OZN-urile – are ideea să îi interogheze *separat* sub hipnoză.

În timpul regresiei hipnotice, soţii Hill relatează amândoi o poveste incredibilă, dar versiunea pe care fiecare o dă corespunde riguros cu a celuilalt.

Debutul corespunde amintirilor lor conştiente, până în clipa în care au auzit prima serie de „bipuri”. Restul păţaniei lor, dezvăluit graţie hipnozei, îi stupefiază. După aceste „bipuri”, cei doi văd venind spre ei nişte umanoizi mici şi cheli, cu pielea gri, cu capetele mari, scobite de nişte ochi imenşi, în vreme ce gura şi bărbia sunt minuscule. Se simt paralizaţi. Fără să fi mişcat, fără să fi fost transportaţi, cei doi se regăsesc în interiorul vehiculului spaţial. Sunt separaţi şi fiecare este supus unui examen medical, însoţit de manipulări fizice şi mintale. Umanoizii (sunt unsprezece cei care se ocupă de ei) le prelevează mostre de piele, de păr, de unghii, îi recoltează lui Barney spermă, îi înfig lui Betty în ombilic un ac lung, legat de un fir flexibil, precizându-i că este un „test de sarcină”.

Creaturile comunică telepatic între ele. Betty îşi stăpâneşte mai bine frica decât soţul ei. Nu acceptă să fie tratată ca un obiect, vrea să înţeleagă. În cele din urmă, între americană şi răpitori se înfiripă un dialog

aproximativ. Aceştia, deconcertaţi de proteza dentară a lui Barney, îi pun întrebări inutile. De parcă abia atunci ar fi descoperit noţiunea de îmbătrânire. În ceea ce o priveşte pe Betty, aceasta îi întreabă direct esenţialul. Vrea să ştie de unde vin.

„Căpitanul vehiculului” scoate atunci o hartă a cerului şi îi cere să plaseze pe ea Terra. Betty nu este în stare. Extraterestrul îi spune că, dacă nu poate să arate unde se află, nu va fi niciodată în stare să înţeleagă de unde vine el. Acest dialog este demn de fraţii Marx, ca simbol al ambiguităţii care guvernează raporturile dintre extratereştri şi răpiţi. În majoritatea cazurilor, dialogurile poartă amprenta acestei ciudăţenii neliniştitoare.

În cadrul întâlnirilor de gradul III*, dialogurile raportate sunt, de asemenea, savuroase prin completa lor absurditate. Un exemplu? Curioasa întâlnire a lui Lazlo Ujvari lângă Raon-l’Etape (Vosgi).

Pe 20 octombrie 1954, la ora 2, 30 noaptea, martorul, muncitor ceh care lucra într-o echipă de noapte, merge pe bicicletă. Drumul fiind în reparaţie, a trebuit să se dea jos de pe bicicletă. În faţa lui distinge vag o siluetă care îi dă un ordin scurt. Ujvari se opreşte. Ştie ce este disciplina, doar este un fost legionar. Un necunoscut se îndreaptă spre el, ameninţându-l cu un fel de revolver. Destul de corpolent, acesta are cam 1, 65 metri. Este îmbrăcat cu pantaloni de pânză şi cu o canadiană cu blană. Nereuşind să înţeleagă ce-i spune necunoscutul, cehul încearcă se vorbească în diferite limbi. Când începe să vorbească în rusă, celălalt îi răspunde în aceeaşi limbă. În sfârşit, se înţeleg. Necunoscuuil vrea să ştie unde se află. În Spania? în Italia?

— Nu, la Saint-Remy, în Vosgi, îi spune Ujvari.

Interlocutorul lui nu pare absolut deloc deconcertat şi continuă:

— La ce distanţă de frontiera cu Germania?

Nici Ujvari nu se lasă mai prejos.

— La 200 kilometri în linie dreaptă.

Dialogul devine din ce în ce mai absurd.

Necunoscutul vrea să ştie cât este ceasul. Auzind că este 2, 30 noaptea, scoate un ceas din canadiană şi comentează:

— Minţi, e ora 4.

Apoi îl întreabă unde se află Marsilia, la câţi kilometri şi în ce direcţie. Imediat ce a obţinut aceste informaţii, necunoscutul pleacă cu un OZN gri, de forma a doua farfurii răsturnate, lipite una de alta, şi dotat cu un fel de antenă în formă de tirbuşon.

Trebuie remarcat că jandarmeria şi serviciile de informaţii au anchetat acest caz. Vă daţi seama ce însemna în 1954 să se rătăcească pe teritoriul francez cineva care să se prezinte drept pilot al unui vehicul necunoscut şi să nu vorbească decât rusa...

Să ne întoarcem acum la cazul Hill. „Şeful" extratereştrilor se amuză de dezamăgirea lui Betty. Curiozitatea ei este inutilă, precizează el, oricum nu avea să păstreze vreo amintire în legătură cu aventura sa.

— Este mai bine pentru dumneavoastră, adaugă el, repetându-i insistent: N-o să vă aduceţi aminte de nimic, n-o să vă aduceţi aminte de nimic!

În timp ce Barney, terorizat, rămâne cu ochii închişi cea mai mare parte a sejurului său forţat la bordul OZN-ului, Betty îşi păstrează sângele rece. În ciuda ordinului primit, este hotărâtă să ţină minte toate peripeţiile prin care trece, aşa că se apucă să observe cu atenţie toate detaliile dinăuntrul aparatului. Se îndoieşte că cineva ar putea crede vreodată povestea pe care o va spune, aşa că trebuie să ia de acolo o „dovadă", un obiect care i-ar putea confirma spusele. Îşi exprimă această cerere. Într-un mod incoerent, dar pe aceeaşi linie a absurdului, şeful îi permite să aleagă un obiect de pe navă. Remarcând o carte scrisă într-o „limbă extraterestră" (o scriere necunoscută), ea cere permisiunea de a o păstra. „Şeful" acceptă, dar – altă manifestare a logicii aparte a extratereştrilor – mai mulţi membri ai echipajului se opun deciziei superiorului lor, şi Betty nu poate pleca cu „dovada".

Aflată sub hipnoză, Betty Hill a descris harta astrală

pe care i-au arătat-o extratereştrii. Doctorul Simon îi propune să încerce să o deseneze. Ea izbuteşte, plasând stelele şi „rutele celeste" aşa cum şi le amintea. Diagnosticul autorităţilor nu întârzie: harta respectivă nu corespunde cu nimic. (Nu este deloc surprinzător, dacă ne gândim la „informaţiile false" care sunt vehiculate în cursul întâlnirilor cu extratereştri.) în 1969, o profesoară, Marjorie Fish, a avut ideea să realizeze această hartă în trei dimensiuni1. Amplasarea stelelor devine de înţeles; harta nu este schiţată „văzută de pe Pământ", ci... din altă parte, ceea ce îi schimbă configuraţia cu care erau obişnuiţi astronomii timpului. Conform opiniei astronomului Walter Mitchell, care s-a ocupat mult de macheta în trei dimensiuni concepută de M. Fish, răpitorii soţilor Hill ar fi provenit din Zeta Reticuli. Fizicianul Stanton Friedman consideră studiul lui Marjorie Fish drept „unul dintre cele mai extraordinare efectuate în domeniul cercetărilor ozenologice şi astronomice". Jacques Vallée, fost astrofizician, considerat

Cf. numărul special al revistei *Astronomy*, apărut în 1976, şi studiul lui Marjorie Fish *Journey into the Hill star map*, Mufon, 19/4.

de multă lume autoritatea supremă în materie de ozenologie, nu împărtăşeşte această opinie. După el, coincidenţa rutelor celeste ale extratereştrilor cu poziţiile planetare corecte este, probabil, fructul întâmplării, iar harta nu i-a fost arătată lui Betty decât pentru a-i întări convingerea că răpitorii veneau din altă parte.

Mărturiile lui Betty şi Barney Hill vor fi multă vreme ignorate, chiar şi de specialiştii ozenologi, cărora li s-au părut de nepublicat (acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu relatarea lui Antonio Villas-Boas, din aceleaşi motive; detaliile răpirii acestuia au provocat un şoc cercetătorilor, care nu îndrăzneau să le pomenească decât „iniţiaţilor"). Ziaristul John Fuller" şi-a asumat riscul, publicând, abia în 1966, *The Interrupted Journey*, care a avut un succes imens.

Profitând de faima cazului Hill, FSR a îndrăznit să le

aducă la cunoştinţă cititorilor săi (cu o întârziere de opt ani) aventura lui Villas-Boas. Reacţia în lanţ începe să se facă simţită: şi alte cazuri ies din umbră, cum ar fi cel al lui Ghasim Filli, care s-a petrecut în 1954 la Teheran2.

După apariţia cărţii lui Fuller, un articol lung consacrat soţilor Hill, publicat de revista *Look*, a cunoscut, de asemenea, un mare răsunet. Faima doctorului Benjamin Simon a contribuit, fără doar şi poate, la această primire. Cuvintele celebrului psihiatru şi neurolog din Boston au făcut ocolul Statelor Unite ale Americii: „Niciunul, nici altul nu este nevrotic. Pe cât de conştienţi cu putinţă, ţinând seama că se aflau sub hipnoză, amândoi povestesc ceea ce cred că este adevărul absolut”. Comentariile medicului, împreună cu acest articol, pe care toată lumea se grăbeşte să-l citească, au provocat un adevărat şoc electric! OZN-urile – fie ele de origine extraterestră sau nu – erau „obiecte misterioase pe cer”, care, în cel mai bun caz, ar fi trebuit să fie de resortul militarilor. Dar dacă ozn-urile duceau fiinţe la bord, care se amuzau cu pământenii, era o altă poveste…

Problematica farfuriilor zburătoare începe să fie pusă într-o altă manieră. Restul presei urmează exemplul revistei *Look*, iar cazul Hill devine o obligaţie de neevitat (în continuare însă strânjenitoare, fiindcă este vorba de OZN-uri).

Cu o asemenea publicitate mediatică, răpirile de către extratereştri ies din clandestinitate. Putând fi luate în serios doar cu dificultate de autorităţile ştiinţifice, aceste dosare îi stânjeniseră considerabil la început pe ozenologi; simpla lor existenţă submina eforturile depuse de diferite grupuri – cum ar fi NICAP* – pe lângă armată şi guvern în speranţa de a le convinge că OZN-urile erau vehicule extraterestre[4]. Dar acest prim fascicul – sau, mai degrabă, rază firavă – de lumină adusă în aceste relatări incredibile nu reuşeşte să atenueze respingerea aproape viscerală pe care o provoacă. Singurii care au curajul să se

4' în anii ’60, NICAP — aflată în culmea gloriei — considera că aceste aparate există, dar nu au pilot.

intereseze de cazurile acestea blestemate pe care „ozenologii serioşi” refuză să le ia în considerare sunt marginalizaţii. Ei îndrăznesc chiar să publice. În 1968, Otto Binder (ziarist independent, specializat în astronautică, membru al NICAP şi considerat nu prea demn de luat în serios din pricina curiozităţii sale „suspecte”) îşi publică investigaţiile efectuate asupra cazurilor de răpire de atunci, mai ales a celor din Brazilia, într-o lucrare intitulată *Flying Saucers are Watching us* (*Farfuriile zburătoare ne supraveghează*). Temeritate de pionier în acest domeniu, dacă ne gândim că prima carte consacrată acestui subiect, scrisă de C. şi J. Lorenzen[5], a apărut abia în 1977! Viitorul avea să-i dea dreptate pentru că s-a dovedit mai puţin îngheţat decât colegii săi şi a ştiut, înaintea altora, să se oprească asupra unui fenomen atât de derutant, care nu va înceta să ia amploare şi a cărui descoperire avea să suscite noi întrebări în legătură cu vechile cazuri eliminate rapid ca „inacceptabile”. Astfel, odată cu trecerea timpului, cazul australiencei Marlene Travers, „răpită” în 1966, poate fi interpretat altfel decât fusese în momentul producerii lui, şi anume nu ca fabulaţia unui creier dereglat, ci ca o relatare de mâna întâi a unei experienţe aparent trăite, de tip necunoscut, ce avea să fie împărtăşită, în viitor, de mii de subiecţi din toată lumea.

În copilăria sa, Marlene Travers văzuse mai multe „farfurii zburătoare”. În 1966, se află la nişte prieteni la ţară. Într-o seară, rămânând fără ţigări, iese să-şi cumpere de la un magazin situat de la vreo şase sute de metri de casă. Remarcă pe cer o „stea” care începe să crească din ce în ce mai mult; în curând, vede un disc argintat de cincisprezece metri în diametru şi trei metri grosime aterizând nu departe de ea în câmp. Se deschide o uşă şi o fiinţă „înaltă şi frumoasă”, îmbrăcată într-o tunică verde, metalizată, iese din vehicul. O priveşte şi îi comunică telepatic că are onoarea de a fi prima femeie de pe Pământ care va avea un copil cu un locuitor al altei planete[6].

5 Coral şi Jim Lorenzen, Abducted!, Berkeley, 1977.

6 Ettela ’at (ziar de seară din Teheran), numărul din 13 octombrie

Îngheţată de groază, Marlene Travers se simte constrânsă de o forţă irezistibilă să o urmeze pe superba creatură în interiorul farfuriei zburătoare, unde… i se întâmplă ceea ce i se promisese (Marlene Travers va vorbi de „viol”). Chiar înainte de a părăsi nava spaţială, tânăra femeie se împiedică de un soi de buton electric; simte o arsură fulgerătoare în gleznă şi leşină. Când îşi revine, se află întinsă pe câmp. Farfuria se volatilizase. Se întoarce şchiopătând acasă la prietenii ei, care îi spun că *a dispărut timp de şapte ore*, şi nu o jumătate de oră cât crezuse ea. Este chemat un medic pentru a se ocupa de arsura pe care nu o avusese înainte de a dispărea. Conform examinărilor ulterioare, se pare că femeia fusese într-adevăr gravidă, dar *sarcina nu a fost dusă până la capăt* (şi apoi cine ar putea afirma că „tatăl” a fost frumosul extraterestru?). Pe câmp au fost descoperite urme în locul în care Marlene Travers a afirmat că aterizase farfuria.

În aceasta constă tematica ce îi va determina, douăzeci şi şapte de ani mai târziu, pe congresişti să se întrunească la MIT (răpire, experienţe genetice, *missing time*, sarcină întreruptă). Este evidentă, dar nimeni nu-i acordă atenţie, fiindcă cei care investighează aceste cazuri sunt „ciumaţii” comunităţii ozenologice.

Anul următor se aude despre un alt caz care, detaliu capital, *a fost studiat de comisia Condon*. Este vorba de cazul lui Herbert Schirmer.

În 1966, *US Air Force* a finanţat un important program de studiu al OZN-urilor, încredinţat Universităţii din Colorado şi condus de profesorul Edward Condon (fost director la *Bureau of Standards*, specialist reputat în fizica nucleară). Investigaţiile au durat doi ani, la sfârşitul cărora a fost redactat celebrul de atunci „raport Condon”, publicat în 1969, a cărui obiectivitate este aspru criticată şi care este considerat o mare dezinformare. În concluzia raportului se precizează că OZN-urile „nu constituie un pericol sau o ameninţare pentru securitatea naţională” şi că „un studiu ulterior aprofundat al OZN-urilor probabil că

1954.

nu poate fi justificat pentru progresul ştiinţei". Aceste concluzii (inexistenţa ozn-urilor, „deşi rămân nişte incertitudini"), făcute publice în 1969, au declanşat proteste vehemente. Coordonatorul raportului, dr. Robert Low, a avut imprudenţa să lase la vedere memorandumul de uz intern, care preciza scopul real al raportului: să afirme că farfuriile zburătoare nu aveau nicio realitate obiectivă, lăsându-se să se înţeleagă în acelaşi timp că se întreprinsese un studiu aprofundat. Câţiva ani mai târziu, AIAA (Institutul american de aeronautică şi informatică) avea să critice violent raportul Condon pentru lipsa de rigurozitate.

Pe 3 decembrie 1967, Herbert Schirmer patrulează în împrejurimile Ashland (Nebraska), când vede nişte lumini la câţiva metri deasupra solului. Gândindu-se că este vorba de un camion care a derapat şi s-a răsturnat, o ia în direcţia respectivă şi observă un vehicul care tocmai decola într-un vârtej de lumini roşii-portocalii, scoţând un zgomot de sirenă. Imediat, obiectul dispare în cer. La ora 3 noaptea, când se întoarce la postul de poliţie, Schirmer notează în raport: „Am văzut o farfurie zburătoare la intersecţia străzilor 3 şi 63. N-aveţi decât să credeţi sau nu". Întors acasă, este cuprins de o migrenă puternică şi constată că i-a apărut pe gât *un semn roşu inexplicabil*. Relatarea sa pare să se limiteze la o observaţie a cărei durată nu a fost mai mare de două minute.

Deşi în vârstă de numai douăzeci şi doi de ani, Herbert Schirmer este atât de apreciat de superiorii săi, încât, puţin timp după aventura sa, este numit *chief of departament*. Nu îl interesaseră OZN-urile până atunci şi totuşi nu reuşeşte să îşi alunge maşina zburătoare din minte. Suferă de dureri de cap atât de mari, încât nu mai poate lucra. În ciuda recentei promovări, demisionează. (Nu este uşor pentru un poliţist să fie etichetat drept „cel" care a văzut un OZN şi a avut curajul să raporteze despre aceasta.)

La sfatul unui prieten, Schirmer începe să caute un hipnoterapeut, (în 1967, nu era un lucru atât de simplu ca

astăzi, chiar şi în Statele Unite ale Americii.) Investigaţia sub hipnoză a insolitei sale observaţii dezvăluie un scenariu cunoscut astăzi, dar care părea abracadabrant în vremurile acelea, când fenomenul răpirilor, limitat la câteva cazuri, era practic necunoscut. Imediat cum ajunge la locul presupusului accident, un obiect luminos care staţiona la câţiva metri deasupra solului se îndreaptă spre poliţist şi aterizează lângă el. Din el ies mai mulţi umanoizi care îl înconjoară. Unul dintre ei îi proiectează pe faţă un fascicul de lumină orbitoare. Maşina îi este învăluită într-o ceaţă verzulie. Schirmer simte cum îl părăsesc forţele şi voinţa; este incapabil să apuce pistolul şi, purtându-se într-un mod iraţional, coboară geamul portierei. Unul dintre umanoizi profită pentru a-l apuca de gât. Imediat, Schirmer se trezeşte afară din maşină.

— Eşti paznic al acestor locuri? îl întreabă un umanoid.

Schirmer nu poate să răspundă.

— Ştii unde este centrala electrică?

Fără a-i lăsa poliţistului timp să răspundă, umanoidul continuă:

— Ai trage într-o navă spaţială?

De data aceasta, reuşeşte să murmure:

— Nu, domnule.

Această declaraţie paşnică îl face să primească o invitaţie la bord.

Descrierea pe care Herbert Schirmer le-o face extratereştrilor corespunde în mare măsură celei pe care persoanele răpite le-o vor face cincisprezece ani mai târziu „omuleţilor cenuşii” (înălţimea de aproximativ 1, 20 metri, pielea cenuşie, o fantă simplă în loc de gură, ochi oblici imenşi, care nu clipesc niciodată), cu excepţia faptului că uniforma lor – un combinezon mulat – este dotată cu o antenă şi, pe piept, cu o emblemă reprezentând un şarpe înaripat1. Condus de ei, vizitează nava, în interiorul căreia se află un alt „vehicul de supraveghere” de dimensiuni mai mici. Într-una din săli motorul unui aparat mare, din care ies tot felul de cabluri şi de cadrane, merge emanând

lumini multicolore. Această maşină „electromagnetică” îi furnizează puterea OZN-ului, i se explică telepatic, iar extratereştrii au aterizat pentru a o reîncărca racordându-se la centrala electrică din Ashland. Puţin zgârciţi cu detaliile, umanoizii se lansează într-un lung discurs. Se interesează de multă vreme de rasa umană şi au întreprins un vast program de cercetare în domeniul reproducţiei: „Îi contactează pe oameni la întâmplare pentru ca noi să nu înţelegem nimic în privinţa procedeelor lor şi pentru a ne familiariza treptat cu ideea prezenţei lor printre noi”.

Ca toţi răpiţii, al căror precursor avea să devină, lui Schirmer i se dau asigurări că nu va păstra nicio amintire în privinţa celor văzute şi auzite şi că acest contact se va repeta.

Acest caz trebuie considerat foarte important din diverse motive. În primul rând, *este relatat de un poliţist*. Cercetătorii sunt foarte atenţi cu mărturiile acestora, ca şi cu ale jandarmilor, militarilor şi piloţilor. Oamenii aceştia au fost antrenaţi să observe cu precizie şi ştiu să se stăpânească în faţa unor evenimente imprevizibile sau periculoase. Prin definiţie, aceştia sunt persoane ale căror mărturii sunt mai demne de încredere decât cea a unui individ oarecare.

Dat fiind că afacerea Schirmer a fost disecată (deşi nu elucidată) de raportul Condon, răpirile şi-au făcut intrarea pe uşa din faţă pe scena ozenologică. Schirmer este, de asemenea, unul dintre primii martori a cărui relatare a fost studiată de dr. Leo Sprinkle, psiholog la Universitatea din Wyoming, una dintre figurile de seamă ale ozenologiei răpirilor, pe care o vom regăsi cu ocazia marilor cazuri din anii ’70. Cu acest caz se precizează o cotitură în cadrul cercetărilor. Începând cu anul 1967, utilizarea hipnozei – care le permisese deja soţilor Hill să-şi exploreze *missing time* pe care l-au trăit – este validată de comisia Condon ca tehnică de anchetă, devenind cumva oficializată.

În relatările lui Schirmer din timpul regresiilor sale hipnotice se întâlneşte un număr de elemente *absurde*,

tipice în aceste cazuri. De pildă, întrebarea care a servit la intrarea în discuţie („Eşti paznic?”), promisiunea

Ralph şi Judy Blum, *Beyond Earth*: *Man’s Contact with UFO’s*, Bantam Books, 1974.

(aparent neţinută) pe care i-au făcut-o umanoizii că se vor întoarce pentru a-l contacta din nou sau „informaţiile” despre proveniența lor (Schirmer declară: „Vin de pe o planetă pe care nu o cunoaştem, dintr-o galaxie vecină; au, de asemenea, baze pe Jupiter şi Marte. Mi-au spus că este prima dintre cele trei întâlniri pe care le vom mai avea. Următoarele vor avea loc înainte de sfârşitul lui 1968…”).

Trebuie reţinut şi un alt detaliu: *şarpele înaripat* care figura pe insigna unui extraterestru. Avem deja premisele temei ce se va dezvolta ulterior în cadrul *lunatic* frânge1, începând cu anii ’80; fabulaţiile despre rasa „serpentoidă” sau „reptiliană” se vor inspira, în parte, din acest motiv. Şarpele este simbolul extratereştrilor care aparţin unor rase reptiliene şi prezintă, între altele, particularitatea de a răspândi un miros respingător; lipsiţi de sistem digestiv, excreţia lor se realizează prin piele.

Serialul televizat de science-fiction *V* are ca protagonişti nişte extratereştri care, având înfăţişarea umană, îşi dezvăluie caracteristicile „reptiliene” imediat ce li se smulge masca. În Canada, numeroase persoane afirmă că nu au fost răpite de „omuleţii cenuşii”, ci de „reptilieni”. Astăzi, la Québec, această figură de coşmar face parte atât de mult din cultura populară, încât, pentru anul şcolar 1994/1995, micilor locuitori ai oraşului li s-a dat un manual aparte. Cu ajutorul lui, copiii învaţă că extratereştrii se află printre noi pentru a ne studia, a ne analiza şi… a ne răpi. Coperta cărţii intitulate *Profesorul meu este extraterestru* înfăţişează o şcoală; în spatele unei ferestre, profesorul îşi aşteaptă elevii. Are un chip de „reptilian”. La sfârşitul cărţii găsim o ilustraţie ce pare a proveni din filmul *V*: „profesorul” îşi scoate masca, dezvăluindu-şi veritabila natură. Are faţa unei reptile.

Începând din anii ’70, unii cercetători consideră că

răpirile reprezintă o cotitură de o extraordinară importanţă în evoluţia fenomenului ozenistic. Ei decid să se consacre elucidării acestei enigme ale cărei exemple nu încetează să se înmulţească şi se mulţumesc să noteze aceste „întâmplări trăite”, ce oscilează între o poveste de groază şi o povestire science-fiction. Unii evidenţiază detalii ciudate, cum ar fi, în cazul Pascagoula.

Această expresie desemnează aripa delirantă a ozenologiei. Adepţii grupării *lunatic frânge* au instituit un sistem de credinţe pitoreşti la care ţin: „extratereştrii” sunt ET veniţi de pe una sau mai multe planete şi au semnat nişte acorduri secrete cu guvernul american. Acesta, în schimbul cunoştinţelor tehnologice, le-ar fi acordat dreptul de a avea baze secrete subterane pe planeta noastră. Bineînţeles, morfologia EL, psihologia, numărul lor nu sunt secrete pentru aceşti adepţi care ştiu să facă diferenţa dintre „cei buni” (blonzii înalţi) şi „cei răi” (omuleţii cenuşii) şi cunosc planurile monstruoase ale acestora din urmă care nu doresc altceva decât să ne domine şi să ne transforme în sclavi. Şi aceasta, într-un viitor apropiat…

afirmaţia conform căreia extratereştrii ar avea „picioare de elefant” sau levitaţia oblică la care a fost supus un pescar la bordul unui OZN.

Pe 11 octombrie 1973, Charles Hickson (patruzeci şi cinci de ani) şi Calvin Parker (nouăsprezece ani) se află într-un mic zăgaz de pietre pentru a-şi testa noile unelte de pescuit în Pascagoula (Mississippi). Peştele se lasă aşteptat. Cei doi bărbaţi se gândesc să-şi schimbe locurile, când un bâzâit puternic îi face să-şi ridice capetele. Un obiect zburător, cu o aureolă de lumină albastră, coboară din cer şi se pregăteşte să aterizeze. Dar nu, obiectul se opreşte chiar lângă ei, la vreo zece metri de zăgaz şi rămâne nemişcat, la aproximativ treizeci de centimetri deasupra unui câmp pe care zac carcase de maşini abandonate şi diverse alte gunoaie. Uluiţi, cei doi bărbaţi uită de pescuit. Contemplă, gură-cască, o navă spaţială gri-albastră, cu un brâu de lumini sclipitoare, de formă

ovoidală şi de mărimea unui camion, care continuă să scoată bâzâitul respectiv. Nu disting nici hublouri, nici nituri pe suprafaţa acestui obiect care pare făcut dintr-o singură bucată şi, totuşi, fără să o remarce, se deschide o uşă din care ies trei siluete vag omeneşti. Înfăţişarea Ibr este atât de derutantă, încât cei doi pescari le vor descrie folosind termenul „chestii”. Efectiv, aceste „chestii” nu seamănă deloc cu diversele tipuri de umanoizi descrise de obicei de martori. Sunt fiinţe bipede de talia unui elefant de zece ani şi nu au deloc haine. Pielea lor, cenuşie, face cute pe suprafaţa întregului corp. Gambele se termină cu o masă cilindrică voluminoasă, ca nişte „picioare de elefant” (sic). Zburând deasupra solului, „chestiile” se îndreaptă cu o viteză foarte mare spre cei doi oameni şi, înainte ca aceştia să aibă timp să reacţioneze, îi iau de braţ şi îi duc cu ele în interiorul aparatului. (Povestindu-şi ulterior aventura la postul de poliţie, Hickson şi Parker vor spune că „chestiile” acelea i-au paralizat cumva de la distanţă, fiindcă altfel s-ar fi aruncat în apă, încercând să se salveze.) La simpla lor atingere, cei doi bărbaţi îşi pierd cunoştinţa, iar Parker va rămâne inconştient până la sfârşit. Hickson îşi revine în simţiri la bordul aparatului. Este complet paralizat şi pe punctul de a leşina de groază. Doar ochii şi-i poate mişca. îi observă pe monştrii care îl înconjoară. „Chipul” lor sfidează orice descriere. În locul ochilor, se află două linii între care iese o protuberanţă care nu seamănă absolut deloc cu un nas. Urechile, extraordinar de mari, sunt ascuţite, ca de măgar. Ceea ce ar trebui să fie gura nu este decât o despicătură care nu se deschide deloc, nici măcar atunci când „chestiile” par să comunice între ele prin zumzete. „Braţele” lor se termină prin nişte cleşti.

Hickson nu ştie ce s-a întâmplat cu Parker. *Pluteşte* într-o poziţie înclinată, în mijlocul unei încăperi goală. Are impresia că se află în imponderabilitate, căci corpul nu i se sprijină pe nimic. În felul acesta este supus unei examinări „medicale”. Un aparat (pe care îl compară cu un „ochi enorm”) iese din perete pentru a-l examina centimetru cu

centimetru. În mai multe rânduri, creaturile l-au răsucit pe toate părţile, pentru ca „ochiul” să îi examineze anatomia. O dată examinarea încheiată, „ochiul” se îndreaptă singur spre un perete care îl înghite. Cele două creaturi ies, lăsându-l pe Hickson în continuare paralizat, în levitaţie oblică (corpul său face un unghi de 45 de grade cu podeaua OZN-ului), pentru a reveni câteva secunde mai târziu şi a-l depune fără menajamente, chiar în locul de unde îl răpiseră. Parker este adus imediat şi îşi revine pe loc. „Chestiile” se îndepărtează alunecând în aer, fără a face vreo mişcare. Pătrund în OZN, care dispare „în mai puţin de o secundă”.

Cei doi bărbaţi sunt stupefiaţi. Trebuie să vorbească, să exorcizeze aventura aceasta îngrozitoare prin cuvinte şi nu să rămână plantaţi acolo, repetând aceleaşi detalii incredibile, dar cine i-ar putea crede? După ce s-au consfătuit îndelung, decid să se adreseze autorităţilor şi telefonează la biroul şerifului Fred Diamond, din Jackson. Este ora 11 noaptea. Căpitanului Ryder i se face legătura. Ceva din vocea celor doi îl face să presimtă că nu are de-a face nici cu farsori, nici cu beţivi; îi cheamă la el imediat.

Panica celor doi prieteni este vizibilă (Parker nu reuşeşte să se exprime din cauza tremuratului). De asemenea, şi buna lor credinţă, înainte de a fi ascultaţi, cer să fie supuşi unui test cu detectorul de minciuni, fiindcă într-adevăr ţineau să fie luaţi în serios. Sunt interogaţi timp de mai multe ore, apoi sunt lăsaţi singuri într-o cameră, unde, fără să ştie, un magnetofon le înregistrează cuvintele. Căpitanul Ryder este impresionat: „După ce am ascultat benzile, i-am crezut. Dacă au minţit, ar fi trebuit să se afle la Hollywood, atât de bine şi-au jucat rolurile”. Hickson gemea: „Doamne, ce mi s-a întâmplat... n-am văzut nimic similar în toată viaţa mea... sunt pe punctul de a înnebuni... de ce mi s-a întâmplat una ca asta? Am fost în război, dar nu mi-a fost niciodată atât de frică!”

Parker este mai afectat: rămâne în stare de şoc. De mai multe ori în cursul interogatoriului va cădea în genunchi şi se va ruga. Hickson crede că „chestiile” au

acţionat *ca nişte roboţi* programaţi să efectueze pe ei sarcinile precise ce li se dăduseră. „N-au încercat deloc să comunice cu noi. Nu cred că voiau să ne facă să suferim, dar mi-a fost foarte. teamă să nu ne ia cu ei”. Se declară convins că aceste creaturi vor continua să supravegheze Pământul şi pe locuitorii săi îndeaproape.

În timp ce le lua depoziţiile, la biroul şerifului se primeşte un telefon de la un fost pilot care menţionează prezenţa unui OZN în jurul orei 8 seara, nu departe de râul Pascagoula. Observaţii similare vor fi raportate în această regiune în noaptea respectivă, dintre care una îi aparţine unui fost consilier al oraşului Pascagoula. (Patruzeci şi opt de ore mai târziu, un meteorolog din Columbia avea să comunice că în ziua aceea a observat pe radarul său un ecou; la început a crezut că este vorba de un avion care survola regiunea, dar nu era posibil. După ce ecoul a indicat că respectivul „avion” devenise staţionar – ceea ce era de neînţeles –, imaginea a dispărut de pe ecran.)

A doua zi de dimineaţă, Hickson şi Parker au fost supuşi unui examen psihiatric la baza aeriană din Kessler, înainte de a fi interogaţi de trei ofiţeri ai *US Air Force Intelligence*. Nu este detectată nicio urmă de contaminare radioactivă. Raportul medical menţionează că cei doi se află într-o stare gravă de stres, din cauza unei experienţe traumatizante, şi se pronunţă în favoarea sincerităţii martorilor.

În vreme ce ziarişti veniţi din toate colţurile Statelor Unite ale Americii încearcă să facă investigaţii la biroul şerifului Diamond, martorii sunt daţi în grija a doi oameni de ştiinţă care au călătorit pentru a-i întâlni: dr. James Harder (profesor inginer la Universitatea din California şi hipnotizator foarte calificat) şi dr. Hynek. Amândoi doresc să-i facă pe Hickson şi Parker să vorbească sub hipnoză. În cazul lui Hickson, au fost nevoiţi să întrerupă experienţa, căci ea s-a demonstrat a fi îngrozitoare pentru acesta.

Dr. Harder consideră că este vorba de o manifestare a extratereştrilor şi nu ezită să afirme: „Panica absolută care i-a cuprins pe aceşti doi oameni aflaţi sub hipnoză mă

face să le cred povestea. N-ar fi putut niciodată să simuleze o asemenea teroare sub hipnoză”.

Astronom, titularul catedrei de astronomie la *North Western University* (Illinois), profesorul J. Allen Hynek este, fără îndoială, figura cea mai cunoscută a ozenologiei. Rolul său de consilier ştiinţific al *US Air Force* în cadrul raportului Condon (comisie de anchetă americană a problemei OZN) l-a făcut să gândească altfel despre un fenomen care, la început, îl făcuse sceptic. A demisionat când şi-a dat seama că acest proiect era destinat, în realitate, să arunce praf în ochii publicului, în loc să facă lumină în privinţa acestor fenomene misterioase. În repetate rânduri, a cerut că problema OZN-urilor să fie studiată într-o manieră ştiinţifică, mai ales în celebra sa carte *The UFO Experience*, *a Scientific Inquiry*, în care scria: „Fenomenul OZN constituie o descoperire deloc neglijabilă pentru ştiinţă… Trebuie să depunem eforturi uriaşe pentru a întreprinde imediat studii ştiinţifice care să lămurească această problemă şi să descopere originea OZN-urilor”. În 1973, a fondat un centru de cercetări, CUFOS.

Pentru dr. Hynek, incidentul de la Pascagoula este o afacere serioasă, unul dintre cele mai dramatice cazuri înregistrate de contacte cu ozn-urile. Dar este mai rezervat ca Harder. A recunoaşte aspectul terifiant al acestei experienţe nu înseamnă a considera acest caz ca pe o răpire efectuată de nişte roboţi trimişi de o civilizaţie extraterestră.

Ulterior, nici alte teste psihologice la care au fost supuşi Hickson şi Parker nu au decelat vreun un indiciu al comportamentului psihotic, al isteriei sau al vreunui accident cerebral. Dr. Bast a afirmat că aceşti bărbaţi nu sufereau nici de „nebunie în doi” (dereglare psihică în care un subiect psihotic dominant îl influenţează pe celălalt, comunicându-i iluziile).

Incidentul din Pascagoula a cunoscut o faimă mondială şi a fost prezentat pe larg de mass-media. Fapt surprinzător, articolele de atunci nu conţineau ironia la

care ne-am fi aşteptat. Nimeni nu şi-a bătut joc de aceşti oameni, afirmând că au fost duşi la bordul unui OZN de nişte roboţi cu picioare de elefant…

Un alt caz celebru în Statele Unite ale Americii este cel al lui Travis Walton care, pe data de 5 noiembrie 1975, *a dispărut timp de cinci zile*, după ce a fost fulgerat de un OZN *în faţa celor şase colegi ai săi* (tăietori de lemne ca şi el).

Cei şapte bărbaţi se aflau într-o camionetă şi se întorceau de pe un şantier aflat lângă Snowflake (Arizona). Zăresc printre arbori o lumină puternică: „De parcă ar fi luat foc pădurea”, va spune unul dintre ei. Se îndreaptă spre presupusul incendiu şi descoperă un obiect circular care planează la joasă altitudine. Fascinat, Walton (douăzeci şi doi de ani la acea vreme) iese din maşină şi, în ciuda îndemnurilor la prudenţă ale colegilor săi, se îndreaptă spre obiect. Îl loveşte un fascicul de lumină albastră, proiectându-l în aer. Ca o marionetă dezmembrată, Walton cade pe sol la cinci metri de ceilalţi. Înnebuniţi, ceilalţi tăietori de lemne nu au curajul să se apropie de el, aşa că pleacă de acolo, iar camioneta demarează în trombă. Pe seară, cei şase bărbaţi se întorc pentru a-l ajuta pe colegul lor pe care îl cred rănit. Dar Walton este de negăsit; a dispărut. Tăietorii de lemne se duc la poliţie pentru a-i povesti păţania şerifului. Acesta, convins că este vorba de fapt de o crimă, organizează căutările la faţa locului, în speranţa de a găsi cadavrul. Fără niciun rezultat.

Cinci zile mai târziu, Walton avea să apară pe un drum, la peste şaisprezece kilometri de locul de unde se volatilizase. Este slăbit, palid, deshidratat, confuz, complet dezorientat, convins că trecuseră doar două ore de când îl lovise fasciculul luminos. Amintirile îi vor reveni, încetul cu încetul, în cursul următoarelor zile. Când şi-a revenit, era culcat pe o masă, la bordul unui vehicul. Trei umanoizi cu pielea cenuşie, capetele chele şi ochi negri imenşi, care le ocupă jumătate din faţă, sunt aplecaţi deasupra lui. îl examinează ca nişte medici. Walton îşi înfrânge teama, se

scoală şi îi ameninţă cu un cilindru metalic de consistenţă plină şi greu, pe care aceştia i-l puseseră sub ceafă. Cei trei o iau la goană. Căutând o ieşire, Walton aleargă în interiorul aparatului, pătrunde într-o altă încăpere, în care mai mulţi umanoizi asemănători celor care l-au examinat urmează instrucţiunile transmise telepatic de un umanoid cu părul blond, „mult mai înalt şi cu o înfăţişare mult mai apropiată de cea umană”, aşezat într-un fotoliu dintr-un material transparent. Walton este supus şi altor teste (este instalat în faţa unui ecran uriaş, care înfăţişează cerul, şi trebuie să manevreze diverse butoane care pun în mişcare obiectele celeste), apoi extratereştrii îl leagă de scaun. Este momentul decolării: Walton întreprinde, la bordul OZN-ului, o călătorie interstelară. În timpul acesteia, remarcă mai multe OZN-uri, în escadrilă, care îl escortează pe „al său”. Văzând Pământul cum dispare, sferă minusculă, pierdută în imensitatea cosmosului negru în care aparatul pătrunde, îşi pierde din nou cunoştinţa. Fără să-şi mai aducă aminte ce i s-a întâmplat mai departe, se trezeşte pe un drum, lângă o benzinărie. O benzinărie pentru vehiculele terestre. Capul i se învârteşte. Întins pe jos, „îşi” vede OZN-ul cum dispare în cer.

Walton şi-a adus aminte de aventura sa fără să fi recurs la hipnoză. Detectorul de minciuni a scos la iveală faptul că el era convins că trăise aceste evenimente. (Trebuie să precizăm că detectorul de minciuni permite aprecierea gradului de sinceritate a martorului. – dacă acesta este convins că spune adevărul – şi nu aflarea răspunsului esenţial: relatarea este oare conformă realităţii?) în timpul dispariţiei lui Walton, cei şase tăietori de lemne au fost supuşi testului cu detectorul de minciuni, şeriful crezând în continuare că are de-a face cu o crimă. Cu excepţia unuia dintre ei – care poate că lua droguri şi de aceea se temea de poliţie – toţi au trecut testul cu bine.

Fără îndoială, pentru a fi mai spectaculos, filmul recent *Fire in the Sky* (*Foc în cer*), inspirat din acest caz, şi-a permis multe libertăţi faţă de evenimentele aşa cum fuseseră relatate de Walton şi nu are nicio legătură cu

spusele lui. Povestea era suficient de tare, pentru a nu a avea nevoie de înfloriturі. După douăzeci de ani, Walton şi colegii lui îşi menţin afirmaţiile.

Începând cu 1975, mărturiile. În acest sens nu încetează să se înmulţească, pe niveluri succesive. Cele câteva zeci de cazuri cunoscute în anii ’70 s-au înmulţit până ce s-a atins cifra de ordinul a mii de cazuri, începând cu anul 1987. (în studiul său apărut în 1987, *UFO – Abductions, the Measure of a Mystery*, dr. Thomas E. Bullard, specialist în folclor la Universitatea din Indiana, menţiona trei sute de cazuri, iar cele două volume groase erau axate în principal asupra situaţiei din America, în vreme ce fenoipenul era deja larg răspândit în lume!)

O asemenea acumulare de mărturii începe să semene cu o epidemie. Foarte curând debordaţi, cercetătorii nu pot întreprinde anchete în fiecare caz semnalat, nici măcar să le înregistreze pe toate. Situaţia seamănă celei din secolul al XIX-lea, când spiritismul se răspândise ca un incendiu în Europa şi era imposibilă contabilizarea mediumurilor. Fenomenul a atins o amploare colectivă, iar evoluţia pe care o cunoaşte la ora actuală nu lasă să se întrevadă nici cel mai mic semn de epuizare, dimpotrivă, relatările nu încetează să se complice şi să se îmbogăţească cu detalii din ce în ce mai stânjenitoare.

Începând din 1967, hipnoza avea să fie folosită cu regularitate pentru a-l ajuta pe subiect să-şi regăsească amintirile şterse în timpul episodului amnezic (faimosul *missing time*), mai ales de către profesorul Sprinkle, pionier în domeniul răpirilor.

Psiholog, profesor emerit la Universitatea din Wyoming, devenit psihoterapeut particular, specializat în răpiri, Leo Sprinkle a fost unul dintre primii profesori universitari americani interesaţi de acest subiect. În 1949, în timpul studiilor (la Universitatea din Colorado), a observat prima dată un OZN. După şapte ani, în prezenţa soţiei sale, Marilyn, vede a doua oară o farfurie zburătoare. Va avea ocazia să observe şi ale „lumini nocturne” de acest tip. După ce fusese complet *ostil* faţă

de posibilitatea existenţei OZN-urilor, Sprinkle devine *sceptic* (în sensul grecesc al termenului, adică a nu se pronunţa nici pentru, nici contra), apoi convins. Când este numit profesor la Universitatea din Wyoming, este deja consilier ştiinţific la două asociaţii americane mari, care se ocupă cu studiul farfuriilor zburătoare: APRO* şi NICAP. în urma investigaţiilor efectuate sub hipnoză de dr. Simon în cazul Betty şi Barney Hill, începe să se intereseze de răpiri. Între anii 1964 şi 1985, prin arsenalul lui de teste psihologice trec mai mult de trei sute de persoane, care au pretins că au văzut OZN-uri sau că au fost duse cu forţa la bordul lor.

Mai ales în Statele Unite ale Americii, Canada, Rusia, Australia şi în ţările Americii Latine, în Franţa, cazurile sunt relativ rare.

Din 1980, Leo Sprinkle organizează la Universitatea din Wyoming *Rocky Mountains Conferences*, în cadrul cărora persoanele răpite, scăpând în sfârşit de izolarea la care le condamnă experienţele considerate „pur delir", se prezintă şi îşi povestesc păţaniile în prezenţa psihologilor, ozenologilor, sociologilor ori a astrofizicienilor. Fiecare consideră că este normal să povestească modul în care a descoperit lângă patul său nişte personaje micuţe, cu ochi cenuşii enormi, lipsiţi de iris, cu aspect de călugăriţă (insectă), cum a plutit în aer trecând *prin acoperişul ori prin zidurile* casei, cum i s-au introdus sonde în rect sau vagin, implanturi în craniu. Descrierile unor ciudate aparate medicale sau ale unor „creşe" pline cu bebeluşi şi copii hibrizi circulă liber.

Delir colectiv? Prea simplu pentru a scăpa cu asta. Aceşti oameni care au trăit întâmplările relatate au profesii care cer un anumit echilibru; unii sunt medici, psihologi, militari, poliţişti, consilieri financiari, profesori.

Nu prea convins de realitatea unui fenomen pe care îl consideră o dovadă de psihopatologie, psihiatrul James Gordon a constatat cu uimire că experienţele relatate de cei răpiţi nu seamănă deloc cu cazurile constatate de literatura psihiatrică. Pentru a afla mai multe, a asistat la

unul dintre seminarele anuale organizate de Sprinkle. După ce şi-a petrecut mai multe zile în compania lor, observându-i şi comunicând cu ei, a fost impresionat să constate că majoritatea par *normali*, coerenţi, chibzuiţi, într-un cuvânt... „banali”. După ce a precizat că este dificil să stabileşti un diagnostic în afara unei clinici, a adăugat: „Deşi experienţele lor par imposibil de crezut şi deşi pot fi reale, este evident că nu sunt sub nicio formă fructul vreunei boli psihice serioase1”.

Şi Leo Sprinkle a fost hipnotizat. Relatările pe care le culegea îl trimiteau la unele amintiri din copilărie, în care se trezea curgându-i sânge din nas2, cu sentimentul că fusese „vizitat” în timpul nopţii. Prin hipnoză a reuşit o regresie în timp până la vârsta de zece ani, când s-a văzut la bordul unui vehicul spaţial. Lângă el se afla un umanoid înalt, care îi explica telepatic că trebuia să înveţe să citească şi să scrie pentru a-i putea învăţa mai târziu pe oameni să-şi găsească ţelul în viaţă. Ignorând sarcasmele previzibile din partea confraţilor săi, psihologul a decis să se accepte în calitate de „contactat” şi să vorbească cu cei răpiţi de la egal la egal.

The UFO Experience, în *The Atlantic Monthly*, august 1991.

La cei răpiţi, epistaxisul legat de un coşmar cu OZN-uri este considerat rezultatul amplasării sau al scoaterii unui implant prin fosele nazale.

Nu trebuie să se tragă concluzia din exemplul lui Sprinkle că orice persoană hipnotizată descoperă că a fost răpită. Astfel, June Pamell, care lucrează cu Sprinkle, nu a văzut nici cel mai mic OZN. Toate şedinţele sub hipnoză pe care le-a efectuat nu au scos nici urmă de amintire refulată ce ar fi putut sugera un contact cu extratereştrii. Fapt care nu a împiedicat-o să folosească ca punct de plecare în lucrarea sa de doctorat materialele strânse de Sprinkle, referitoare la cele două sute cincizeci de persoane care s-au întâlnit cu vizitatorii. (în lucrarea lui J. Pamell se afirmă că martorii nu suferă de nicio boală mintală.)

Leo Sprinkle abordează pozitiv fenomenul; răpiţii

„săi” consideră că experienţa pe care au avut-o este benefică şi dătătoare de satisfacţii. În vreme ce foarte multe persoane răpite apreciază că au fost tratate ca nişte „cobai”, ca material uman supus celor mai sinistre manipulări, fără a li se fi cerut consimţământul, răpiţii lui Sprinkle au sentimentul că participă la o experienţă extraordinară, că sunt aleşi în vederea unei viitoare cotituri a istoriei omenirii. Aceste experienţe, consideră ei, sunt fructul Marii Gândiri care ne călăuzeşte evoluţia şiil face pe om să progreseze. „Aceste fenomene, scrie el, fac parte dintr-un plan a cărui finalitate este transformarea oamenilor în cetăţeni ai cosmosului1”. Întăriţi de această perspectivă, răpiţii lui nu îi mai consideră pe extratereştri ca pe nişte torţionari îngrozitori, ci ca pe nişte Fraţi ai Spaţiului, binevoitori, veniţi să-i avertizeze în legătură cu ameninţările ce pândesc Pământul, căzut pradă nebuniei noastre tehnologice.

Dintre cele mai interesante cazuri descoperite graţie lui Sprinkle, ne vom opri asupra a două, foarte diferite. Cel al lui Pat McGuire, proprietar al unei ferme din Wyoming, pe care extratereştrii nu numai că l-au făcut să *găsească apă* în deşert, dar căruia i-au cerut, de asemenea, să se prezinte la alegeri, şi cel al lui Judy Doraty, o tânără răpită împreună cu fata ei, care i-a văzut pe extratereştri cum au aspirat un viţel la bordul OZN-ului, i-au prelevat fragmente de ţesuturi şi organe şi l-au aruncat pe sol după această operaţie.

Pat McGuire, crescut într-o familie catolică de origine irlandeză, munceşte la fermă cu familia şi câţiva muncitori. Este foarte tânăr şi are o idee fixă: să sape un puţ pentru a găsi apă în această zonă deşertică. Toată lumea încearcă să-l descurajeze, spunându-i că nu există apă. Tentativele

Leo Sprinkle, *UFO Contactes, Captive Collaborators or Cosmic Citizens*? în *MUFON Symposium Proceedings*, 1980.

de a găsi apă în această regiune se soldaseră cu un eşec, aşa că nimeni – nici prietenii, nici familia – nu vrea să-l ajute nici măcar în obţinerea materialelor necesare.

Astfel, Pat McGuire continuă să muncească la fermă fără a înceta să nutrească visul care sfârşise prin a deveni obsesie, în ciuda dezaprobării persoanelor din anturajul său, în 1971 se apucă să foreze un puţ de o sută de metri adâncime. Spre stupefacţia generală, pompa reuşeşte să scoată „800 de galoane de apă pură pe minut „(3632 litri). Un sistem complex de irigaţii îi permite de acum înainte lui Pat McGuire să ude un câmp întins, pe care cultivă orz.

În mai multe rânduri, Pat McGuire a observat, de faţă şi cu alţi fermieri, nişte mingi de foc. A văzut „farfurii zburătoare" deasupra casei, a fost afectat de fenomene de *poltergeist*, a avut crize de paralizie în timpul somnului. În timpul unei partide de vânătoare, a avut un *missing time*. Dar asta nu este tot. În cursul verii anului 1976, după apariţiile unor OZN-uri, două animale de la ferma sa sunt găsite moarte, complet golite de sânge. Ochii, organele sexuale şi limba au dispărut, secţionate atât de abil, încât ţesuturile nu erau rupte şi nicio picătură de sânge nu se zărea. Animalele au fost victimele a ceea ce se cheamă mutilări de animale. McGuire suspectează sectele şi culturile satanice că ar fi la originea acestor cruzimi, până ce într-o zi zăreşte o farfurie zburătoare care planează deasupra unei vaci de-a lui. De parcă ar fi supravegheat-o. A doua zi de dimineaţă, animalul a dispărut. Pat McGuire a ajuns să se întrebe dacă vinovaţi nu sunt cumva ocupanţii OZN-urilor, pe care el nu i-a văzut niciodată, deşi a stat la pândă de nenumărate ori.

În cursul anilor 1979 şi 1980, Leo Sprinkle l-a supus unor regresii prin hipnoză. Psihologul recunoaşte că rareori a fost atât de surprins de relatarea unei persoane răpite. Pat McGuire este la fel de uluit. Se află într-o încăpere ovală, în care extratereştrii îl învaţă cum să-şi foreze puţul şi îi dau asigurări că îl vor face să dea de apă, dacă se conformează instrucţiunilor lor. Urmează şi alte detalii, informaţii încă mai greu de admis. I se spune că în diferite epoci s-a încarnat într-un ofiţer evreu, că a luptat mereu împotriva duşmanilor lui Israel şi că o parte din spiritul său a fost „implantată" în trupul unui general

israelian în timpul Războiului de şase zile. Asemenea revelaţii nu îl afectează pe McGuire, care nu le acordă nicio importanţă. Dacă nu ştie cum să interpreteze amintirile din pretinsele sale vieţi anterioare, a reuşit să găsească apă într-un loc în care nimeni nu izbutise (nimeni nu poate să conteste acest fapt) şi în care nici

Ibid.

n-ar fi putut s-o găsească singur, nefiind radiestezist. De atunci, este convins că „oamenii din OZN-uri" guvernează omenirea. Trăieşte tot în ferma sa de la nord de Laramie, împreună cu soţia şi cu cei opt copii.

În ceea ce priveşte cazul Doraty, avem de-a face cu o schimbare de registru. Blânzii extratereştri care au făcut să ţâşnească apa din deşert devin aici ecologi perverşi şi sadici.

În luna mai 1973, Judy Doraty, la volanul maşinii sale, se întoarce din Houston (Texas), unde a jucat bingo, şi se îndreaptă spre casă, la Altaloma, însoţită de mama, de fiica ei Cindy, de cumnata şi de cumnatul său. De câteva minute o lumină pe cer, ca o stea mare, se ţine după maşină. Ciudat. Cumnatul său crede că este un elicopter, dar Judy nu îl crede şi opreşte pe un drum lateral pentru a observa mai bine fenomenul luminos, începând din acea clipă, cele cinci persoane *pierd orice noţiune a timpului*. (Adulţii nu îşi vor da seama că au avut un *missing time* decât atunci când vor ajunge acasă, constatând că au parcurs distanţa respectivă în mult prea mult timp.) Când şi-a revenit în maşină, Judy a fost cuprinsă de greţuri violente. Timp de o săptămână a suferit de migrene şi de crize inexplicabile de angoasă.

În 1978, se încearcă o primă tentativă de regresie hipnotică, dar ea nu izbuteşte să-şi recapete toate amintirile. Cele care ţâşnesc la lumină, fragmentare, sunt atât de ciudate, încât îi scrie doctorului Sprinkle. În timpul hipnozei, descoperise că maşina era înconjurată de un halou de lumină galbenă. Amintire încă mai derutantă, ea văzuse un *viţel înghiţit de o rază de lumină*. Animalul parcă ar fi fost „absorbit" şi ridicat în aer.

Acest episod, nemaiîntâlnit până atunci în relatările de răpiri, îi reţine atenţia unei cercetătoare, Linda Moulton Howe, care pregătea un film despre mutilările de animale. De mai mulţi ani, L. Moulton Howe făcea investigaţii despre acest subiect, a cărui legătură cu OZN-urile părea evidentă. Oare acest caz reunea răpirea unei fiinţe umane şi o mutilare? Era o pistă ce nu trebuia neglijată, aşa că realizatoarea filmului se străduieşte s-o convingă pe Judy să-şi continue şedinţele de hipnoză. Aceasta este reticentă la început; nu doreşte niciun fel de publicitate a poveştii sale. În realitate, fiindcă îi era teamă să se confrunte cu nişte amintiri prea dureroase, Judy nu prea dorea să afle ce i se întâmplase. Cu toate acestea, în urma rugăminţilor, sfârşeşte prin a accepta şi reîncepe şedinţele de hipnoză, de data aceasta cu Sprinkle. Încetul cu încetul, îşi aminteşte toate detaliile, aşa că tânăra află până la urmă ce i s-a întâmplat.

Este o relatare destul de diferită de cele pe care se obişnuise psihologul să le asculte de la persoanele răpite. În centrul răpirii nu se afla Judy, redusă la simplul rol de figurantă, ci… viţelul.

Una dintre sălile de la bordul OZN-ului seamănă cu un laborator. Judy observă tot felul de aparate, scaune rotative şi o masă mare din marmură pe care se află legat un viţel viu. Nişte creaturi mici, cu capete mari, manevrând cu abilitate tot felul de instrumente, se agită în jurul animalului; taie, secţionează, iau eşantioane, pun cu grijă „bucăţile selectate” în mici bazine. Aceste creaturi fără nas şi gură par a fi ieşite dintr-o poveste de groază, cu unghiile lor lungi şi întunecate, asemănătoare ghearelor păsărilor de pradă, cu ochii mari, pătrunzători şi înspăimântători, ochi hipnotici fără gene, care nu clipesc niciodată, cu irisul galben şi pupila verticală ca a pisicilor.

Îngrozită, Judy Doraty asistă la vivisecţia animalului (mai precis la ablaţia unor organe, printre care limba şi testiculele). Deşi dezgustată de spectacol, ea încearcă totuşi să îşi interogheze răpitorii. Cu o voce ce nu avea nimic omenesc (sau poate, prin telepatie, Judy n-a reuşit

să-şi dea seama), umanoizii i-au comunicat că este inutil să pună întrebări căci, oricum, *nu îşi va aminti nimic*. N-are dreptul să deschidă gura, fiindcă nu ar fi trebuit să se afle acolo, *prezenţa ei fiind o eroare*. Mai târziu, îi explică ei, va înţelege necesitatea experienţelor pe care le fac pe animale, în realitate, sunt teste ce au drept scop aflarea „stadiului contaminării" Pământului. Extratereştrii pretind că sunt *preocupaţi de poluarea planetei noastre* şi de cea, mai gravă, a apei; nu numai vegetaţia şi animalele vor fi afectate, ci şi oamenii vor muri, afirmă ei.

Puţin mai târziu, Judy Doraty o descoperă pe fiica sa Cindy în interiorul vehiculului. Micile creaturi o puseseră pe masă, o examinau şi îi prelevau fragmente din mucoasa bucală. Mama este îngrozită la gândul că fata ei ar putea avea aceeaşi soartă ca viţelul. Încearcă să intervină, dar creaturile nu par să-i înţeleagă groaza., *fl-au emoţii*" (laitmotiv folosit de cei răpiţi), descoperă ea cu spaimă. Prin simpla atingere, extratereştrii reuşesc s-o „deconecteze", să o scoată din priză şi Judy Doraty nu îşi mai aminteşte restul evenimentelor. Acest mod de blocare a minţii unui martor apare constant în relatările persoanelor răpite; imediat cum încearcă să se revolte sau să se opună, extratereştrii îi ating blând, în general pe frunte. Acest contact este suficient pentru a-i face să cadă într-o stare de pasivitate şi, adesea, de totală insensibilitate fizică, de parcă ar fi vorba de o anestezie ce acţionează atât asupra psihicului, cât şi asupra trupului. În cartea sa *An Alien Harvest*, Linda Moulton Howe notează observaţia lui

Sprinkle: Judy Doraty a fost „blocată" pentru a nu asista la prelevările pe care extratereştrii aveau să le facă asupra fiicei ei.

Când Judy şi-a revenit în fire, se află la volanul maşinii. Mama şi bunica lui Judy trăiseră experienţe la fel de ciudate. Şi Cindy se pare că mai fusese răpită. În familia lui Judy Doraty patru generaţii consecutive de femei par „urmărite" îndeaproape.

Cazul lui Judy Doraty stabileşte o legătură între două

dosare deranjante, al răpirilor şi al mutilărilor de animale. L. Moulton Howe, care continuă să urmărească evoluţia acestui din urmă subiect, se întreabă: „Poate că fiinţele acelea doreau ca o parte din Judy să observe cu exactitate ceea ce făceau cu viţelul. Poate că unul dintre motivele care îi fac să abandoneze carcasele mutilate, fără a le ascunde, este acela că doresc ca oamenii să le remarce. Dacă este aşa, în ce scop? Vor oare să ne întărească sentimentul că ne sunt superiori? Este vital pentru ei să nea dea impresia că sunt omnipotenţi? Trebuie să scoatem în evidenţă această problemă spinoasă, care constă în a înţelege ceea ce sunt ei cu adevărat şi a învăţa să facem distincţia dintre realitate şi ceea ce implantează ei în spiritul uman2”.

O distincţie care nu trebuie uitată.

Linda Moulton Howe, *An Alien Harvest*, ed. Unda Moulton Howe, 1989. *Hbid*.

Budd Hopkins, *pionierul*. *Psihologii şi psihiatrii li se alătură ozenologilor*. *Michael Bershad*, *răpit fără să ştie*. *Bufniţe*, *cerbi şi lupi*: *bestiarul amintirilor-ecran*. *Inseminare artificială*, *copii hibrizi şi fetuşi dispăruţi*. *Erori suprarealiste ale răpitorilor debordaţi*. *Linda Cortile*, *„cazul secolului”*.

Leo Sprinkle crede că a rezolvat o parte a chestiunii ridicate de Linda Moulton Howe, şi anume de ce ne vizitează „ei”. După părerea lui, OZN-urile şi răpirile au un scop precis: să ne facă să evoluăm în bine. Articolul lui, rămas celebru (*Abductees*: *Cosmic Citizens or Captive Collaborators*?), în care dezvăluie faptul că şi el a fost răpit, nu lasă nicio incertitudine: trebuie să ajungem la nivelul de evoluţie a extratereştrilor, care ne sunt profesori şi călăuzitori. Această poziţie nu este nici pe departe acceptată în unanimitate. Pentru majoritatea, aceşti extratereştri care nu ezită să se dedea la abominabile experienţe pe oameni sunt reprezentanţii sadici şi cruzi ai unei rase epuizate, care încearcă să se regenereze prin tentative de hibridare cu rasa umană.

Acest scenariu sinistru de science-fiction circula deja

în cercul iniţiaţilor, când şi-a făcut apariţia pictorul Budd Hopkins, viitoare celebritate a răpirilor. Dacă într-o seară din noiembrie 1975 acest talentat artist1 din Manhattan nu ar fi fost curios, viaţa sa ar fi fost complet altfel, iar fenomenul pe care îl tratăm aici nu ar fi luat o asemenea amploare. Cel puţin nu atât de rapid.

În seara aceea, Hopkins iese din casă pentru a-şi cumpăra o sticlă de vin de la George O'Barski. Bătrânul (şaptezeci şi doi de ani) bombăne de unul singur. Asta nu merge cum trebuie, genunchiul artritic îl doare. Cu un aer absent, repetă:

— Nu poţi să ştii niciodată ce o să ţi se întâmple.

Politicos, Budd Hopkins îi spune câteva vorbe de încurajare, pune o întrebare. De parcă n-ar fi aşteptat decât asta, negustorul începe să i se destăinuie: la începutul anului s-a temut pentru viaţa sa atunci când a văzut, în timp ce se întorcea acasă cu maşina, un obiect ţâşnind din cer.

„Ţâşnind din cer"; pictorul tresare. Şi el a observat un OZN pe când era cu doi prieteni şi de atunci se interesează de acest subiect. Curiozitatea

Pictor şi sculptor, născut în 1931, ale cărui opere sunt achiziţionate de marile muzee americane: Guggenheim şi Whitney Museum din New York.

să faţă de aceste fenomene misterioase avea să-i fie recompensată când, în faţa unui magnetofon, negustorul (pe care îl ştie de cincisprezece ani) începe să-i povestească aventura.

În luna ianuarie, după ce a închis magazinul, George O'Barski se întoarce acasă cu maşina, trecând pe lângă North Hudson Park. Radioul începe să pârâie, bruiat de paraziţi; la o înălţime destul de mică, un obiect strălucitor depăşeşte maşina, scoţând un bâzâit, se opreşte la trei metri deasupra solului şi se pregăteşte să coboare. Stupefiat, O'Barski observă că este un vehicul lung de vreo nouă metri, prevăzut cu un şir de ferestre luminate. Se deschide o uşă. Vreo zece creaturi mici, cu glugi şi în „ţinută sport de iarnă de aceeaşi culoare", coboară

folosind un fel de scară. Fără să-l bage în seamă, umanoizii se apucă să sape mai multe gropi folosindu-se de lopeţi şi adună pământ, rădăcini, frunze, mostre, pe care, mai apoi, le bagă în saci şi se urcă la bordul OZN-ului; scara este retrasă, aparatul decolează şi dispare cu iuţeală. A doua zi de dimineaţă, O'Barski se întoarce în locul respectiv, unde găseşte gropile pe care le făcuseră micile creaturi.

Budd Hopkins, care îl cunoaşte pe negustor suficient de bine ca să ştie că nu este genul care inventează poveşti pentru a părea interesant, decide să investigheze această afacere care îl lasă perplex. Însoţit de doi investigatori de la MUFON, începe să caute alţi martori eventuali. Găseşte o a doua persoană: Bill Pawlowski, portar al unui imobil situat în apropiere, a fost intrigat în seara aceea de un grup de lumini strălucitoare ce ieşeau dintr-o masă întunecată, suspendată deasupra solului. Mai mult decât atât, familia Wamley, atrasă de insolitul fenomen, ieşise în stradă pentru a-l contempla. Franz Gonzales raportează o observaţie identică, în acelaşi loc, dar cu şase zile înainte.

Găsirea atâtor martori independenţi conferă o anumită greutate cazului. Sub titlul atrăgător *Sane Citizen Sees UFO în New Jersey*, Budd îşi publică ancheta detaliată în *The Village Voice*, o gazetă new-yorkeză cu o reputaţie bună şi care nu părea să se intereseze de asemenea subiecte. Publicarea acestei relatări extraordinare despre apariţia unor umanoizi veniţi pe Pământ (la câţiva kilometri de New York) pentru a lua mostre de sol face senzaţie; articolul este reluat şi de alte publicaţii, iar Budd se trezeşte bombardat de diferite apeluri. Se întâlneşte cu martori care, în majoritatea cazurilor, povestesc despre fenomene luminoase ciudate zărite pe cer, câteodată la distanţe mici. Anumite relatări, mai complexe, dezvăluie intervale de timp lipsă, ca şi cum memoria subiecţilor în cauză

Village seamănă într-o oarecare măsură cu Saint-Germain-des-Prés: un cartier al intelectualilor şi al artiştilor.

fusese blocată de faptele observate şi nu înregistrase

nimic. Cazul lui O'Barski prezenta o asemenea anomalie: negustorul îşi părăsise magazinul între ora 1 şi 2 noaptea şi ajunsese la el pe la ora 3. De obicei parcurgea traseul în mai puţin de o jumătate de oră, iar în noaptea aceea nu se oprise mai mult de cinci minute în parc. Ciudat, ciudat...

Şi apoi i-a venit Ideea cu I mare. Budd – care a devenit ozenolog într-un mod accidental şi nu are nicio pregătire care să-i permită să audă evenimente „neobişnuite" – are o intuiţie extraordinară. Un mare număr de cazuri prezintă un episod aparent amnezic, pe care îl numeşte *missing time*. În intervalul acestui timp „lipsă" nu s-ar putea să se fi produs ceva atât de greu de acceptat, încât conştientul să refuze să-l reţină, preferând să-i refuleze amintirea? Ipoteza este îndrăzneaţă, dar, pentru a o verifica, ar trebui să avem acces la aceste amintiri reprimate. Şi lui Budd îi vine în minte afacerea soţilor Hill: *missing time* pe care l-au avut aceştia ascundea o răpire. Reuşiseră să-şi recapete amintirile ascunse în spatele acestui aparent vid mnemonic graţie hipnozei. De ce să nu se încerce folosirea acestei tehnici pentru a forţa blocajele memoriei şi a aduce la lumină amintirile refulate? Un prieten de-al său, psihiatru, dr. Robert Naiman, foloseşte hipnoza pentru a-i elibera pe pacienţii săi de bulimie, tabagism sau droguri. Artistul reuşeşte să-l convingă pe medic să pornească în marea aventură – să-i facă pe martori să regreseze în timp, aducându-i în

— Momentul în care s-au confruntat cu OZN-ul şi să-i ajute să redescopere zonele întunecate ale acestui *missing time* care ascunde, poate, ceva interesant.

În 1977, ia naştere un trio care avea să revoluţioneze cercetarea ozenologică: Naiman, Hopkins şi Ted Bloecher, un actor pasionat de ozenologie2 şi cunoscut pentru calitatea şi seriozitatea anchetelor sale. Investigaţiile încep. Naiman induce starea de hipnoză şi-l face pe pacient să se regăsească în momentul observaţiei; Hopkins şi Bloecher, mai familiarizaţi decât el în această privinţă, conduc interogatoriul. Încep să se acumuleze poveşti

stupefiante: oamenii vorbesc de pene de maşină neaşteptate, descriu deplasările ciudate pe care le fac maşinile lor fără să consume combustibil, apariţiile unor entităţi aparent neterestre în cameră, afirmă că plutesc în aer, trec prin construcţii solide (pereţi, acoperişuri, ferestre), vizitează vehicule spaţiale, călătoresc pe alte planete. În timpul

Această expresie, care nu prezintă caracterul patologic în mod obişnuit asociat amneziei, este de acum înainte atât de celebră, încât este folosită pentru a desemna indicele-cheie numărul unu al unei posibile răpiri.

Autorul unui catalog ce înregistrează întâlnirile raportate în timpul valului de apariţii din 1947.

regresiei, sunt cuprinşi de o teamă incontrolabilă; amintirile pe care le retrăiesc le declanşează o asemenea panică, încât adesea dr. Naiman este nevoit să întrerupă şedinţa. Aceste relatări prezintă un asemenea grad de ciudăţenie, încât psihiatrul se simte depăşit: *nu seamănă cu nimic din ceea ce aude în cabinet*. Le vorbeşte despre aceste cazuri colegilor lui, pe care îi prezintă lui Budd. În felul acesta, cercul se lărgeşte. În sfârşit, acestui grup de bărbaţi li se alătură o femeie, psihologa Aphrodite Clamar. Această prezenţă feminină se dovedeşte indispensabilă, căci mărturiile mai multor femei răpite sunt pline de episoade ginecologice greu de mărturisit unui bărbat, fie el şi medic.

Ipoteza *missing time* se dovedeşte fructuoasă, iar utilizarea hipnozei pune în evidenţă o succesiune de fapte derutante: abatere de la legile fizicii noastre, manipularea comportamentului martorului, deposedat dintr-odată de voinţă, manifestări ale unor fiinţe sau entităţi ce comunică prin telepatie, laboratoare futuriste, în care trupul şi psihicul răpiţilor sunt examinate şi adesea torturate, profeţii despre viitorul dezastruos al planetei noastre. Un talmeş-balmeş în care povestirile science-fiction se întâlnesc cu basmele şi înncare ingredientele unui film de groază se atenuează prin concepte de ecologie şi de dragoste universală. Un amestec din care, şi poate că este

cel mai important, eroul – sau victima? – nu scapă teafăr. Fie că este trăită într-o manieră traumatizantă (coşmaruri repetate, fobii, insomnii, crize de angoasă, frica de negru, cicatrice, sentimentul de a fi violat, teroarea că asemenea fapte se vor produce din nou), fie că este resimţită ca benefică (schimbarea concepţiei asupra vieţii, deschiderea spiritului, sentimentul unei conştiinţe planetare, dezvoltarea altruismului), experienţa răpirii provoacă un evantai de repercusiuni care afectează personalitatea în ansamblu.

Dacă Hopkins a avut inteligenţa de a se înconjura de psihiatri şi psihologi competenţi, cărora nu le-a fost teamă să se aventureze într-un domeniu atât de suspect, deţine şi un alt atu: şansa de a nimeri „cazuri" care să-i permită să progreseze şi să rişte să lanseze şi alte ipoteze. Un exemplu? Michael Bershad, ale cărui aventuri sunt relatate în prima sa lucrare, *Missing Time*, în care apare sub pseudonimul Steven Kilbum.

— Budd îl întâlneşte în 1978.

Michael Bershad dorea să afle motivul unei crize de panică ciudată ce îl cuprinsese la volan în urmă cu câţiva ani. Pe atunci, Bershad locuia în împrejurimile oraşului Baltimore şi se ducea regulat la Frederick, unde locuia prietena sa. Într-o noapte, pe când se întorcea acasă, se simţise îngrozit. De atunci, de fiecare dată când o lua pe acel drum, mereu în acelaşi loc, îl cuprindea aceeaşi senzaţie de spaimă. Budd Hopkins presimte că este vorba de ceva important. Un coleg de-al doctorului Naiman îl face pe Michael Bershad să regreseze în timp, aducându-l în momentul primei crize de spaimă, petrecută pe autostradă. Tânărul începe prin a spune că nu poate să-şi amintească, întrucât *nu trebuie să-şi amintească* (o reacţie tipică a persoanelor răpite; acestea afirmă că, înainte de a le da drumul, extratereştrii le-au ordonat să uite şi să tacă). Cu toate acestea, după mai multe şedinţe de hipnoză, aventura sa poate fi reconstituită. În noaptea aceea, maşina este atrasă, ca de o forţă magnetică, pe un drum lateral. Două lumini străbat cerul, iar Bershad iese

din maşină pentru a le vedea mai bine. Fără niciun motiv, se simte cuprins de panică. Aproape imediat o voce pe care o aude în cap îi spune să nu-i fie teamă, fiindcă nu i se va face nimic rău. Îşi fac apariţia trei creaturi mici, cu capul disproporţionat de mare, bărbia ascuţită, pielea foarte palidă, care păşesc cu dificultate în direcţia lui. Nu poate să mişte, se simte prins de umăr de un fel de „cleşte din aramă" şi este tras la bordul unui vehicul spaţial. Acolo se regăseşte dezbrăcat, întins pe o masă de operaţie, într-o încăpere rotundă, foarte luminată, în centrol căreia tronează o maşinărie mare, cum n-a mai văzut, din care ies tot felul de apendice. Din tavan coboară un alt aparat şi i se fixează de cap. Bershad simte cum este palpat, pipăit, răsucit pe toate părţile. I se face o injecţie. După ce devine complet paralizat, vede că una dintre gambe se mişcă, se destinde, se îndoaie, se întinde din nou, apoi cealaltă… (de parcă i s-ar fi stimulat nervul femural, crede medicul).

Bershad nu ţinuse minte nici cel mai mic amănunt care să îi fi permis evocarea unei asemenea aventuri; *numai şi numai hipnoza i-a permis să-şi amintească de răpire*. Să-şi amintească sau s-o inventeze? Tânărul este primul surprins de ce povesteşte şi nu poate accepta ideea că a trăit o asemenea păţanie, dar amintirile proaspăt regăsite sunt de o precizie implacabilă. Încetul cu încetul, îi revin şi alte detalii, de parcă un zăgaz s-ar fi deschis în capul său, eliberându-i amintirile. îi povesteşte unui neurochirurg, Paul Copper, cum s-a derulat examenul medical la bordul OZN-ului. Medicul încearcă, fără succes, să-i întindă lui Bershad capcane şi constată că, sub hipnoză, acesta demonstrează o cunoaştere a sistemului nervos demnă de un specialist. Fără a încerca să-şi ascundă mirarea, chirurgul îl cheamă pe Hopkins: „Am trăit cele mai ireale două ore şi jumătate din viaţa mea. Steven [adică Michael] este un tânăr remarcabil. Are o minte strălucită, înzestrată cu un simţ de observaţie dezvoltat şi este cât se poate de credibil… Ceea ce mi-a povestit despre experienţele la care a fost supus şi despre reacţiile sale fizice corespunde cu exactitate reacţiilor

produse dacă i s-ar fi stimulat nervii care, după el, i-au fost atinşi... Cu toate acestea, nu are cunoştinţe despre sistemul nervos. Ar fi trebuit să fie foarte bine informat pentru a inventa toate aceste fapte şi eu sunt sigur că nu este un mincinos! Este un tip foarte corect şi m-a impresionat cu adevărat1".

Budd Hopkins este fascinat. Unele persoane îşi amintesc că au observat un OZN, altele posedă urme de amintiri din interiorul unei nave spaţiale, dar Bershad nu îşi amintea nimic, nici măcar faptul de a fi observat un obiect luminos! *Absenţa amintirii nu dovedeşte deci nimic*, remarcă Hopkins. Cercetătorul nu şi-a încheiat confruntarea cu meandrele şi capriciile memoriei. Puţin mai târziu, descoperă că martorii săi dezvăluie, cu cea mai bună credinţă, *amintiri false*. Îşi amintesc că au întâlnit un animal cu ochi mari: bufniţă, cerb, lup, cerb-lopătar. Hipnoza va revela că, în spatele aparenţei memorizate a acestui animal, se ascunde un... extraterestru. În cazul Virginiei, este vorba de un cerb.

Virginia Horton, o fetiţă de şase ani, care aduna. ouă într-un hambar, se trezeşte dintr-odată în curtea fermei cu o rană la gambă care îi sângerează din abundenţă. Părinţii nu-şi dau seama cum ar fi putut căpăta o rană atât de profundă, curată, de parcă ar fi fost făcută cu un instrument bine ascuţit. Amănunt incredibil, blugii nu îi erau tăiaţi şi fetiţa le-a spus că nu-şi scosese pantalonii.

Zece ani mai târziu, Virginia îşi petrece vacanţa în Franţa. În timpul unui picnic dispare, pentru a apărea, două ore mai târziu, afirmând că nu se îndepărtase. Bluza îi este pătată de sânge, de parcă i-ar fi curs sânge din nas. În pădure a văzut un cerb superb care, era sigură, îşi luase rămas bun de la ea telepatic. Ajunsă la maturitate, Virginia (devenită avocat) decide să afle ce s-a petrecut în cele două ore din care n-a păstrat nicio amintire. Sub hipnoză, doctoriţa Aphrodite Clamar îi cere să descrie cerbul. Virginia vorbeşte de un umanoid de talie mică, cu ochi foarte mari. Doctoriţa Clamar o aduce la subiect:

— V-am cerut să-mi descrieţi animalul pe care l-aţi

văzut.

— Păi da! Este de înălţimea unui copil de zece ani, are capul mare, braţe foarte lungi, ochii enormi, negri, dar… nu este cerb, ci o creatură mică…

Virginia începe să povestească despre răpirea ei, în cursul căreia extratereştrii au supus-o la nenumărate examinări şi operaţii, de care par atât de pofticioşi, prevenind-o cu amabilitate, înainte de a-i preleva un fragment de mucoasă nazală: „O să ducem la noi acasă o bucăţică din tine”.

Virginia nu-şi amintea decât de cerb, a cărui imagine – liniştitoare şi care nu putea suscita întrebări – juca rolul unei *amintiri-ecran**, implantate în mintea ei pentru a-i ascunde alte evenimente neliniştitoare.

Missing Time, op. cit.

Această intruziune a amintirii-ecran, sub forma unor descrieri de animale al căror comportament în timpul răpirii nu este plauzibilă, este observată de majoritatea terapeuţilor. Atunci când persoana răpită trebuie să furnizeze detalii mai precise, sfârşeşte prin a descoperi că este vorba de extratereştri. Chiar înainte de a fi răpit, un pacient al doctorului David Gotlib1 vede trei cai. Psihiatrul îi cere să-i deseneze: persoana în cauză îi creionă trei „omuleţi cenuşii” şi se simţi tulburat când i se aduse la cunoştinţă „eroarea”. Afirmă că reprezentase ceea ce văzuse şi era convins că este vorba de trei cai! Sub hipnoză, omul îi confirmă că văzuse de fapt trei „omuleţi cenuşii”.

În studioul artistului defilează persoanele răpite, cu cortegiile lor de aventuri imposibile. În loc să se mulţumească să colecţioneze faptele, Hopkins se străduieşte să evidenţieze trăsăturile comune ale acestor experienţe. Câteva fuseseră deja remarcate: paralizie şi „ţinere sub control” a celui care va fi răpit, care este deposedat de orice urmă de voinţă, ceea ce le permite (extratereştrilor şi victimelor lor) să treacă prin suprafeţe solide, să se elibereze de constrângerile impuse de greutate (subiecţii plutesc în aer), stăpânirea psihicului

eventualilor martori (persoanele care îi însoţesc pe răpiţi în momentul capturării sunt „deconectate”; nu mai văd şi nu mai aud nimic), prelevarea de probe de came, ţesuturi, secreţii şi sânge, interes pentru fiziologia şi sexualitatea oamenilor (Villas-Boas), comunicare telepatică, sechele fizice (pe maşină şi pe pantofii lui Barney Hill), implanturi, prezenţa în nava spaţială a unei fiinţe aparent omeneşti care îi ajută pe extratereştri. Hopkins merge mai departe, descoperind treptat şi alte elemente comune. Conform părerii sale, răpirile:

1. prezintă un episod de *missing time*;

2. sunt, contrar a ceea ce ne putem închipui, experienţe foarte răspândite (sunt mai multe cazuri de răpiri decât de observări ale OZN-urilor);

3. pot fi săvârşite fără ştirea victimei (subiectul poate să fi fost capturat şi să nu păstreze nicio amintire conştientă despre experienţa sa ori să nu-şi amintească decât de o singură răpire). „Orice răpire este, în

Psihiatru din Toronto, doctorul David Gotlib, după ce s-a ocupat de cazul unei femei îngrozite în urma unei răpiri şi pe care mai mulţi psihiatri o respinseseră, s-a alăturat grupării MUFON. La început sceptic, sfârşeşte prin a aduna tot felul de cazuri şi a creat o revistă consacrată studierii experienţelor neobişnuite, dar de fapt consacrată răpirilor: *Bulletin of Anomalous Experience*.

realitate, o re-răpire, afirmă Hopkins. Credeam, de pildă, că răpirea lui Charles Hickson era o experienţă unică în viaţa sa. După ani de zile de la celebra sa experienţă neplăcută pe râul Pascagoula, l-am hipnotizat. Spre surprinderea sa, Charles a descoperit că fusese răpit de mai multe ori, începând din copilărie.”;

4. pot fi ascunse sub amintiri aparent normale (până atunci se credea că amintirile sunt blocate sau sigure, fără să-şi închipuie cineva existenţa unei a treia posibilităţi: amintirile-ecran;

5. debutează în copilăria subiectului (prima răpire poate avea loc la vârsta de cinci-şase ani);

6. se repetă de nenumărate ori în viaţa răpitului, care

este marcat, ca un animal. Anumiţi răpiţi sunt trataţi ca specimene umane şi sunt studiaţi fără ştirea lor timp de ani întregi. Răpitorii le implantează un „aparat de supraveghere” în timpul primei răpiri, care are loc în perioada copilăriei acestora. Prima răpire trebuie să rămână necunoscută, pentru ca răpiţii să nu bănuiască rolul ce le este menit şi de aceea extratereştrii le impun un blocaj al memoriei, afirmă cercetătorul care crede că a întrezărit ceva din strategia răpitorilor: „Cele câteva sute de cazuri care au scăpat de amnezie pot reprezenta doar un mic procent din numărul real al persoanelor răpite. După părerea mea, epidemia poate fi aproape complet invizibilă1”;

1: se multiplică în interiorul aceleiaşi familii, de parcă ar fi anume „aleasă”. Răpiţii sunt urmăriţi din generaţie în generaţie, dar şi colateral: părinţii răpitului au fost răpiţi, copiii le sunt sau le vor fi răpiţi, ca şi fraţii şi surorile lor”.

Hopkins explică această constatare prin ipoteza experienţelor genetice efectuate de extratereştri;

8. sunt la originea rănilor (prelevări de piele, organe, ţesuturi etc.) şi lasă cicatrice. Cicatricele evidenţiate (şi fotografiate) de Hopkins ar fi datorate intervenţiilor efectuate, în general, în copilăria subiectului. Se prezintă fie ca nişte incizii rectilinii foarte fine, lungi de 1 – 3 degete2, fie ca nişte semne rotunde, ca nişte incizii rectilinii foarte fine de 1/3 – 3/4 degete în diametru, profunde (ca şi cum carnea s-ar fi retras), pe care le numeşte *scoop marksă*. Adesea, după o perioadă amnezică, martorii descoperă

Missing Time, op. cit.

M deget = 22, 07 mm (n.tr.)

Pornind de la expresia englezească *scoop ice* („lopăţică de îngheţată”), Budd Hopkins a inventat *scoop mark* pentru a desemna semnele rotunde, adâncite (asemănătoare, în mare, cu cicatricele lăsate de vărsatul de vânt), care se întâlnesc adesea pe corpul răpiţilor şi care ar putea sugera o prelevare de ţesut.

semne din acestea pe piele, deşi cu o zi înainte nu le aveau. Unii îşi amintesc conştient că au fost întinşi pe o masă şi că s-a efectuat pe ei un fel de operaţie. Sub hipnoză, răpiţii povestesc – urlând de groază – ce li s-a făcut în locurile corespunzătoare acestor urme. Reacţia lor este mereu aceeaşi: refuzul că aşa ceva este adevărat, apoi groaza în faţa evidenţei şi, adesea, deprimarea.

Intervenţiile extratereştrilor lasă, de asemenea, urme mai greu de decelat: cicatrice *interne*, care vor fi observate numai cu ocazia unei operaţii efectuate de un chirurg autentic.

Aceste descoperiri îi inspiră ideea unei cărţi, *Epidemia invizibilă*, apărută în 1981 sub titlul *Missing Time*, a cărei publicare a avut un impact considerabil asupra comunităţii ozenologice. Cercetătorii încep să întrevadă semnificaţia amănuntelor ciudate pe care se mulţumeau să le noteze fără să ştie cui să le atribuie. Subtitlul apărut pe coperta cărţii („Relatări detaliate ale persoanelor răpite de OZN-uri, apoi eliberate, fără să-şi amintească nimic. Poate vi s-a întâmplat şi dumneavoastră…”) a constituit cea mai bună publicitate; oamenii s-au grăbit să cumpere cartea. Cartea a fost un fel de pel, către martori: Hopkiris. îi ruga pe cititorii care credeau că au trăit experişqtă similare să îi scrie. Asiguraţi că puteau întâlni un cercetător şi că scrisorile lor vor rămâne confidenţiale, răpiţii au început să iasă din umbră. Cu zecile. Cu sutele. Apoi cu miile. O asemenea iniţiativă îi făcea ofericiţi pe membrii ambelor tabere: a cercetătorilor, dar

— Mai ales a răpiţilor, traumatizaţi de o experienţă de care nu îndrăzneau să vorbească nimănui, nici măcar apropiaţilor sau familiilor lor.

Astfel, în 1983, Budd Hopkins primeşte o scrisoare de la Debbie Tomey2, o femeie divorţată, mamă a doi copii mici, care locuieşte la părinţii săi la Copley Woods (periferia Indianapolisului). Această tânără de douăzeci şi patru de ani descoperise în *Missing Time* aventuri în faţa afluenţei de persoane răpite care i-au cerut ajutorul,

Hopkins fondează *Intruders Foundation*, un grup de sprijin al răpiţilor. Prin intermediul acestei organizaţii, întreţine relaţii strânse cu psihiatri, psihologi, ginecologi, radiologi şi îi adună pe cercetătoriihipnotizatori, care, adesea, sunt terapeuţi: „Trebuie să îi liniştim şi să îi susţinem psihic pe aceşti oameni pentru a-şi putea regăsi un oarecare echilibru şi pentru a-şi integra aceste amintiri în viaţă. Este o sarcină anevoioasă: familiile şi prietenii lor acceptă cu greu adevărul acestor fapte şi este foarte dificil să trebuiască să-ţi ascunzi povestea faţă de cei apropiaţi.”! Alias Kathie Davis, pseudonim sub care a făcut-o cunoscută Hopkins, alias Debbie Jordă n „nume sub care şi-a publicat, împreună cu sora ei – şi ea răpită – un fel de jurnal scris la patru mâini (Debbie Jordan & Kathy Mitchell: Ab*ducted! Th*e *S*t*ory o*f *I*n*truders Continues,* Carroll & Graf, 1995), în care povesteşte detaliat răfuielile ei cu extratereştrii şi numeroasele manifestări ale po*ltergeist-ul*ui. Pentru mai multă simplitate, o voi desemna sub prenumele său, Debbie.

asemănătoare cu ale ei şi îi descrise lui Hopkins ciudatele manifestări care îi perturbă existenţa. La scrisoare era anexată o fotografie care îi trezi interesul cercetătorului: reprezenta o urmă ciudată pe sol, în grădină, de care păsările şi câinii refuzau să se apropie. Iarbă era arsă în zona respectivă. Urmele aterizării unui OZN? se întreabă Budd Hopkins, care a reţinut şi un alt detaliu deloc de neglijat: de la treisprezece ani, Debbie are nişte cicatrice inexplicabile pe corp.

Artistul se deplasează pentru a o întâlni. Între timp, se lăsase hipnotizat de Robert Naiman şi Aphrodite Clamar. Timp de şapte ani asistase în fiecare săptămână la şedinţele de hipnoză pentru a observa diversele tehnici (şi pe cele folosite de poliţie). Dorea să practice şi el hipnoza. Doctorul Naiman îi dă permisiunea şi această undă verde pică foarte bine: Hopkins nu are pe cine să trimită să se întâlnească cu Debbie, aşa că el avea să efectueze mai multe şedinţe de regresie. La prima vedere, cazul părea interesant.

Din copilărie, Debbie visează nişte creaturi ciudate şi se petrec cu ea fenomene anormale: este înconjurată de lumini, observă nişte OZN-uri, este persecutată de *poltergeist* şi le vede pe micile creaturi cum trec prin pereţii casei sale. Familia sa este pradă, permanent, tracasărilor invizibile…

În 1978, Debbie este gravidă, dar fetusul „dispare" în mod misterios. După ce naşte primul copil, când este din nou gravidă, este hărţuită de telefoane anonime. Vocea, mai degrabă masculină, este ciudată, metalică, nazală, sacadată. Debbie cere un număr secret. Imediat ce i se dă noul număr de telefon, acesta reîncepe să sune. Este acelaşi interlocutor enigmatic. Copilul se naşte. Este băiat. Dar suferă de o tulburare ieşită din comun; în locul planşetelor sau al gânguritului, el scoate sunete aproape inumane, asemănătoare celor pe care Debbie le auzise la telefon. În 1981, Debbie divorţează şi vine să locuiască la părinţii ei. Pe 30 iunie 1983, s-a produs o serie de fenomene paranormale spectaculoase, ale căror efecte (mai ales perturbaţii electrice) s-au făcut simţite în împrejurimi. În seara aceea, intrigată de lumina puternică ce se vedea afară, Debbie a ieşit în grădină. Îşi aminteşte că a văzut, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, nişte entităţi mici, asemănătoare unor roboţi, şi un fel de farfurie zburătoare, aşezată pe patru picioare. Îşi revine în simţiri după o oră şi jumătate. Vecinii auziseră un bâzâit puternic şi remarcaseră scăpărări luminoase în grădina ei. Rămăseseră fără curent fără motiv, iar casa le vibrase de parcă au fi avut loc un cutremur. În locul unde Debbie văzuse aparatul pe sol iarba era moartă, iar pământul complet împietrit. Gazonul era brăzdat de urme inexplicabile.

Hipnoza dezvăluie o răpire (cu examen clinic) în *missing time* din grădină. În cursul altor şedinţe de regresie efectuate de Hopkins, tânăra începe să retrăiască o serie întreagă de răpiri: scene îngrozitoare în care, la bordul unui OZN, nişte creaturi mici cenuşii, cu ochi enormi (care îi răpesc, de asemenea, şi alţi membri

Marle-Thirfesc de Brosses pli. îi.u lbu BMHBBI – B MHWBBMBBI ai familiei sale), o dezbracă, o întind pe o masă unde îi i-ae un examen gineqologic, o supun în tot felul de teste, ÎI introduc diverse instrumente în vagin, îi înfig! n buric un ac lung, terminat printr-o sferă (detaliu care ţi aminteşte lui Hopkins de cazul Betty HUI), Debbie povesteşte despre mai multe intervenţii dureroase ori agreabile, în funcţie de condiţiile la care era supusă, în timpul unei regresii deosebit de dureroase, că se regăseşte încă o dată pe masă, pradă unor suferinţe insuportabile, şi începe să urle: „E al incul Lftsaţi-mi-ll Mi-au luat copilul 1" Cu ochii în lacrimi, îi explică lui Hopkins că i-au extras fetusul, I, abordul OZN-ului, l-a fost prezentată fiica „sa", Emily, fructul sarcinii sale întrerupte. Debbie avea să afle că avea „în altă parte" nouăsprezece copii hibrizi, născuţi din ovulele prelevate de extratereştri în mai multe rfinduri, în timpul altor răpiri, a avut deseori ocazia de a o revedea pe Emily: un copil hibrid, jumătate om, jumătate extraterestru: „Avea aerul unui elf sau al unui înger... foarte palidă, cu ochi mari, albaştri, cu un cap mai mare decât al copiilor normali", serie Debbie1, l-a implorat pe răpitorii ei să o lasă să-şi ia fiica eu ea, dar un extraterestru (tatăl?) i-a explicat că micuţa nu putea să trăiască pe Pământ, Ideea de a-şi fi pierdut copilul o deprimă cumplit pe Debbie. fi ceru lui Hopkins să treacă sub tăcere povestea lui Emily şi uştepia mai bine de zece ani pentru a dezvălui Neeretul sarcinii sale întrerupte şi „recuperate" de extratereştri.

Bogaţii în episoade n-ai, relatarea lui Debbie îi permite lui Budd Hopkins să meargfi mai departe eu schema sa privind întâlnirea de gradul IV* şi să atribuie acesteia un început de „sens" (un sens deosebit de neplăcut, dacă acceptam, aşa cum o face el, să considerăm detaliile raportate relatări ale faptelor reale). În acest caz el dispune de câteva elemente solide. Mai întâi exista o concordanţa dintre *mărturiile Independente*, Debbie şi mama ei au văzut, flecare, fenomene luminoase inexplicabile în casă şi au asistat la fenomene incredibile

cu uşi care se deschideau şi se închideau singure. Ceea este mai interesant, el poseda *probe* în favoarea prezenţei OZN-ului în grădina, *Probe* care arata ca ceva s-a produs în mod obiectiv:

— Vecina a observat printre arbori lumini strălucitoare deasupra casei lui Debbie (într-un moment ce corespunde cu decolarea OZN-ului);

— Câteva secunde mai târziu un fenomen neidentifleat a produs un bâzâit puternic;

— La vecini toate luminile s-au stins (fM să existe vreo defecţiune a siguranţelor sau a disjunctorului), pentru ca mai apoi să se reaprindă tot singure;

— Pe sol exista o urmă enigmatică, în locul unde Debbie a văzut ozn-ul. Iarba este moartă*, Consistenta solului s-a modificat: s-a întărit şi nu mai absoarbe apa;

Abdui ttdl The Story of Intruders Continue, op. cit

Timp de mai mulţi ani, vegetaţia nu avea creaitefi în acel loc.

— Animalele (chiar şi păsările) refuză să se apropie de acel loc. Câinelui a început să-i cadă blana şi a murit;

— După răpire, Debbie a avut timp de mai multe zile probleme de sănătate, de parcă ar fi fost expusă la radiaţii de frecvenţă joasă.

Când Budd Hopkins îşi începe ancheta în cazul Debbie (în 1983), conotaţiile sexuale ale răpirilor şi aparentul interes manifestat de extratereştri pentru reproducţie erau ignorate; răpiţii nu îndrăzneau să vorbească despre aceasta, iar cei câţiva cercetători informaţi nu riscau să pună întrebări în privinţa acestui subiect scabros. Trebuie să ai curaj pentru a afirma aşa ceva, îşi spuse Budd Hopkins. Acest caz complex îl face să reflecteze îndelung şi ajunge la o ipoteză destul de respingătoare. Dacă extratereştrii le fecundează pe femeile răpite cu cromozomii lor, după care le răpesc din nou pentru a lua fetuşii hibrizi cărora le asigură dezvoltarea în altă parte? Este greu de acceptat o asemenea eventualitate, dar şi alte şedinţe de regresie efectuate pe alte femei par să-i confirme ideea; în

majoritatea cazurilor, Hopkins descoperă acest monstruos *scenariu de genetică-ficţiune*.

Oare el este cel care îl provoacă? Este bine cunoscut că persoana hipnotizată are tendinţa să satisfacă dorinţele – chiar şi pe cele inconştiente – ale hipnotizatorului ei. Astfel, am putea să ne întrebăm dacă nu cumva hipnoza este cea care creează scenariile de răpiri, care nu încetează să se multiplice în Statele Unite ale Americii, în acelaşi mod ca şi folosirea abuzivă a acestei tehnici în scopul accesului la aşa-zisele „vieţi anterioare".

„Este fals, ripostează Budd Hopkins, care refuză un asemenea amalgam. Anumiţi oameni apelează la regresie pentru că vor să-şi descopere un trecut plin de satisfacţii, interesant sau care le-ar putea explica problemele actuale. În cazurile legate de OZN-uri, dimpotrivă, martorul care efectuează acest tip de regresie pătrunde într-un domeniu nu numai neplăcut, dar chiar oribil, care poate să-l facă, pe bună dreptate, să se simtă îngrozit, umilit şi traumatizat. Pe de altă parte, în 20 – 30% din cazuri, subiecţii îşi regăsesc spontan amintirile şi relatările lor corespund cu exactitate cu cele obţinute sub hipnoză".

Dar ce sunt aceste relatări? Povestiri de groază, în care răpitorii par preocupaţi să fabrice o rasă metisă prin contopirea cu cea umană. Femeile afirmă acum în număr mare că li s-au prelevat ovule sau că li s-au implantat ertibrioţii, vorbeş –, despre „sarcini întrerupte" ori de „fetuşi care

Îl va publica în 1987 în *Intruders*, *the Incredible Visitations al Copley Woods*. Aici, Debbie Tomey apare sub pseudonimul Kathie Davis.

au dispărut" (sunt mai mult de 400 de cazuri înregistrate, dar, mă grăbesc să subliniez acest fapt, *nedovedite din punct de vedere medical*).

Extratereştrii dispun, de asemenea, de o gamă largă de intervenţii medico-sexuale rezervate organelor masculine de reproducere, aşa că şi bărbaţii se descriu ca fiind întinşi pe faimoasa masă, cu picioarele imobilizate, penisul introdus într-un aparat, cu capul băgat într-un fel

de cască, transformaţi în donatori de spermă obligaţi. Se simt „ciudat”, ejaculează, îi văd pe laboranţii din spaţiu luând substanţa râvnită, după care… se regăsesc în camera sau în maşina lor. (Cum să nu te gândeşti la auzul unor asemenea descrieri la experienţele pe care le fac primatologii noştri care implantează electrozi în craniul cimpanzeilor, făcându-i să caşte, să aibă o erecţie, să devină agresivi sau să se arunce asupra hranei? Cum să nu te gândeşti la poveştile medievale legate de sucube?)

Astăzi, aproape toţi răpiţii de sex masculin afirmă că au fost supuşi împotriva voinţei lor – în mai multe rânduri – unor asemenea prelevări. Primul care a vorbit despre aceasta a fost Barney Hill în 1961. „Părintele fondator” al cazurilor de răpiri a trecut printr-un asemenea episod, dar amănuntul a fost ţinut ascuns. John Fuller a considerat amănuntul raportat de doctorul Benjamin Simon atât de şocant, încât nu a îndrăznit să îl publice în *Călătorie întreruptă*. Mărturia însă fusese consemnată. A fost nevoie să se raporteze relatări asemănătoare pentru ca voalul pudorii să fie ridicat şi Budd Hopkins să poată dezvolta ipoteza unei interacţiuni genetice între noi şi extratereştri (care sunt aceiaşi: „omuleţii cenuşii” răutăcioşi, cu corp subţire de insectă, cu ochi negri disproporţionat de mari). Aceşti noi cotropitori ar avea nevoie să-şi regenereze rasa şi s-ar deda la experienţe în detrimentul oamenilor, de ale căror dureri, temeri şi sentimente nu le pasă.

Trebuie să i se recunoască lui Hopkins meritul de a fi ştiut cum să le trezească interesul psihiatrilor, psihoterapeuţilor şi psihologilor (care niciodată nu manifestaseră vreo curiozitate la adresa OZN-urilor) faţă de răpiri. Aceşti specialişti în psihicul uman, stupefiaţi de similitudinea şi de absenţa conţinutului personal în cazul acestor relatări incredibile, au sfârşit prin a admite că nu îi pot aplica explicaţiile psihologice obişnuite; totul decurge ca şi cum persoana răpită ar fi supusă unei experienţe impuse din exterior, fără a o influenţa prin personalitatea sa, fantasmele ori temerile sale, ca în fenomenele delirante ori halucinatorii.

În studioul încăpător al lui Hopkins, printre pânze şi lă & ifpturi, stau îngrămădite nenumărate dosare (cazurile lui) şi o impresionantă colecţie de cutii, dintre care unele sunt etichetate „scrisori de deschis" sau „scrisori de citit". Acest tip fermecător – şi povestitor prodigios – este debordat. În timp ce telefonul sună întruna, mă bombardează cu relatări, mă pune să ascult înregistrări ale regresiilor sub hipnoză şi pledează pentru realitatea faptelor relatate. Argumentul său zdrobitor: extraordinara similitudine a detaliilor fizice menţionate în relatări, cum ar fi urme de răni (tăieturi sau *scoop marks*), apărute sub haine care nu fuseseră nici scoase, nici rupte, după ce victima (în general, un copil) a trecut printr-o perioadă de amnezie.

„Am studiat personal aproape 450 de cazuri şi cunosc mii (în fiecare săptămână, în afara răpirilor repetate prin care trec anumite persoane, aflu în medie despre două cazuri noi). Citesc rapoartele colegilor mei care studiază aceste fenomene. Niciodată examenele sau intervenţiile la care sunt supuşi martorii nu vizează inima sau plămânii. Pe „prietenii" noştri de acolo de sus îi interesează tot ce se află de la mijloc în jos (abdomen, organe genitale, rect), capul (nasul, urechile, ochii), picioarele şi, câteodată, coloana vertebrală, dar nu şi inima, organul pe care îl considerăm cel mai important. Este ciudat, totuşi! Dacă aceste mărturii ar fi fost inventate, oamenii ar fi descris tehnici foarte perfecţionate de electrografie. Nu numai că aceste relatări nu sunt ficţiuni, dar demonstrează dezinteresul absolut pe care îl inspirăm extratereştrilor. Aceştia îşi urmează programul, iau de la noi ce vor, cum vor şi fără să ceară permisiunea, fără să le pese de suferinţa şi de panica pe care «operaţiile» lor le provoacă".

Şi, precizează Budd, extratereştrii ajung să manipuleze creierul celor răpiţi; le implantează percepţii false pentru a-i împiedica să înţeleagă ce au trăit. În majoritatea cazurilor, răpirile se produc în timpul nopţii. În felul acesta, persoanele în cauză îşi confundă amintirile cu coşmaruri. „Este cel mai subtil camuflaj, crede el. Dar

aceste «visuri» înspăimântătoare corespund oare unor amintiri exacte sau unei manipulări a creierului lor? Fiindcă nu pot fi sigur, mă feresc să iau drept literă de lege cele câteva informaţii pe care mi le dau persoanele răpite; se poate să fie vorba de minciuni în care extratereştrii vor să ne facă să credem...”

Deşi se referă la „extratereştri”, de a căror existenţă este sigur, Budd Hopkins nu se consideră ozenolog, ci afirmă că studiază mărturiile ca pe nişte relatări ale unor experienţe personale, cu optica psihologului („Caut să descopăr cum a afectat fenomenul răpirii viaţa unor indivizi, femei, bărbaţi şi copii, pe care îi cunosc personal şi cu care lucrez...”) De fapt, el se implică total în problemele răpiţilor săi (printre care se numără doi psihiatri, patru psihologi, unsprezece psihoterapeuţi şi patru poliţişti), gata mereu să le acorde timpul său, să-i ajute, să-i liniştească (şi asta fără să ceară o centimă). Este unul dintre rarii cercetători care se interesează de cazurile copiilor, fiindcă, şi aceasta este una dintre „descoperirile” sale, experienţa debutează întotdeauna când subiectul are cinci sau şase ani.

Pentru copiii răpiţi, pe care Hopkins refuză să-i hipnotizeze, el a pus la punct o tehnică bazată pe un test de proiecţie[7]. Le prezintă o serie de desene reprezentând chipurile a zece personaje familiare pentru universul micului american modern (Moş Crăciun, Batman, un clovn, un poliţist, o femeie, o ţestoasă Ninja, un ET[8], un băieţel, o vrăjitoare şi un cap de mort) şi le cere să le identifice:

7' Acest gen de teste nu urmăreşte stabilirea faptelor, ci cunoaşterea emoţiilor şi a sentimentelor.

s-j/.'jiT: j-Q 'I t::'' ■1 r;* '••

8 Cu capul având forma unei pere răsturnate, ochi negri imenşi, absenţa urechilor şi a nasului, buză redusă la o crăpătură.

'Descrierile de extratereştri pe care le fac persoanele răpite nu corespund toate acestei „rase” de omule(i cenuşii şi cheli, cu ochi negri, aşa cum îi descriu răpiţii lui Budd Hopkins.

'Pe coperta cărţii lui W. Strieber este desenat în prim-plan un cap de „omuleţ cenuşiu”, stilizat şi înfricoşător.

„Descoperindu-l pe EL, copiii care au fost răpiţi reacţionează foarte violent; manifestă o teamă evidentă sau refuză să-l mai privească”. Apoi le propune să pună imaginile în două grămezi: cei „buni” într-o parte şi cei „răi” în cealaltă. În sfârşit, după ce aceştia au ales două imagini – dintre care una este obligatoriu ET –, le cere să-i spună o poveste inspirată de acestea. „De obicei, copilul îmi arată chipul extraterestrului şi îmi spune că îi provoacă frică (copiii au amintiri conştiente ce nu sunt deocamdată cenzurate de o minte care să refuze întâlnirea cu un asemenea personaj). Mă prefac atunci că nu pricep şi exclam în faţa altei figuri cu nasul mare: «E adevărat, tipul ăsta cu nasul mare nu prea pare cumsecade!» Iar copilul protestează: «Ba nu-i adevărat, nu avea nas mare, nu avea deloc nas, te înşeli, ăsta este rău» şi arată desenul cu extraterestrul cu ochi mari, care, într-adevăr, nu are nas”.

După încheierea unei conferinţe, Budd Hopkins primeşte vizita unui tată foarte neliniştit în privinţa fiicei sale de cinci ani. Doris se teme să se culce şi are coşmaruri îngrozitoare despre care refuză să vorbească; nu ştie cum s-o ajute. Hopkins îi dă „testul de recunoaştere” („Am făcut o excepţie, fiindcă de obicei nu încredinţez nimănui acest test, precizează el, dar omul acesta făcuse un drum lung pentru a mă întâlni”), pe care părinţii îl aplică pe Doris. Am văzut înregistrarea video a scenei.

Fetiţa începe să identifice personajele. Pare încântată de acest joc nou, dar, când descoperă extraterestrul, trăsăturile i se modifică şi începe să plângă, repetând: „Este cel pe care-l visez, nu vreau să-l văd, este acelaşi, e rău”. Când trebuie să spună o poveste despre EL, chipul care o îngrozise îi provoacă o criză de panică, iar fetiţa se culcă pe burtă, pe jos, ţinându-şi capul în mâini. Tatăl ei o ia pe genunchi. Doris plânge sfâşietor.

— E cel din vis, nu pot să-ţi vorbesc despre el, tăticule, e mult prea înspăimântător, îmi apare mereu noaptea în vis.

— Şi ce face el în visul tău?

— Nu, nu vreau să-ţi spun, e prea înspăimântător,

hohoteşte Doris cu faţa lipită de pieptul tatălui său.

Acesta îi promite că va fi tare, îi dă asigurări că poate să audă orice, aşa că Doris geme şi sfârşeşte prin a-i spune:

— Mă ia, mă duce cu maşina lui, o maşină neagră, care n-are roţi şi nici uşă pe unde să ieşi…

Tatăl încearcă să o facă să-i descrie „maşina”.

— Nu are nimic înăuntru, nici scaune, nici volan…

— De câte ori ai visat asta?

— Foarte des. De zece ori.

Cu răbdare, părinţii reuşesc să-i smulgă câteva amănunte: da, este mereu acelaşi omuleţ rău, cu ochi mari, care vine noaptea; îşi aduce prietenii, care sunt răi şi proşti. Nu vrea să vorbească despre asta. Cu voce scăzută, Doris pune timid o întrebare:

— De unde ai luat acest desen?

„Când vorbesc despre coşmarurile lor, copiii nu reacţionează niciodată atât de violent, comentează Budd Hopkins. M-am informat, chipul acesta de extraterestru nu există în literatura pentru copii, nu este utilizat nici ca mască, de pildă. Pentru copiii care nu au fost răpiţi, un ET are neapărat chipul celui popularizat de filmul lui Spielberg1 şi este simpatic”.

Când Budd Hopkins descoperă „cu certitudine” că un copil a fost răpit, el are o prioritate: să-i ajute pe părinţi. „Aceştia nu trebuie să-i spună că răpirea era „un vis” sau să-l facă să creadă că îl pot proteja. Copiii ştiu că acest lucru nu este posibil – şi-au văzut adesea părinţii la cheremul extratereştrilor – şi şi-ar pierde încrederea în ei dacă ar descoperi că îl mint. Copiilor le este frică să nu fie răpiţi şi să nu mai revină niciodată, aşa că, pentru a-i linişti, eu prefer să le spun pe un ton neutru: «Nu putem să te protejăm întotdeauna. De pildă, ai căzut de pe bicicletă şi ţi-am pansat genunchii. Ne aflăm aici pentru a te ajuta. Şi eu am fost răpit, dar uită-te la mine, sunt aici, m-am întors şijptul este foarte bine.»”.

Adeseori, copiii sunt răpiţi împreună că părinţii lor, continuă Budd Hopkins, care, aidoma unui magician,

scoate tot felul de cazuri din arhiva sa:

O fetiţă, Nicole L., vorbea despre un prieten misterios, „Kevin”, care o iubea foarte mult, venea s-o vadă când ea era în pat şi o ducea „într-un loc foarte ciudat”. La cinci ani a văzut în vitrina unei librării coperta cărţii *Communion* … şi s-a speriat groaznic.

Doamna L. s-a trezit într-o noapte aşezată pe marginea patului şi, chiar în faţa ei, a văzut ochii negri, enormi, ai unui EL. Scoase un ţipăt de spaimă, iar extraterestrul dispăru. Soţul său dormea neîntors. Speriată, ea se culcă la loc, încercând să se convingă că nu fusese decât un coşmar. A doua zi de dimineaţă, fiica ei cea mică (în vârstă de patru ani) îi spuse:

— Azi-noapte i-am văzut pe Kevin şi Nicole. Erau fermecaţi; pluteau în aer!

Doamna L. O întrebă pe Nicole:

— L-ai văzut pe Kevin noaptea trecută?

— Da!

— Cum arată? Este la fel de înalt ca mine?

— O, nu, este mititel…

Budd Hopkins o supuse pe Nicole la test. Când îi arătă desenul care îl înfăţişa pe extraterestru, fetiţa i se adresă mamei ei:

— Mami, îţi aduci aminte? Şi tu erai cu Kevin în camera aceea rotundă în care locuieşte şi erai întinsă goală pe masă… îţi aminteşti bebeluşul acela foarte ciudat pe care mi l-a dat infirmiera să-l ţin în braţe?

— Pun pariu că bebeluşul plângea, aşa cum fac toţi copiii, se amestecă Budd, pentru a scoate mai multe de la fetiţă fără s-o influenţeze.

— Nu, bebeluşul era tăcut. Dar ce ciudat arăta!

Şi Nicole descrise un nou-născut cu un cap enorm şi cu păr alb, care părea bolnav.

Câţiva ani mai târziu, Hopkins îi făcu o vizită familiei L. Situaţia evoluase. Lui Nicole îi era frică de Kevin şi nu mai voia să-l vadă. Când o ducea acolo, întâlnea nişte Kevin „răi”, care îi făceau rău, o dezbrăcau şi o obligau să-l vadă pe „doctor”. îl întrebă pe Hopkins:

— Vrei să vezi ce bubă mi-au făcut?

Ridicându-şi rochia, ea îi arătă, deasupra ombilicului, o rană de formă pătrată, fără piele. Mama ei remarcase şi alte urme de acest fel, inexplicabile, pe corpul fiicei sale.

„Acum Nicole se teme de Kevin, comentează Hopkins. Când îi arăt desenele şi ajunge la portretul extraterestrului, este cât se poate de îngrozită. I-am explicat că îrc imaginea respectivă nu erau reprezentate urechile, dar ea le văzuse, eu siguranţă, pe ale lui Kevin, din moment ce fusese lângă el. Astfel am vrut să-i dau o mână de ajutor, ca ea să-mi vorbească despre ele, căci este «normal» să ai aşa ceva. N-a mers şi ea mi-a dat asigurări:

— Ba nu, n-are urechi! Are nişte găuri în locul lor, ca păsările!

Eram uluit să aud aşa ceva”.

Tonul lui Budd Hopkins, mai puţin senin ca cel al lui Sprinkle, prezintă fenomenele ca fiind obiective, trăite cu adevărat: persoanele în cauză sunt răpite fizic şi sunt supuse unor experienţe groaznice. Îmi dă un exemplu;

„Toţi cei care studiază aceste cazuri ar prefera ca ele să nu existe. Este prea traumatizant pentru persoanele care trăiesc aceste experienţe, prea greu de suportat. S-au împlinit douăzeci de ani de când studiez mărturii de acest gen şi am asistat la prea multă suferinţă şi disperare. De fiecare dată când cineva capătă dovada că ceea ce a văzut sub hipnoză nu este un vis, că a trăit cu adevărat totul, suferă o depresie, Alţii se gândesc să se sinucidă şi unii, cu siguranţă, au mers până la capăt”.

Trebuie să fii tare pentru a privi fără să clipeşti anumite scene din şedinţele de regresie. Cuvintele nu pot exprima disperarea, panica şi groaza, de aceea, cei care, aşezaţi liniştiţi la biroul lor, se mulţumesc să formuleze câteva judecăţi definitive, fără să fi aprofundat subiectul decât superficial şi livresc, îmi par destul de… uşuratici; este suficient oare să citeşti descrierea unui trandafir pentru a-i cunoaşte parfumul? Să răsfoieşti câteva pagini dintr-un *larousse* medical şi să te apuci să pui un diagnostic unui pacient pe care nu l-ai întâlnit niciodată?

Din fericire, câteva detalii burleşti aduc un suflu de aer în această serie, repetată la nesfârşit, a examenelor uro-ginecologice. Unele persoane răpite se trezesc dezbrăcate în patul lor, deşi înainte erau îmbrăcate în cămăşi de noapte sau pijamale (veşmintele dispărute nu sunt regăsite în apartament), pijamaua este pusă invers (bluza în locul pantalonilor şi viceversa) ori se regăsesc îmbrăcaţi în haine pe care nu numai că nu le purtau înainte, dar care nici măcar nu le aparţin. Budd Hopkins mi-a prezentat un număr incredibil de erori suprarealiste de care abundă dosarele lui, După ce vizionasem mai multe şedinţe de regresie, recunosc că mi-a făcut plăcere să citesc despre aceste nebunii:

O femeie se trezeşte cu amintiri vagi despre un vis cu extratereştri. Ridicându-se din pat, este cuprinsă de panică; nu mai vede aproape deloc eu un ochi. Extratereştrii i-au pus „din greşeală” o lentilă de contact (nu purta aşa ceva).

Conducând pe o autostradă, Jessie este cuprinşi de groază: nu recunoaşte nici volanul, nici bordul, nici scaunele, nici maşina… se află într-o altă maşină! îngrozită, opreşte pe un drum lateral şi se apucă să tragă concluzii; n-ar fi putut să se înşele în privinţa maşinii, căci plecase de la garcu ca şi nu se oprise pe drum. Deodată, o depăşeşte maşină – a sa! –, conduşi de un necunoscut. Jessie nu are timp nici să prevină poliţia, nici măcar şi reacţioneze; simte cum îşi pierde cunoştinţe şi îşi revine puţin mai departe pe autostradă… la volanul maşinii sale. „Extratereştrii şi-au dat seama de eroare, comentează Budd Hopkins. l-au răpit de nou pe cei doi pentru a-i pune în maşinile lor”.

O femeie adormise împreună cu (lui său în patul ei, în noaptea aceea era Imbricată cu o cămaşă de noapte marca Victoria’s Secret (dosarele ozenologi lor cuprind până şi mirci de lerţierlel), iar băieţelul în pyamaua lui obişnuita. A doua zi de dimineaţă, se trezeşte Imbricată cu o cimaşi birbătească (necunoscut! şi de mărime mare), iar biieţelul său de doi ani într-o pijama pentru vreo

dolsprezecepaisprezece ani. (Şi ne imaginăm reacţia unei gospodine care s-a trezit după răpire îmbrăcată într-o apetisantă cimaşi de satin roz semnată Victoria’s Secret!)

Cazurile de acest gen ne fac credem că extratereştrii, excedaţi de ritmul infernal al răpirilor, nu au timp să-i îmbrace pe cei pe care îi dezbrăcaseră cu atâta uşurinţă1. La început, zâmbim când auzim asemenea detalii nebuneşti; ne gândim la somnambulism, distracţie, invenţie, la tot felul de explicaţii plauzibile, dar aceste detalii se repetă. Asemenea relatări

— Dificil de verificat, ca *toate* episoadele de înTÂLNIRI DE GRADUL IV, nu sunt apanajul exclusiv al răpiţilor lui Hopkins, ci se regăsesc peste tot, aşa cum vom vedea în capitolul următor. Aceste „erori” nu prea par compatibile cu grija extremă pentru discreţie în care se desfăşoară răpirile. De ce atâta osteneală pentru a-i „deconecta” pe martori, dacă rămân în urmă dovezi atât de evidente (întrebare analogă celei formulate de L. Moulton Howe apropo de mutilările de animale: de ce cadavrele animalelor mutilate sunt lăsate la vedere, după ce au fost ucise în cel mai mare secret)?

Când o răpire se produce de faţă cu martori (un soţ aflat în pat, un copil, într-o cameră, un pasager într-o maşină), aceştia capătă o stare alterată de conştienţă. Pe moment sunt „deconectaţi” şi nu văd, nu aud nimic, revenindu-şi abia după întoarcerea celui răpit. Persoana care

Persoanele răpite care se trezesc goale pe „masa de operaţie” nu se simt niciodată jenate de goliciunea lor, nici în ftiţa extratereştrilor, nici în faţa celorlalţi răpiţi, fie el străini sau membri ai familiei lor, care trec prin aceeaşi experienţă.

urmează să fie răpită, care percepe ceva neobişnuit (o lumină, un zgomot, o senzaţie a prezenţei cuiva) nu poate căpăta ajutor de la aceştia, ceea ce îi sporeşte senzaţia de panică. Cercetătorii posedă numeroase exemple de persoane pietrificate astfel, care au ochii deschişi, dar nu zăresc nimic. Se află „în afara timpului” şi

nu-şi amintesc nimic.

La patruzeci de ani, Sylvia a aflat sub hipnoză ce s-a întâmplat în timpul unui episod amnezic pe care l-a trăit în urmă cu cincisprezece ani. Îşi petrecea seara la nişte prieteni de-ai să-i ia New York, când, deodată, se trezeşte într-un restaurant necunoscut şi îl întreabă pe un poliţist unde se află şi ce face acolo. Detaliu care pune pe gânduri: niciunul dintre prietenii săi nu a văzut-o părăsind apartamentul, în timpul hipnozei, Sylvia simte că s-a ridicat în aer, incapabilă să coboare, să strige sau să se mişte. În salon, toţi păreau imobili, ca nişte statui din ceară. Discuţiile se întrerupseseră, iar gesturile rămăseseră suspendate.

Din 1976, Budd Hopkins a hipnotizat mai mult de patru sute de persoane răpite de extratereştri. Constată că se repetă, fără greş, aceleaşi episoade: după ce este paralizat, răpitul se simte purtat prin aer şi se regăseşte dezbrăcat, întins pe o masă, unde este supus la diferite examene clinice, cu prelevări de fire de păr, fragmente de unghii, ţesuturi, secreţii, sânge, la manipulări mintale şi, mai ales, la intervenţii care, în majoritatea cazurilor, se referă la organele sexuale. După aceea, bântuit de coşmaruri, el refuză să accepte că amintirile sale corespund unor evenimente trăite. Unele persoane se declară fericite şi mândre de experienţele lor, iar cei care gravitează în cercul autorului cărţii *Intruders* sunt, în general, îngroziţi de experienţele lor şi se tem să nu fie din nou confruntaţi cu aceşti răpitori. Hopkins refuză să admită faptul că se poate face distincţia între un „răpit fericit” şi un „răpit nefericit”.

„Mai întâi, dacă o persoană pretinde că a fost răpită nu înseamnă că a şi fost. Pentru un răpit descoperirea realităţii răpirii constituie o experienţă traumatizantă. Nu se poate spune că extratereştrii sunt răi. Nu le cunoaştem intenţiile, aşa că nu îi putem judeca. Pentru cei care trăiesc asemenea experienţe este dramatic şi de aceea încerc să-i ajut să trăiască cu traumatismele provocate de acestea. Oamenii care vorbesc despre extratereştri au

inventat două mituri: aceştia sunt fie fiinţe superioare, care vor rezolva problemele planetei noastre, fie nişte creaturi diabolice, cărora le face plăcere să ne tortureze, de parcă am fi cobai. Persoanele răpite sunt sfâşiate între aceste concepţii, ambele la fel de false, privind monştri malefici sau salvatori absoluţi, ale căror metode nu le cunosc, dar faţă de care nu nutresc decât un sentiment: frica. Ideea pe care ne-o facem despre aceste personaje este absurdă, căci nu ştim ce sunt ele în realitate”, îmi explică Budd Hopkins. Aceasta nu îl împiedică însă să nutrească o cvasicertitudine în privinţa motivelor vizitelor lor pe Pământ.

„De la primele cazuri, am constatat că extratereştrii se interesează de reproducerea oamenilor; intervenţiile la care sunt supuse victimele răpirilor se prezintă ca nişte experienţe genetice. Acum, ştim despre ce este vorba: vor să obţină ceva de la noi, *din punct de vedere fizic*, *sexual şi genetic*, *în termeni de ADN*. Acest fapt ne permite să înţelegem de ce răpirile se repetă la nesfârşit şi de ce sunt urmărite anumite familii din generaţie în generaţie. Totul este axat pe genetică. Materialul pe care îl deţin mă face să trag această concluzie, pe care o formulez cu regret: extratereştrii aparţin unei rase foarte vechi, epuizată, pe care vor s-o regenereze prin crearea de hibrizi cu oamenii. Pare o idee nebunească, sunt de acord, şi nimeni nu vrea s-o accepte, fiindcă perspectiva este de nesuportat”.

De nesuportat, dar mai ales absurd! Implanturile de embrioni, extragerea fetuşilor, experienţele descrise ca nişte realizări în domeniul geneticii au loc într-o manieră artizanală, arhaică, ce nu se potriveşte unei rase despre care se presupune că stăpâneşte o tehnologie superioară celei pământene. Este greu de conceput că unor vizitatori, capabili să călătorească în timp şi spaţiu, să-i răpească pe oameni, făcându-i să treacă prin ziduri şi să alunece pe raze de lumină, li s-a căşunat să tortureze, unul câte unul, nişte indivizi nefericiţi, bărbaţi, femei şi copii. Pornindu-se de la bazele de date de care dispun centrele de cercetări medicale din întreaga lume, este posibilă reconstituirea

rasei umane cu ajutorul biologiei moleculare, acum cunoscută.

„În cercul ozenologilor, circulă o vorbă: dacă un fenomen observat pare a avea sens, probabil că nu este un fenomen extraterestru. Cele mai multe aspecte pe care le cunoaştem în materie de ozenologie nu au niciun sens din perspectiva noastră omenească. Dacă descoperim un antidot, de pildă, îi cunoaştem formula chimică, ştim cum să-l fabricăm şi când să-l recomandăm. Este vorba de multe informaţii care se pot preda. Dar ca să învăţăm să facem o bicicletă, trebuie să avem una şi să existe cineva care să ne urce în şa şi să ne împingă. În cazul răpirilor, totul se petrece ca şi când ocupanţii OZN-urilor încearcă să afle, unul câte unul, să construiască o bicicletă. «Ştiinţa lor nu se supune aceloraşi criterii ca a noastră, dar aşa se petrec lucrurile.

Cu cât am înaintat în investigaţiile mele şi am ascultat mai mulţi oameni descriindu-şi experienţele, cu atât mai mult îmi dau seama cât de complexe sunt aceste chestiuni şi reacţiile pe care le suscită. Unii se tem de moarte, alţii sunt stupefiaţi, alţii sunt furioşi, alţii consideră că de pe urma lor li s-a lărgit orizontul etc. O femeie mi-a spus: «Budd, este ca şi când aş fi fost violată de Dumnezeu în timpul unei întâlniri amoroase! Dar, precizează Budd, este vorba de viol, şi nu de seducere.»”.

În anumite cazuri se înfiripă un rudiment de relaţie personală, de legătură emoţională, între răpitor şi răpit. Budd Hopkins vede în aceasta eficienţa controlului la care este supus acesta din urmă. După experienţe groaznice, răpitul se simte aproape îndrăgostit de răpitorii săi. El citează exemplul unui tânăr de şaptesprezece ani care se îndrepta cu maşina spre Mexic, însoţit de doi prieteni care dormeau pe bancheta din spate. S-a trezit dintr-odată înconjurat de ceaţă şi şi-a dat seama că maşina plutea deasupra solului, de parcă ar fi fost ghidată de o creatură ciudată. S-a simţit cuprins de groază, după care… s-a trezit din nou în maşină. Ceaţa se risipise. Trecuseră două ore (exemplu tipic de *missing time*).

„L-am supus hipnozei. Ne h făcut o relatare tipică de răpire. Şi-a amintit că se afla întins pe o masă şi că i se recoltase spermă. Dar, în timp ce noi continuam explorarea aventurii sale, ne-a descris atracţia pe care a resimţit-o faţă de entităţile întâlnite în OZN şi tristeţea care l-a cuprins când experienţa s-a încheiat. De parcă s-ar fi aflat în faţa unei divinităţi irezistibile. Începu să plângă; nu se simţise niciodată atât de bine şi, în ciuda spaimei pe care a trăit-o atunci, dorea să se reîntâlnească cu acei extratereştri. Era convins că se interesau personal de el”.

Urmările răpirii sunt adesea dezastruoase, afirmă cercetătorul (colegii săi îi ţin isonul). În afara unor multiple fobii – teama de medici, de spitale, de întuneric, de anumite puncte pe şosea –, persoanele răpite îşi pierd încrederea în ele, mai mult, respectul faţă de propria persoană, au probleme în relaţiile umane (nu sunt crezute, aşa că le este teamă să nu fie considerate nebune) şi nu mai pot avea relaţii afective stabile. Budd Hopkins îmi dă un exemplu:

„Am două cazuri identice de femei măritate, mame şi heterosexuale, care, în urma răpirii (neinvestigată sub hipnoză), au descoperit că nu mai voiau să aibă de-a face cu bărbaţii şi au început să trăiască cu femei. De parcă s-ar fi petrecut ceva dramatic. Pe una dintre ele o cunosc bine, aşa că am întrebat-o dacă îi displăcea ceva când făcea dragoste. Mi-a răspuns (textual): «Nu mai suport ca *ceva*, orice ar fi, să îmi pătrundă în corp.» înainte de aceasta era căsătorită şi avea o viaţă sexuală normală. Bănuiesc că amândouă au avut un contact sexual impus în OZN. Nu am nicio dovadă, şi nici ele. Dar interesant este faptul că transformarea s-a produs când erau adulte (în jur de treizeci de ani).

Una dintre femeile răpite care a venit la mine a fost obligată să facă dragoste cu un bărbat, răpit şi el, sub privirile extratereştrilor. Chiar şi în aceste condiţii, bărbatul a putut avea erecţie. Femeia povesteşte că în timpul actului sexual, bărbatul avea ochii plini de lacrimi. Şi ea plângea. Cum s-ar putea ca asemenea experienţe să

nu afecteze viaţa sexuală?”, conchise el.

Această relatare nu se potriveşte cu ipoteza regenerării unei rase prin experienţe genetice şi a creării unei rase hibride. Doi răpiţi, chiar dacă fac dragoste la bordul unui OZN, rămân tot fiinţe umane. Budd Hopkins respinge obiecţia, vorbindu-mi de una dintre ultimele sale descoperiri, şi anume *dream mates*. A întâlnit peste zece cazuri. Începând din copilărie, două persoane – în general de sex opus –, care nu se cunoşteau, sunt răpite împreună şi se întâlnesc într-un mediu neuman în care, din răpire în răpire, sfârşesc prin a nutri una faţă de cealaltă prietenie şi au câteodată relaţii sexuale. Când se întâlnesc pe Pământ, se recunosc imediat şi simt din nou sentimente de dragoste, ceea ce nu întârzie să le complice viaţa de zi cu zi.

„Aceasta pare să indice că extratereştrii sunt curioşi să afle cum se dezvoltă prietenia şi relaţia de dragoste la oameni. Răpiţii se află sub controlul lor; extratereştrii reuşesc să-i pună să facă ceea ce vor şi îi observă. S-ar spune că pun oamenii în contact pentru a vedea cum se dezvoltă sentimentele. Par fascinaţi (cel puţin aşa afirmă răpiţii) de diversitatea reacţiilor captivilor lor şi nu încetează să le provoace emoţii, apelând la toate registrele. De la cele mai agreabile, la cele mai înspăimântătoare”.

Hopkins explică în acest mod motivul proiecţiilor sofisticate (iluzia realităţii este desăvârşită) la care persoanele răpite sunt obligate să asiste. Temele acestora sunt apocaliptice (cataclisme naturale, războaie, dezastre ecologice), de parcă ar dori să testeze emoţiile omeneşti. Aceste viziuni pot căpăta un caracter personal (agonia unei fiinţe dragi) sau interactiv: răpitul vede că este implicat într-un scenariu la care trebuie să participe.

În timpul unei răpiri, un bărbat (fermier) a fost dus într-o sală unde se afla un alt captiv legat de un scaun. Extratereştrii i-au întins o puşcă, ordonându-i să-l împuşte pe bărbat sub pretextul că este „rău”, ameninţându-l că, dacă va refuza să asculte, nu-l vor lăsa să plece din OZN.

Retrăind această scenă sub hipnoză, fermierul a început să ţipe că nu poate ucide. A urlat: „Dacă cineva trebuie împuşcat, ăştia sunteţi voi” şi a îndreptat puşca spre extratereştri. În acel moment, celălalt „răpit” s-a

Colegi de vis (textual, lb. engl., n.tr.).

eliberat şi s-a ridicat în picioare. Era extraterestru! Fermierul a fost dezarmat şi dus în altă încăpere pentru următoarea probă.

„Acest om a luat drept o scenă reală o înscenare menită să-i studieze reacţiile. Nu ştie dacă a reuşit la test sau nu”.

Situaţii diferite pun în evidenţă răceala glacială a extratereştrilor, rezumă Budd Hopkins, care se aventurează să emită o ipoteză:

„S-ar zice că extratereştrii au un creier atât de evoluat, încât nu trăiesc decât prin intermediul acestuia. Spun că de secole şi-au pierdut orice urmă de afectivitate, de sexualitate, de sentiment. Este posibil. Nimeni nu a descris doi extratereştri aflaţi într-un vehicul zburător care să-şi manifeste tandreţe ori prietenie sau chiar ură. N-au arătat niciodată că între ei ar putea exista vreo relaţie emoţională. Fiecare îşi joacă rolul, doar munca pe care o fac există. Şi cu asta basta”.

Această „muncă” constă, mai ales, în crearea unei rase noi. Budd Hopkins este convins şi o mare parte a comunităţii ozenologice i-a preluat ideea.

Acum, poveştile cu fetuşi implantaţi ori dispăruţi sunt curente în relatările de răpiri. Conform opiniei lui Hopkins, cazurile de sarcină spontană nu au nicio legătură cu clasicele sarcini pe fond nervos, iar femeile care prezintă ceea ce a început să se cheme *sindromul fetusului lipsă* vorbesc despre dispariţia, ce nu poate fi explicată din punct de vedere medical, a fetusului, a cărui existenţă fusese constatată. Aceste drame sunt ascunse prin tăcerea ginecologilor despre care mi s-au vorbit multe; aceşti specialişti se tem, dacă s-ar stabili dovada dispariţiei anormale a fetusului, să nu fie atacaţi injustiţie. Este adevărat că în Statele Unite ale Americii a târî pe cineva în

faţa unui tribunal pentru a obţine despăgubiri colosale a devenit un sport naţional. Domeniul medical constituie ţinta predilectă a acestor procesomani. Avocaţii circulă prin clinici şi le împart bolnavilor cărţi de vizită, asigurându-i că vor şti să-i apere în cazul în care vor apărea probleme, oricât de mărunte. Medicii cei mai des citaţi în justiţie în Statele Unite ale Americii sunt obstetricienii, iar Budd Hopkins argumentează în acest mod lipsa dovezilor medicale: „Este imposibil să găseşti un medic care să accepte să semneze un document, iar din această cauză nu putem obţine nici cea mai mică dovadă, nici cel mai mic indiciu al unei întreruperi anormale a sarcinii.

Când femeile răpite devin gravide, în 95% din cazuri ele cred că poartă în pântece un copil normal. Adesea însă se întreabă cum au putut deveni gravide şi cum, dintr-odată, nu mai sunt, fără a fi făcut vreun avort. Abia în timpul regresiei descoperim adevărul despre ele. Fetusul este scos foarte repede; cam în două luni dispare”.

Exemplele sale sunt greu de acceptat (o mamă a trei copii, care trăieşte separată de soţul ei, lipsită de viaţă sexuală, şi care, trezindu-se gravidă în mod misterios, este silită să avorteze, sau o altă femeie, gravidă în şapte luni, care se trezeşte într-o dimineaţă cu abdomenul plat, fără să fi suferit un avort), dar se pare că Hopkins le crede. Îmi spune că el cunoaşte două sute de cazuri de fetus lipsă.

Conform mărturiilor femeilor răpite, după ce au fost inseminate artificial de extratereştri, fetuşii le sunt scoşi în cursul unei intervenţii dureroase şi se dezvoltă *in vitro* în interiorul OZN-ului. Mai târziu, răpitorii le prezintă femeilor captive copiii hibrizi: bebeluşi hidoşi, cu pielea transparentă, cu corpul diform, cu un cap disproporţionat, pe care ele trebuie să îi mângâie şi să îi hrănească, sau copii puţin mai mari, palizi şi maladivi (conform criteriilor noastre), care au nevoie de îngrijirea unei mame. Extratereştrii reuşesc să le convingă că respectivii copii hibrizi sunt ai lor. Începând cu cazul lui Debbie, un număr uriaş de femei răpite descriu, la rândul lor, aceste

prezentări ale copiilor, oroarea pe care o simt la vederea acestor monştri, refuzul lor de a admite că ar putea fi mamele lor, dar, docile la sugestiile telepatice ale răpitorilor, ele se ataşează de ei, ca de copiii lor şi, în anumite cazuri, nu se resemnează să-i piardă. Acesta a fost cazul lui Debbie, lăudată de Hopkins pentru curajul de a fi fost prima femeie care „a dezvăluit cele mai intime aspecte ale experienţei prin care a trecut", eliberând astfel sute de bărbaţi şi de femei şi „uşurând munca terapeuţilor şi a cercetătorilor [9]".

Credinciosul Hopkins le-a înconjurat întotdeauna cu atenţie şi le-a ajutat pe femeile răpite de extratereştri, pe care le-a făcut să afle experienţele trăite, dar acum s-a supărat. Ştie că o formă de inteligenţă neumană se amestecă cu omenirea, interacţionează cu ea şi o manipulează, dar ŞTIE, cel puţin aşa afirmă, „ca unii membriiai guvernului nostru sunt la curent cu aceste intruziuni şi cu aceste intervenţii, dar pentru motive numai de ei ştiute, neagă deliberat existenţa acestor fapte în faţa publicului2".

Un alt episod de răpire raportat este cel al implantului: minuscule aparate introduse, în general, în cap (prin fosele nazale, ureche sau cavitatea oculară) sau în organele sexuale. Ozenologii emit tot felul de ipoteze referitoare la utilitatea acestor obiecte misterioase, a căror prezentă, constatată prin examinările medicale, nu a furnizat niciodată dovada unei origini extraterestre.

„Ce-ar înţelege un papuaş din Noua Guinee dacă ar descoperi un om cu un *peiee-maherl* De unde să ştie ce este şi la ce foloseşte? în privinţa implanturilor, ne aflăm în aceeaşi situaţie. Ne sunt introduse în corp pentru ca extratereştrii să ne regăsească, să ne controleze şi să ne manipuleze, pentru a căpăta informaţii despre noi sau sunt programate în alte scopuri? Nu ştim.

Problema dovezilor este delicată, Mai întâi de toate, trebuie demonstrat că obiectul se afla în interiorul corpului (de obicei este descoperit când iese). Apoi să se afle dacă

9 Ibid:

este alcătuit dintr-un material terestru sau extraterestru, Radiografiile nu ne permit să aflăm aşa ceva, Oamenii de ştiinţă care au studiat patru presupuse implanturi sunt extraordinar de prudenţi; dacă fac o declaraţie oficială şi se dovedeşte ulterior că s-au înşelat, cariera lor e terminată. Trei dintre aceste obiecte au fost extrase din corp; al patrulea a fost găsit pe jos, lângă un subiect care strănutase. Implanturile erau alcătuite din materie organică (carbon, oxigen, silicon) şi aveau puţine elemente metalice, motiv pentru care nu se văzuseră bine pe radiografii. Sunt detectate mai bine prin IRM. Patru persoane răpite au făcut, pentru o problemă nervoasă care nu era legată de răpire, o IRM; examenul a dezvăluit existenţa unei mase miei, ciudate, lângă nervul optic. Un răpit a avut un implant de formă cilindrică în penis". Profesorul Pritehard din cadrul MIT explică;

„Când un implant este expulzat din corp în mod natural (fie că iese prin piele, fie prin strănut), primul reflex al persoanei în cauză este să-l arunce, de parcă i s-ar fi dat ordinul prin sugestie hipnotică".

Budd Hopkins îmi arată radiografia unui chip din profil, Pe film se vede, la rădăcina nasului, imaginea clară şi precisă a unui obiect răsucit, de doi centimetri, terminat prin trei spire mici, ca cele ale unui arc mecanic.

Este Linda Cortile. Cazul său este unul dintre cele mai uluitoare pe care le cunosc. Este cazul secolului, fiindcă există mai mulţi martori, dintre care unul este un personaj politic de seamă, Aştept autorizaţia sa de a-i publica mărturia, pentru a scrie o carte care va pune capăt argumentelor celor care cred că faptele raportate nu sunt reale. De obicei, martorii (de exemplu, soţul aflat în pat ori pasagerii unei maşini dintre care doar unul va fi răpit) cad într-o stare alterată de conştientă: nu văd şi nu aud nimic. Existenţa unor martori exteriori în cazul unei răpiri este capitală".

„Doamna nisipurilor", „Regina răpiţilor", „înger de porţelan", Am puica cita şi alte apelative consacrate Lindei Cortile (pseudonim), o răpită atât de celebra, încât

povestea sa a fost numiţii „cazul secolului”, Aventura sa prezintă toate trăsăturile unui roman nebunesc: poliţişti, gărzi de corp, servicii secrete, spioni, arme, răpire (de către oameni), scrisori anonime, identităţi false, dragoste la prima vedere, mergând până la nebunie, cadouri misterioase, personaje politice importante, comploturi, trădări, lovituri pe la spate, delir, urmăriri, în afară de crimă, nu lipseşte nimic, dar. ca o compensare, Linda Cortile a fost răpită de extratereştri.

Am întâlnit-o adesea pe această new-yorkeză de patruzeci de ani, seducătoare şi maliţioasă, care se autocaracterizează „patriotă conservatoare republicană” şi locuieşte la ultimul etaj al unui imobil situat lângă podul din Brooklyn, M-a uimit prin blândeţea, inteligenţa şi”. echilibrul său.

— M-am săturat de toată vâlva asta, îmi spune ea. Vreau să am o viaţă normală. Sunt o femeie de casă. Îmi place să mă ocup de soţul şi de copiii mei, să pictez şi să gătesc, Nu mai vreau să fiu răpită şi nici să-mi petrec timpul făcând tot felul de radiografii pentru nu ştiu ce implant, Nu-i bine pentru sănătate. De acum înainte voi refuza.

Linda Cortile mi-a arătat o examinare stupefiantă a craniului ei, Imaginile radiografice erau obţinute prin rotirea lentă a aparatului în jurul capului, Pe ecran se vedea un obiect lung „ce părea metalic, într-atât era de ciur, ca un ac mare de şase centimetri ce pornea de la rădăcina nasului şi se termina în maxilar.

— Priviţi ce am avut în cap, De aici mi s-au tras problemele pe care le-am avut cu dinţii, Vi daţi seama că sunt sătulă până-n gât.

Cazul Lindei este complicat, fiindcă este plin de salturi, intrigi, polemici, acuzaţii şi piste false, Din investigaţie în contrainvestigaţie, îi ţine pe ozenologi cu sufletul la gură, Până ce Budd Hopkins va scrie o carte referitoare la cazul „său” major, voi încerca să-l rezum, fără a descrie ceea ce s-a petrecut în timpul repetatelor răpiri ale Lindei Cortile, începând din copilărie (operaţia,

implantul ete,), Important este modul în care se dezvăluie o poveste al cărei episod principal are, pe moment, optsprezece martori.

La puţin timp după naşterea primului ei copil, în 1976, Linda Cortile descoperă că are o umflătură pe nas, Deşi protuberanţa minusculă nu era nici foarte vizibilă, nici foarte supărătoare, o obsedează. Consulta un medic, care o felicită pentru calitatea intervenţiei care i se fueuse la nas. Linda protestează; n-a suferit nicio operaţie la nas, nici măcar în copilărie, iar părinţii ei confirmă.

Timp de paisprezece ani, este cuprinsă de crize de toropeală nejustificate şi are senzaţia că noaptea i se întâmplă nişte „lucruri ciudate şi neliniştitoare”, în legătură cu care nu păstrează decât amintiri confuze. Îi este teamă să nu înnebunească, dar nu îndrăzneşte să vorbească.

Avea să descopere un alt univers când, din întâmplare, cumpără *Intruders*.

— După copertă, o casă în noapte, scăldată într-o lumină ciudată, am crezut că este un roman poliţist angoasant, aşa cum îmi place. Nu ştiam nimic despre poveştile cu extratereştri care răpesc oameni şi-i duc la bordul OZN-urilor, unde îi operează. N-am putut să trec de primul capitol. Când am citit că lui Debbie Tomey i se făcuse o operaţie misterioasă şi că i se introdusese un implant în nas, am aruncat cartea. Sunt catolică, nu cred în fantome şi nici în poveştile astea incredibile, dar, cu toate acestea, îmi era teamă să nu fi trăit aceeaşi experienţă ca Debbie.

Linda aşteaptă un an până să îndrăznească să-i scrie lui Hopkins. Acesta o cheamă la el şi o supune unei regresii prin hipnoză. Ea îşi aminteşte de o întâmplare petrecută când avea opt ani şi crezuse că a văzut o fantomă. Era de fapt o răpire. Budd Hopkins, care o face să redescopere şi alte răpiri în care familia Lindei este implicată, îi clasează dosarul printre sutele care se acumulaseră.

— Nu ştiam ce să cred. Într-o dimineaţă, fiul meu

Johnny a izbucnit în plâns. Mi-a explicat că nu-l iubesc. Când nişte omuleţi răi veniseră să-l răpească, eu n-am făcut nimic pentru a-l ajuta, rămăsesem nemişcată şi l-am lăsat să plece cu ei fără să mă opun. Atunci am hotărât să merg la întâlnirile organizate de Budd, unde am putut întâlni şi alte persoane răpite de extratereştri.

În seara zilei de 30 noiembrie 1989 (pe atunci eram sceptică în privinţa poveştilor cu răpiri; mă lăsam hipnotizată pentru a mă elibera de visurile a căror amintire mă îngrozea), în momentul în care îmi scoteam papucii pentru a mă culca, m-a cuprins din nou toropeala. Am văzut, în mod conştient (eram în picioare, cu ochii deschişi), un extraterestru mic de statură, cu ochi enormi, lângă fereastră. Nu am reuşit să-l trezesc pe soţul meu. Eram într-o stare de panică atât de cumplită, încât mă gândeam că o să fac un atac de cord. Înainte ca paralizia să pună stăpânire complet pe mine, am aruncat perna în extraterestru, care s-a prăbuşit. Mi-era teamă să nu devină agresiv, dar, aiurea, am simţit că plutesc spre fereastra a cărei perdea mă învăluie. Am simţit că mă bate ceva pe spate şi am fost azvârlită de sus în pat. Apartamentul era ciudat, atât de tăcut. Soţul meu zăcea pe pat, imobil. L-am scuturat, dar nu s-a mişcat. Nu părea să respire şi am crezut că a murit. Îmi dau seama că nu am visat, că s-a întâmplat ceva, aşa că m-am năpustit în camera fiului mei mijlociu. Şi el zăcea nemişcat. Credeam că au murit cu toţii de frică. Am pus o oglindă la gura bebeluşului. Am văzut o abureală, deci respira. Cei doi fii ai mei şi soţul şi-au revenit la rândul lor. Era de neînţeles. N-am îndrăznit să chem poliţia de teamă să nu mă considere nebună. Era 4, 45 dimineaţa. Mă pregătisem să mă culc pe la 1,00.

Soţul meu nu văzuse şi nu auzise nimic. De parcă ar fi fost inconştient. De la serviciu l-am sunat pe Budd Hopkins.

În timpul hipnozei m-am văzut plutind în aer, în lumină, fără să pot să strig, să mă mişc sau să plâng; emoţiile îmi erau blocate. Lacrimile nu-mi ţâşneau din ochi şi nu-mi puteam dirija privirea. Mă aflam într-o lumină

albastră, înconjurată de ceaţă. Am văzut partea de dedesubt a OZN-ului în care am pătruns plutind, apoi m-am văzut întinsă pe o masă de operaţie. Materialul alb de pe faţă nu era perdeaua, cum crezusem iniţial, ci cămaşa de noapte care se ridicase în timp ce pluteam spre navă. Bătaia pe spate era de fapt examenul medical pe care mi l-au făcut extratereştrii în OZN, vertebră cu vertebră. Mi-au înfipt un ac lung în nas.

Pentru Hopkins este un caz de răpire ca atâtea altele.

Cincisprezece luni mai târziu, în februarie 1991, acest caz avea să capete o altă amploare. Hopkins primeşte o scrisoare de la doi poliţişti (Richard şi Dan), care îi spun că nu reuşesc să uite ceea ce observaseră în timpul nopţii de 30 noiembrie 1989, lângă podul din Brooklyn, unde maşina le rămăsese în pană. La nivelul ultimului etaj al unui imobil din apropierea lor staţiona un aparat zburător mare, luminos. Au văzut intrând pe dedesubt, de parcă ar fi fost transportaţi de o rază de lumină albastră, o femeie în cămaşă de noapte albă şi trei creaturi mici şi ciudate. Văzuseră bine, oricât de nebunesc ar părea, fiindcă se folosiseră de binoclu. Femeia ieşise pe fereastră, alunecând în văzduh, ca şi ceilalţi. Obiectul şi-a luat zborul, a survolat FDR Drive, unde se afla maşina lor, şi a plonjat în East River. Fuseseră martorii neputincioşi ai unei răpiri incredibile. Dar, fiindcă reperaseră imobilul şi fereastra cu pricina, aveau de gând să facă o investigaţie. Erau siguri că femeia era moartă.

Lui Budd Hopkins nu-i vine să-şi creadă ochilor. Locul, data – totul corespundea. Din moment ce nu vorbise nimănui despre acest caz, nu putea fi o farsă. A prevenit-o pe Linda:

— Dacă or să vină doi poliţişti să vă interogheze, să nu le spuneţi nimic, doar să ia legătura cu mine, căci este important să-i întâlnesc.

După câteva zile, doi bărbaţi sună la uşa Lindei. Sunt cei doi poliţişti, îmbrăcaţi civil. Când descoperă că aceasta trăieşte şi că este vorba de persoana pe care o zăriseră, unul dintre ei se îneacă. Refuză să se întâlnească cu

Hopkins, dar îi vor trimite mai multe rapoarte lungi, dactilografiate, nişte desene şi casete pe care sunt înregistrate mărturiile lor. Vor să rămână în umbră, căci nu ţin să-şi compromită pensionarea cu o poveste inimaginabilă, explică ei. Budd Hopkins nu îi va întâlni niciodată.

În aprilie 1991, Linda este răpită pe stradă de Richard şi Dan. O sechestrează într-o limuzină timp de trei ore şi îi cer să le descrie OZN-ul în interior, să explice cum funcţionează şi în cele din urmă o obligă să se descalţe pentru a-i număra degetele. (După informaţiile lor, extratereştrii au numai patru degete la picioare; credeau că Linda este fie extraterestră, fie un hibrid, dacă reuşise să plutească aşa în aer.) Budd Hopkins doreşte să-şi protejeze martorul şi descoperă că cei doi nu lucrează la poliţie, ci într-un serviciu de securitate. Richard confirmă acest lucru printr-o scrisoare; în faimoasa noapte de 30 noiembrie, cei doi îl conduceau la eliportul din Manhattan pe un om politic important, pe care nu îl pot compromite cu o poveste cu OZN-uri. Acest politician celebru – numit „al treilea om” – ia legătura cu Hopkins. A recunoscut faptele, dar nu vrea ca mărturia lui să fie făcută publică. (Ca să spunem adevărul, „al treilea om” s-ar părea că este Javier Pérez de Cuellar, la vremea respectivă secretar general al Naţiunilor Unite.) Povestea nu se încheie aici.

Între timp, Budd Hopkins a primit o altă scrisoare de la o femeie: „De ce nu mi-aţi răspuns la scrisoarea pe care v-am trimis-o în decembrie 1989 cu privire la ceea ce am văzut pe podul din Brooklyn? Credeţi că sunt nebună, mitomană sau această poveste nu vă interesează?”

Cu inima bătându-i cu putere, Budd se apucă să caute printre dosare şi găseşte în cele din urmă scrisoarea pe care nu avusese timp s-o deschidă. Ca să vezi minunăţie, totul corespundea: data, ora, locul! Incluzându-l şi pe fiul Lindei care i-a făcut nişte desene ale scenei la care asistase, s-a trezit cu cinci martori exteriori în acest caz. Ia legătura cu corespondenta lui.

În noaptea aceea, Janet Kimble (pseudonim), în

vârstă de vreo şaizeci de ani, se întoarce de la o petrecere de la nişte prieteni. Nu bea alcool. Pe când traversa podul din Brooklyn în direcţia Manhattan, luminile de pe pod se sting, ca şi farurile maşinii ei, iar aceasta se opreşte. Doamna Kimble este neliniştită; îi este teamă să nu fie lovită de un alt vehicul în întuneric. Dar rarele maşini care treceau la ora aceea (este trecut de 1,00 noaptea) sunt în aceeaşi situaţie cu a sa: imobilizate şi cu farurile stinse.

Pe mal, la mai puţin de o sută de metri de ea, observă că partea de sus a unui imobil este luminată; un aparat zburător care emite raze multicolore este agăţat acolo. Ce amuzant, gândeşte doamna Kimble, se toarnă un film. Nu are altceva de făcut, aşa că se uită într-acolo. Ies nişte oameni pe fereastră şi… stupoare, cele patru siluete, trei cenuşii şi una îmbrăcată în alb, încep să plutească în aer şi intră pe dedesubt în obiectul care nu era agăţat, din moment ce îşi ia zborul.

Budd Hopkins este fericit. Detractorii săi nu vor mai putea spune că hipnoza induce asemenea relatări. Aceşti cinci martori vin cu amintiri conştiente. Dar povestea continuă. Şi se complică din ce în ce mai mult.

Linda este răpită a doua oară de Dan. O duce într-o casă a CIA, aproape de mare, la Long Island, o obligă să se îmbrace cu o cămaşă de noapte asemănătoare celei pe care o purtase când fusese răpită de extratereştri, o fotografiază, încearcă s-o înece, se aruncă la picioarele ei într-un acces de iubire pătimaşă, numind-o „Doamna nisipului”. Este salvată de Richard.

Aşa că Linda angajează o gardă de corp pentru a o apăra, în vreme ce Hopkins, transformat în detectiv, aleargă pe la poliţia din New York, Departamentul de Stat şi Naţiunile Unite (limuzina celui de-al „treilea om” fusese escortată de alte maşini oficiale) sub diverse pretexte. Nu poate mărturisi ce investighează de teamă să nu fie considerat bolnav mintal.

Linda este hărţuită. Numele i-a fost divulgat (Cortile este pseudonimul ei de persoană răpită), hoarde de anchetatori sunt pe urmele ei. Sunt verificate desenele,

caracterele scrisorilor dactilografiate, cele mai mici detalii din mărturia sa. Este supusă la diverse examene: posedă ea imaginaţia şi, mai ales, inteligenţa necesare pentru a realiza o şarlatanie de o asemenea amploare? (Răspunsul este: nu.) Trebuie să i se facă alte analize pentru implant. Nicio şansă: cu o zi înainte de a-şi face IRM, Linda se scoală cu perna udă de sânge. I-a curs sânge din nas; în timpul nopţii, extratereştrii o răpiseră pentru a-i scoate implantul, dovada. Într-o altă noapte, în care este răpită împreună cu fiul ei, pe cine îl vede în OZN? Pe Javier Pérez de Cuellar. (Johnny va identifica chipul fostului secretar general al ONU după ce i se vor fi arătat mai multe fotografii.)

Să punem punct acestui caz care suscită polemici tumultuoase şi a cărui complexitate începe să-l depăşească pe Hopkins: „S-ar zice că e vorba de o punere în scenă savantă, ca pentru a ne spune: «Iată ce suntem în stare să facem, în plin Manhattan, fără ştirea locuitorilor lui». Nu cred că este o întâmplare că, o dată, sunt atâţia martori: optsprezece persoane au văzut OZN-ul şi pe Linda ieşind pe fereastră. Nu-i o întâmplare. Este un mesaj pe care nu ştiu cum să-l interpretez”.

Impostură sau „cazul secolului”? Viitorul va decide. Extratereştrii – dacă despre ei este vorba – nu au arătat niciodată bunăvoinţă pentru a-i ajuta pe cei care cred în ei să le demonstreze existenţa. Pentru a complica totul şi mai mult, trebuie precizat că afacerea Linda prezintă extraordinare similitudini cu un roman science-fiction apărut în 1989 (*Nighteyes* de Garfield Reeves-Stevens), a cărui eroină este răpită împreună cu fiica ei din apartamentul lor din Manhattan şi ajung, pe o rază de lumină, până la OZN. Ea ia legătura cu un expert în răpiri care locuieşte la New York, este răpită de agenţi ai FBI.

Hopkins n-a menţionat niciodată numele lui Javier Pérez de Cuellar. Lasă doar zvonurile să circule: „Al treilea om m-a avertizat: dacă îi dezvălui identitatea fără consimţământul lui, va fi obligat să dea dezminţiri din pricina poziţiei sale şi acest aspect nu prezintă niciun

interes. Trebuie să aştept să dorească se depună mărturie din proprie iniţiativă; atunci abia lumea se va schimba”.

Să aşteptăm. Urmează o altă relatare sub forma unui semn de întrebare. Cercetătorii consideră că extratereştrii reuşesc să le transmită anumite sentimente captivilor lor (a se vedea *dream mates*), după care le studiază reacţiile. S-ar părea că Linda şi Pérez de Cuellar – care s-au întâlnit în mai multe rânduri (pe Pământ, trebuie să precizăm) – sunt convinşi că există o relaţie familială profundă între ei. De ce i-a făcut Pérez de Cuellar un cadou atât de preţios lui Johnny (o cască din aramă, ce aparţinuse unui fost scafandru)? Obiectul există şi este magnific, l-am văzut. Nu am nicio dovadă că i-a fost dăruit de fostul secretar al ONU, ci numai cuvântul Lindei. La vremea respectivă, m-a rugat să ţin secret acest detaliu, care, de atunci, a fost dezvăluit. Sosirea căştii în apartamentul Lindei este romanescă (ca tot ceea ce vine în contact cu acest personaj). Aflat pe stradă, Johnny vede o limuzină care se opreşte lângă el. Din interior, un bărbat (Pérez de Cuellar) îl invită să urce lângă el. Băieţelul refuză; mama sa îi interzisese să urce în maşina unui necunoscut. Omul insistă, vrea să-i facă un cadou frumos. Pactul este parafat din maşină şi de pe trotuar: bărbatul îi va trimite cadoul acasă, fix la ora indicată de băiat, când nici mama, nici tatăl lui nu vor fi acasă. Târgul este încheiat. Linda este uluită când descoperă acest obiect – nu prea discret – în dulapul fiului ei; ştie că nu şi-ar fi putut permite să cumpere un asemenea obiect.

În mod surprinzător, Pérez de Cuellar, a cărui implicare în „cazul secolului” a fost menţionată în presă şi în cărţi, se eschivează să răspundă la întrebările legate de acest subiect. În timpul escalei de la Chicago, venind de la Paris şi în drum spre Guadalajara pentru a asista la înmormântarea unui cardinal mexican asasinat, Jay Sapir, un reporter al UPI1, îi ia un interviu lui Pérez de Cuellar. Pérez de Cuellar credea că va fi întrebat despre Saddam Hussein, procesul de pace din Orientul Mijlociu sau situaţia din Bosnia. Sapir îi arată un articol în care numele

său era menţionat în cazul Linda. Pérez de Cuellar răspunde foarte evaziv: „Nu-mi amintesc nimic de acest gen. Există un restaurant în Brooklyn la care mă duc adesea, poate că oamenii din garda mea au văzut o lumină ciudată”. Budd Hopkins era prezent. Are şi el mai apoi o întrevedere între patru ochi cu domnul Pérez de Cuellar, în urma căreia este mai convins ca niciodată că el este „al treilea om”.

Sub pretextul de a-l felicita pe secretarul general al ONU în legătură cu un discurs de-al său pe tema naţionalismului, prinţul de Liechtenstein (unul dintre sponsorii congresului care a avut loc la MIT) i-a scris, spunându-i că la o petrecere la New York întâlnise câţiva dintre prietenii acestuia: Richard, Dan şi Linda „îmbrăcată ca Doamna nisipului”. Pérez de Cuellar i-a mulţumit pentru scrisoare, dar nu a comentat în niciun fel aluzia făcută.

United Press International – mare agenţie de presă.

Evoluţia recentă a întâlnirilor de gradul IV: *cosmonauţii care străbat spaţiile intersiderale lasă locul chirurgilor cosmici veniţi să strângă material organic şi genetic şi să se hrănească cu emoţiile omeneşti*. *Omuleţii gri şi alte forme de entităţi*: *trebuie să dăm crezare înfăţişării Vizitatorilor*? *Viol, fizic şi mental*. *Fenomenologia experienţei*.

În mod insistent, cercetătorii susţin că cei răpiţi relatează aceeaşi experienţă, comportând aceleaşi episoade ce se succed în aceeaşi ordine şi incluzând detalii identice. După părerea lui Bullard, indiferent de hipnotizator, de personalitatea şi mediul socio-cultural al subiectului, relatările răpirilor sunt identice până în cele mai mici amănunte. Istoricul David Jacobs, dovedind o adevărată manie pentru cea mai infimă precizare, afirmă că a desprins, din descrierile unor indivizi care nu au avut cum să se înţeleagă între ei, *un model de o identitate desăvârşită* şi care poseda detalii necunoscute publicului. Psihiatrul John Mack recunoaşte că este tulburat de similitudinea mărturiilor şi de schema lor „identică, chiar şi în privinţa celor mai infime detalii – inclusiv elementele

specifice care nu sunt divulgate de mass-media – descrisă de nişte persoane care nu'au avut posibilitatea de a-şi comunica experienţele".

Da, dar... înverşunându-ne asupra detaliului, ţinând prea mult să-l înserăm într-o desfăşurare cronologică „cronometrată", uităm esenţialul: tonalitatea, contextul, SENSUL. Analiza frază cu frază a *Boleroului* lui Ravel – ca să dăm un exemplu muzical arhicunoscut – nu permite dezvăluirea puterii de fascinaţie a operei, a ascensiunii sale spre paroxism: tema, obsedantă, rămâne neschimbată până la sfârşit şi dincolo de melodia identică răzbate o muzică diferită, Aşadar, ÎNTÂLNIRILE DE GRADUL IV ar fi o experienţă imuabilă, mereu identică? Această afirmaţie mi se pare surprinzătoare. Dacă studiem cazurile documentate, începând de la cele dintâi, care au deschis seria (Villas-Boas şi Hill), şi până la cele mai recente, rezultă, dimpotrivă, că scenariul răpirii este într-o evoluţie constantă: anumite episoade se reduc şi tind să dispară, în timp ce sunt relatate noi detalii-cheie, sugerând o semnificaţie diferită a răpirii. Să ne înţelegem: din principiu, pentru o răpire sunt necesare trei faze: raptul – sau ieşirea din starea „normală" captivitatea într-un „spaţiu" aparent altul perioadă în care va avea loc examenul medical ce pare să justifice capturarea şi întoarcerea – reluarea vieţii obişnuite.

Aceasta structura în trei episoade este cea a *călătoriei iniţiatice*!

1. Novicele se pomeneşte izolat de realitatea obişnuită: el este prins într-un alt mediu şi, chiar dacă nu „pleacă" undeva, ceea ce îl înconjoară ti apare diferit.

2. Este supus unei probe, primeşte o învăţătură sau nişte haruri.

3. Urmează întoarcerea: iniţiatul a fost schimbat de experienţa sa.

Această alcătuire tripartită nu ar putea dispărea, Ea există, structurată în acelaşi fel, până şi în cea mai banală răpire efectuată de răufăcătorii umani şi... în orice acţiune: 1, Plec de acasă; 2. Mă duc să ascult un predicator nebun

(sau un concert de instrumente tibetane sau mă duc pe câmp să privesc apusul de soare); 3. Mă întorc. Schimbat; oricum, nu mai sunt întru totul acelaşi. Atunci, din moment ce trebuie să vorbim de „structura" sau de „modelul" întâlnirilor de gradul IV, să fim mai exacţi! Avem şansa de-a poseda „etalonul" răpirii: cele opt secvenţe ce alcătuiesc structura scenariului-tip sintetizat de T.E. Bullard în 1987 în *The Muasure of a Mystery*: capturarea, examenul medical, conferinţa, vizitarea navei, călătoria spaţială, experienţa de tip religios, întoarcerea pe Pământ şi repercusiunile.

Ce mai rămâne din toate acestea după nici zece ani? Aproape nimic. Nu mai rămân decât episoadele 1 (capturarea), 2 (examenul), 7 (întoarcerea) şi 8 (repercusiunile).

Chiar şi primul episod tinde deja să se modifice. La început, ÎNTÂLNIRILE DE GRADUL IV se produceau în cea mai mare parte pe drumurile pustii, când viitorul răpit era la volanul maşinii, sau într-un loc izolat (lac, pădure, drum de ţară); acum, capturarea are loc cel mai adesea în dormitor.

Nucleul răpirii se focalizează pe „examen" (episodul 2) şi pe procedura medico-sexo-genetică. În cele trei sute de răpiri studiate de Bullard, doar un „examen" din cinci era centrat pe organele sexuale ale subiectului. De atunci încoace, a apărut un nou scenariu, al cărui ax II reprezintă experienţele genetice şi de hibridizare. Tot ce este legat de reproducere îi pasionează pe extratereştri (care comentează histerectomia suferită de o femeie sau o vindeca pe alta de sterilitate) şi le îngrozeşte pe femeile răpite, care vorbesc de întreruperi de sarcină1, de fetuşi dispăruţi, de bebeluşi hibrizi (să notăm în treacăt ca aceasta evoluţie se conturează.

Rapoartele cato se referă la gasuri de sarcină întrerupte în mod misterios sunt atât de numeroase („Cunosc peste două sute de caaurl plauzibile", mi-a spus Budd Hopkins, care continui: „Şi, adesea, femeile pot s9 nu-ţi dea seama eft au fost fecundate şi că embrionul le-a

fost extras”), încât a apărut expresia de „sindromul fetusului lipsfi”, ca din întâmplare, după legalizarea, în 1972, a avortului în Statele Unite ale Americii – cu problemele pe care nu a încetat să le provoace în conştiinţa americanilor – şi se accentuează în momentul când se popularizează noţiunile de bancă de spermă, de fecundare *in vitro*, de copii creaţi în eprubetă, de donare, de manipulări genetice etc.). Am întâlnit aproape două sute de persoane răpite, am stat îndelung de vorbă cu patruzeci dintre ele, care îşi exploraseră în prealabil experienţa cu ajutorul unor terapeuţi sau hipnotizatori şi acceptau să mi-o descrie. Toţi mi-au relatat diversele intervenţii cu caracter ştiinţifico-medical pe care le suferiseră, prezentările de copii – unii subiecţi masculini au avut şi ei parte de acestea, aidoma femeilor –, majoritatea menţionează proiectarea extrem de sofisticată a unor scene catastrofale despre lumea noastră devastată de cataclisme naturale, războaie şi de o poluare apocaliptică (în aceste uzine de fabricat hibrizi care au ajuns OZN-urile, suprapopularea Terrei nu face parte din dezastrele viitoare…) şi a unor reconstituiri de tip holografic a propriei lor vieţi.

Cât priveşte conferinţa (episodul 3), ea se reduce, în timpul proiecţiilor (interactive) scenelor dezastruoase sau minunate, la nişte informaţii scurte despre viitorul probabil al planetei noastre în cazul în care nu ne schimbăm comportamentul, şi despre misiunea subiectului răpit.

Vizitarea navei, însoţită de descrierea „sălii maşinilor” şi a postului de comandă (episodul 4), a fost dată uitării. Chiar dacă „nava” pare imensă, cu şirurile sale de coridoare, pasărelele şi ascensoarele ei, răpiţii nu văd decât sălile în care au de suferit teste şi intervenţii şi cele în care sunt rugaţi să admire rezultatele experienţelor genetice. Vizita se conformează evoluţiei scenariului şi îngăduie descoperirea unor noi încăperi: sala de incubaţie a fetuşiloy, „camera cu recipiente” a celor născuţi prematur, creşa, „sala de prezentare”, unde femeile răpite

sunt puse să ia hibrizii în braţe… Materialitatea navei, atât de prezentă în primele relatări, se estompează treptat: „farfuria” devine transparentă şi îşi pierde într-atâta din importanţă, încât subiecţii abia dacă o mai menţionează. Ea poate chiar să lipsească de tot. În *Secret Life*, David Jacobs relatează cum una dintre femeile cu care a stat de vorbă, răpită în timp ce făcea dragoste cu soţul ei, a fost examinată fără să fi părăsit camera.

Aflată în plină activitate sexuală cu Tom, soţul ei, Nancy simte o „descărcare electrică” în şolduri. Tom se uită la ceas: dacă e să-i dea crezare, face dragoste de peste… patruzeci şi cinci de minute! Imposibil, abia a început…

Sub hipnoză, Tom vede nişte extratereştri pătrunzând în cameră, care îl „deconectează” şi, profitând de faptul că nu se poate mişca, îi iau soţia, apoi o pun la loc sub el. „Absenţa” sa nu a făcut ca erecţia să-i dispară („un record”, comentează David Jacobs). Revenit la o stare normală, cuplul continuă să facă dragoste, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Sub hipnoză, Nancy descoperă că lângă pat stă o făptură micuţă, care întinde mâinile spre ea şi o trage de picioare ca s-o aducă la marginea patului. Soţul ei nu reacţionează în niciun fel, ca şi cum ar fi paralizat şi inconştient. Ea îl roagă pe extraterestru să o lase să facă dragoste cu soţul ei, fiindcă vrea să mai aibă un copil şi se află în perioada cea mai favorabilă a ciclului. Trudă zadarnică. În camera scăldată brusc în lumină albastră, alte trei fiinţe se apropie la rândul lor. După ce a suportat, în propriul ei pat, procedura obişnuită de examinare a extratereştrilor, Nancy va fi pusă la loc, în aceeaşi poziţie, sub soţul ei, care va relua *coitus interruptus* fără a-şi fi dat seama de cele întâmplate.

Călătoria spre alte lumi (episodul 5) este redusă la porţiunea minimă. Odiseele intergalactice, Pământul văzut de departe ca un punct pierdut în spaţiu, descoperirea oraşelor fantastice, cu turnuri cristaline, arcuri de lumină, şiruri de domuri scânteietoare – toate acestea sunt pe cale de dispariţie: străbaterea spaţiului nu se mai efectuează ca

un voiaj, ci ca o proiecţie pe un ecran, la care subiectul răpit *asistă*. Uneori, nava se cufundă sub ape sau sub pământ, pătrunzând într-o colosală bază (de tip militar) subterană, unde oameni în uniforme ale armatei americane cooperează cu extratereştrii. Aspectul *space-opera* sau science-fiction al scenariului îşi pierde din splendoare. Linda Cortile, „cazul secolului", căreia i-am cerut să-mi detalieze călătoriile, a izbucnit în râs: „Eu? Pfui! Nu am văzut decât sălile de examinare. Sau, alteori, «ei» mă lasă pe o plajă – care pare să fie de-a noastră – şi mă pun să fac gropi în nisip!"

Teofania (episodul 6) sau întâlnirea cu o entitate de tip religios, presupusă a avea loc fără ştiinţa răpitorilor? Nu mi-a fost menţionată decât o dată, şi încă la un mod incert, fără „mesaj": în timp ce Peggy asista la proiecţia unui uriaş val provocat de un cutremur submarin, care urmează să inunde sudul Statelor Unite, i s-a „părut că vede" (sic) o „divinitate indiană înveşmântată în aur" ivindu-se deasupra valurilor. Peggy a avut onestitatea să precizeze: „Dar nu ştiu dacă am văzut-o – mi-am amintit de ea în vis – şi a durat atât de puţin, ca un nor care luneca, sau dacă nu cumva am pus-o de la mine, fiindcă sunt convinsă că doar spiritualitatea ne poate salva. Când am încercat să analizez acest punct într-o şedinţă de regresie, nu am mai revăzut divinitatea". (De unsprezece ani, Peggy merge în fiecare vară într-un ashram din India.)

E suficient să comparăm experienţa relatată de un subiect brazilian din vechea generaţie (1969) cu cea a unui subiect feminin american din noua generaţie pentru a sesiza această diferenţă.

Răpirea de la Bebedouro1 are toate caracteristicile unei povestiri science-fiction încropite în pripă. Aceasta îi şi dă savoarea. În materie de întâlniri de gradul IV, neverosimilul relatărilor este, paradoxal, un indiciu de autenticitate (dacă tot e să născoceşti, nu ar fi greu să o faci mai „bine" sau mai „inteligent"), şi e nevoie de un curaj neîndoielnic pentru ca un om echilibrat ca eroul acestei aventuri, José Antonio da Silva, să îndrăznească să

prezinte drept autentic un asemenea scenariu. Mă voi limita să rezum cazul acesta, care mă preocupă în mod deosebit.

Pe 10 mai 1969, la ora 7, 25 dimineaţa, Geraldo Lopez da Silva, ofiţer din securitatea căilor ferate, observă în gara din Belo Horizonte un călător care ţine ascuns sub haină un pachet ce i se pare suspect (pe vremea aceea, furtul firelor de cupru de pe căile ferate era un lucru frecvent), astfel încât îi cere actele.

— Nu am, mi-au fost luate... Dar sunt soldat, mă numesc José Antonio da Silva şi am douăzeci şi patru de ani.

Pachetul nu conţine altceva decât material de pescuit, hrană şi câteva efecte militare. Tânărul afirmă că este ordonanţa maiorului Celio Ferreira, comandantadjunct al batalionului de jandarmerie din poliţia militară de la Minas Gerais, şi că a trăit o experienţă incredibilă. Soldatul este atât de slăbit, încât maiorul Ferreira, chemat să-l identifice (făcuse cercetări ca să-l găsească), în loc să-l trimită înapoi la cazarmă, îl va găzdui douăzeci şi patru de ore la domiciliul său pentru a-i îngădui să se refacă. A doua zi, soldatul, nu prea în formă, se întoarce acasă la familia sa, unde nimeni nu înţelegea cum de-a dispărut astfel de peste o săptămână fără a-i fi anunţat, din ziua de sâmbătă, 3 mai, când luase autobuzul ca să meargă la pescuit, în weekend, într-o lagună mică de la Bebedouro.

Pe 4 mai, spre orele 3 după-amiaza, stând nemişcat cu undiţa în mână, José Antonio are brusc impresia că nu mai este singur, dar lucrul acesta nu îl sperie. În jurul său, tufişurile foşnesc... şi din ele răzbate un mârâit prelung, în timp ce un, jet de foc" de culoare verzuie îl loveşte la picioare. Soldatul se prăbuşeşte. Fără a înţelege ce i se întâmplă, el se simte tras de picioare, iar genunchii i se freacă de pământ – dat fiind că poartă doar un şort. Încearcă să se agaţe de buruieni, dar agresorii lui, două creaturi mici, mascate şi înarmate, îl trag spre mlaştină. Ceva mai încolo, un al treilea individ de aceeaşi înălţime

(circa 1, 20 m), tot înarmat, o ia pe urmele lor în tăcere; micul grup ajunge la o maşinărie ciudată, aflată pe pământ, de forma unui cilindru mare, vertical, de culoare neagră, înalt de vreo doi metri, înserat între două platforme orizontale şi încins cu bare oblice. Obiectul are

A se vedea raportul profesorului Hulvio Brant Aleixo, tradus din portugheză în engleză: *Răpire la Bebedouro*, în FSR, vol. 19, nr. 6, 1974 şi *Bebedouro* îi *the little men return for the soldier*, în FSR, vol. 21, nr. 3 şi 4, 1975.

O uşă; José Antonio este aruncat pe podeaua unei săli puternic luminate, deşi nu poate să-şi dea seama de unde vine lumina[10], şi unde totul (pereţii, podeaua, plafonul, scaunele şi instrumentele) i se pare a fi făcut din piatră. Mici umanoizi îmbrăcaţi într-un combinezon metalic şi purtând o cască ce coboară până la umeri şi care se continuă la bază cu un tub legat de un rezervor (de oxigen?) îl ridică, îi pun o cască identică, ce îi va provoca răni la umeri şi la ceafă, îi leagă mâinile şi picioarele şi îl aşază cu forţa pe o bancă. Fiinţele se leagă la rândul lor de scaune. Soldatul încearcă să vadă ce se petrece privind prin cele două găuri din cască, aflate în dreptul ochilor. El aude un zumzet şi are impresia că obiectul decolează vertical, apoi accelerează. Răpitorii săi vorbesc între ei cu însufleţire, într-o limbă necunoscută. Soldatul respiră anevoie. Lumina devine insuportabilă, astfel încât închide ochii şi nu îi mai deschide decât la „aterizare”. Fiinţele îşi desfac „centurile de siguranţă”, îl dezleagă, îi astupă ochii, punându-i o legătură peste cască, şi îl duc într-o sală, unde i-o scot.

Încăperea, bine luminată, dar lipsită de vreo uşă[11], este foarte mare: José Antonio o evaluează la peste 150 de metri pătraţi, dar îngustimea câmpului său vizual, limitat la orificiile din cască, nu îi permite să o distingă în

---

10' Această observaţie este comună tuturor celor răpiţi, care vorbesc întotdeauna de o cameră scăldată într-o lumină strălucitoare, căreia nu îi pot descoperi însă sursa.

11 Alt detaliu frecvent relatat: subiectul pătrunde într-o cameră printr-o uşă pe care ulterior nu o mai găseşte.

ansamblu. Vreo cincisprezece homunculi se agită de jur-împrejur; şi-au scos căştile, dezvăluind un păr lung şi nişte bărbi lungi. Unul din ei, cu o alură mai impunătoare, pare a fi „şeful”. Părul său roşcat, ondulat, îi ajunge – ca şi barba – până la şolduri; de sub sprâncenele unite şi stufoase, ochii verzi îl scrutează pe José Antonio cu o privire plină de bunătate, după cum i se pare soldatului, care însă nu are răgazul să se liniştească, deoarece următoarea descoperire îl îngrozeşte.

Pe o masă joasă de piatră zac patru cadavre. „Au murit fiindcă au vrut să-şi scoată căştile”, îşi spune José Antonio. Surescitaţi de prezenţa lui, homunculii nu dau nicio atenţie acestor rămăşiţe. Unul dintre ei examinează minuţios conţinutul pachetului în care a fost strâns materialul de pescuit şi hainele sale (în clipa răpirii, José nu purta decât un şort) şi îl înmânează celorlalţi. Cârlige, cuţite, cutii de chibrituri, alimente şi efecte circulă din mână în mână. Creaturile îi confiscă apoi cartea de identitate, păstrează un specimen din ceea ce poseda în dublu exemplar şi îl supun unui interogatoriu referitor la arme. În pofida diferitelor crochiuri care îi sunt arătate pe pereţi pentru a-l ajuta, bariera lingvistică face comunicarea imposibilă. José nu a terminat cu surprizele: un lichid de un verde închis pe care este silit să-l bea îl revigorează pe loc. Misterioasa băutură mai are un efect, de data aceasta magic: ea îi îngăduie să înţeleagă limbajul răpitorilor săi.

La sfârşitul discuţiei, „şeful” îi propune lui José Antonio să-l ducă înapoi pe Pământ pentru a culege pentru extratereştri un mare număr de informaţii; apoi, urmau să vină după el, urma să rămână şapte ani pe planeta lor ca să studieze şi, în sfârşit, extratereştrii vor putea debarca pe Pământ, unde soldatul le va servi drept ghid.

Bun patriot, José Antonio respinge oferta cu un semn viguros de negaţie. Ca să-şi dea curaj, începe să răsfire mătăniile pe care le poartă în jurul mijlocului şi să se roage cu voce tare. Vizibil iritat, „şeful” încearcă să-i smulgă obiectul religios şi rămâne cu crucea în mână. Simbolul

creştin provoacă o discuţie atât de însufleţită între extratereştri, încât niciunul nu observă o siluetă umană materializându-se în faţa lui José: o fiinţă înaltă, blondă şi bărboasă, purtând o mantie de călugăr. Arătarea i se adresează tânărului într-o portugheză excelentă, făcând ca disperarea lui José să slăbească cu fiecare cuvânt. José va refuza ulterior să dezvăluie ceva din spusele acestuia. Oricâte şiretlicuri au utilizat anchetatorii pentru a obţine informaţii despre vizitatorul blond, soldatul a rămas neclintit: nu avea voie să dezvăluie nimic atâta vreme cât nu va fi primit noi instrucţiuni (care nu i-au parvenit nici până în ziua de azi, adică după douăzeci şi cinci de ani). Benefica entitate va dispărea tot aşa cum se ivise. Extrem de iritaţi, de parcă ar fi „simţit" că soldatul avusese un contact ce le scăpa, umanoizii l-au readus pe Pământ.

José Antonio a avut nevoie de aproape o oră ca să-şi vină în fire. Se lăsase noaptea. Îi era foame şi sete: s-a hrănit cu peşti. Când a răsărit soarele, nu a recunoscut împrejurimile. Avea să descopere că se afla la *aproape 35 de kilometri* de locul unde se instalase ca să pescuiască. Întoarcerea a fost anevoioasă: suferea de pe urma unor răni deschise la umeri şi la ceafă, provocate de purtarea căştii, iar piciorul drept îi era rău lovit. Fapt şi mai grav, dispariţia actelor, rămase la fiinţele acelea, îl tulbura. Încă nu aflase însă cel mai uimitor lucru: durata aventurii sale. Răpit din Bebedouro duminică, 4 mai, se pomenea acum în cu totul altă parte, şi nu era luni, cum credea, ci vineri, 9 mai. *Absenţa sa durase cinci zile*!

Familia sa a constatat că avea arsuri pe faţă, se deplasa cu greutate, suferea de inapetenţă, constipaţie, dureri tenace de cap şi de iritaţii oculare. Mai rău, se plângea de o importantă pierdere a acuităţii vizuale. Aceste tulburări s-au atenuat însă cu timpul.

Povestea lui José Antonio da Silva nu s-a încheiat odată cu întoarcerea sa. Douăsprezece zile mai târziu, era la el în pat, când, după miezul nopţii, soldatul a simţit o nevoie irezistibilă de-a ieşi afară ca să-şi vadă… caprele. José s-a dus în grădină, unde a avut stupoarea de a-i

descoperi, în costume de zbor, pe cei trei homunculi care îl răpiseră şi care îl aşteptau. Refuzând să-i vadă sau să stea de vorbă cu ei, soldatul s-a întors în grabă în casă.

Când a fost întrebat de un anchetator despre motivul comportamentului său, el a explicat cu un glas energic:

— Doar nu vă închipuiţi că aş accepta să lucrez împotriva propriului meu popor.

Este limpede că pentru José Antonio aceste fiinţe micuţe reprezentau o ameninţare directă la adresa viitorului planetei noastre.

Jennifer are treizeci şi şapte de ani. Această brunetă drăguţă este actriţă de comedie şi predă cursuri de artă dramatică. Este o femeie chibzuită, care se exprimă sobru, alegându-şi cuvintele şi vrând să se înţeleagă clar că nu are nicio certitudine în privinţa propriei sale întâmplări, pe care ar vrea să o poată eticheta drept „iluzie", „vis" sau „proiecţie".

După ce citise *Communion* şi *Transformation* de W. Strieber, Jennifer vrea să ştie ce crede una dintre prietenele ei despre aceste răpiri şi o sună pe Christina. Spre marea ei uimire, aceasta îi povesteşte că a fost răpită de mai multe ori.

„Era prietena mea, şi nu ştiam nimic despre experienţa ei. Mi-am dat seama de ceva care pentru mine era de neconceput: cineva din anturajul meu trecuse prin asta! Povestea asta despre răpire m-a îngrozit într-o asemenea măsură, încât era de-a dreptul anormal: mă întrebam de ce putea să-mi fie atât de frică. Aveam o urmă pe pulpă". (în timp ce vorbea, Jennifer mi-a arătat un exemplu din acele *scoop marks* popularizate de Budd Hopkins, care a publicat fotografii cu ele în *missing time*: o urmă circulară, adâncă, în came, de aproximativ doi centimetri diametru.) „Nu-i dădusem niciodată atenţie, dar, dintr-odată, am fost cuprinsă de panică. Nu voiam să încep să bat câmpii, să născocesc tot felul de lucruri, dar spaima era în mine, tenace: şi dacă totuşi asta mi se întâmplase şi mie? Perspectiva aceasta mă înnebunea în aşa hal, că nu i-am suflat o vorbă Christinei: în adâncul meu, mi-era teamă

că o să-mi spună că era posibil”.

Într-o seară, în timp ce se uita la un film la televizor, Jennifer vede pe ecran un extraterestru „care pare drăguţ” şi scoate zgomote bizare. „Apărea pe ecran ca şi cum ar fi fost în film, dar nu era în film, era viu”. Tânăra femeie are impresia că micuţa fiinţă va ieşi din ecran, dar arătarea dispare după câteva minute. Pe moment, Jennifer se simte mai mult amuzată decât înspăimântată, dar, timp de câteva zile, nu se mai uită la televizor.

Pentru ea, anul 1991 este „negru”: „În intervalul câtorva luni, mi-am pierdut bunica, la care ţineam mult, am avut un accident la picior şi trebuia să mă operez de un chist ovarian. După operaţie, chirurgul mă întreabă ce intervenţie am mai suferit la acel ovar. Nu mai avusesem niciuna. Nu mă crede şi îmi spune că nu are niciun rost să-i ascund ceva ce a putut constata cu ochii lui. Pe deasupra, a profitat de operaţie ca să-mi îndepărteze aderenţele pe care le aveam în urma celei dintâi.

De data aceasta, frica mi s-a părut întemeiată: îi povestesc totul lui Chris, care insistă să mă întâlnesc cu Budd Hopkins. Acesta, fiind foarte ocupat, nu are timp să mă primească. În fond, asta îmi convenea, fiindcă mă temeam prea rău să descopăr că fusesem victima acestor lucruri îngrozitoare.

Pe 26 decembrie 1991, eram întinsă în pat şi îmi făceam siesta, Deodată, simt ceva ciudat, îngrijorător: senzaţia unei prezenţe străine în apartament (pe care o mai avusesem şi înainte). Îngrozită, mă ghemuiesc în pernă şi… adorm, Cât timp am dormit? Habar n-am. Când mă trezesc, totul pare în regulă.

În martie 1992, se repetă aceeaşi scenă, tot în timpul siestei. Era pe la începutul după-amiezii, în jur de ora 2. Din nou am avut impresia că e cineva în casă, Mă simt ciudat şi în acelaşi timp îmi spun că probabil visez, altfel nu se poate! Cu toate acestea, sunt cât se poate de trează şi aud o voce care îmi ordonă:

— La câinele!

Ce înseamnă asta? N-am câine, Uşa se deschide şi în

pragul ei se materializează o formă vagă şi albă, ca un văi, în stânga aud un soi de şuşotit, apoi un zgomot foarte uşor, care se intensifică şi scade, aidoma scârţâitului fucut de o peniţă pe o foaie de hârtie. Sunt întinsă pe burtă, aş vrea să mă uit la ceasul deşteptător, dar mă simt lipită de pat, ca şi cum m-ar ţine captivă nişte bare de metal. Am impresia că o să fiu întoarsă pe spate şi nu pot să fac nimic, sunt paralizată, Nu pot decât să-mi repet: Nu vreau să plec, nu vreau să plec…

Apoi, totul revine la normal. Sunt în pat şi deschid ochii. Este 4 fără un sfert, Mă întreb dacă *el* au plecat, Merg să verific: în casă nu e nimeni, Uşa de la intrare nu e încuiată, dar nu sunt sigură că am avut de gând să o zăvorăsc, Nu ştiu de ce, dar pic de somn şi mă întind din nou, A doua zi, îi povestesc incidentul lui Chris şi încă unei prietene, care e psihoterapeută şi care îmi sugerează să mă supun hipnozei pentru a descoperi ce se întâmplase de fapt în după-amiaza aceea. Trei săptămâni mai târziu, sunt hipnotizată pentru întâia oară de Budd Hopkins.

Budd mă face să retrăiesc ziua de 26 decembrie, în foarte scurt timp, am impresia că mă aflu din nou în apartamentul meu, într-o cămaşă de noapte albă (în ziua aceea, mă întinsesem îmbrăcată, pentru o siestă scurtă), Mă văd plutind în aer, pe scări, şi mă simt dusă spre acoperişul clădirii, pe care se află o navă spaţială mică, în formă de ogivă înălţată vertical; e dintr-un metal tern, ca staniul. Mă pomenesc în interiorul navei, întinsă pe o masă.

Când Budd mă întreabă ce s-a întâmplat ulterior, nu pot să-i spun nimic mai mult, fiindcă nu-mi amintesc de nimic. Atunci Budd îmi cere să-i vorbesc despre cele două cicatrice pe care le am pe spinare [Jennifer avea să-mi orate două *scoop marks* pe spinare, mai mici decât cele de pe gambă] şi despre care mama, pe care o întrebasem în legătură cu ele, credea că corespund poate unor vaccinări din copilărie. Mă pomenesc atunci pe vremea când eram fetiţă, în Connecticut, unde locuiam pe atunci. Sunt în curte şi mă uit la casa noastră, şi simt o prezenţă în jurul

meu. Sub hipnoză, am avut impresia că urmele mi-au fost provocate în ziua aceea, dar nu sunt sigură de nimic, cu atât mai mult cu cât în timpul şedinţei am adăugat o aripă la o clădire care nu avea aşa ceva. În cursul acestei regresii, am văzut un extraterestru, numai din spate, dar i-am remarcat clar mâna cu piele cenuşie. Ce experienţă: extraterestrul era în alb şi negru, în timp ce tot restul scenei o vedeam în culori".

Încă de la prima şedinţă de hipnoză, Jennifer s-a simţit mai relaxată. De atunci, ea se duce la întrunirile grupului său de sprijin, dar continuă să-şi pună întrebări. Visele ei sunt foarte direcţionate, pline de OZN-uri, de nou-născuţi hibrizi pe care e pusă să-i ia în braţe şi să-i legene, şi se vede însărcinată. În cursul unei regresii, se vede pe sine ocupându-se de un nou-născut bizar, descărnat, cu pielea de culoare foarte întunecată, pe care îl „aşază" (sic) în frigider, într-o cutie metalică. Când îl scoate pentru a-l hrăni, copilul este aproape mort. În timpul altei şedinţe, se pomeneşte în casa în care a crescut, din Connecticut, şi din camera ei, scăldată într-o stranie lumină albastră, venită de la fereastră, asistă la plecarea masivă a unor oameni de toate vârstele, atraşi „cu sutele" în interiorul navelor spaţiale.

Sub hipnoză, Jennifer a descris diversele sale experienţe ginecologice de pe nelipsita masă de examinare şi relaţiile sale cu nou-născuţii hibrizi: „Mi-au introdu» în vagin un fel de tub care avea la capăt un cleşte. Instrumentul ăsta a ajuns până la ovare, de unde mi-au prelevat ceva... M-au obligat să iau în braţe un nou-născut cu pielea aproape neagră, atât de prost conformat, atât de... incomplet (nu avea nici sâni şi nici organe genitale), încât nu am putut să nu plâng. În cursul şedinţelor precedente mă mai văzusem deja ţinând acest nou-născut şi alăptându-l. E foarte ciudat: nu aveam lapte şi totuşi reuşeam să-l hrănesc, aşa cum eram pusă să fac".

Jennifer este o femeie inteligentă, chibzuită. Ea a vrut să afle ce i se întâmplase şi din acest motiv s-a lansat în aventura acestor regresii sub hipnoză, dar mărturiseşte

că este dezamăgită şi că are impresia că bate pasul pe loc scoţând la iveală aceleaşi scenarii ca şi ceilalţi: „Problema mea propriu-zisă este simplă: toate acestea mi s-au întâmplat sau nu? Acum, că am poveştile astea în cap, trebuie să mă descurc cu ele”. A refuzat să urmeze o psihanaliză.

Patru modificări importante înainte de-a trece la fenomenologia răpirii, aşa cum este descrisă în zilele noastre, ţin să subliniez patru elemente simptomatice ale evoluţiei întâlnirilor de gradul IV, adică a trecerii de la o vizită de explorare a planetei noastre la interacţiunea asupra rasei umane.

1) De la explorator la chirurgul cosmic

Extratereştrii (sau mai curând *inteligenţa care se ascunde sub această înfăţişare* în timpul experienţei reprezentate de răpire) au început înainte de toate prin a atrage atenţia asupra dimensiunii miraculoase a *călătoriei*. „Vehiculul” lor a putut fi observat sub toate formele (discoidal, ovoidal, sferic, triunghiular, cu cupolă sau fără, cu hublouri sau fără...) şi activităţile (în zbor, staţionar, aşezat pe sol, şi chiar în „pană”: ozenauţii au fost văzuţi în timp ce-şi meştereau nava!); el prezenta inconvenientul de a-i orbi pe martori, de-a le arde ochii sau corpul, uneori chiar de a-i ucide, avea uneori bunăvoinţa de-a lăsa urme pe sol (cazul de la Transen-Provence, unde inexplicabilele modificări ale vegetaţiei au fost studiate de profesorul Michel Bounias) sau ecouri pe ecranele radar (valul belgian din 1990), putea să aibă accidente şi chiar să se prăbuşească pe Pământ (cazul de la Roswell). Extratereştrii prelevează eşantioane de pe planeta noastră (sol, floră şi faună), a cărei atmosferă pare-se că nu o suportă, dat fiind că purtau căşti şi costume de scafandru dotate cu un fel de rezervoare ce le îngăduiau să respire, ca în acest caz german:

O*

În cursul verii lui 1948, un cioban îşi vede oile începând să alerge care încotro, cuprinse de panică. În timp ce încerca să le adune la loc, un vehicul de vreo

treizeci de metri lungime îşi face apariţia dintr-o „ceaţă artificială” şi aterizează. Ciobanul se apropie de el şi îl atinge. Şocul electric pe care îl simte e atât de puternic, încât cade la pământ, pierzându-şi cunoştinţa. Când se trezeşte, se află la vreo 80 de metri distanţă, înconjurat de nişte entităţi mici, cu capete mari, care au la piept un rezervor înzestrat cu tuburi de care se servesc ca să respire. Alţi umanoizi sunt pe cale de-a preleva eşantioane de sol. Apoi, umanoizii se întorc în navă, care decolează cu un sunet ascuţit. Timp de mai multe zile, ciobanul va avea pe faţă urme de arsuri. Solul este şi el ars. Deoarece acest caz data din 1948, nu au existat tentative de-a afla ce se petrecuse în intervalul în care ciobanul îşi pierduse cunoştinţa2.

În *Confruntări* (ed. Robert Laffont, 1991), Jacques Vallée prezintă un mare număr de cazuri în care martorii sunt victime ale OZN-urilor, fiind agresaţi, răniţi şi uneori chiar murind de pe urma acestei „confruntări”.

— J. Fiebag, *Die Anderen* (*Ceilalţi*), Herbig, 1993.

Accentul era pus pe o vizită de origine extraterestră, iar fenomenul se străduia să ne convingă cu suficiente indicii pentru a galvaniza credinţa fanilor, dar… nu îndeajuns pentru a zdruncina convingerea scepticilor. Un fel de dublu limbaj de manipulator eficient şi al cărui caracter echivoc este clar enunţat, după cum am constatat din spusele lui Herbert Schirmer („Într-un fel, vrem să-i dezorientăm pe oameni, astfel încât să nu înţelegeţi nimic din procedeele noastre”) şi care se etalează pe larg în textele de pe planeta „Ummo”, care i-au inspirat fizicianului Jean-Pierre Petit ultimele studii de cosmologie („Credeţi-ne, dar nu prea mult”, scriu ei insistent).

Apoi, minune: Pământul nu mai creează probleme ozenauţilor, care pătrund în casele răpiţilor cu capul descoperit şi îmbrăcaţi într-un costum colant (la fel, cei răpiţi, indiferent unde sunt „duşi”, respiră o atmosferă normală). Acum că principiul călătoriei lor este admis – cel puţin de către cei vizitaţi – trebuie implantat un alt element al scenariului: cel al unei *rase pe cale de extincţie*,

care nu mai izbuteşte să se reproducă, venită aici pentru a se folosi de materialul genetic şi organic şi pentru a se hrăni cu spectacolul unor emoţii pe care ea nu mai este în stare să le simtă.

Recoltarea sistematică şi păstrarea patrimoniului genetic uman este o urgenţă, explică extratereştrii pentru a-şi justifica răpirile repetate. Desigur, ei au nevoie de noi pentru a se reproduce, explică ei (nu este oare măgulitor, susţin partizanii acestor „extratereştri buni", să fim astfel *aleşi* pentru a le aduce acest serviciu?), dar trebuie să se grăbească să constituie stocuri, deoarece, tot maltratându-ne planeta, îi vom ruina condiţiile favorabile vieţii şi vom suferi în curând de aceleaşi probleme genetice ca şi ei.

Tema sărăcirii genetice a rasei noastre a apărut în întâlnirile de gradul IV înainte ca întreaga comunitate ştiinţifică să înceapă să difuzeze constatarea – deocamdată neexplicată – a scăderii spermatogenezei umane. Această cădere a procentului de spermatozoizi a fost anunţată fără echivoc de către profesorul Louis Guillette (biolog de la Universitatea din Florida) în cadrul unui congres ştiinţific: „Fiecare dintre bărbaţii aflaţi în această sală nu mai este decât jumătate din bărbatul care era bunicul lui" (din punct de vedere al fecundităţii, nu al virilităţii, trebuie să precizăm). Pe 23 martie 1994, în lecţia sa inaugurală de la Collège de France, profesorul Étienne-Émile Baulieu (inventatorul pilulei abortive, RU 486) s-a exprimat ceva mai eufemistic: „În ţările noastre, în două generaţii, concentraţia medie a spermatozoizilor din lichidul seminal a scăzut la jumătate", dar mesajul era acelaşi. Printre cauzele invocate se numără stresul şi poluarea, această poluare pe care nu încetează să o denunţe extratereştrii şi a cărei dimensiune au venit să o măsoare. Dacă, pentru moment, împuţinarea spermatozoizilor nu ameninţă specia umană, ea ar putea continua să evolueze până la un prag la care reproducerea ar deveni imposibilă. Care va fi atunci noul pretext al vizitatorilor atât de iscuşiţi în alegerea unor teme care se adresează inconştientului nostru?

În perspectiva întâlnirilor în scopuri medico-experimentale, devine logic ca „vizita” navei să se adapteze unei asemenea finalităţi şi să evolueze. Călătorilor mândri de nava lor le-au urmat chirurgii şi geneticienii mândri, de experienţele, operaţiile şi hibrizii lor, iar prezentarea hărţilor spaţiale, a posturilor de comandă şi a aparatelor a fost înlocuită de cea a diverselor încăperi destinate culturii embrionilor, dezvoltării fetuşilor şi creşterii copiilor hibrizi.

2) *De la individual la colectiv* în cazul de la Bebedouro, J.A. da Silva a remarcat „patru cadavre de oameni”. Prezenţa altor captivi era uneori semnalată în relatări, în număr redus. Răpirea era trăită ca o experienţă individuală, rarisimă; chiar dacă era răpit împreună cu un prieten, un pasager, soţul (soţia) sau familia sa, subiectul îşi punea întrebarea: „De ce eu?” sau „De ce noi?”. Creşterea numărului subiecţilor răpiţi simultan merge în paralel cu descoperirea lor reciprocă la bord: din moment ce răpirile sunt masive, cei răpiţi ajung să se întâlnească în interiorul navei, nu într-un număr redus, ci cu sutele. Dându-şi seama că la bord există atâţia captivi, subiecţii au impresia că au fost răpiţi „într-o razie”, nu individual, ci colectiv. Unii descriu săli de examen cu sute de paturi ocupate de sute de răpiţi goi, aflaţi în diverse stadii ale testelor.

3) o nouă alianţă: *„dream mates „sau tovarăşul de răpire*

Răpiţii nu se mărginesc la a se întrezări în OZN, ci, din câte povestesc unii, se reîntâlnesc aproape sistematic, amintindu-şi – conştient sau în vis, de la caz la caz – că s-au aflat frecvent la bordul OZN-ului împreună cu altă fiinţă omenească de vârsta lor, răpită ca şi ei. Uneori, chiar acest „altul” este acolo, la fiecare răpire, ca şi cum extratereştrii ar face pe mijlocitorii în singurul scop de-a stabili o relaţie afectivă sau chiar sexuală. Cei doi subiecţi fac cunoştinţă la bordul navei când sunt copii şi, experienţele repetându-se, continuă să se întâlnească pe măsură ce înaintează în vârstă. Ei îşi vorbesc, fac schimb de informaţii şi

confidenţe despre viaţa lor cotidiană şi despre diversele experienţe de la bord, ajung să se împrietenească, din ce în ce mai intim, şi uneori fac dragoste… sub privirile interesate ale extratereştrilor. Aceştia sunt denumiţi *dream mates*. Această nouă tematică începe să se dezvolte de aproximativ doi ani; cercetătorii constată că exemplele se înmulţesc pe tot cuprinsul Statelor Unite. Când se întâlnesc (pe Pământ), aceşti *dream mates* se recunosc de la prima ochire şi se asigură că toate confidenţele pe care şi le-au făcut la bord corespund unor fapte precise. Unii *dream mates*, între care se înfiripase o relaţie amicală sau amoroasă în OZN, simt aceleaşi sentimente când se revăd. Reîntâlnirile lor pot fi dramatice dacă sunt deja căsătoriţi fiecare cu altcineva: dragostea impusă de extratereştri supravieţuieşte. Am auzit adesea relatându-se genul acesta de situaţie în grupurile de sprijin, însoţite uneori de izbucniri de furie: „ei” ne manipulează, „ei” intervin şi în viaţa noastră personală, „ei” nu ne mai lasă nicio posibilitate de opţiune şi fac din noi ce vor. Unei femei răpite, care îi mărturisea descumpănirea (era foarte îndrăgostită de al său *dream mate*, dar nu voia să-şi urmeze acest sentiment de frică să nu „le facă plăcere” extratereştrilor), Hopkins i-a dat următorul răspuns plin de bun-simţ: „Nu vă mai gândiţi la ei şi faceţi cum vă spune inima!”

Christina Morciglio are patruzeci de ani şi s-a întâlnit pe Pământ cu *dream mate*-ul ei, fără să fi sperat vreodată că acesta ar putea exista.

După ce îşi încheiase studiile de psihologie la Universitatea din Michigan, Christina s-a hotărât să se facă dansatoare, dar, din cauza unui accident suferit la genunchi, a trebuit să-şi întrerupă cariera în urmă cu opt ani. De atunci încoace, lucrează în finanţe. A fost căsătorită timp de cinci ani. Povestea ei ar merita ea singură o carte întreagă. Dintre amintirile ei *conştiente* (şi fragmentare) referitoare la extratereştri sau la OZN-uri, voi alege patru.

Prima amintire. Este vorba de un coşmar recurent pe

care îl avea frecvent pe când era fetiţă. Un impuls irezistibil o silea să coboare în subsolul casei. Acolo, se pomenea întinsă pe o masă mare. Lângă ea se afla o fiinţă extrem de slabă, cu un cap mare şi ochi enormi şi negri, ca nişte găuri (pe care îl poreclea „omul-schelet”, într-atât părea de descărnat). Fetiţa ştia că această fiinţă venea pentru ea şi acest lucru o îngrozea atât de rău, încât se scula cu regularitate ţipând (ceea ce o trezea şi pe bunica ei, care dormea în aceeaşi cameră). Doar gândul la acest coşmar era suficient ca s-o facă să intre în panică: fetiţa observase că, atunci când „omul schelet” era prezent, nu mai era în stare să gândească logic sau să fugă, încât îl lăsa să facă tot ce voia.

A doua amintire. La Universitatea din Michigan, când avea nouăsprezece ani, cea mai bună prietenă a ei, Mimi, venea uneori să-şi petreacă weekend-ul la ea acasă. Prima ei amintire conştientă despre OZN-uri datează dintr-unul din aceste weekend-uri. Christina stă aşezată în pat şi cele două prietene pălăvrăgesc prin uşa deschisă. Christina are impresia că este supravegheată de cineva nevăzut.

Se apropie de fereastră: afară se văd nişte lumini neobişnuite. Cu faţa lipită de geam, ea descoperă, conturându-se în bezna nopţii (e trecut de ora 11), un spectacol straniu, şi îi spune prietenei sale să vină repede. Amuţite de uimire, cele două fete contemplă un OZN de formă ovală şi care pare metalic. Chiar dedesubtul obiectului se roteşte un carusel de lumini multicolore, strălucind de splendoare. Obiectul se apropie, tăcut, de clădire.

Christina sugerează să iasă ca să poată observa mai bine obiectul: „Nu înţeleg deloc de ce am simţit nevoia să ies, din moment ce OZN-ul s-a apropiat atât de mult de noi în timp ce îl priveam, încât era de ajuns să întind mâna pe fereastră ca să-l ating. Plana, imobil, chiar în dreptul etajului meu (al treilea)”.

Văzut din exterior, spectacolul pare şi mai magnific, dar, brusc, OZN-ul dispare. „În niciun caz ca şi cum ar fi plecat foarte repede, ci mai degrabă ca şi cum s-ar fi

dematerializat. Era aici, iar peste o clipă nu mai era. Îl putusem observa preţ de vreo zece minute”. Cele două prietene nu au simţit niciun pic de frică, dar se tem că nimeni nu le va crede dacă vor povesti întâmplarea aceasta reală. Christine şi Mimi se culcă. A doua zi, abia dacă vor aduce vorba de eveniment şi ulterior nu îl vor mai pomeni deloc.

A treia amintire. Trei luni mai târziu, cele două fete vor mai avea o întâlnire. Sunt în maşină şi Mimi conduce. O a treia studentă se află pe bancheta din spate. E noapte (înjur de ora 10). Mimi remarcă şase OZN-uri luminoase „în formă de cârnat”, care se deplasează desenând o linie oblică pe cerul negru, urmărindu-le. Ca să se asigure că aşa este, ea face câteva manevre, şi prietenele ei îşi dau seama că zadarnic întoarce maşina în unghi drept, sau că o ia pe o stradă străjuită de clădiri înalte, fiindcă OZN-urile nu le slăbesc deloc, rămânând mereu la vedere, fără să dispară nicio clipă îndărătul vreunei faţade! Mimi opreşte maşina în faţa unei clădiri şi fetele coboară pentru a observa mai bine mişcările obiectelor luminoase. Acestea îşi modifică alura, se dispun în formă de „V” perfect simetric, unul în vârf şi două pe fiecare latură, şi se imobilizează. Cele trei fete numără, o dată şi încă o dată: nu sunt decât cinci. Unde a dispărut al şaselea, se întreabă Mimi şi Christina? Brusc, prietena lor cade în genunchi şi începe să plângă în hohote, îşi dă cu pumnii în cap, îşi smulge părul. Cele două fete o vâră anevoie în maşină, cu forţa, şi o duc acasă, pradă unei crize de nervi.

A patra amintire. Christina este întinsă pe o masă de operaţie, într-o stranie sală de spital, deşi nu este bolnavă şi nu are nevoie de nicio consultaţie. Ar vrea să se ridice şi să plece, dar nu se poate mişca. îi este foarte frică. I se spune să se liniştească şi este asigurată că *totul* va fi bine. Acest „totul” o înspăimântă: în mod normal, nu ar trebui să i se întâmple nimic. I se pune atunci în nas un lichid ciudat, destul de vâscos, care seamănă cu nişte „picături de metal”. îi este atât de frică, încât îşi pierde cunoştinţa şi amintirea se opreşte aici.

Christina afirmă faţă de mine că nu era deloc interesată de OZN-uri, că nu citise nimic despre acest subiect, în timp ce se caracterizează drept o bulimică a lecturii. Într-o zi, aflându-se într-o librărie, vede o carte despre Betty Andreasson1: *The Watchers*, şi, fără să mai stea pe gânduri, fără ca măcar să o răsfoiască, o cumpără, ea, care îşi alege cu mare atenţie cărţile: „Şi nu aveam în niciun caz obiceiul să arunc 20 de dolari pe orice carte!”

Ajunsă acasă, ia cartea şi mâinile încep să-i tremure nestăpânit. „Nu mă mai recunoşteam: niciodată nu mai fusesem pradă unor asemenea tremurături, fără motiv”. Întoarce câteva pagini, dar nu mai are niciun chef să citească volumul care o atrăsese atât de mult cu numai o oră în urmă.

Câteva zile mai târziu, Christina este cuprinsă de crize de plâns, se simte deprimată, nu mai poate dormi. Tot fără motiv. Totuşi, intuieşte că există o legătură între starea ei depresivă şi această carte pe care a răsfoit-o (dar căreia îi întrezărise ilustraţiile). O prietenă o sfătuieşte să îl caute pe Budd Hopkins, dar ea preferă să-l sune pe autorul cărţii şi să-i descrie reacţiile incoerente provocate de *The Watchers*, împreună cu unele dintre cazurile de apariţii ale OZN-urilor pe care le observase. Raymond Fowler nu pare surprins şi îi recomandă să-l consulte pe Budd Hopkins2. împotrivirea Christinei cedează şi îl sună pe Hopkins care o chestionează prin telefon despre visele sale recurente, coşmarurile şi fobiile de care suferă (Christina doarme cu lumina aprinsă, temându-se cumplit de întuneric) şi eventualele urme sau cicatrice bizare pe care le-ar putea avea pe corp (timp de câteva luni, Christina a avut sub pielea genunchiului ceva ca un „dreptunghi” tare: un fel de aşchie de 2 centimetri lungime pe 3 milimetri lăţime, care a ieşit singură, fără durere sau sângerare, pe la vârsta de treisprezece – paisprezece ani). Rugând-o în mod insistent să nu citească nimic legat de acest subiect, Budd i-a fixat o întâlnire în vederea unei prime hipnoze.

Hipnoza referitoare la amintirea nr. 2. Şedinţa de

regresie o aduce pe Christina în apartamentul ei din Michigan. În timp ce priveşte pe fereastră, aude limpede o voce care îi porunceşte să iasă din locuinţă şi să se ducă în faţa clădirii. Atunci îi propune lui Mimi să coboare împreună. Budd îi cere acum să se concentreze asupra senzaţiei picioarelor în timp ce iese din casă: „Asta-i curată sminteală! Picioarele mele nu mai atingeau podeaua. M-am văzut plutind în aer”.

Şi Christina se pomeneşte în interiorul navei. În jurul ei se află trei creaturi micuţe. Fata suportă examenul medical cu variaţiunile sale ginecologice de rigoare. Totul i se pare familiar: are impresia că „îi cunoaşte deja”, că mai fusese în navă, unde „asta” se mai întâmplase o dată. Una dintre fiinţe se ocupă în mod deosebit de ea, vorbindu-i îndelung, împărtăşindu-i un fel de învăţătură şi insistând asupra punctului următor: ea trebuie să ajute planeta. Christina se simte stresată şi

Una dintre cărţile lui Raymond Fowler consacrată lui Betty Andreasson.

— Budd Hopkins, care şi-a sacrificat pasiunii pentru ÎNTÂLNIRILE DE GRADUL IV o carieră artistică strălucită, lucrează benevol cu persoanele care au fost subiecţii unor răpiri, cărora nu le cere niciodată vreun ban pentru şedinţele de hipnoză, grupurile de sprijin etc. Fără a se cantona într-un rol distant şi confortabil de anchetator, el se implică în cercetările pe care le desfăşoară, împărtăşind răpiţilor, fără să se cruţe, amiciţie, căldură şi îmbărbătare.

totodată responsabilă şi întreabă ce trebuie să facă. Fiinţa se eschivează de la un răspuns direct cu un enigmatic: „O să ştii la momentul potrivit”. Christina este copleşită de angoasă, fiindcă are certitudinea că Pământul nu mai poate fi salvat decât de un miracol.

Şedinţa de hipnoză a durat două ore. Christina se simte la început înfuriată, ultragiată de ceea ce descoperă („Cum îndrăznesc?”), apoi înseninată, uşurată: piesele acestui puzzle se asamblează. Există o anumită logică în amintirile nebuneşti care o bântuie.

Hipnoza referitoare la amintirea nr. 3. Când au ieşit

din maşină, cele trei studente au urmărit evoluţia celor şase discuri zburătoare. Al şaselea, mai mare şi de o formă diferită, emite o rază galbenă în direcţia Christinei. De îndată ce aceasta se pomeneşte învăluită în lumină, se simte înşfăcată şi urcă, de-a lungul razei respective, până la OZN. Aproape în aceeaşi clipă, se trezeşte goală, întinsă pe masa de examen. E resemnată. Deasupra ei se apleacă nişte chipuri. Este examinată, i se introduce în vagin un obiect metalic de mărimea unei peniţe de stilou. După acest neplăcut episod pseudomedical, are o scurtă discuţie cu un extraterestru şi, fără să ştie cum a părăsit nava, se vede din nou jos, în oraş, lângă studenta îngenuncheată şi aflată în pragul isteriei. „Abia după această şedinţă de hipnoză mi-am dat seama de un lucru pe care ar fi trebuit să-l observ de mult: după ce am privit toate trei la obiectul acela, nu am mai vorbit niciodată între noi de «incident», care nu era totuşi banal. Nu am mai pomenit niciodată de el, fie şi numai cu un cuvânt, de parcă ni s-ar fi interzis s-o facem”.

Diferitele şedinţe de regresie ale Christinei au dezvăluit încetul cu încetul nişte episoade, frecvent relatate de subiecţii răpiţi, despre care însă ea nu auzise niciodată.

Prezentarea. Christina se vede, în vârstă de cincisprezece sau şaisprezece ani, în interiorul unui OZN de mari dimensiuni, într-un fel de sală de auziţii. Se simte fericită şi se leagănă pe un trapez. Jos, sub ea, toată lumea cântă. La un moment dat însă primeşte ordinul de-a coborî şi i se aduce o fetiţă fragilă, de trei-patru ani, care îi este pusă ferm în braţe şi pe care i se cere să o legene: „Era un copil ciudat: avea o perucă maronie, o bărbie foarte ascuţită, un nas delicat, tenul palid, bolnăvicios şi pielea străvezie. Mă iubea. Când mi-au luat-o, a scâncit: «Mămico!» Eram răvăşită. Parcă ar fi fost fiica mea”.

Descoperind ceea ce trăise, Christina se crede victima propriei sale imaginaţii. Nu, îi explică Budd: e vorba de „visul de prezentare”. Multe femei îi relatează aceeaşi scenă pe care le-o impun extratereştrii, desigur că

pentru a se hrăni cu emoţiile umane, sau fiindpă copiii hibrizi au realmente nevoie de afecţiunea mamei căreia i-au fost smulşi în starea de fetus, aşa cum cred femeile răpite.

Christina şi-a întâlnit recent *dream mate*-ul: amândoi şi-au comparat amintirile – bune şi rele – experienţelor de la bordul navei şi şi-au amintit discuţiile şi efuziunile lor: „Niciodată nu aş fi crezut că există cu adevărat: obişnuiam să-l întâlnesc în «vise». Era ameţitor: ştiam totul unul despre celălalt. Chiar de-aş fi fost oarbă, tot aş fi ştiut cine este. Când m-a sărutat, i-am recunoscut sărutul, atât de deosebit şi de intens”.

4) întrepătrunderea raselor

Tema contopirii dintre extraterestru şi era, care constituie baza experienţelor genetice şi de hibridizare, ajunge în ultimul ei stadiu atunci când, sub hipnoză, răpiţii descoperă că *au fost extratereştri* într-o altă viaţă. Dacă ne vine să zâmbim când descoperim la Edith Fiore cazul lui Dan, fostul extraterestru istovit de lupte intergalactice şi venit pe Pământ să se odihnească, suntem în schimb tulburaţi când o autoritate ca John Mack ia cuvântul. Cu ajutorul său, cei răpiţi regăsesc sub hipnoză amintiri din vieţile anterioare şi unul dintre ei, narând supliciile pe care le-a îndurat la bord, trăieşte o serie de rememorări fulgurante: „când era extraterestru”, a făcut acelaşi lucru, silind chiar o femeie terorizată să se acupleze cu el. El începe atunci să descrie experienţa văzută din ambele părţi: răpitor şi răpit. Iar psihiatrul comentează: „Ei [răpiţii] pot să descopere că au impus, cu personalitatea lor extraterestră, ceea ce extratereştrii îi fac să suporte, pe ei şi pe alţi oameni, cum ar fi sondarea minţii sau efectuarea experienţelor de reproducere”. Mack este singurul care explorează semnificaţia posibilă a unei asemenea tematici şi conchide fără să ezite: „Identitatea extraterestră pare legată într-un anume mod de sufletul omenesc; una dintre sarcinile cu care este confruntat cel răpit constă în integrarea personalităţilor sale, umană şi extraterestră, ceea ce echivalează cu a reda suflet

umanităţii sale”. 2

Suntem departe de simpla călătorie interplanetară.

Structura răpirii

1. Fenomen vizual (minge luminoasă, OZN emiţând lumini scânteietoare) şi/sau auditiv (zumzet, serii de „bip”-uri).

2. Decorul familiar devine straniu. Paralizie.

3. Apariţia unor entităţi (care se apropie de maşină sau de pat).

4. Influenţă hipnotică, importanţă a privirii, comunicare telepatică. Asigurarea că nu i se va face niciun rău. Pierderea cunoştinţei (*missing time*).

Psihologa californiană a publicat (vezi *Encounters*: *a Psychologist Reveals Case Studies of Abductions by Extraterrestrials*, Ballantine, 1990) povestea acestui pacient pe care l-a făcut să regreseze sub hipnoză: parcă ar fi un episod din *Star Trek*\ În cursul unei vieţi anterioare, Dan a fost un exterminator ce trăia la bordul unei nave interplanetare şi s-a reîncarnat lângă Washington în corpul unui copil, ca să se odihnească după truda reprezentată de poliţia spaţială. Cum să nu crezi că această latură SF a „mărturiei” a fost direct sugerată de o hipnoză condusă cu intenţia deliberată de-a descoperi o „poveste interesantă”?

John Mack, *Abduction*, *Human Encounters with Aliens*, Scribner’s Sons, 1994.

5. Plecarea martorului: prin pereţi, pe o rază de lumină, în afara corpului (intrarea în OZN nu este rememorată). Uneori, OZN-ul se întoarce la o navă-mamă.

6. În interiorul OZN-ului. Subiectul este dezbrăcat şi apoi supus unui examen medical. Prelevarea unor eşantioane de ţesuturi, piele, organe, injecţii, injectări de lichid.

7. Influenţă a extratereştrilor pentru liniştirea subiectului. Examenul mentalului şi al psihismului.

8. Intervenţii de tip chirurgical având legătură cu reproducerea.

9. Vizitarea altor încăperi ale OZN-ului, în care

subiectul îşi face o idee despre ştiinţa extratereştrilor (tehnologie, rezultatele experienţelor genetice şi de metisaj, prezentarea unor copii hibrizi).

10. Întâlnirea cu alţi extratereştri. În OZN se mai află şi alţi oameni răpiţi.

11. Noi examene psihologice şi mentale. Proiectarea unor imagini având ca subiect catastrofele. Mesaje. Manipulare mentală.

12. Întoarcerea (hotărâtă în mod abrupt de extratereştri), descoperirea „timpului lipsă". Subiectul se pomeneşte uneori într-un loc unde nu fusese.

13. Repercusiuni: oboseală marcată după experienţă. Consecinţe fizice: uneori cicatrice, urme, dureri, infecţii. În alte cazuri, vindecări. Consecinţe psihologice şi spirituale. La început: panică, fobii, insomnii, anxietate. În cazul unora, transformarea fiinţei: schimbări de interese, de concepţii, lărgirea conştiinţei, haruri psihice.

Amintirile

1. Amintiri conştiente

Stimulul declanşator, fenomen vizual luţninos (rază de lumină, nori, lumini nocturne, OZN), mai rar semnal sonor (cf. urm.).

Percepţii iniţiale: sentimente de gol, de izolare, de supraveghere sau de-a fi „sub control", tăcere totală, distorsiuni ale percepţiei, dureri de cap, presimţirea că se va întâmpla ceva, impresia de straniu, de-a nu mai recunoaşte un loc familiar.

Efecte asupra exteriorului:

— Asupra aparatelor (efecte electromagnetice asupra vehiculelor, aparatelor de radio şi televizoarelor), maşina pare să se mişte singură, trasee efectuate în mod anormal (vehiculul pluteşte, peisajul se repetă, consumul de carburant nu corespunde cu distanţa străbătută), efect magnetic asupra ceasurilor şi busolelor.

— Asupra solului: urme, modificări ale vegetaţiei.

Efecte asupra martorului:

— Fizice: dureri de spate sau de şale, hematoame, arsuri, băşici, erupţii cutanate, probleme oculare

(lăcrimare, scăderea acuităţii vizuale), tăieturi, zgârieturi, cicatrice, urme de prelevări sau de injecţii, sângerări nazale, tulburări intestinale, probleme de coordonare, de echilibru, vindecări, scurgeri inexplicabile din buric sau din vagin, tulburări urologice sau ginecologice, deshidratare, sete intensă, dureri de cap, tensiune, stres, somn perturbat. Sensibilizare generală crescută, senzitivitate electrică.

— Mentale: anxietate, spaime incoercibile (de-a fi singur, fără lumină sau surse de zgomot securizant), fobii multiple (ascensoare, poduri, un loc anume de pe un drum, camere de spital, mirosuri, precum scorţişoara, sulful sau amoniacul, sunete: şuierături, vuiete, zumzete), stări depresive, coşmaruri, visuri de răpire, sentimentul de-a fi obligat de-a trece sub tăcere experienţa, revenirea intermitentă, fragmentară, a memoriei, amintiri în care apare sânge.

— Paranormale: arătări, facultăţi *psy* dezvoltate, experienţe neobişnuite, *poltergeist*, facultatea de-a vindeca.

— Modificări ale personalităţii: lărgită, deteriorată, interese noi (filosofie, spiritualitate), preocupări de ordin ecologic sau spiritual, nevoia de-a a urma din nou cursuri sau de-a schimba slujba.

2. Amintiri ascunse

Timp lipsă, reapariţie (martorul nu este conştient de faptul că a parcurs o distanţă şi nu se mai află în locul unde a început experienţa), inconştienţă, semiconştienţă, pierderea simţului de orientare.

Manifestări fizice aberante: posibilitatea de-a pluti, de-a zbura, de-a urma o rază de lumină, de-a trece prin corpurile solide, de-a ieşi din propriul trup.

În timpul răpirii:

— Psihologia „fiinţelor”: prietenoşi, cruzi, indiferenţi, evazivi, înşelători.

— Numărul lor: de la trei la zece. Prezenţa unui „lider”.

— Comunicaţiile: prin telepatie, porunca de a uita

totul, promisiunea că „fiinţele” vor reveni sau asigurarea că îl vor supraveghea mult timp pe martor, avertismente, profeţii catastrofice (care nu se realizează).

— Examene şi proceduri de tip medical: masă de operaţie, aparate futuriste de scanare, implanturi, sonde şi injecţii, interes sporit pentru articulaţii, sistemul nervos, sistemul genital, dezmembrare.

— Control psihic: gânduri modificate, misiune impusă, informaţii culese direct din creier, calm nejustificat, acţiuni bizare sau neobişnuite, somnambulism, oboseală, senzaţia de încântare, de extaz, de linişte care alternează cu groaza.

Uneori, exact înaintea evenimentului, se produc nişte semne prevestitoare (auditive sau vizuale): fulgere, serie de trei-şase note muzicale, un sunet scurt, sugestii verbale, lovituri, zgomote foarte acute, bâzâituri în urechi (frecvente la copiii supuşi experienţelor). Explicaţia vine doar de la viitoarea răpire. Ele diferă de la un martor la altul. Mesajele care comentează experienţa (în timpul desfăşurării ei sau după) de asemenea sunt precedate de bâzâituri.

Semn de straniu sau stare de conştiinţă schimbată?

La începutul întâlnirilor de gradul IV, răpiţii sunt impresionaţi de o *linişte îngrijorătoare*, nefirească. Apar efecte electromagnetice: maşinile nu se mai supun comenzilor şi continuă să meargă, îndreptându-se spre drumul lateral pentru pietoni, în ciuda eforturilor şoferului, unele se opresc, altele continuă să se deplaseze (atunci drumul se îmbunătăţeşte sau apar denivelări la intervale regulate), altele în sfârşit sunt „aspirate în maşinărie”. În unele cazuri, ele devin „transparente”.

Pe 22 mai 1973, către ora 3 dimineaţa, pe o autostradă în apropiere de Catanvuda (Statul São Paulo, Brazilia), maşina lui Onilson Patero este survolată de un OZN. În timp ce vehiculul său este iluminat de un fascicul de lumină albastră, emis de maşinărie, Patero îşi dă seama că, de fapt, caroseria a devenit transparentă şi că de pe scaunul său el vede motorul, de parcă tabloul de bord şi

capota nu ar exista, şi distinge chiulasa, dinamul şi ventilatorul. Acelaşi fenomen se produce afară. Ieşit din automobilul său transparent, el descoperă că poate să vadă prin ea şoseaua şi peisajul.

Legile fizicii noastre par abrogate pentru exterior, dar şi pentru persoana martorului care se simte zburând prin văzduh, urmând nişte raze luminoase (Barney Hill spune că el *plutea* deasupra solului, în timp ce soţia sa îl descrie *mergând* către maşinărie într-o stare de semiconştienţă). Subiectul este izolat, nu poate chema în ajutor, el pătrunde într-o lume care îi scapă în întregime. Restul dispare într-o non-existenţă (ceilalţi martori posibili – soţul din acelaşi pat sau pasagerul din aceeaşi maşină – sunt

Vedeţi *Fenomene spaţiale*, nr. 37, septembrie 1973. De asemenea desenele cu Lob şi Gigi, *Apariţiile OZN*, ed. Dargaud, 1979.

„Deconectaţi”: într-o „stare de animaţie nedeterminată”, ei nu mai văd şi nu mai aud nimic). Decorul obişnuit se transformă în bizar. Acest fenomen este perceptibil în natură.

În iulie 1976, Suzanne şi prietenul său vor să-şi petreacă weekend-ul în sânul naturii şi se opresc în regiunea Saint-Polycarpe (Québec). S-au culcat amândoi în remorca lor de camping când, către ora 22, 30, noaptea devine neobişnuită. Brusc, zgomotele încetează. Broaştele, lăcustele, insectele tac. Niciun trosnet de ramură, niciun foşnet de frunze. Nimic. Domneşte o tăcere absolută, aproape îngrijorătoare. Aerul se schimbă, devine parfumat şi răspândeşte un miros dulceag. Suzanne deschide ochii: afară noaptea este străpunsă de o lumină puternică, ce pătrunde în rulota lor. Farurile unei maşini? Suzanne nu aude nimic. Câinele, un doberman, nu mârâie, nu reacţionează. Cu toate acestea, Suzanne se îngrijorează: probabil se întâmplă ceva anormal! Ea iese ca să fie cu inima împăcată. Pe cer, exact deasupra sa, trei surse luminoase dispuse în triunghi inundă peisajul cu o puternică lumină albă, un pic albăstrie. Suzanne are

impresia că aceste trei proiectoare provin de la o enormă masă întunecată. Ea îşi trezeşte prietenul. Michel iese şi el şi înalţă capul pentru a observa fenomenul. Suzanne vede ochii prietenului său daţi peste cap şi amândoi se pomenesc în rulota lor, fără să-şi amintească nimic, nici măcar cum au pătruns încolo. În capul lor nişte voci li se adresează direct. Suzanne este foarte speriată. Vocile o liniştesc: totul va fi bine, însă ea trebuie să se întindă, ca şi Michel. Îngrozit, cuplul se supune. Se lungesc şi în curând se simt luaţi în văzduh, deasupra vârfurilor copacilor.

A doua zi când se trezesc, ambii urinaseră în pat. Suzanne a avut un vis straniu, puţinul pe care şi-l aminteşte i-l povesteşte prietenului său: era o fiinţă care nu părea umană „cu electricitate în corp”. Ea s-a pomenit într-o cameră vastă, foarte luminoasă, dar unde nu exista o sursă de iluminare vizibilă. îi erau proiectate nişte imagini insuportabile despre foamete, copii descărnaţi, cu burta umflată. Ambii plângeau. Michel este uluit: Suzanne îi povesteşte propriul lui vis. Să fi visat amândoi exact acelaşi lucru? Imposibil! Deci, nu fusese un vis.

Sunt stupefiaţi, încercând să-şi reconstituie împreună viziunile nopţii. Ies. Sute de insecte moarte, uscate, acoperă solul din jurul rulotei: viespi, muşte, lăcuste. Suzanne îşi aminteşte brusc de tăcerea din ajun. De parcă dintr-odată în jurul lor nu mai era nimic viu. Să înnebuneşti, nu alta! Ei părăsesc aceste locuri alarmante pentru a-şi termina weekend-ul în altă parte, acolo unde nu vor fi singuri. Însă simt că nu vor putea vorbi cu nimeni despre o afacere atât de neverosimilă.

În zilele următoare, Suzanne se simte rău. Nu mai poate să doarmă, vomită „un fel de gelatină amestecată cu sânge”, are nişte premoniţii care se adeveresc şi îşi pierde părul. Medicul său constată o degradare gravă a pielii craniului. Se lasă hipnotizată. Niciun rezultat. În 1993, o nouă tentativă cu psihologul Jean-Roch Laurence – un specialist în hipnoză şi memorie – care conduce la Montreal un grup de reflecţie asupra răpirilor. J.-R. Laurence este sceptic referitor la acest subiect, care totuşi

îl interesează profund. Şedinţele de regresie îi permit Suzannei să reconstituie episoadele unui scenariu de răpire cu examen medical, prelevări de celule, introducerea în corpul său a unor indicatoare cu o bilă la capăt; este îngrozită, însă micile fiinţe o liniştesc, repetându-i că totul va fi bine. Psihologul susţine: „Este unul dintre cele mai interesante cazuri pe care le cunosc. Pentru moment nu are explicaţie. Poate că insectele erau deja acolo în ajun când ei sosiseră şi nu remarcaseră nimic din cauza întunericului, poate că totul s-ar putea reduce la un vis comun pe care l-au intensificat, vorbind despre el mai mulţi ani în şir. Nu vom şti niciodată, dar este evident că ceva s-a întâmplat".

După acest eveniment, viaţa Suzannei s-a schimbat. Ea are senzaţia că omul nu mai este singur pe Pământ şi această convingere îi conferă o stare foarte plăcută, o dragoste de viaţă. Atunci când, pregătind o emisiune despre răpiri, Sophie Thibault, jurnalistă de la televiziunea canadiană (TVA), o întreabă dacă ar accepta să se supună testului cu detectorul de minciuni, Suzanne răspunde cu entuziasm: „Oricând, doamnă, chiar îmi va face plăcere. Când spui adevărul, nu ţi-e teamă de asta".

Aventura lui Carl Higdon (descrisă puţin mai târziu) evidenţiază în primul rând atmosfera de *extremă stranietate* prin care începe răpirea: caracterul subit fermecat al pădurii, tăcerea respectuoasă prevestind un eveniment, superbul animal (magic) care nu poate fi lovit de glonţ, transformarea tirului într-un jet inofensiv şi a glonţului ucigător în obiect derizoriu, apariţia unei creaturi non-umane dotată cu o baghetă care putea materializa şi transporta obiectele, dăruirea alimentului miraculos (o pastilă predestinată pentru a-l hrăni patru zile pe Higdon). Înlocuind puşca vânătorului cu o arbaletă sau o archebuză, ai putea crede că ai nimerit într-o poveste din Evul Mediu.

Această stranietate este un *fenomen subiectiv* – dacă ar fi vorba de un fapt obiectiv, acesta ar fi perceput de toţi: în unele cazuri, un copil este răpit din mijlocul unui grup de prieteni, însă numai el se prăbuşeşte în acest timp în

afara timpului – datorat unei deformări a conştiinţei, al cărei mecanism inductor poate fi:

— Un fenomen electromagnetic (vezi penele de motor şi ale circuitelor electrice ale maşinilor cu ocazia unei întâlniri de-aproape) natural sau artificial, capabil să acţioneze asupra psihicului şi creierului martorului. Această variaţie de electromagnetism este orientată în acest caz asupra unui anumit vehicul: răpirile se produc pe şosele circulate şi doar o singură maşină este afectată.

— Un fenomen provocat de către „agentul" ascuns în spatele fenomenului OZN şi care-l manipulează pe martor: o altă formă de conştiinţă sau existenţă, pătrunderea din altă dimensiune (pentru Jenny

Randles1, aceasta ar fi o inteligenţă extraplanetară care acţionează asupra subiecţilor sensibili).

Această *deformare a conştiinţei* se întâlneşte în cazul tuturor întâlnirilor anormale şi a altor cazuri de apariţii:

— În folclor, cei care pătrund în „ţara zânelor" se simt la început pierduţi în mediul lor înconjurător, căptuşit cu ceaţă şi tăcere.

— În apariţiile Fecioarei Maria.

În această privinţă, apariţiile din Medjugorge – nerecunoscute de Biserică – le-au oferit savanţilor oportunitatea unică de a studia în condiţii excepţionale nişte vizionari3 în extaz (în timpul întâlnirii lor), apariţia corespunzând cererilor exprese ale autorităţilor de a se ivi mereu în acelaşi loc – în biserică – şi la aceeaşi oră (să nu-ţi vină să crezi, Fecioara Maria adaptându-se exigenţelor unui stat marxist!). În timp ce în fiecare după-amiază cei şase adolescenţi îşi ridicau în aceeaşi secundă ochii, văzând cum coboară spre ei apariţia invizibilă pentru ceilalţi, cercetătorii îşi consultau aparatele de înregistrare. În timpul extazului, niciun stimul din viaţa cotidiană nu ajungea la creierul copiilor. Oricâte experienţe ar fi fost încercate, organele lor senzoriale păreau lipsite de atenţie, „deconectate", după expresia ozenologilor. Sclipirea unui bliţ în faţa ochilor nu-i făcea să clipească, nici măcar nu le micşora diametrul pupilelor; o explozie lângă urechile lor

nu declanşa nicio reacţie a sistemului auditiv. Insensibili la frig, căldură, înţepături, ei erau răpiţi, furaţi, în faţa lumii. Savanţii au fost nevoiţi să conchidă: în viaţa lor cotidiană micii vizionari din Medjugorge aveau un profil psihologic absolut normal (judecând după tipul răpiţilor, ei nu erau nici mincinoşi, nici mitomani, nici deliranţi) şi „viziunile" lor nu puteau fi explicate prin halucinaţii sau tulburări mintale. Totuşi această constatare nu dovedea că fenomenul corespunde unei manifestări a Fecioarei Maria, însă credincioşii aveau o dovadă împotriva celor care voiau să închidă dosarul apariţiilor Fecioarei Maria, etichetându-le drept „superstiţii populare". Deoarece niciun extraterestru nu a acceptat efectuarea unor răpiri la o dată, o oră şi un loc fix, cercetătorii nu au reuşit să testeze starea celor răpiţi în timpul răpirii lor. Neavând încotro, trebuie să constatăm că, opus apariţiei Fecioarei Maria, fenomenul OZN nu-şi prea respectă promisiunile în cazul în care îşi anunţă proxima manifestare. Deja remarcat de noi în cazul poliţistului Schirmer, este mult mai evident în cazul unei entităţi provenite din Ghamasvam, despre care vom vorbi mai târziu.

În *Alien Abductiorr*. *the Mystery Solved*, Inner Light Publications, 1988.

Termen consacrat pentru desemnarea martorilor unor apariţii religioase.

Această deformare a conştiinţei se regăseşte în ritualurile transei, posedării şi extazului, de parcă intrarea în această stare ar favoriza accesul spre aceste fenomene anormale: întâlniri cu strămoşii, zeităţile, animaleletotem şi cu… entităţile din OZN. în cadrul fenomenului OZN este dificil să vorbim despre „condiţia absolută şi necesară", atât de impertinentă ar fi dorinţa de a atribui nişte parametri precişi unor experienţe, al căror principal merit constă în a ne stimula prin *enigma* pe care ne-o propun. Acum se descoperă cazuri de NDE retrăite fără ca experienţele să se petreacă prin iminenţa morţii (până acum considerată declanşator inevitabil al fenomenului): persoanele nu se aflau nici în comă, nu erau nici bolnave,

nici accidentate, viaţa lor nu era ameninţată.

La începutul răpirii lor, unii răpiţi *încearcă să lupte* (dovadă că se află într-o stare *normală* de conştiinţă). Manipularea creierului lor – ceea ce ei numesc „punerea sub control" a voinţei şi motricităţii lor – îi face să intre într-o stare în care se pot produce peripeţiile aparente ale răpirii, în acest sens, tehnicile de „rezistenţă" folosite de unii răpiţi, precum Sarah Smith sau Jan Whitley, sunt eficiente: *ele propun mai mult a opune rezistenţă intrării într-o stare de conştiinţă decât unei „fiinţe*

Aspectul OZN-ului

Literatura ozenologică a consacrat sute de pagini înfăţişării exterioare a OZN-urilor. Nu mă voi opri asupra lor, preferând să menţionez câteva detalii stranii.

Mărimea navelor

Aceasta poate fi de la un ataş de motocicletă până la un port-avion. Betty Andreasson descrie un OZN atât de mic, încât în acesta nu avea loc decât o persoană, însă al cărui volum se mărea de zece ori; Michael Bershad vorbeşte despre o navă „mult mai mare în interior decât văzută din exterior". Această ultimă remarcă este atât de frecventă, încât a devenit banală. În interiorul OZN, spaţiul devine o dimensiune transformabilă în funcţie de necesităţi: un OZN de talie redusă în exterior poate să conţină nişte săli „de mărimea unui teren de fotbal" (sic), trei nivele diferite, pasarele, ascensoare, garaje pentru „OZN de buzunar" (uneori transportul se efectuează cu un OZN mai mic, care îl duce pe răpit în interiorul navei-mamă). Camerele sunt rotunde (fără colţuri) şi cea în care are loc „examinarea" are un plafon sub formă de cupolă.

Uşile sau intrările OZN-ului

Acestea se văd din exterior. O dată închise după captiv, ele sunt imperceptibile, de parcă n-ar fi existat niciodată. Fără îndoială că nu au existat niciodată: ele pot fi imaginate prin adaptarea psihică a răpitului la situaţie: el este obişnuit să pătrundă într-un loc printr-o trecere, o intrare. Când răpitul încearcă să fugă dintr-o sală unde este reţinut, uneori – precum T. Walton – el reuşeşte (dar

este imediat reţinut), însă în general camera nu mai are uşă (deoarece răpitul crede că este imposibil să scapi de asemenea „fiinţe", este logic că nu „vede" ieşirea, în ambele sensuri ale cuvântului). Întoarcerea are loc atât de rapid, încât răpitul nu-şi aminteşte nimic de ea.

Aceste uşi care dispar o dată traversate constituie o metaforă reuşită pentru explicările răpirilor: imediat ce apar, ele devin dovada absenţei lor. Astronomul Pierre Guerin formulase această „lege", permanent valabilă pentru un fenomen care se încăpăţânează să rămână inexplicabil: „În ozenologie, imediat ce o lege este descoperită şi dovedită, aceasta este respinsă de observaţiile următoare" şi, logic, adaugă: „… inclusiv aceasta". Acest joc cu uşile se face remarcat în alt mod când extratereştrii, atât de abili în părăsirea unei case traversând acoperişul sau pereţii, nu se dau la o parte de la o folosire aproape tradiţională pentru a apărea aşa cum îi vom vedea în cazul Sarah Smith: le întredeschid una după alta parcă pentru a-şi anunţa sosirea (vedeţi de asemenea numeroasele descrieri date de Whitley Strieber în cele două povestiri autobiografice ale sale). Uşa închisă care se deschide de la sine reprezintă un simbol de efracţie, de ameninţare (viol, spargere, agresiune) şi, prin jocul asocierilor inconştiente incontrolabile, creează o teamă care induce intrarea într-o altă stare de conştiinţă, în care senzaţiile nu se organizează în funcţie de informaţiile pe care le furnizează, ci de frica proiectată.

Temperatura în interiorul OZN-ului

Mereu raportată ca răcoroasă.

Tehnologie şi aparate

Tehnologia folosită de extratereştri oferă un amestec surprinzător de vechituri din vremuri demult uitate, de înalte tehnologii futuriste şi de posibilităţi de manipulări directe (adică operate fără recurgerea la vreun aparat) asupra psihicului şi corpului celui răpit. În procedeele lor domneşte aparent cea mai totală incoerenţă.

Un umanoid îl duce pe Jack T., de nouă ani (răpit de la vârsta de doi ani), *pe jos* până la un garaj. Cu un

Cadillac vechi îl duce până la OZN, unde nişte extratereştri asistă la o proiectare atât de stranie a unui film, încât băiatul declară că acesta nu era „un film normal”. I se ataşează nişte captatoare la încheietura mâinii; un aparat de nedescris, legat de un calculator, îi sondează gândurile şi sentimentele, care sunt transformate pe un ecran în cifre şi desene. Jack este informat că este vorba de un test pentru a afla dacă el corespunde anumitor criterii (nedefinite) care-i interesează pe extratereştri (după examinare, Jack va fi epuizat), între timp, tatăl său (pe care îl întâlneşte în OZN, dar care nu a fost răpit odată cu el) este invitat să viziteze un gen de „muzeu al timpului”, unde sunt expuse aparate confecţionate de către oameni de la începutul secolului şi în *viitor*.

Chiar dacă pot traversa corpurile solide, extratereştrii au nevoie de un *speculum* pentru dilatarea sfincterelor şi orificiilor făcute de ei şi a introduce încolo instrumentele destinate recoltării ovulelor şi embrionilor. Ei nu sunt în stare să dea la o parte celulele corpului uman ca pe nişte banale perdele duble, aşa cum o fac cu moleculele materialelor inerte. Ceea ce nu-i împiedică „peste câteva momente, să-i ex*tragă co*baiului lor un organ întreg pentru a-l amplasa din nou la locul său de origine, fără a-i afecta funcţionarea (dacă nu o fac pentru tratament, în unele cazuri) în timpul unor operaţii magice, demne de iniţierea şamanică: globi oculari extraşi, apoi puşi la loc (ochiul stâng al lui Betty Andreasson1, pentru a-i monta un implant de sticlă pe fundul cavităţii), deschiderea cutiei craniene pentru scoaterea şi punerea la loc a creierului (afacerea Sandy Larson2), de parcă ar fi vorba de piesa unui motor.

Persoana răpită nu mai are niciun reper, pomenindu-se supusă concomitent unor experienţe din Evul Mediu, futuriste, suprarealiste sau parapsihologice. Astfel, ea este menţinută pe „masa de operaţie” *manu militari*, cu nişte chingi din epoca lui Charcot, cu cârlige sau deopotrivă de un câmp paralizant. În corpul său sunt implantaţi nişte electrozi pentru a-i trimite în craniu microunde pulsate

pentru a-i stimula sistemul nervos sau a-i testa motricitatea. Sunt raportate intervenţii de genul laparoscopiei sau celioscopiei cu mai multe de zece ani înainte de a fi practicate în medicină (terestră!), precum în cazul Betty Hill. Unele „aparate medicale" apar din pereţi în momentur când trebuie să fie utilizate şi apoi se întorc încolo; ele se deplasează de sine stătător, supunându-se „dorinţei" chirurgului cosmic, care se mulţumeşte să le privească, şi au posibilitatea de a face corpurile *transparente*. Scanere revoluţionare trec pe deasupra corpului

R. Fowler, *The Andreasson Affair*, Englewoods Cliffs, 1979.

! S. Rogo, *UFO Abductions*: *True Cases of Alien Kidnappings*, Signet, 1980.

persoanei răpite şi îşi trimit informaţiile pe nişte ecrane gigantice. Cel răpit descrie manevre de neînţeles: este cufundat pe de-a-ntregul în nişte cilindri verticali mari, umpluţi cu un lichid colorat, în care totuşi poate respira.

Aspectul vizitatorilor

Omuleţii gri

Omuleţii gri: nişte umanoizi cu chelie, lipsiţi de sistem pilos şi organe sexuale, adeseori comparaţi cu nişte călugăriţe şi supranumiţi în jargonul ozenologic „omuleţi gri": cu înălţimea de la 90 centimetri până la 1, 20 metri, pielea cenuşie, un cap mare, având forma unei picături de apă răsturnată, lipsa urechilor şi protuberanţei nazale, o fantă lipsită de buze în locul gurii – când aceste entităţi comunică cu cei răpiţi, „gura" lor nu se deschide –, nişte ochi imenşi, negri şi rotunzi sau sub formă de migdală, dar lipsiţi de alb şi de gene, nişte mâini cu patru sau trei degete foarte lungi şi subţiri, dintre care unul mare, nişte braţe atârnând până la genunchi, un gât foarte subţire şi fragil, nişte picioare rectilinii ca nişte cilindri care se îndoaie la „genunchi", o siluetă subţire, „insectoidă".

Dacă extratereştrii cei mai des descrişi corespund acestor omuleţi gri, în general având un patron („fiinţa

supremă”, de obicei blondă, cu nişte trăsături mai umane şi o statură de peste 1, 80 metri), se pare că există tot felul de alţi extratereştri, într-o varietate a cărei enumerare ne-ar lua prea mult timp.

O femeie care locuieşte în Indiana este primită de către Budd Hopkins în biroul acestuia şi îi povesteşte despre răpirea sa. Budd îi arată un desen care reprezintă faţa unui extraterestru:

— Cum aţi reuşit să obţineţi un portret atât de asemănător al răpitorilor mei?

— Acesta nu este răpitorul „dumneavoastră”. Acest desen a fost făcut de un alt individ răpit, care locuieşte în Carolina de Nord.

Stupefacţia cauzată de acest răspuns (întâmplarea datează de la începutul anilor optzeci) nu ar mai fi posibilă astăzi, când faţa stranie a omuleţilor gri este aproape la fel de populară în Statele Unite ale Americii ca cea a lui Mickey (publicitatea o foloseşte pentru cafea, cărţi de credit, lichioruri, telefoane celulare, şi descrierea sa se află pe primele pagini ale ziarelor – de la *Wall Street Journal* şi *Boston Globe* până la *Los Angeles Time*). Nu mai există surpriză, dar totuşi rămâne groaza. Şi mai mult din cauză că ea pare motivată: nu se pune problema pentru această femeie să spere că şi-a închipuit totul, deoarece aceeaşi păţanie li s-a întâmplat şi altor persoane.

Şi ceilalţi

Redăm pe scurt câteva trăsături ale umanoizilor raportate de către martori.

Fata: triunghiulară, alungită, asiatică, cu bărbia ascuţită, fără bărbie, acoperită cu solzi.

Tenul: palid, livid, galben, cenuşiu (de toate nuanţele), brun, oranjsângeriu, roşu-aprins, argilos.

Sistemul pilos: totalmente lipsiţi de păr, hirsuţi, păroşi, bărboşi, plete lungi, negre, mătăsoase, sau blonde, uneori roşcate.

Ochii: unul, doi, trei sau mai mulţi; fără pleoape, cu două pleoape suprapuse, acoperiţi cu o sticlă protectoare, lipsiţi de iris, compuşi doar din iris foarte intens colorat şi

lipsiţi de pupilă, pupila în formă de linie orizontală.

Nasul: lung, foarte lung, doar două găuri în loc de nări, fără nas şi nări.

Gura: mare şi roşie, deschisă în patrulater, o simplă fantă de la o ureche la cealaltă, absentă, o linie care reprezintă o fantă ce nu se poate deschide.

Gâtul: lung şi subţire, masiv şi scurt, absent.

Mâinile: asemănătoare cu nişte cleşti care se termină cu gheare sau degete (numărul lor variază de la două la şase), palmate, răsucite, rigide sau lungi şi ascuţite.

Talia: variază între 70 centimetri şi 6 metri.

Vestimentaţia: de la un combinezon mulat pe corp dintr-o singură bucată până la o armură subţire, uneori cu cape, insigne militare, centiroane, glugi sau măşti.

Pentru a schimba tema omuleţilor cenuşii americani, iată un caz brazilian de întâlnire de gradul IV cu nişte „bipezi respingători, cu faţă de şobolan”:

„În seara zilei de 15 octombrie 1979, doamna Luli Oswal (pianistă foarte cunoscută în Brazilia şi mamă a şapte copii) pleacă cu maşina să-şi viziteze una dintre fiice. Prietenul acesteia, un student de douăzeci şi cinci de ani, o însoţeşte. Pe parcursul călătoriei, ei se distrează, discutând despre OZN-uri, şi remarcă fără întârziere pe cer trei fenomene luminoase, care îi escortează. În Brazilia asemenea coincidenţe sunt aproape cotidiene. Întoarcerea va fi mai dificilă. Maşina devine capricioasă: accelerează sau încetineşte singură, înaintează în salturi neregulate. Portierele se trântesc, centurile de siguranţă fâlfâie. Rezervorul, pe care-l ştia plin indică faptul că este aproape gol. Pentru şi mai mult neobişnuit, luminile observate la sosire apar din nou şi în curând din mare se ivesc altele. Apare o navă portocalie, în formă de trabuc, cu numeroase ferestre iluminate. Obiectul, atât de enorm, încât umple valea, îndreaptă spre maşină trei lumini orbitoare. Studentul este îngrozit. Cei doi automobilişti nu-şi mai amintesc ce li se întâmplă pe urmă. Îşi recapătă cunoştinţa mai târziu, în interiorul maşinii, al cărei radio refuză să funcţioneze. Făcând plinul, cer o cafea. Vânzătorul de la

benzinărie îşi cere scuze, însă nu mai serveşte nimic de băut la această oră, aproape 2 dimineaţa. Pasagerii fac un calcul: imposibil! Nu poate fi mai mult de 23, 30. Pleacă din nou, uluiţi, în timp ce omul îi îndeamnă la prudenţă: nimeni nu mai îndrăzneşte să circule pe acest drum noaptea, deoarece straniile obiecte neidentificate care îl survolează se dovedesc a fi agresive uneori.

Continuarea călătoriei se desfăşoară mai degrabă prost: de fiecare dată când maşina trece prin faţa unui loc iluminat, portierele încep din nou să se trântească. Ajunşi acasă, călătorii trebuie să accepte un lucru evident: întoarcerea le-a luat cinci ore în loc de două.

În timpul următoarelor două zile, doamna Oswal nu a fost în stare să urineze, însă problemele renale de care suferea fuseseră în mod misterios *vindecate*. În schimb, timp de peste o lună, *ochii săi o frigeau şi îi lăcrimau permanent*. Studentul refuză să fie hipnotizat. Regresia hipnotică la care a recurs doamna Oswal a dovedit că ea păstrase mai mult calm decât studentul, terorizat de toate evenimentele.

În timp ce capriciile maşinii lor făceau şofatul aproape imposibil, călătorii remarcă un OZN negru, care îi urmăreşte. Apoi notează prezenţa unei alte nave, enorme (cu un diametru de 300 metri), transparentă, care planează pe cer. I se alătură alte OZN-uri. Retrăind sub hipnoză evenimentele următoare, doamna Oswal manifestă o groază incontrolabilă. O rază de lumină aspiră maşina, care părăseşte drumul, se ridică şi pătrunde în OZN-ul negru de deasupra. Fără să-şi părăsească vehiculul, pianista şi studentul se pomenesc în interiorul navei, înconjuraţi de extratereştri monstruoşi: *nişte bipezi respingători*, *cu faţă de şobolan*, veniţi, după cum pretind ei, dintr-o galaxie apropiată de Neptun.

Nişte rozători, ei au urechi, o gură redusă la o fantă şi un apendice nazal lung şi subţire, mai degrabă bot decât nas. Luli Oswal nu reuşeşte să determine dacă sunt goi (îmbrăcaţi doar în pielea lor de şobolan) sau într-un colant cenuşiu, însă le remarcă picioarele palmate. Nu departe de

ea, pe o masă, se află studentul, întins, nemişcat. Poate mort. Sau leşinat. După un examen medical (conţinând inevitabilul episod ginecologic), pianista este expusă unui bombardament cu raze luminoase, care îi provoacă o durere violentă la nivelul urechilor. În acest scop creaturile folosesc un aparat voluminos, înţesat cu tuburi; ei nu sunt nevoiţi să manipuleze aparatul, este suficient să privească spre un tub ca raza să lovească partea corpului pe care doresc s-o examineze. Tuburile transmit nişte informaţii care apar singure pe un ecran şi pe care extratereştrii le studiază, comunicând telepatic între ei.

Când hipnotizatorul o întreabă dacă remarcase vreun miros deosebit, doamna Oswal răspunde fără ezitare: „Da, de *sulf*". Ea este îngrijorată de soarta tânărului său companion, neînsufleţit pe masă. Nişte extratereştri i-au examinat îndelung capul (de asemenea folosind tuburile luminoase) şi organele genitale.

— Credeţi, întreabă medicul în timpul hipnozei, că aceste creaturi ar fi putut preleva ceva din corpul tânărului?

— Da, am asistat la aceasta! Dar nu înţeleg... aceasta mi se pare imposibil! 1

Deşi fiecare ţară are cazuri de întâlniri de gradul IV în care persoana răpită este confruntată cu alte tipuri de entităţi (precum „reptilienii" pe care i-am amintit, în Canada şi, mai rar, în Italia), „omuleţul cenuşiu" din Statele Unite ale Americii tinde totuşi să se impună ca un „model" de extraterestru şi să devină omniprezent. Până şi englezii, până în prezent vizitaţi de blonzi înalţi, de „tip nordic", încep să se alinieze la modelul vizitatorului-tip al americanilor.

În ciuda acestei uniformizări progresive, unele tipuri specifice continuă să se manifeste şi în prezent. Drept exemplu, voi cita aici un recent caz german de întâlnire de gradul IV (1989).

Este aproape ora 6 seara. Într-o după-amiază ploioasă, Rolf Kaster (studentehimist) se plimbă cu bicicleta pe malul Ruhrului, în apropiere de Schwerte-

Ergste, când, fără să înţeleagă cum, se pomeneşte în mijlocul unei pajişti. Este ora 10 seara, a înnoptat. Rolf îşi închipuie că a suferit un accident şi a leşinat; se întoarce acasă cuprins de o oboseală inexplicabilă. Puţin câte puţin, este asaltat de amintiri intermitente. A întâlnit nişte uriaşi. S-a pomenit la bordul unei nave spaţiale. (Studentul, comentează astrofizicianul german Illobrand von Ludwiger, care a prezentat acest caz la congresul MUFON din 1993, era jenat de absurditatea mărturiei sale şi a precizat că, dacă ar fi dorit să inventeze o istorie cu OZN, ar fi născocit o poveste mai inteligentă.)

În timp ce Kaster pedala prin pădure, un animal (sau mai curând ceea ce i s-a părut la început a fi un animal) apare dintr-un hăţiş la zece metri de el. Studentul coboară de pe bicicleta sa şi vede cum apare o siluetă feminină care creşte, creşte, până când atinge o talie pe care el o estimează între 3, 50 metri şi 4 metri. Uriaşa, foarte zveltă şi mai degrabă frumoasă, este îmbrăcată într-un combinezon metalic, care lasă să i se vadă doar degetele şi faţa. Puţin intimidat de asemenea statură, Kaster o întreabă dacă vine din viitor şi uriaşa, după ce îi declarase că este originară din constelaţia Lupului, îl invită s-o urmeze. Se pomeneşte în interiorul unui crâng, într-o poiană deasupra căreia pluteşte un nor situat la altitudinea de circa o sută de metri. Deodată, norul se desface în trei coloane de ploaie care inundă trei mici porţiuni circulare de sol. În interiorul uneia dintre ele coboară un lanţ gros din fier, cu o bară la capăt. Uriaşa îl duce acolo pe studentul pe care l-a cocoţat pe umărul său, se agaţă de lanţ, şi sunt aspiraţi amândoi prin coloana de

Cercetare efectuată de Irene Granchi, vezi *An Encounter with „rat-faces" în Brazii*, în FSR, vol. 29, nr. 1, 1983.

ploaie, până la o navă în formă de disc, cu diametrul de aproximativ o sută de metri. În interior se află alţi uriaşi complet goi – masculi şi femele – cu care el nu poate comunica. În schimb, Kaster descoperă că este capabil de schimburi telepatice cu o creatură bizară „în formă de

pâlnie” cu o multitudine de ochi verzicenuşii, care lâncezeşte pe fundul unui acvariu mare. Studentul nu are niciun dubiu: acest monstru este „căpitanul” OZN. El este smuls din contemplarea sa şi, având pe cap o cască legată de un calculator, trece printr-o serie de încercări mentale pe care le consideră a fi nişte teste de inteligenţă. Calculatorul răspunde la întrebările sale şi tânărul descoperă că această maşină îi oferă acces la toate cunoştinţele actuale şi din viitor. Profită de aceasta pentru a obţine nişte formule ale unor produse farmaceutice revoluţionare, noi soluţii de obţinere a energiei. Singurele întrebări respinse de acest super-creier erau cele referitoare la „uriaşi”. Pe Kaster nu-l interesează aceste eschivări, el are intuiţia că aceştia nu sunt decât nişte roboţi biologici dotaţi cu o formă aproape umană, menită să-l liniştească.

Când vrea să-şi scoată casca, simte o asemenea durere, încât nu mai poate respira şi… se pomeneşte în iarbă în apropiere de hăţiş. Se află în încurcătură şi este atât de epuizat, încât este nevoit să se întoarcă pe jos, incapabil să se ţină pe bicicleta sa. Abia ajuns acasă, cade într-un somn profund. A doua zi descoperă că părul său este năclăit, de parcă ar fi fost dat cu gel.

Stupiditatea şi naivitatea acestei istorii permit excluderea ipotezei că un student şi-a asumat riscul s-o inventeze. Kaster este convins că informaţiile furnizate de calculator sunt aplicabile şi încearcă să obţină brevete pentru a dovedi realitatea mărturiei sale.

Unele detalii inspiră tot soiul de speculaţii

Pielea cenuşie şi teama de soare

Când răpirile se petrec ziua, extratereştrii par să se teamă de soare. Acest detaliu, care îi permite lui Higgins să scape de ei (extratereştrii se consolează cu distracţia de a arunca în el cu pietricele), este raportat în cazul Higdon. Prin însumarea acestor diverse ingrediente (teama de soare, pielea cenuşie – de toate nuanţele, cele mai deschise până la cele mai închise –, ochi mari), a apărut un zvon: asemenea detalii pot să corespundă unei vieţi într-un

mediu slab iluminat sau subteran, prin urmare extratereştrii ar trăi sub Pământ.

Clonele

La bordul unui OZN, Travis Walton a remarcat printre extratereştri nişte oameni, însă nişte oameni *absolut identici* (în vocabularul nostru actual, s-ar putea vorbi despre clone). Alţi martori susţin că extratereştrii se aseamănă atât de mult între ei, încât nu ar fi vorba despre entităţi autonome, ci despre nişte sosii sau „roboţi biologici". Apar tot mai multe observaţii analogice: brigăzi de oameni identici care colaborează, în nişte baze subterane, cu extratereştrii care nu se deosebesc unul de altul. Apar mereu noi şi noi temeri. Manipulările genetice pe care le-ar opera extratereştrii le-ar permite fabricarea unor clone în ritm industrial (pentru a ne aservi mai uşor într-un viitor apropiat, afirmă susţinătorii teoriei „extratereştrilor rău-voitori"). Încurajată de recenta stăpânire – umană – şi folosirea oficială a tehnicilor de donare (producţia clonelor de bovine la solicitarea industriei alimentare datează de la sfârşitul anilor optzeci în Statele Unite ale Americii şi din 1990 în Franţa), această obsesie *a grupărilor de extremişti* este alimentată de unele povestiri ale celor răpiţi, conform cărora vizitatorii ar fi experţi în donare.

Dirant Mello Ferraz (în prezent om de afaceri) avea optsprezece ani când s-a pomenit deodată „altundeva", transportat – fără să-şi dea seama în ce mod – din bucătăria sa într-o cameră pătrată, mică, *lipsită de intrare*. O voce provenită din plafon îi spune să nu se teamă şi, pe peretele gol, se conturează o uşă care se deschide pentru a lăsa să treacă un obiect mare, de forma unui ou. Din acest ou iese un om, sosia lui Dirant: propria sa dublură! Vocea îi cere să-şi atingă copia: consistenţa este cea a cărnii umane. Dublura îl bate pe umăr: „Fii liniştit. Şi urează-mi o zi bună, nu intenţionez să fac vreun rău celui care sunt" şi dispare trecând prin perete. Stupoarea brazilianului: vocea clonei este o copie a propriei sale voci. Se materializează un ecran de televiziune şi Dirant poate urmări evoluţiile

dublurii sale în propria sa casă. Un program unic în felul său şi un spectacol nu prea plăcut pentru băiat: clona se comportă detestabil faţă de cei din jur.

Dirant afirmă că a rămas în camera pătrată de pe 28 februarie 1974, ora 19, 30, până pe 1 martie 1974, aceeaşi oră (ceea ce nu reprezintă decât o zi, anul 1974 nefiind bisect). Nu era conştient de timpul scurs – ceasul său se oprise şi nu simţise nici foame, nici sete. Era fascinat de dublura sa pe care o văzuse trecând printr-un perete, provocând panica unui muncitor al uzinei, însă uneori ecranul se stingea. Imediat ce Dirant începea să se plictisească, în faţa lui se materializau diferite cărţi şi reviste: astfel ar fi citit un număr al *Omului-Păianjen* care încă nu era în vânzare! Aceste întreruperi ale programului îl făceau să piardă cele mai interesante, după părerea sa, acţiuni ale dublurii sale. Aceasta părăsise casa în timpul serii şi a poruncit să fie lăsat în pădure de un şofer pe care băiatul îl descrie drept „clonş şoferului uzinei familiei”. Ce voia să facă noaptea în pădure? Dirant Mello Ferraz îşi pune mereu această întrebare. La timpul respectiv, a reuşit să verifice unele acţiuni ale dublurii sale (acesta găsise într-un taxi o poşetă de femeie care conţinea actele de identitate şi o înapoiase proprietarei). Familia nu s-a îndoit niciodată de substituire, găsind că comportamentul lui Dirant fusese inexplicabil de neplăcut în acest interval de timp.

Banalitatea activităţilor „clonei” în timp ce îl reprezenta pe Dirant pledează pentru sinceritatea autorului povestirii. Un mitoman ar fi putut, fără îndoială, adăuga peripeţii neobişnuite celor ordinare, dezvăluite de ecranul magic (o singură traversare a zidului).

Întâlnirea lui Dirant, întâlnire tipic braziliană prin latura sa fantezistă şi destinsă, mi se pare a fi o ilustrare reuşită a manipulării martorului. Acesta avea să vadă şi să creadă *ceea ce i se permitea să vadă*, iar ceea ce i se permitea să vadă nu era în mod obligatoriu realitatea. Este liber să creadă că clonele au invadat planeta.

Înfăţişarea? La ce bun?

Mai multe rase?

Varietatea *prea* mare de tipuri de extratereştri (în întâlnirile de gradul

III, aproape fiecare umanoid diferă de observaţia precedentă) i-a făcut pe unii cercetători să readucă în discuţie ipoteza raselor venite de pe altă planetă. „Că cincizeci de rase de extratereştri vin să ne viziteze, treacă-meargă, dar 2000! La ce bun asemenea circulaţie pe Pământ? Nu are rost!", comentează Jean-Luc Rivera, un ozenolog francez de o rară erudiţie în materie de răpiri.

După părerea astrofizicianului Carl Sagan, admiţând că în galaxia noastră există un milion de civilizaţii avansate, fiecare ar trebui să trimită 100.000 misiuni pe an pentru a ne găsi printre un miliard de posibile călătorii. Ne putem închipui că Pământul fusese detectat imediat şi această ştire bună s-a răspândit prin tot universul, aducând un flux de călători cosmici spre planeta noastră albastră, însă aceste presupuneri nu sunt câtuşi de puţin întemeiate. Prefer – drept excepţie – să iau în consideraţie spusele unui vizitator. Într-un celebru caz din Rhodesia (1976) studiat de către Cynthia Hind, cel al lui Peter şi Frances, tânărul cuplu răpit a discutat cu „căpitanul" OZN-ului care le declara: „Noi nu avem formă, putem lua înfăţişarea care vă convine. Dacă aţi dori s-o iau pe cea a unei raţe pentru că aceasta v-ar satisface cel mai mult, aş lua imediat înfăţişarea unei raţe". Cu ajutorul descrierilor din literatură, revistele ozenologice, cărţile sau revistele „pulp", publicitate etc., omuleţul cenuşiu a fost în cele din urmă admis şi deranjează cel mai puţin, deoarece aproape că face parte din peisajul iraţional.

După părerea Karlei Turner, cercetătoare şi răpită (ea împreună cu i familia sa a fost obiectul mai multor ÎNTÂLNIRI DE GRADUL IV, publicându-şi experienţele în *Into the Frânge*), ar exista *numeroase rase de extratereştri* ale căror scopuri diferă. Unii (cei „buni") ar veni să ne viziteze pentru a ne proteja şi a pune capăt maltratărilor comise asupra noastră de alţii (cei „răi"); foşti piloţi, foşti militari şi alţi oameni, a căror prezenţă, în număr

crescând, persoanele răpite afirmă că au constatat-o la bordul OZN, ar colabora cu cei „buni” pentru a pune capăt acestor pătrunderi abuzive.

Una dintre persoanele răpite, Amy, raportează că o extraterestră (femelă) din „rasa bună” i-a extras din gât un implant înfipt adânc în coardele vocale, explicându-i că, „atunci când acest obiect era activat, el bloca creierul şi devenea principalul organ de comandă al corpului”. Şi K. Turner comentează: „De obicei, pentru martor nu este dificil să recunoască natura non-umană a forţelor care provoacă astfel de evenimente: manipularea timpului şi spaţiului de către aceste fiinţe, modul în care se joacă cu psihologia şi percepţiile noastre, toate acestea dezvăluie o tehnologie care o depăşeşte mult pe cea umană”.

Mai puţin naivă decât pare la prima abordare, în pofida concepţiei sale banal dualiste a extratereştrilor buni şi răi, însă foarte reali, veniţi din altă lume, Karla Turner nu acceptă în întregime povestirile răpiţilor săi şi ia în consideraţie ipoteza unei *manipulări a martorului*, extratereştrii îl fac să intre într-o stare de conştiinţă modificată în timpul întâlnirii pentru „a-l controla mai bine”, a-l împiedica să aprecieze obiectiv situaţia şi să furnizeze în consecinţă informaţii autentice despre experienţa sa. În acest fel, povestirea sa nu va corespunde obligatoriu cu ceea ce s-a întâmplat. „Persoanele răpite raportează o informaţie controlată total de către extratereştri”.

Manipularea martorului

Această ipoteză a manipulării martorului este susţinută de către scriitori ca John Keel, Jacques Vallée şi, în Franţa, de către Jean Sider3, care consideră „fenomenul OZN” drept manifestarea actuală a unei înscenări orchestrate competent de către o formă de inteligenţă proteiformă, mereu prezentă în jurul pământului nostru, şi care încearcă să abuzeze de noi.

Karla Turner, *Expanding the Parameters of the Alien-human Abduclion Agenda*, *MUFON Symposiun Proceedings*. 1994.

2 Ibid.

JUN cercetător serios şi foarte bine documentat, ale cărui lucrări n-aş prea şti să le recomand, chiar dacă, într-un domeniu în care ne limităm la presupuneri, el îşi prezintă adeseori convingerile drept certitudini: *Ultra top-secret*: *ces ovnis qui font peur*, Axis Mundi, 1990; *Contacts supraterrestres*, vol. 1: *Leurres et Manipulations*, Axis Mundi, 1994; *Ovnis*: *dossier secret*, ed. du Rocher, 1994.

Să ne amintim, în ceea ce priveşte harta desenată de Betty Hill, critica făcută de Jacques Vallée lucrării lui Marjorie Fish. În *Ovni, la grande manipulation* el scrie: „Dacă harta a existat într-adevăr, poate că ea fusese plasată acolo *pentru ca s-o vadă Betty HilP* şi nu pentru a servi drept instrument de navigaţie pentru pilot. Se încerca «întărirea» convingerii lui Betty că avea de-a face cu vizitatori extratereştri? Se căuta să i se sustragă atenţia de la un alt lucru? Sau de fapt este vorba pur şi simplu de un element simbolic care provine din inconştientul martorului? Cred că niciunul dintre cei contactaţi, inclusiv cuplul Hill, nu a fost prezent fizic într-o farfurie adevărată. Este mult mai probabil ca ei să se fi aflat pradă unei halucinaţii, o călătorie non-fizică, situată în imaginar, ghidată şi controlată de un sistem despre care noi încă nu avem o idee clară, un sistem de control care este mai degrabă de natură psihotronică decât de natură pur fizică".

Vallep aminteşte folosirea de către acest sistem de control a simbolurilor care ar produce un efect asupra conştiinţei; cei care sunt supuşi acestuia „părăsesc realitatea obiectivă, domeniul percepţiilor ordinare". Fiinţa lor anterioară fii, tjd piici. ta, la întoarcerea ei ar încerca „schimbarea realităţii sociale înconjurătoare".

Problema e în creierul nostru

De ce să explicăm manipularea ale cărei victime ar fi răpiţii doar printr-o manevră deliberată a extratereştrilor sau a acestei misterioase (şi mistificatoare) forme de inteligenţă? Este timpul să ne învinovăţim propriile

structuri psihice. Specialiştii în domeniul sistemului nervos central sunt de părerea că *noi nu putem asimila o percepţie total nouă pentru sistemul nostru cognitiv*. (Pentru un copil de două luni, un fotoliu văzut pentru prima dată reprezintă un monstru de neînţeles. Apoi conexiunea se va stabili în creierul său – această reprezentare simplă necesită conexiunea a zece neuroni – şi va rămâne acolo: în viaţa sa cotidiană, aceşti zece neuroni păstrează urma acestei percepţii şi o vor putea face să apară din nou când copilul va vedea un fotoliu, şi-l va închipui sau îl va visa.) Pentru a înţelege şi integra o informaţie nouă, creierul trebuie s-o poată compara cu un element care şi-a lăsat deja urma. Concepţia noastră despre realitate se bazează pe cunoştinţele noastre: ceea ce noi cunoaştem deja, convingerile noastre, cultura noastră. *Noi nu dobândim cunoştinţe noi, nu facem decât să sporim informaţiile pe care le*

Ed. du Rocher, pp. 50 – 59. Sublinierea autorului.

posedăm deja. Stimularea propusă percepţiei noastre trebuie să corespundă realităţilor pe care deja le cunoaştem pentru ca procesele analitice de raţiune şi logică să ne permită să le interpretăm, să le decodificăm (cu alte cuvinte, să le percepem într-un mod comprehensibil): un lucru nemaivăzut nu poate fi perceput, după cum demonstrează experienţa realizată de către profesorul John Wilson în sânul unui trib primitiv african (o societate cu tradiţie orală, care nu a văzut niciodată un film şi habar nu avea de acest tip de imagini). El le-a prezentat un film educativ despre metodele de igienă şi i-a întrebat pe băştinaşi ce reţinuseră din el. Niciunul nu a fost în stare să-i răspundă, nu „văzuseră" literalmente nimic, însă remarcaseră cu toţii… un pui a cărui apariţie pe ecran fusese episodică. Animalul constituise pentru ei unicul moment de realitate dintr-un spectacol de neînţeles.

Acelaşi gen de experiment a fost reluat de către nişte psihoetnologi. Cu aceleaşi rezultate. Relatările unor scurte filme documentare, proiectate unor triburi primitive, nu menţionează, nici măcar sub o formă aproximativă,

produsele civilizaţiei noastre tehnologice (automobilele nu sunt sesizate, în timp ce vegetaţia ocqidentală, diferită de flora locală, este remarcată). Ajunsă la creier, informaţia vizuală nu este integrată la nivelul neocortexului, deoarece, nefiind comparată cu nimic cunoscut, ea nu poate folosi o legătură neuronală existentă. Ceva ce nu înţelegem şi care rămâne în stare de senzaţii difuze, deoarece creierul nu reuşeşte s-o organizeze în percepţie, ne apare ca o halucinaţie, o experienţă imposibil de comunicat. Aceasta este problema experienţelor inexprimabile, precum cele ale misticismului, NDE, trăirile în apropierea morţii şi întâlniri de gradul IV. Cei care le încearcă sunt obligaţi să le interpreteze într-o manieră compatibilă cu convingerile, experienţele şi aşteptările lor şi, pentru a le exprima, să se adapteze la dimensiunile, la limbajul vieţii cotidiene (traducere = trădare, spun italienii). Normal că persoana răpită îşi deformează sau înfrumuseţează *involuntar* aventura: ea nu poate face faţă unei experienţe atât de ilogice. „Biocomputerul" său respinge scenariul răpirii pe care nu-l poate prelucra, deoarece nu-l poate asimila programelor precedente integrate, prin urmare fabrică din el altul – nu mai credibil decât cel al întâlnirii, dar care va fi prezentat într-o manieră pe care subiectul o consideră mai acceptabilă. Aceasta ar fi prin asemănarea cu povestirile ştiinţifico-fantastice bine cunoscute.

Bertrand Meheust (a cărui primă lucrare, *Science-fiction et Soucoupes Volantes*, este consacrată influenţei povestirilor ştiinţifico-fantastice asupra indivizilor răpiţi) a găsit povestiri despre răpiri de către extratereştri în cărţile SF anterioare rapoartelor despre răpiri (precum *Hodomur*, *homme de l'infini*, publicat în 1934). Un cercetător american a remarcat că mărturiile despre ÎNTÂLNIRILE DE GRADUL IV s-au înmulţit *după* ce filmele ştiinţifico-fantastice popularizaseră această temă timp de vreo zece ani. Tema răpitorilor veniţi din cosmos era suficient de bine cunoscută mentalităţii americane, pentru a crea conexiuni în creier şi a permite asocierea experienţelor

necunoscute cu o schemă deja integrată.

Cazul Hill (1961) prezintă tulburătoare similitudini cu scenariul filmului *Invaders from Mars* (*Invadatorii de pe planeta Marte*), apărut în 1953. Extratereştrii descrişi de Betty se deosebeau de omuleţii cenuşii: aveau un nas mare pe care răpită îl compara cu cel al lui Jimmy Durante, comic al cărui apendice nazal avea o dimensiune considerabilă.

Cazul Hill: *Filmul* Invaders from Mars:

Nas „r la Jimmy Durante" Nas mare

Masă de operaţie Masă de operaţie

Ac înfipt în buric Ac pentru înserarea unor implanuri în gât

Harta cerului arătată în OZN Harta arătată în observator pentru a explica de unde vin. pentru a discuta despre distanţa dintre

Pământ şi Marte.

Înmulţirea unor astfel de exemple nu reduce deloc sinceritatea mărturiilor. Dr. Simon, care i-a hipnotizat pe soţii Hill şi nu credea în posibilitatea unei răpiri de către extratereştri, s-a străduit în van să le întindă capcane pacienţilor săi, pentru a-i face să se contrazică, şi a fost nevoit să se încredinţeze de deplina lor sinceritate. Răpiţii *credeau* în istoria lor şi o prezentau ca fiind „mai reală decât realitatea". B. Meheust nu ignoră acest lucru când ironizează: „De ce ne-ar vizita extratereştrii exact în momentul când un gen popular cu o vechime de cel mult o jumătate de secol îi imaginează şi descrie invazia pe Pământ? De ce peripeţiile prilejuite de interacţiunea lor cu fiinţele umane s-ar asemăna până într-atât cu cele pe care şi le imaginează autorii de *pulps* americane destinate adolescenţilor?". Deşi se poate discuta despre influenţa ştiinţifico-fantasticului asupra elaborării povestirilor despre răpiri, sensul în care se exercită această influenţă se poate interpreta într-o direcţie opusă. Autorii inventează nişte istorii care nutresc imaginaţia celor răpiţi sau, din contra, ştiinţifico-fantasticul produce astfel de povestiri pentru că

Eloge de la SOBEPS, text în curs de apariţie în *Ovni-Presence*.

le purtăm deja în noi, pentru că le-am trăit dintotdeauna, fără să ne dăm seama? Totuşi este curios de constatat că această teamă a vizitatorilor veniţi din cer este singura care spune destule inconştientului nostru pentru a suscita atâtea (sute de mii) „mărturii trăite”: niciodată nu s-a întâlnit o epidemie, chiar de amploare mai mică, pe temele la fel de populare ale vampirilor sau vârcolacilor. Folcloristul T.E. Bullard a arătat, sprijinindu-se pe exemple, cum „scenariile răpirilor circulă din plin în cultura populară cu mulţi ani înainte de apariţia povestirilor despre răpirile trăite” 1.

Şi de ce circulă atât de larg? De unde vine inspiraţia autorilor de SF? Mai mult decât o creaţie *ex nihilo*, oare istoriile lor nu ar fi o tentativă – inconştientă – de exprimare a experienţelor prost înţelese, însă *permanent prezente în istoria omenirii*? O experienţă atât de legată de noi încât, într-un caz englez, vizitatorul îşi dă osteneala să precizeze deodată *că el nu vine pentru o răpire* şi aceasta la o dată – 1957 – când mărturiile despre întâlnirile de gradul IV nu existau şi prin urmare nu puteau inspira fantasma fricii sau speranţei.

Eroina poveştii pe care o vom prezenta în continuare nu se interesa de OZN-uri. Cu cât ne uităm în urmă, această frază pronunţată de umanoid

— „Nu vreau să vă răpesc” – está mai în uitoare decât tot restul istoriei.

Pe 19 noiembrie 1957, într-un sat din apropiere de Birmingham, era un timp de furtună. Cynthia Appleton, tânără mamă a doi copii, vede o lumină roşie neobişnuită scăldând peisajul dinaintea ferestrei sale. Are impresia unei ameţeli şi o fiinţă înaltă, blondă, îmbrăcată într-un combinezon cenuşiu, se materializează în salonul său, în timp ce lumina de afară devine din nou normală.

Fiinţa îi vorbeşte telepatic, îi spune să nu se teamă, *ea nu vrea s-o răpească*. Venită de pe o altă planetă, Ghamasvam, ar dori, ca şi oamenii din rasa sa, să rămână

pe Pământ şi să trăiască în armonie cu noi, însă aceasta nu va fi posibil atât timp cât oamenii vor continua să ducă războaie. Fără ecran, ea materializează o imagine tridimensională, ca un gen de proiecţie holografică (în 1957!) pentru a-i arăta două OZN-uri (asemănătoare cu „navele venusienilor" pe care Adamski pretindea că le fotografiase) zburând în spaţiu şi îi explică faptul că rasa sa este foarte interesată de „Titium" (poate titan? cum sugerează mai târziu doamna Appleton). Înainte să dispară, extraterestrul promite că va reveni.

Pe 7 ianuarie 1958, fiinţa apare din nou. De această dată este însoţită de un „superior", mai scund ca ea. Cele două entităţi o felicită pe Cynthia pentru că vorbise despre vizita precedentă şi o anunţă că se află în contact cu nişte savanţi: în curând oamenii vor construi un gen de tun de lumină despre care se va vorbi mult (peste puţin timp presa anunţă despre primele aplicaţii ale laserului). Vizita

UFO Abduction Report: *The Supernatural Kidnap Narrative Returns în Technological Guise*, în *Journal of American Folklore*, nr. 102.

este scurtă: ceva în atmosferă împiedică fiinţele să se materializeze pentru mai mult timp. După plecarea lor, în cameră miroase a *sulf* şi Cynthia Appleton simte nişte mâncărimi şi bâzâituri în urechi.

Pe 7 februarie 1958, sună la uşă un necunoscut care spune că şi-a fript mâna şi ar vrea să i se acorde ajutor. Spune că a mai fost în această casă. Când îşi scoate pălăria, descoperindu-şi părul lung, blond, Cynthia (care este cu fiica sa) îl recunoaşte: este misteriosul său vizitator extraterestru îmbrăcat ca un cinstit cetăţean britanic. Acesta îi cere apă clocotită şi îşi bagă mâna în ea. După ce îşi face o „injecţie cu lumină albă pentru a se proteja de bacteriile terestre", el îşi unge rana cu un gel care îi reface instantaneu pielea. În cele din urmă, vindecat, îi poate împărtăşi gazdei sale o învăţătură despre natura vieţii, despre protecţia planetei… şi îi promite să revină pe data de 7 ale următoarelor cinci luni pentru a o face să beneficieze de alte cinci cursuri (această promisiune

aminteşte de anunţul făcut de Fecioara Maria la Fatima în 1917 asupra datelor viitoarelor apariţii pentru a treizecea zi a lunilor următoare). În această după-amiază vizitatorul nu se dematerializează, ci pleacă în cea mai pură tradiţie a MIB*, folosind o limuzină neagră, condusă de un extraterestru cu tenul măsliniu.

După plecarea sa, doamna Appleton găseşte un mic fragment de „piele moartă" pe fundul bolului folosit de vizitator pentru tratament. Prin intermediul doctorului John Dale – care s-a interesat de această istorie de la bun început – presupusul eşantion de piele de extraterestru a fost încredinţat unui biolog de la Universitatea din Manchester, care avea acces la un microscop electronic, echipament rar la acea vreme.

Sub diverse pretexte, datele anunţate nu au fost respectate. Lecţia următoare are loc pe 11 (şi nu pe 7) martie 1958. Extraterestrul se materializează pe un gen de ecran de televiziune şi explică faptul că fusese contaminat de o bacterie terestră, care-l împiedică să-şi respecte întâlnirile fixate. Promite să revină peste trei luni, în mai. Încă o promisiune nerespectată. Doar pe 18 august, la finele după-amiezii, doamna Appleton îl va vedea intrând liniştit pe uşa care dădea în curtea sa, care rămăsese deschisă. Ea îl întreabă de ce i-a trebuit atâta timp pentru a reveni şi vizitatorul replică:

— Ce-i acela timp? Timpul nu înseamnă nimic. Timpul nu există. Timpul este doar trecerea de la o zi la alta. Începutul unei înfloriri. Înflorirea începe cu deschiderea florilor şi apoi acestea se ofilesc. Acesta este singurul motiv pentru care se vorbeşte despre timp.

— Însă doctorul Dale voia mult să vă întâlnească.

— Aceasta nu are importanţă. Îţi voi da un obiect care conţine un mesaj pe care nu-l vei înţelege, dar pe care persoana care se interesează de noi îl va putea imediat decodifica.

Înainte să dispară, îi dă o bucată de metal cu câteva semne pe ea. Când vru să i-l dea doctorului Dale, Cynthia nu reuşeşte să regăsească obiectul" cu toate că acesta

fusese strâns cu grijă, dar îşi aminteşte suficient semnele pentru a le desena. Şi dr. Dale recunoaşte unele ca fiind literele pe care George Adamski pretindea că le văzuse înscrise de unul dintre venusienii săi. Acest unic detaliu a fost suficient pentru a discredita în faţa anumitor ozenologi această istorie care astăzi este privită cu mai multă consideraţie.

În ciuda eforturilor sale, ozenologul britanic Jenny Randles (care a reluat cercetarea într-un mod foarte minuţios1) nu a reuşit niciodată să obţină rezultatele analizei, nici să recupereze fâşia de piele moartă. Asemenea incidente cu elementele (fotografii, mostre, implanturi) care ar putea constitui o „dovadă fizică" sunt frecvente. În mod aproape sistematic, martorii „pierd" lucrurile cărora ar trebui să le acorde o importanţă deosebită sau le distrug involuntar, împiedicând astfel orice analiză, sau constată dispariţia lor…

Pentru moment, nu prea importă dacă cunoaşterea temelor SF i-a influenţat pe indivizii răpiţi şi perceperea de către ei a unei experienţe neînţelese sau această experienţă anormală a alimentat inconştient imaginaţia autorilor de SF; vom aborda fenomenologia întâlnirilor de gradul IV, ţinând cont că ceea ce raportează martorul nu este în mod obligatoriu ceea ce i s-a întâmplat.

Capturarea

Apariţia entităţii

Extraterestrul apare brusc în apropierea maşinii sau patului viitorului captiv, care se simte paralizat (această paralizie poate fi generată de spaimă sau indusă de fenomenul care provoacă „întâlnirea"), îl priveşte în ochi şi îl convinge telepatic că totul va fi bine. Efectul liniştitor al privirii şi mesajului extraterestrului este imediat; în ciuda spaimei sale, cel vizitat pierde orice control asupra situaţiei şi asupra propriei persoane. El se abandonează.

Răpirea unui subiect înconjurat de alte persoane în timpul întâlnirii, eventualii martori sunt „deconectaţi" sau adormiţi: în „stare de animaţie şovăielnică", ei nu mai văd, nu mai aud şi nu bănuiesc nimic.

— *În maşină*: când şoferul s-a oprit pe un drum îndepărtat, o rază de lumină loveşte vehiculul. Non-victimele se cufundă în inconştienţă, cu feţele încremenite, capul atârnând pe piept. Lumina se schimbă, atrage victima tare pluteşte spre maşinărie.

— *În natură sau în timpul unei reuniuni*: viitorul răpit simte o dorinţă irezistibilă de a se îndepărta, în timp ce companionii săi sunt absorbiţi de contemplarea unui lucru care îi va fascina (o insectă, o frunză). Puţin mai

Jenny Randles, *A Visitorfrom Gharnasvam*, în IUR*, vol. 13, nr. 4, 1988.

departe, într-un loc izolat, apare un extraterestru, şi capturarea se poate realiza. Atunci când se va pomeni în locul de plecare, într-o stare de conştienţă obişnuită, persoana răpită îşi va descoperi prietenii parcă „încremeniţi", apoi îi va vedea recăpătând o animaţie normală, fără a-şi da seama de absenţa lor.

— *Într-o cameră*, celălalt martor pare să doarmă profund; eforturile viitorului răpit de a-l scoate din această stare sunt zadarnice.

Transportarea către OZN

Trecând prin ferestre, pereţi, acoperiş sau caroserie, individul răpit începe să plutească – orizontal spre un câmp sau o poiană unde este aşezat OZN-ul, sau vertical, dacă OZN-ul staţionează în văzduh –, de asemenea poate merge o distanţă considerabilă înainte de a ajunge la maşinărie (cf. profesorului Salter) sau alunecă pe un covor de lumină. Alţii se simt aspiraţi de o rază de lumină emisă de maşinărie şi se pomenesc la bord fără să-şi dea seama cum. Unii îşi amintesc că simţiseră o stare de greaţă în timp ce pluteau vertical spre navă.

Când răpirea are loc dintr-o maşină, subiectul schimbă itinerarul fără să realizeze acest lucru şi se îndreaptă spre un loc retras. După vederea OZN-ului, el simte o necesitate imperioasă să se apropie de maşinărie. Nişte fiinţe mici îl însoţesc sau se simte parcă „aspirat" către obiect.

Pătrunderea în OZN

Acest moment – ca şi cel în care răpitul părăseşte maşinăria – este prost memorizat şi detaliile nu sunt dezvăluite în timpul regresiei hipnotice. Chiar şi sub hipnoză, martorii nu precizează modul în care pătrund în interiorul OZN-ului. Această „amnezie a pragului" acoperă pătrunderea şi ieşirea din OZN.

Martorul se pomeneşte în sala principală, unde este supus examinării, sau într-o „sală de aşteptare". Vede alţi oameni care îşi aşteaptă rândul, ca şi el, sau care sunt supuşi examinării.

Aşa-zisele proceduri, thiedicale".

Sub această terminologie sunt grupate examinarea fizică, testele psihologice şi mentale şi intervenţiile referitoare la genetică şi reproducere.

Groaza răpitului îi aduce numeroase comunicaţii telepatice liniştitoare, dar niciodată nu obţine un răspuns satisfăcător la întrebările sale. Efectul liniştitor al extratereştrilor este uneori de scurtă durată şi martorul se poate simţi din nou cuprins de panică, vrând să se zbată sau să fugă: entităţile îl calmează prin sugestie de tip hipnotic, privindu-l în adâncul ochilor sau atingându-l. Betty Hill suferea cumplit când în buricul său fusese înfipt un ac; o fiinţă îi atinse capul şi durerea dispăru.

Sala de examinare

O cameră circulară, cu plafonul sub formă de cupolă, de unde iese o lumină strălucitoare, a cărei provenienţă nimeni nu o poate explica, cu un decor sobru, ca o sală de operaţie a unui spital. Aparatele nu sunt întotdeauna vizibile, ele pot „apărea din pereţi", în funcţie de necesităţi. Uneori sunt aliniate mai multe mese de operaţie cu răpiţi goi în diferite stadii ale procedurii medicale. Unele persoane răpite descriu nişte săli unde nişte extratereştri, în grupuri mici, forfotesc în jurul a „sute de oameni" întinşi fiecare pe masa sa. Karen Morgan (o răpită a lui David Jacobs), tremurând de groază, explica sub hipnoză: „De data aceasta, nu au venit să ne caute separat. Ne-au luat împreună. Este ca la Auschwitz, exact ca la Auschwitz". Oamenii răpiţi împreună sunt în acest caz

separaţi.

Examenul fizic. Prelevările

Examenul este scurt, după părerea lui Jacobs, el ar dura cel mult zece minute. Persoana răpită este palpată, pipăită, bătută uşor cu palma, scanată din cap până-n picioare. I se verifică reflexele, i se contractează muşchii, i se pun în mişcare articulaţiile, i se răsucesc membrele, i se fac incizii la genunchi sau la braţ (rana se cicatrizează instantaneu, fără scurgere de sânge). Examinarea minuţioasă a organelor sexuale, a capului, care este răsucit pe toate părţile, a urechilor, ochilor, gurii, dinţilor, gâtului, glandei tiroide etc., este însoţită de multiple prelevări (fragmente de mucoase, piele, substanţe organice, sânge, salivă, lapte – când extraterestrul apasă sânul unei răpite neînsărcinate, din el iese lapte!). Singurul organ neglijat este cel căruia oamenii îi acordă cea mai mare importanţă: inima.

Apoi victima, care se simte ca o cârpă moale şi are impresia că nu mai are muşchi, este aşezată pentru un examen al spatelui, vertebră cu vertebră, şi un examen rectal (combinat cu prelevări ale mucoaselor şi materiilor fecale).

Manipularea psihică: *proiecţii şi vizualizări*

Alte experienţe constau în a-l face pe individul răpit să vizualizeze nişte situaţii, nişte personaje, pentru a-i testa reacţiile afective sau *Secret Life*, op. cit.

Intelectuale, modul său de gândire, memoria, inteligenţa, asocierile. Nişte scene plăcute şi bucolice, nişte peisaje somptuoase alternează cu secvenţe lipsite de interes sau în care atenţia este stimulată de mici obiecte necunoscute, care emit lumină sau sunt dotate cu motricitate. Urmează imagini ale unor dezastre (cutremure de pământ, inundaţii, războaie intergalactice sau terestre) care prezintă toate semnele realităţii şi sunt fie implantate direct în creier, fie proiectate pe ecrane interactive, care îi permit persoanei răpite să intervină. În faţa unor scene penibile (agonia unei fiinţe dragi sau spectacolul familiei celui răpit rătăcind înfometată pe o planetă distrusă),

captivul protestează în zadar, el este constrâns să le suporte şi încurajat să-şi retrăiască profund emoţiile (mai apoi, viziunile îl vor obseda sub formă de coşmaruri).

Încercări interactive în interiorul OZN-ului se realizează diverse scene la care răpitul trebuie să participe şi în care sunt implicate persoane pe care le cunoaşte – un membru al familiei sale, patronul, prietenul sau persoana iubită – şi care în ultimul moment se dovedesc a fi extratereştri. Răpitul este supus unor cazuri de conştiinţă care îl stresează (să ucidă pe cineva pentru a salva un copil), de parcă răpitorii încearcă să-i testeze personalitatea sau simt nevoia de a se hrăni cu emoţiile sale.

Scenele de cataclism au un caracter halucinant de realism: individul răpit are impresia că asistă în direct la ele, de parcă s-ar afla în afara timpului. îi parvin telepatic nişte comentarii care îl informează că în acest caz este vorba despre viitorul planetei sale. Mai apoi, va considera aceste viziuni ca fiind profetice şi le va raporta ca atare.

Poate că experimentele medicale şi suferinţele îndurate nu sunt decât experienţe de manipulări psihice. În acest caz, rămâne enigma sechelelor fizice (vânătăi, cicatrice, urme de injecţie).

Procedura implanturilor

După ce subiectul a fost sondat fiziologic şi psihologic, el este apt să suporte această procedură. Cu ajutorul unui ac lung, extratereştrii introduc (sau scot) un mic obiect cu aspect metalic în capul subiectului, în imediata apropiere de creier (via canalul lacrimal, sinusurile sau urechile), uneori în umeri, genunchi sau glezne. În rare cazuri, implanturile sunt inserate în apropierea ovarelor sau în penis (cazul lui Richard Price, al cărui implant a fost analizat de către fizicianul David Pritchard din MIT). Finalitatea acestui obiect alimentează tot felul de speculaţii: implantul ar putea servi pentru localizarea individului care trebuie să fie din nou răpit, pentru modificarea comportamentului său, sau ar acţiona ca un reglator hormonal.

Adeseori instalarea sau scoaterea unui implant ar pricinui sângerări nazale. Pacienţii consultă atunci un otorinolaringolog care descoperă o gaură ciudată în interiorul nasului.

Istoria lui Kerry este atât de complicată, încât Budd Hopkins a avut nevoie de cel puţin patruzeci şi cinci de şedinţe de hipnoză pentru a o descurca. Mergând pe un scuter pe zăpadă când avea paisprezece ani, Kerry a pierdut controlul vehiculului său şi a fost găsită de un vecin, leşinată, la câţiva metri de maşina sa. Unele dintre hainele sale (mantoul, mănuşile, eşarfa) erau puse sub scuter, în jurul căruia nu s-a putut găsi nicio urmă de paşi pe zăpada proaspăt căzută; erau împăturite cu grijă, ceea ce exclude ipoteza că ar fi putut fi aruncate de la distanţă. A fost ridicată adolescenta leşinată; nici pe faţa sa, nici pe zăpadă nu erau urme de sânge şi totuşi lângă urechea sa a fost descoperită o „gaură" profundă în came şi în interiorul căreia se vedea o mică protuberanţă. Tatăl său vitreg, un chirurg cunoscut, a supus-o unei radiografii şi a descoperit în capul lui Kerry o masă enigmatică, vizibilă, înserată într-un conglomerat de nervi; din această cauză, el a considerat imposibilă extragerea acestei mase nou apărute.

Jean-Luc Rivera este categoric: „O cunosc bine pe Kerry şi pot mărturisi că înainte de accidentul său nu avea această «gaură», prea mare pentru a trece neobservată".

Unii expulzează implantul în timp ce-şi suflă nasul. Reacţia lor este mereu aceeaşi: să se debaraseze în timpul şedinţei de acest obiect mic, „de parcă ar fi fost programaţi să-l arunce", mi-a explicat Budd Hopkins.

Inspecţia psihică sau mindscan.

Această „măturare" nu necesită un aparat de tip radiologie, cum ar putea lăsa să se creadă denumirea sa; ea este efectuată de către o entitate care pare a fi „şef: înfăţişarea sa mai umană şi statura mai înaltă reducându-i, prin comparare, pe ceilalţi extratereştri la nivelul de roboţi biologici sau clone. În timpul acestei examinări – adeseori retrăită ca un viol psihic – extraterestrul îşi apropie faţa de

cea a persoanei răpite, o priveşte intens în ochi şi uneori îi atinge fruntea. Prin acest mod, el reuşeşte să-i controleze şi să-i schimbe stările psihologice, o calmează, o linişteşte, îi inspiră simpatie faţă de răpitorii săi şi scopul pe care-l urmăresc. Entitatea reuşeşte să capteze informaţiile direct din creierul, pacientului său, să le modifice, să-i impună altele. Teama cedează atunci locul unei încrederi totale şi unui sentiment de iubire universală.

După părerea lui Budd Hopkins, răpitorii adeseori profită de acest moment pentru a-i face pe copiii mici să creadă că ei sunt adevăraţii lor părinţi; copiii îi cred şi îşi consideră mama o uzurpatoare. Mi-a citat numeroase cazuri, comentând: „Conform acestei idei implantate în psihicul lor, cel care se presupune că-l iubeşte cu adevărat pe copil face parte dintre răpitorii săi şi adeseori este cel care conduce toate experienţele!”

Intervenţii asupra organelor de reproducere

Nimic din ceea ce se referă la funcţiile sexuale nu este scăpat din vedere: recoltarea ovulelor, implantarea sau extracţia unui embrion la femei, prelevarea spermei la bărbaţi. Prelevarea ovulelor se efectuează apăsând cu putere abdomenul femeii şi introducând diverse tipuri de instrumente în vaginul său, până la ovar, sau introducând un ac lung, unit cu un gen de seringă, în buric. Această procedură este descrisă ca fiind foarte dureroasă, însă suferinţa încetează imediat ce extraterestrul îşi pune mâna pe fruntea celui răpit. După întâmplarea sa, Barney Hill – *primul* răpit care a raportat o prelevare de spermă – a constatat pe partea inferioară a abdomenului său apariţia unor urme asemănătoare cu nişte negi dispuşi în cerc şi care puteau corespunde aplicării în jurul organului său sexual a unui aparat circular. Răpiţii de sex masculin, chiar şi cei înainte de pubertate, constată urme şi vânătăi în jurul regiunii lor genitale.

Unii răpiţi (bărbaţi sau femei) se revoltă şi îi înjură pe răpitori, însă nimic nu opreşte mersul operaţiei decise de către extratereştri. Micile fiinţe îşi îndeplinesc munca cu o eficienţă şi o precizie care îi fac să fie comparaţi cu

nişte roboţi programaţi.

Conform mărturiilor, extratereştrii par să poată controla total sistemul nervos central uman, fără a afecta organele vitale, nici respiraţia. Însă ei creează de asemenea şi halucinaţii, de aceea trebuie acceptat cu circumspecţie scenariul raportat, conform căruia răpitorii sunt interesaţi de ceea ce ţine:

— De *reproducere*.

— De *aspectul emoţional al sexualităţii* (voyeurismul lor nu se limitează doar la activităţile sexuale forţate ale celor răpiţi, ci şi la exprimarea legăturilor afective pe care se străduiesc să le creeze între captivii lor).

— De *durere* (pe care o aplică cu sânge rece pentru a studia reacţiile).

— Şi de *emotivitate* (imagini proiectate ale distrugerii planetei, a scenelor referitoare la viaţa intimă a răpitului, obligaţia de a ţine şi proteja bebeluşii plăpânzi sau bolnăvicioşi).

Prezentarea copiilor

Dacă, pe parcursul primelor răpiri, extratereştrii le dădeau posibilitatea răpiţilor să viziteze sălile lor de maşini şi postul lor de pilotare (de parcă principala întreprindere era „călătoria” până la noi), astăzi, după cum am semnalat, mândria vizitatorilor ţine de experienţele lor genetice, ale căror rezultate nu se plictisesc să le demonstreze; par să vrea ca cei răpiţi să se simtă mândri de participarea lor la aceste succese, îi fac să viziteze sălile – foarte bine iluminate – destinate diferitor stadii de dezvoltare ale hibrizilor. Traseul aproape obligatoriu al individului răpit cuprinde oprirea în sala de incubaţie; aici un aparat este conectat la nişte borcane mari de sticlă, umplute cu o soluţie lichidă, în care plutesc fetuşi (Anita Davis a văzut un extraterestru plasând embrionul care tocmai îi fusese extras în acest *incubatoriurri*). Persoana răpită trebuie să contemple aceste grozăvii demne de muzeele de ştiinţe ale naturii, însă aici fetuşii trăiesc şi maşina le reglează dezvoltarea.

O altă etapă: salonul nou-născuţilor. Sub îngrijirea

extratereştrilor femele1, bebeluşii sunt mai degrabă depozitaţi decât culcaţi în nişte sertare transparente, suprapuse (uneori este vorba de sute de bebeluşi în sute de cutii). Răpitele trebuie să rămână lângă aceste mici fiinţe, imperfecte, conform criteriilor noastre, palide, slăbănoage, plăpânde şi aproape chele, lipsite de reflexele bebeluşilor umani (nici gesturi, nici mişcări, nici strigăte, nici plânsete, nici râsete), însă ai căror ochi au deja o calitate hipnotică de fascinaţie, de care răpită nu poate scăpa; adeseori ea va raporta că acest bebeluş era „un înţelept care posedă cunoaşterea".

Captivele trebuie să se comporte ca nişte mame şi nişte doici: li se explică faptul că aceşti bebeluşi au nevoie de o „mamă" şi unii le sunt prezentaţi răpitelor ca fiind copiii lor (fabricaţi din ovulele lor), astfel „mama" trebuie să-şi ia bebeluşul „său" în braţe şi să-l alăpteze (sau să se ocupe de un orfan provizoriu). Chiar dacă răpită nu are lapte, extratereştrii o obligă să alăpteze şi femeia reuşeşte s-o facă.

Unei răpite care refuza, sughiţând de lacrimi, să ţină la pieptul său o astfel de monstruozitate, bona-extraterestră (femeie cumsecade) i-a oferit un alt „produs", un pic mai reuşit. Trecută de primul şoc, „mama" este în general bucuroasă să joace acest rol: ea îşi zice că îi face un bine bebeluşului şi se simte sfâşiată de durere când. acesta i se ia. După „prezentare", femeile, devenite foarte materne, doresc să continue să-şi

Stabilirea diferenţei între extratereştrii mascul şi femelă are loc după „simţul" individului răpit, deoarece entităţile descrise nu prezintă niciun caracter sexual evident: trăsături şi statură identice, absenţa sânilor şi a organelor sexuale.

asume această funcţie şi, la întoarcerea pe Pământ, unele, convinse că li s-a luat propriul copil, se cufundă într-o melancolie, la limita depresiei.

Copiii hibrizi mai mari (ei sunt „prezentaţi" până la vârsta de zece ani; apoi pleacă să locuiască „altundeva") aşteaptă, nemişcaţi, îmbrăcaţi într-un fel de cămaşă de

noapte. Au nişte capete foarte mari în comparaţie cu corpurile lor plăpânde şi descărnate, ochi mari, un nas mic, o gură minusculă, deasupra unei bărbii ascuţite, şi adeseori nu au urechi. Extratereştrii le oferă tovarăşi de joacă umani, tineri răpiţi de vârsta lor.

Această experienţă îi bulversează de asemenea şi pe bărbaţi: „Mă. simţeam responsabil de acest copil, aş fi vrut să pot continua să-l protejez... mereu. Îmi lipseşte şi mă gândesc permanent la el”, mi-a mărturisit Ralph, un individ răpit din Carolina de Nord, de treizeci şi şase de ani.

Caracterul extratereştrilor

Cruzime, *indiferenţă*. Nu manifestă niciun scrupul faţă de violul psihic şi fizic, de aplicarea torturilor fizice (încă nu au descoperit anestezia) şi psihice. Dispun de o panoplie de teste pentru evaluarea rezistenţei la suferinţă: uneori pacienţii îşi pierd cunoştinţa şi apoi un extraterestru comentează sobru: „Trebuie să o facem”. Nu se interesează decât de fiziologia persoanei răpite şi de problemele care i-ar putea afecta fecunditatea.

Mare bunătate (teză susţinută de către adepţii extratereştrilor „buni”). Torturile pe care le aplică sunt menite să ne facă să devenim conştienţi de adevărata noastră poziţie în univers. Ei ne iubesc, ne călăuzesc, vor să ne ajute să restaurăm o calitate a vieţii pe Pământ, să ne redea simţul valorilor iubirii şi spiritualităţii.

Dispoziţie uniformă. Niciodată nu sunt înfuriaţi. Chiar dacă individul răpit se revoltă.

Minciună. Mereu asigură: „Nu veţi suferi, totul va fi bine...”, înainte de aplicarea unor veritabile torturi. Se prefac, prin întrebările lor naive, că nu au habar despre om (mirare faţă de noţiunile de vârstă sau îmbătrânire, întrebări repetate despre reproducerea noastră sexuală, uimire în faţa unei unghii acoperite cu ojă roşie). Dau orice răspuns fără a se sinchisi să pară coerenţi sau credibili. Când W. Strieber întreabă: „De ce eu?”, primeşte un răspuns lămuritor: „Deoarece lumina dumneavoastră era aprinsă”. Cu alţi răpiţi, răspunsul nu este deloc mai

măgulitor: „Pentru că vă aflaţi acolo”. Cuvinte care, ca de obicei, nu se leagă: dacă, într-adevăr, aceşti indivizi

David Jacobs, *Secret Life*, op. cit.

sunt răpiţi în repetate rânduri, ei nu sunt înşfăcaţi la întâmplare, sunt *urmăriţi*.

Şiretenie. Dau adeseori dovadă de politeţe la sfârşitul răpirii: „Încearcă să creeze o impresie de prietenie pentru ca următoarele răpiri să decurgă mai uşor pentru ei”, deduce Budd Hopkins.

Precizie şi eficacitate. Niciodată nu există ezitări sau timp pierdut în maniera lor de îndeplinire a complexei proceduri de experimentare medico-sexo-genetică. Mare dexteritate în manevrarea diverselor lor instrumente cu cea mai mare viteză.

Încăpăţânare şi metodă (în funcţie de o logică specifică pentru ei). Răbdarea cu care săvârşesc neîncetat aceleaşi examinări nu merită decât un calificativ: infinită. Un individ răpit l-a întrebat pe un extraterestru de cât timp au nevoie pentru a studia pe cineva. Răspunsul (cu rar accent de adevăr): „Aceasta poate necesita ani întregi!” Chiar dacă subiectul a fost deja răpit în repetate rânduri, ei încep din nou toată procedura, atrăgând atenţie modificările pe care le remarcă la victima lor: culoarea părului (colectarea unor varietăţi de păr decolorat sau ondulat permanent), dinţi falşi (prelevări din gingie), cicatrice, pete de pigmentaţie…

Cunoştinţe nelimitate. Le sunt cunoscute legile universului şi cele ale evoluţiei sale viitoare. De aceea vor să ne împiedice să facem „tâmpenii” şi să continuăm această escaladare nebună a tehnologiei poluante şi agresive, care constituie un pericol pentru cosmos, spun ei.

Vanitate. Incapabili să-şi ascundă mândria pentru rezultatele experienţelor lor genetice, nu par să înţeleagă că cei răpiţi ar fi îngroziţi de aceşti hibrizi bolnăvicioşi şi diformi şi îi conving mental că aceştia sunt nişte copii frumoşi, de care doresc să aibă grijă.

Sfârşitul experienţei

Adeseori persoanele răpite părăsesc OZN-ul aproape cu regret, deoarece simt o afecţiune pentru răpitorii lor. După ce i-au tratat ca pe un material de laborator, extratereştrii se arată mai politicoşi, parcă pentru a lăsa o impresie mai bună şi a facilita întâlnirile ulterioare. Însă se grăbesc vizibil să treacă la „etapa următoare”. Când încercările iau sfârşit, răpitul este dus la „vestiar”, unde se află veşmintele sale. Este ajutat să se îmbrace (adeseori strâmb: veşmintele puse de-a-ndoaselea sau care aparţin altcuiva) şi este expediat în grabă.

Întoarcerea

Modul în care se întoarce răpitul, în general trecând prin acoperiş sau fereastră, nu este niciodată bine precizat. În unele cazuri, extratereştrii îl ajută să urce în pat. La deşteptare, găseşte sânge pe cearşafuri sau pe feţele de pernă. Femeile descoperă pe picioare o substanţă lipicioasă, care se scurge din vagin şi se usucă repede, alţii au părul impregnat cu gelatină (unii dintre cei răpiţi susţin că părţile corpului le-au fost unse cu un fel de gel colorat – asemănător cu gelul aseptic folosit în spitalele noastre în câmpul operator – înainte de a li se aplică electrozi sau de a fi „operaţi”: acest detaliu este printre ultimele apărute în descrierea procedurii medicale). Majoritatea se trezesc foarte obosiţi.

*

Missing time

Am vorbit deja despre această caracteristică a experienţei. După înlăturarea acestei bariere amnezice (prin intermediul amintirilor regăsite fie conştient, fie sub formă de vise, fie sub hipnoză), recuperarea tuturor detaliilor nu este totuşi garantată.

Blocajul amintirilor

Regăsindu-şi amintirile, persoanele răpite refuză să evoce unele dintre ele. Refuzul lor nu este motivat de teama de ridicol sau de *a*, îl consideraţi deliranţi, deoarece această reacţie frecventă de blocaj se manifestă în timpul interogatoriilor efectuate de terapeuţi sau cercetători care cunosc dosarul răpirilor. Răpiţii afirmă că li s-a ordonat să

nu dezvăluie nimic despre experienţa lor şi că au fost asiguraţi că, în orice caz, nu vor păstra nicio amintire despre ea.

În zorii zilei de 28 noiembrie 1980, agentul de poliţie Alan Godfrey, încheindu-şi tura de noapte, se pregătea să se întoarcă la Todmorden (Yorkshire) când a zărit în faţa sa pe şosea o maşinărie cu înălţimea de patru metri, în formă de cupolă, care plana deasupra solului.

Godfrey voia să-şi alerteze postul, însă nici radioul automobilului său, nici staţia sa de emisie-recepţie nu funcţionau. A început să facă o schiţă a maşinăriei, însă aceasta s-a evaporat. Ajuns la comisariat, nu ştia dacă trebuie să facă un raport oficial despre cele observate, dar, aflând că nişte colegi din Halifax au văzut recent nişte obiecte zburătoare asemănătoare, îşi scrie raportul. Mărturia sa se răspândeşte şi devine subiectul mai multor articole în presa locală; trei cercetători ozenologi din Manchester (dintre care un ofiţer de poliţie) îl conving să încerce o regresie sub hipnoză. Consimte o experienţă cu un psihiatru la care poliţia face apel pentru a-i ajuta pe martori să-şi reamintească detaliile crimelor.

Sub hipnoză, poliţistul îşi aminteşte că coborâse din automobilul său pentru a face o schiţă a maşinăriei. Atunci obiectul emite în direcţia sa o rază luminoasă orbitoare şi Godfrey se întoarce în grabă în vehiculul său care nu vrea să demareze; are impresia că se scufundă într-un univers al întunericului, de parcă îşi pierde cunoştinţa. Retrăind aceste evenimente – şedinţa a fost filmată – Godfrey a început să se agite şi să dea dovadă de evidente semne de frică: ceva îl „ţine”, striga el. Fără nicio tranziţie, se pomeneşte în interiorul unei săli boltite, lângă un umanoid înalt, bărbos, îmbrăcat în negru şi alb; nişte bipezi mici, hidoşi, cu capul rotund şi talia unui copil de şase ani, se apropie de el şi încep să-l palpeze, să-l bată cu palmele peste corp, să-i pună în mişcare articulaţiile. Bărbosul (care se prezentase sub numele de Joseph) îl linişteşte: aceste fiinţe mici sunt doar nişte roboţi şi nu-i vor face niciun rău. Apoi Joseph îl trage spre o masă acoperită cu

piele neagră, pe care vrea să-l întindă. Godfrey începe să se zbată. Nu pentru mult timp. Ceva din interiorul său *îl obligă să se supună*: renunţă la orice rezistenţă fără să-şi pună întrebări. O lumină puternică este proiectată asupra capului său, în timp ce o maşinărie complexă este dispusă în jurul său. Când psihiatrul îi cere să se concentreze asupra acestui aparat pentru a-l descrie, Godfrey se împotriveşte: nu poate, *nu are dreptul să vorbească* despre *el* şi declară: „De fiecare dată când mă gândesc la acest aparat, mă simt foarte rău” 1.

Persoanele răpite se comportă mai întâi de parcă ar fi primit o sugestie posthipnotică ce le ordonă să nu dezvăluie anumite informaţii. Călăuziţi de hipnotizorul lor, ei vor reuşi (adeseori după mai multe şedinţe) să-şi regăsească „amintirile” şi să accepte să vorbească despre ele. Această eliberare bruscă nu face decât să accentueze straniul aventurii lor. Dacă, după cum cred unii, răpitorii posedă o tehnologie şi o ştiinţă a manipulării psihice, care depăşesc orice descriere, dacă utilizează tehnici de sugestie, cum ar putea ignora faptul că hipnoza permite înlăturarea blocajelor de memorie? Nu e prea logic. Prin urmare, *oare amintirile regăsite sub hipnoză nu corespund unui SCENARIU IMPLANTAT în conştiinţa celui răpit, pentru a-i controla mai bine convingerile şi informaţiile pe care le va furniza*? Subtilă manevră: asemenea informaţii vor fi luate drept serioase, deoarece par să fie „smulse” la dorinţa extratereştrilor…

Amintirea-ecran

Blocajul memoriei se poate efectua într-o manieră mai subtili decât amnezia prin intermediul amintirii-ecran: o amintire de substituire creată pentru depăşirea unui traumatism. Amintirea conştientă a unei prezenţe „imposibile” (un lup, o cucuvea gigantică, un cerb-lopătar, un înger…) în Jenny Randles, *A Policeman’s Lot*, FSR, vol. 23, nr. 2, august 1980.

natură sau în dormitorul său îl convinge pe individul răpit că îşi aminteşte un vis. Folosirea hipnozei ridică masca: prezenţa neobişnuită se dovedeşte a fi un

extraterestru, iar visul – o răpire. De obicei, transformarea se efectuează sub forma unui animal (cucuvea pentru W. Strieber, elan pentru Carl Higdon, cerb pentru Virginia Horton, colibri pentru Mary1) şi, în acelaşi mod, se deghizează OZN-urile: un autobuz2 sau o ambulanţă (pentru Linda Cortile).

În psihologie, se consideră că amintirile-ecran servesc pentru disimularea abuzurilor sexuale sau violenţelor fizice: copiii care au suferit asemenea traumatisme resping aceste evenimente din memoria lor conştientă. Mai târziu, amintirile penibile apar din nou *deghizate*: ele nu mai sunt dureroase. Amintirile-ecran disimulează frecvent începutul unei răpiri (în studiul său referitor la 300 de cazuri de răpire, Bullard numără 270).

În timp ce unii cercetători prezintă amintirea-ecran drept o imagine *inventată de către răpit* pentru a atenua impactul realităţii deranjante a OZN-ului asupra psihicului său (ea este creată de către creier pentru a ascunde înfăţişarea oribilă a vizitatorilor, afirmă W. Strieber), Budd Hopkins, precum şi David Jacobs susţin că ea este *impusă*. Mai mult decât atât, este o tehnică nespus de eficientă pentru a ne induce în eroare. Bazându-se pe un caz din Washington, el demonstrează că *aceeaşi* amintire-ecran a fost impusă unei răpite şi prietenei sale, *nerăpită*, însă prezentă la evenimentele citate, pentru a le justifica într-un mod coerent întoarcerea târzie.

În ianuarie 1988, două tinere studente din Washington se întorc acasă în jurul orei 2 dimineaţa. Sunt cuprinse de îngrijorare: nu mai recunosc drumul pe care-l folosesc regulat şi se simt rătăcite într-un oraş mort. În mijlocul drumului sunt prinse într-un accident în lanţ şase maşini, însă scena este ireală; în jurul accidentului nu se află nimeni: nici pasageri, nici şoferi, nici răniţi, nicio ambulanţă. Ele se întorc acasă foarte târziu, impresionate de acest incident suprarealist, pe care una dintre ele i-l raportează mamei sale. Hipnoza (efectuată de către Budd Hopkins) dezvăluie că accidentul era amintirea-ecran care disimula un OZN. Doar una dintre cele două tinere a fost

răpită (extratereştrii i-au spus că nu-şi va aminti *decât* maşinile); cealaltă a fost „deconectată” după tehnica bine cunoscută, descrisă de Hopkins şi unii cercetători.

Budd Hopkins, *Missing Time*, op. cit.

Caz citat de către Jacques Vallée în *Dimensions*.

După părerea lui Hopkins, „aceleaşi amintiri-ecran plauzibile sau ridicole pot fi impuse cu aceeaşi uşurinţă martorului nerăpit pentru aceeaşi întâlnire. Martorul jenant nu ridică probleme, de aceea răpirile în zonele urbane rămân ascunse” 1.

Întrebarea pe care o puneam mai devreme referitor la amintirile regăsite sub hipnoză poate fi pusă şi în privinţa amintirilor regăsite după înlăturarea „ecranului”. Ce drept avem să susţinem că astfel de detalii (cerbii-lopătari, bufniţele şi alte animale) reprezintă nişte amintiri-ecran, în timp ce celelalte sunt amintiri care trebuie acceptate literă cu literă, sau, mai bine zis, imagine cu imagine? De ce să admitem că cerbul poate fi o amintire-ecran, care ascunde un extraterestru, fără să ne gândim că extraterestrul, scos în cele din urmă din bârlog, ar putea fi de asemenea o amintire-ecran, care disimulează altceva la care nu putem avea acces? Desfăşurarea răpirii aşa cum este ea raportată de mii de persoane răpite – şi adeseori smulsă, frântură cu frântură, graţie hipnozei – ar putea fi doar un scenariu-ecran implantat în psihicul lor, fie pentru că sunt incapabili să înţeleagă adevărata natură a experienţei pe care au trăit-o, fie pentru că Inteligenţa care-i manipulează nu doreşte ca ei să-şi amintească de ea şi le-a fabricat „pe măsură” un scenariu *menit să fie descoperit* sub hipnoză, astfel încât să credem că am descoperit secretul.

Greşelile

Eficienţi şi discreţi: astfel ar fi extratereştrii care, fără să le pese de victimele lor, îşi urmăresc scopul secret. Perfecţi? Ba bine că nu! Aceşti experţi în străbaterea aparenţelor (şi a corpurilor solide), campioni incomparabili ai levitaţiei, maeştri ai groazei absolute, geneticieni fără frontiere, deşteptători ai conştiinţei planetare, se înşală

sau, mai degrabă, ne arată că se înşală: persoane răpite din greşeală (tatăl lui Betty Andreasson respins ca fiind „prea bătrân”), întoarse înapoi în maşini care nu le aparţin sau în nişte locuri unde nu se aflau, cu îmbrăcăminte a cărei provenienţă rămâne enigmatică (aceasta nu aparţine nici martorului, nici familiei sale) … Linda Cortile se trezeşte cu mânecile vestei sale de pijama trase pe pulpele picioarelor în loc de pantaloni sau cu o haină pe care nu o purta pentru somn. M-a asigurat că nu este somnambulă şi nu a avut niciodată acest gen de probleme în timpurile fericite când extratereştrii voiau s-o lase în pace.

Cât de neatenţi pot fi răpitorii din cosmos!

Budd Hopkins, *The Ongoing Problem of Deception in Ufo Abduction Cases*, *The Intruders Foundation*.

— O americancă bogată, de o vârstă înaintată, se trezeşte periodic complet goală în grădina sa. În această „îmbrăcăminte” mai mult decât sumară, cere să i se deschidă uşa propriei case, închisă din interior. Nu-şi recuperează niciodată costisitoarele cămăşi de noapte din mătase şi nu are norocul să fie „readusă” îmbrăcată în alt veşmânt (cazul lui John Carpenter).

— Sub hipnoză, Patty Layne (profesor universitar) regăseşte cheia unor păţanii ale sale din internat: i se întâmpla să se trezească în altă parte decât în patul său, în timp ce în această instituţie plimbările nocturne erau interzise, iar adolescenta nu suferea de somnambulism. Fără a bănui, Patty fusese răpită în repetate rânduri. Într-o noapte, când se întorcea înapoi plutind prin fereastra închisă, s-a pomenit în camera uneia dintre colegele sale de clasă, pe care a trezit-o. Adolescenta a fost nevoită să inventeze o istorie pentru a-şi face plauzibilă pătrunderea în această cameră în toiul nopţii. Altă dată s-a pomenit în baie, cu toate accesoriile toaletei sale împrăştiate pe jos. La timpul respectiv, nu reuşise să înţeleagă ce se întâmplase (cazul lui David Jacobs).

— Un automobilist părăsise autostrada care ducea spre Dallas pentru a trage un pui de somn pe marginea unui drum secundar. S-a instalat pe bancheta *din spate*

pentru somn, în timp ce pasagerul său se odihnea în faţă. În timpul somnului a fost răpit şi s-a pomenit conducând – deci, pe scaunul *din faţă* – pe o autostradă şi *în sens opus*. (Celălalt pasager nici nu se mişcase.) o reîntoarcere cu adevărat brutală şi care cu greu putea rămâne neobservată (cazul lui David Jacobs).

— Emily Cronin, tânăra sa fiică şi o prietenă s-au oprit pe o şosea din împrejurimile Los Angeles-ului. O lumină galbenă orbitoare le-a înconjurat vehiculul, în timp ce un sunet strident o paraliza pe Emily. Ea îşi simte maşina scuturată. Sub hipnoză îşi aminteşte: o fiinţă înaltă, ciudată, se uita în interiorul automobilului său, scuturându-l violent. Alte două fiinţe o supravegheau pe prima şi îi spuneau telepatic (însă Emily reuşea să înţeleagă) că greşise persoana şi că nu ar fi trebuit să se afle acolo. Emily îşi mobilizează energia şi reuşeşte să mişte un deget. Lumina, sunetul, entităţile: totul dispare şi situaţia devine din nou normală1.

Se pune întrebarea dacă aceste „manevre greşite" n-ar fi mai degrabă *deliberate* decât involuntare, iar indivizii răpiţi – victime ale unui spectacol jucat pentru a-i intriga…

Cel mai reuşit exemplu al unor asemenea „greşeli" este cazul Higdon: când extratereştrii îşi dau seama că nu au ales un răpit bun (conform necesităţilor lor), în OZN se deschide o trapă şi omul este aruncat la pământ, pe o pantă pietroasă, unde se răneşte.

Ann Druffel & Scott D. Rogo, *The Tujungă Canyons Contacts*, Penguin Books, 1988.

Afacerea datează din 25 octombrie 1974. Higdon (în vârstă de patruzeci şi unu de ani) pleacă la vânătoare de elani într-o pădure din Wyoming. Îşi parchează maşina într-o poiană şi în curând zăreşte cinci elani, dintre care un mascul foarte frumos. îl ocheşte şi trage. Nu se aude detunătura. O tăcere absolută s-a lăsat peste pădure. Păsările tac. Nicio insectă zburând, niciun trosnet. Higdon vede glonţul care iese *pe îndelete* din ţeavă şi cade vreo cincisprezece metri mai încolo. îl ridică. Plumbul a dispărut. N-a rămas decât învelişul din cupru, topit,

deformat. Bagă incredibilul obiect în buzunar şi face câţiva paşi; în faţa sa se află un umanoid monstruos, îmbrăcat într-un combinezon mulat pe corp. Foarte vânjoasă, fiinţa are aproape 1, 80 metri înălţime. Capul său gălbui este cât se poate de neobişnuit: cu două coarne (sau antene?) de circa douăzeci de centimetri, care pornesc din frunte; acesta este înfipt între umeri. Braţele sale, lipsite de palme, se termină la nivelul încheieturii; unul dintre ele are la capăt un gen de tub.

Cuvintele creaturii (care se exprimă în engleză) sunt de o banalitate nu prea compatibilă cu aspectul său surprinzător:

— Ce mai faceţi?

— Binişor, răspunde Higdon.

— Vă este foame?

Ca un prestidigitator, umanoidul face să ţâşnească o cutie mică, ce planează în direcţia vânătorului. Higdon o prinde şi descoperă în ea nişte pastile rotunde, înghite una şi bagă cutia în buzunar.

— Vreţi să veniţi cu noi? întreabă fiinţa, care îi indică, la câţiva metri depărtare, un obiect cubic, voluminos, puţin mai înalt decât el.

O propunere care nu admite nicio alegere: Higdon se simte paralizat şi se pomeneşte în interiorul maşinăriei (cu mult mai vastă din interior decât din exterior). Un alt umanoid îi pune pe cap o cască acoperită cu electrozi şi fire şi „cubul" decolează.

— Planeta noastră se află la 163.000 mile-lumină de Pământ, i se explică. (Higdon va susţine la poliţie că îşi aminteşte foarte bine această expresie „*milelumină*", care i s-a părut absurdă.)

OZN-ul se aşază pe planeta umanoizilor, o planetă a viitorului, străbătută de carusele luminoase, cu zgârie-nori ameţitori, şi Higdon este condus în interiorul unui turn gigantic, unde este supus unui examen medical, care se termină rapid: el află că „nu corespunde *aşteptărilor*", iată-l din nou în cub, întorcându-se spre Pământ. Maşinăria încetineşte, survolează pădurea de unde a fost răpit

vânătorul, în momentul când acesta îşi zăreşte maşina, umanoidul îşi agită tubul în direcţia vehiculului, care dispare ca prin minune. Higdon nu are timp de mirare, urmează o zdruncinătură: se pomeneşte pe pământ, unde a fost aruncat fără menajamente. Nu reuşeşte să se orienteze. Puţin mai departe, în mijlocul unui smârc, se află o camionetă. Se refugiază în ea, rătăcit, cuprins de greaţă, prea confuz pentru a raţiona, cu ochii care îi ard şi îi lăcrimează. Se aude un ţârâit, apoi o voce. Este radiotelefonul. Salvat! Higdon imploră să fie căutat, însă nu este în stare să-şi dea poziţia, nu ştie unde se află. Va fi găsit spre miezul nopţii, în interiorul… *propriului său vehicul* – nu îl recunoscuse – împotmolit în mijlocul unui smârc atât de mlăştinos, încât poliţiştii vor fi nevoiţi să vină să-l caute pe jos, întrebându-se prin ce miracol imposibil reuşise maşina să ajungă într-un asemenea loc.

Higdon rămâne trei zile la Spitalul Memorial din Rawlins. În momentul internării sale, vorbele sale confuze (nu-şi amintea nici propriul nume, nici de existenţa familiei sale şi vorbea despre o călătorie spre o altă planetă) au făcut să fie luat drept un delirant. Testele şi diversele examinări au stabilit că era cu mintea întreagă, nu suferise comoţii sau leziuni cerebrale şi nu luase droguri. Mai apoi vor începe să curgă mărturiile referitoare la moralitatea şi seriozitatea sa.

Salvatorilor lui Higdon nu le venea să creadă că maşina reuşise să-şi croiască drum printr-un lac de nămol impracticabil, afacerea a devenit cunoscută şi a fost reluată de către presă *din cauza mărturiei poliţiei*. Alertat, dr. Leo Sprinkle reuşeşte să-l convingă pe martor să accepte regresia. Hipnoza îi confirmă amintirile şi adaugă alte detalii, la fel de fantastice, însă prea lungi pentru a fi expuse aici.

Nimeni nu poate şti dacă amintirile – conştiente sau recuperate – corespund unor *fapte reale* sau unui *scenariu implantat* în mintea lui Higdon, a cărui bună-credinţă nu ar putea fi pusă la îndoială. Preferăm să subliniem trei fapte *concrete*:

1. Aspectul glonţului pe care Higdon a avut fericita idee să-l recupereze a fost considerat de neînţeles de către expertul poliţiei, care scrie: „S-ar putea spune că a fost întors pe dos, din interior spre exterior, de către o mână supraumană!” Un metalurgist, consilier ştiinţific al APRO, nu a fost în stare să explice enigma.

2. Ca urmare a unei probleme tuberculoase, Higdon avea un plămân foarte deteriorat (redus şi fisurat), a cărui stare nu se putea ameliora nici natural, nici chirurgical. După experienţa sa, nu rămăsese nicio sechelă a vechii sale maladii.

3. Calculii renali de care suferea Higdon au dispărut în acelaşi mod.

Peste câţiva ani (în septembrie 1978), Higdon a consimţit să le supus unor experienţe psihologice efectuate de către doi specialişti în hipnoză: dr. Greenberg (consilier ştiinţific al poliţiei din Los Angeles) şi d). Sidney Walter (printre alte titluri, consilier pe lângă Ministerul Sănătăţii şi expert al Ministerului învăţământului şi Problemelor sociale). Ambii l-au declarat sincer; reacţiile sale din timpul hipnozei, când descria lumina violentă la care fusese expus, demonstrau că el fusese „realmente confruntat cu această lumină extraordinară”. Un test făcut cu ajutorul uneia dintre cele mai sofisticate versiuni ale detectorului de minciuni (PSE: *Psychological Stress Evaluator*) l-a făcut pe expert să conchidă: „Sunt nevoit să admit că în viaţa acestui om s-a întâmplat ceva absolut fantastic: aparatul dovedeşte în mod categoric acest lucru”.

Această istorie dă naştere la (cel puţin) două întrebări – pe care ni le punem şi în alte cazuri:

— Maşina lui Higdon a fost găsită în mijlocul unui smârc unde era imposibil de circulat. Această anomalie a intrigat poliţia şi a declanşat publicaţii în presă. De parcă „s-ar” fi încercat în mod deliberat să se atragă atenţia asupra acestui incident. Cui corespunde această dorinţă de ostentaţie într-un domeniu în care sunt luate toate precauţiile pentru a încurca urmele şi a nu lăsa nicio

dovadă?

— Examenul medical al „extratereştrilor” s-a întrerupt foarte repede sub pretextul că Higdon nu convenea. Or, bărbatul fusese supus unei vasectomii după naşterea celui de-al patrulea copil al său. A fost respins pentru că nu prezenta interes în cadrul experienţelor de hibridizare sau această respingere este o înscenare menită să ne sporească încrederea în ideea la modă precum că asemenea experienţe reprezintă scopul răpirilor? (După părerea lui D. Jacobs, scopul răpirii este producerea copiilor şi constituirea unui stoc genetic. Prin aceasta, el aderă la teoriile lui Budd Hopkins, care descrie pe larg prelevările de spermă şi ovule, inserţiile şi extragerile unor seringi cu o mică sferă la capăt, prezentările bebeluşilor procreaţi artificial.)

Jenny Randles a studiat cazul unei englezoaice de cincizeci de ani, răpită, apoi respinsă după examinarea de la bordul unui OZN, fiind considerată „prea bătrână” (acest incident datează din noiembrie 1978, *înainte* de publicarea cărţilor în care Budd Hopkins îşi expune teoriile referitoare la scopul răpirilor). În aceeaşi zi, puţin mai târziu, la o depărtare de câţiva kilometri, au fost răpite patru femei tinere în vârstă de circa douăzeci de ani, care se deplasau cu maşina. Şi ozenologul britanic comentează: „În toate cazurile studiate de mine, atunci când subiectul *a depăşit vârsta de procreare a copiilor*, răpirea este întreruptă”.

Consecinţele

O răpire este urmată de trei tipuri de reacţie. Persoanele răpite îşi consideră experienţa:

Drept traumatizantă: se simt violaţi, fiindu-le ameninţată existenţa şi trăiesc cu obsesia că aceasta va începe din nou.

Drept benefică: ea le-a schimbat concepţia despre viaţă, le-a trezit curiozitatea şi le-a deplasat centrele de interes. Ei citesc, se informează, militează pentru o anumită calitate a vieţii.

Drept ambiguă: sunt împărţiţi între teamă şi dorinţa

de a afla mai multe despre aceasta.

Pentru majoritatea celor răpiţi, existenţa devine mai dificilă din momentul când îşi regăsesc amintirile (fie că aceasta se întâmplă prin amintiri fragmentare intermitente şi spontane, prin vise recurente sau prin hipnoză): hărţuiţi de coşmaruri, de reminiscenţe ale unor scene de groază populate de creaturi monstruoase, ei trăiesc cu obsesia că le va fi aplicată din nou o asemenea încercare. Majoritatea simt nişte temeri inexplicabile în anumite locuri ale şoselelor, podurilor sau câmpiilor. Unii răpiţi încep să dea semne de paranoia, să se îndoiască de sănătatea lor psihică; unii medici profesionişti îi tratează ca pe nişte bolnavi psihici, le aplică o medicaţie intensivă şi, cu acordul familiei, convinse că ruda lor şi-a pierdut minţile, încearcă să-i îndrepte spre instituţiile specializate. Conform concepţiilor occidentale – care nu sunt împărtăşite de alte forme de cultură sau civilizaţii – *asemenea evenimente nu se pot întâmpla*. Astfel, persoanele răpite se străduiesc să alunge aceste viziuni obsedante ale ochilor monstruoşi şi pătrunderii instrumentelor ameninţătoare în corpul lor. Ele trăiesc împărţite între certitudinea că bizarul a dat năvală în viaţa lor şi necesitatea de a fi considerate normale de către restul lumii.

Întâlnirea de gradul IV are un profund impact emoţional asupra persoanei supuse experienţei şi este însoţită de transformări psihofiziologice (sensibilitate sporită la lumină, sunete, umiditate, alcool, medicamente), biologice (modificarea sistemului nervos, nivelului energetic, necesitate redusă pentru somn) şi spirituale. Mulţi se simt investiţi cu o misiune (răpitorii lor i-au instruit că trebuie să militeze pentru pace în lume, să lupte împotriva poluării şi să ajute la prevenirea aproape inevitabilului holocaust nuclear) şi discursul lor se înrudeşte cu cel al *channels* (versiunea *new-age* a mediumurilor la încarnare în secolul al XIX-lea), ale căror cuvinte sunt bazate pe nişte „revelaţii” ale entităţilor. Alţii devin tămăduitori: ei au fost „informaţi” că acesta va fi

rolul lor.

Sunt nebuni, sunt normali? *Imposibila evaluare a unei explozii de neînţeles. Între înger şi extraterestru. Dubii în privinţa hipnozei. Regresii multiple. Amintiri adevărate sau false*? *Peter Robbins sau rezistenţa la fabulaţie*.

Descoperind aceste relatări extraordinare ale unor „martori direcţi", prima reacţie este să râdem sau să dăm din umeri; nu pot fi decât fabulaţii sau deliruri! O altă reacţie ar fi neliniştitoare, dar, imediat cum ne apucăm să studiem aceste cazuri (şi scepticii ar trebui să dea dovadă de onestitate în această privinţă), această judecată apriorică îşi dezvăluie fragilitatea.

Timp de optsprezece ani, mica lume a celor răpiţi de extratereştri i-a intrigat atât de mult pe psihiatri şi pe psihologi, încât o carte nu ar fi suficientă pentru a analiza diferitele studii pe care aceştia i le-au consacrat, folosindu-se de un arsenal de teste şi ipoteze. Prin refuzul lor de a se încadra într-un tipar, aceste aventuri constituie o sfidare la adresa comunităţii specialiştilor în psihicul uman, atât de obişnuiţi totuşi cu experienţele neobişnuite.

Aceste „întâmplări puţin credibile, relatate de martori foarte credibili", conform formulării doctorului Leo Sprinkle, deranjează prin faptul că sunt transmise în acelaşi mod, după o schemă monolitică şi *complet impersonală*. Deşi persoanele răpite provin din toate ţările şi din toate mediile, prezentând origini, nivel cultural, social sau ecohomic, personalităţi diferite, ele povestesc *aceeaşi înlănţuire de evenimente identice*, despre care nu se face nicio menţiune în literatura consacrată bolilor mintale1.

Nu mai rămâne decât ca afirmaţiile răpiţilor cu privire la evenimentele trăite de ei să determine includerea lor în categoria bolnavilor mintali şi într-o tautologie descrisă astfel de Budd Hopkins:

„De ce crezi că ai fost răpit? Fiindcă eşti nebun! Şi de unde ştim că eşti nebun? Simplu, fiindcă ai senzaţia că ai fost răpit!" Avem de-a face cu un cerc vicios din care este

greu de ieşit.

Ce-ar gândi un psihiatru care nu cunoaşte religia catolică, dacă un preot i-ar spune că în fiecare zi mănâncă trupul lui Hristos şi că îi bea

John Mack, *What Mighl the UFO Abduction Phenomenon Mean for the Human Future*? (conferinţă ţinută pe data de 23 aprilie 1993) şi doctorul Berthold Schwartz (care a efectuat aceste cercetări timp de zece ani) în *UFO Dynamics*: *Psychiatric and Psychic Aspects of the UFO Syndrom*, Rainbows Books, 1983.

sângele? în societatea noastră, o persoană este considerată normală dacă prezintă sistemul de credinţe al celui care o examinează (să ne aducem aminte că normalitatea nu este decât o noţiune statistică privind conformitatea cu majoritatea şi nu prezintă nicio conotaţie calitativă). Când o persoană cu care discutăm pune sub semnul întrebării sistemul nostru de referinţe, ne găsim în faţa a doua alternative: fie interlocutorul nostru este nebun, fie sistemul nostru de referinţe este fals.

Un terapeut convins că extratereştrii nu există va cataloga în mod logic o persoană răpită în categoria „paranoidă", se plânge doctorul Jean Mundy. „Pentru a afla dacă răpiţii sunt «deranjaţi» sau nu, ar trebui examinaţi de un psiholog care să nu refuze a priori ipoteza că extratereştrii ar putea vizita Pământul", doreşte fostul profesor de psihologie de la Universitatea din Long Island.

Este în acelaşi timp să ceri prea mult şi complet inutil! Pe moment, nimic nu ne permite să luăm mărturiile drept bune şi să considerăm că experienţele ce par „întâlniri cu extratereştrii" chiar şi sunt. Răpirea, am mai spus-o, este poate intrarea provizorie într-o altă dimensiune a realităţii, în care psihicul subiectului este manipulat de o formă de Inteligenţă şi este supus unui mediu iluzoriu, virtual, ce prezintă doar aparenţa realităţii. Pentru a studia în mod imparţial psihologia răpiţilor, este suficient să trecem sub tăcere experienţele lor până ce experţii vor ajunge la o concluzie. Această muncă a fost realizată în cursul unei experienţe capitale realizate în

mod întâmplător de doctoriţa Elizabeth Stater.

În 1981, un psiholog (doctoriţa Aphrodite Clamar) şi doi experţi în ozenologie (Ted Bloecher şi Budd Hopkins) au selecţionat nouă subiecţi (cinci bărbaţi şi patru femei) care prezentau *missing time* şi relataseră că fuseseră duşi la bordul unui OZN şi supuşi unui examen medical. Aceştia i-au cerut doctoriţei Elizabeth Stater să le facă o evaluare psihologică. Psihologa *nu ştia* că cei nouă fuseseră răpiţi. Printre ei erau patru celibatari, patru divorţaţi şi o persoană căsătorită; aveau cu toţii diplome universitare şi exercitau profesii care îi aduceau în contact cu oamenii (învăţător, jucător şi profesor de tenis, inginer electronist, avocat, om de afaceri, artist, secretar, tehnician audiovizual, director al unui laborator farmaceutic).

Acest studiu îşi propunea să determine, fără ştirea doctoriţei Elizabeth Stater, dacă aceşti indivizi prezentau un element care i-ar fi putut în *Bulletin of Anomalous Experience*, vol. 2, nr. 3.

predispune să inventeze asemenea poveşti pe scheme similare. Psihologa remarcă următoarele caracteristici: inteligenţă uşor superioară mediei, viaţă interioară bogată, simţ al identităţii scăzut, vulnerabilitate în domeniul relaţiilor umane, tendinţa de a sta în defensivă şi respect de sine scăzut. Trăsături care, precizează ea, indică o mare sensibilitate, dar nu tendinţa spre paranoia, aşa încât îi consideră normali, nemanifestând niciun semn de tulburare mintală.

După ce şi-a terminat analiza, doctoriţa Stater a fost informată despre particularitatea subiecţilor pe care îi testase. Psihologa – obişnuită cu bolnavii mintal – nu şi-a ascuns uluirea: „N-am auzit *niciodată* asemenea relatări. Unii pacienţi de-ai mei pretind că CIA le ascultă telefoanele, că vocea diavolului le ordonă să se sinucidă sau să ucidă pe cineva, dar să fi fost capturaţi de extratereştri asta niciodată! Nu pot afirma că aceşti oameni au fost răpiţi de extratereştrii, aşa cum afirmă, dar am constatat că *nu sunt nebuni*. N-am nicio explicaţie în ceea ce-i priveşte”.

După ce s-a documentat în privinţa răpirilor, Stater s-a reapucat de muncă. Fiindcă remarcase că toate persoanele răpite prezentau acelaşi sentiment al nesiguranţei ca şi victimele violurilor, ea emite o ipoteză: este posibil ca problemele lor psihologice să fie, în acelaşi mod, *cauzate* de răpiri. Reafirmând în mod categoric că subiecţii săi nu prezintă *niciun profil psihopatologic*, ea a precizat: „... acest arsenal de teste nu poate demonstra realitatea răpirilor de către OZN-uri, dar, cu toate acestea, se poate conchide că rezultatele nu sunt incompatibile cu posibilitatea ca faptele afirmate să se fi produs. Cu alte cuvinte, aceste mărturii *nu au nicio explicaţie psihologică aparentă*”.

Nu se mai pune problema să îi considerăm psihotici pe cei care afirmă că au fost capturaţi, dezbrăcaţi, întinşi pe o masă de examinare pentru a fi supuşi la tot felul de operaţii incredibile de către ozenauţi înainte de a le da drumul, după ce au primit asigurări că nu îşi vor aduce aminte de nimic, rezumă profesorul J. Allen Hynek2, care consideră această cercetare „capitală”.

Studiile efectuate de dr. Rima Laibow (psihiatru în New York) asupra a 76 de cazuri şi de dr. June Pamell (de la Universitatea din Wyoming) asupra a 265 au ajuns la aceleaşi concluzii. Acelaşi lucru se constată şi în cazul doctorului Jean Mundy (specialist în diagnosticul bolilor mintale la

Spitalul Saint-Vincent din New York), care a studiat psihologia persoanelor răpite, sau în ceea ce-i priveşte pe Warren, Zimmer etc. Nu am mai sfârşi dacă am cita toate lucrările. Aceşti specialişti se aşteptau să descopere urme ale unor boli psihice la subiecţii care au pretins că au trăit asemenea experienţe nebuneşti, dar nu au găsit decât o angoasă (angoasă plauzibilă, dacă ne imaginăm că au trecut prin asemenea experienţe) şi ceea ce se cheamă în psihologie PTSD*(*Post Traumatic Stress Disorder*): efecte secundare inerente unui eveniment traumatic *trăit în modfizic*, şi nu în închipuire. Dr. Aphrodite Clamar, care s-a implicat în această cercetare şi a efectuat regresia sub

hipnoză asupra a nenumăraţi subiecţi, declară: „Nu am putut descoperi nici cel mai mic semn de boală psihică la persoanele care au pretins că li s-au întâmplat asemenea întâlniri ciudate”.

Imediat după aceea, tot felul de ipoteze au fost luate în considerare: predispoziţie la exteriorizarea fantasmelor, traumatisme de la naştere, instabilitate a lobului temporal1, dar concluzia este aceeaşi: persoana răpită este exagerat de normală.

Unui subiect perfect *normal*, sănătos şi echilibrat, i se poate întâmpla să aibă percepţii false sau halucinaţii; psihologii, psihiatrii, neurologii şi alţi specialişti în sănătatea mintală sunt de acord în privinţa acestui lucru. 79% dintre americanii care au răspuns unui sondaj efectuat de *Omni* recunosc că au avut ocazional halucinaţii. O treime din numărul lor le-a considerat la început percepţii reale.

Persoanele răpite îşi prezintă adesea experienţele ca trăite într-un fel de „vis mai real ca realitatea” (o expresie frecvent utilizată de cei care au trecut prin NDE sau întâlniri cu OZN-uri.). În afara drogurilor, visele constituie cea mai răspândită modalitate ce duce la stările halucinatorii.

Pentru anumiţi subiecţi, această cale rămâne deschisă chiar atunci când sunt treji (vise hipnagogice, care se produc înainte de adormire, sau hipnopompi, după adormire). Treziţi după un somn profund, ei zăresc lângă patul lor un demon masculin (incubus) sau feminin (sucubus), o fantomă, o vrăjitoare sau orice altă creatură îngrozitoare a nopţii; viziunile hipnagogice – vise în stare trează – se pot produce în timpul zilei.

Experienţe ca acestea par reale şi sunt însoţite adesea de senzaţia de

Activitatea lobului temporal este asociată cu experienţele religioase, cu apariţiile, viziunile şi halucinaţiile. Unii cercetători, cum ar fi Michael Persinger de la Universitatea Laurentienne din Sudbury (Canada), cred că labilitatea lobului temporal poate explica răpirile,

dar o asemenea „explicaţie” nu poate justifica caracterul cvasimonolitic al experienţei răpirii.

prăbuşire sau de plutire, dar nu lasă în urmă nici răni, nici arsuri, nici cicatrice.

Când Ronald Siegel, psihofarmacolog la Universitatea UCLA (Los Angeles), specialist în stările alterate ale conştiinţei şi autor al unui eseu celebru despre efectele drogurilor asupra comportamentului1, în timp ce îşi continua studiile la Universitatea din Chicago, l-a întrebat pe profesorul său cum pot fi înţelese percepţiile unei muşte, acesta i-a răspuns laconic: „Fii tu însuţi muscă!”. Siegel avea (aproape) să-i urmeze sugestia. Convins de faptul că legile activităţii cerebrale şi principiile percepţiei sunt identice la toţi oamenii şi că sunt suficiente presiuni puternice ale mediului înconjurător pentru producerea halucinaţiilor, Siegel a decis să facă experienţe pe el. Fiindcă nu avea cum să devină muscă, s-a scufundat timp de mai multe ore în compartimentul senzorial a T lui John Lilly. Pe când plutea în întuneric, „a întâlnit” omuleţi cenuşii răi, care îl ameninţau cu răpirea, şi un Buddha gol, mult mai prietenos şi înzestrat cu urechi negre uriaşe, asemănătoare cu ale lui Mickey Mouse. Pentru a înţelege tulburările veteranilor din Vietnam care îl consultau, s-a închis într-o cuşcă din bambus, asemănătoare celor utilizate de nord-vietnamezi, pentru a-şi tortura prizonierii. De acum încolo, putea să vorbească despre halucinaţii.

În *Fire in the Brain2* (o carte care se devorează ca un roman de Stephen King), el prezintă cazurile a şaptesprezece pacienţi de-ai săi care au trăit experienţe terifiante şi pentru care halucinaţia a constituit cea mai bună metodă de a scăpa fără prea multe urmări dintr-un pericol de moarte, legel citează în acest sens cazul unei victime care reuşea să suporte torturile refugiindu-se într-un soi de paradis pe care l-a inventat (fenomenul disocierii).

Argumentele utilizate de Siegel pentru a stabili că halucinaţiile nu sunt apanajul bolnavilor mintali şi că orice

persoană normală, supusă unor condiţii extrem de anormale sau extraordinare, va avea aproape invariabil halucinaţii3 se întorc împotriva celor care vor să le folosească pentru a demonstra că răpirile nu au baze obiective şi că sunt fantasme produse de creier. Se înţelege că experienţele biologice curente sau reacţiile psihologice şi fiziologice ale creierului şi sistemului nervos pot provoca imagini ciudate, chiar iluzii de posedare demonică, de pildă, dar aceste „plăsmuiri excepţionale" *trebuie să aibă la bază circumstanţe*

Intoxication: *Life în Pursuit of Artificial Paradise*, Dutton, 1989.

Fire in the Brain: *Clinical Tates of Hallucination*, Dutton, 1989.

Acestea sunt de obicei relatate ca întâlniri cu fantome, demoni, entităţi imateriale sau extratereştri.

excepţionale: temperatură ridicată, izolare senzorială sau, dimpotrivă, stimulare excesivă, epuizare fizică şi psihică, folosirea drogurilor, condiţii fiziologice dramatice, emoţii cumplite, *adică elemente pe care nu le regăsim în cazul persoanelor răpite*.

Comportamentul atribuit „extratereştrilor" este tipic celui observat în vise: fiinţe care zboară, apar, dispar, care trec prin diverse obstacole. Dar, în mod ciudat, *aceste vise sunt comune cu ale altoral* Persoanele capturate în acelaşi timp descriu aceleaşi manifestări. Indicii materiali există în toate cazurile şi sunt remarcaţi de martori independenţi: pană de motor, urme pe sol, ecou pe radare. Scenariul ireal se înscrie în cadrul spaţio-temporal. Totul se petrece ca şi cum „fiinţele" întâlnite nu se manifestă fizic, ci de parcă ar proveni dintr-o *altă realitate*, independentă de a noastră. Este o ipoteză la care ne trimit multe observaţii. Chiar dacă răpirile nu ar fi decât halucinaţii colective (concept pe care psihologia nu îl admite), nu ar fi mai puţin misterioase. Cum se poate ca *aceeaşi* halucinaţie, ce prezintă caracteristici atât de specifice, să fie împărtăşită de mii de persoane din toată lumea de mai bin e de treizeci de ani?

Deocamdată nimeni nu a reuşit să explice cum ar putea nişte persoane normale să relateze *aceleaşi* istorii nebuneşti (vezi studiile efectuate de Alvin Lawson, Scott Rogo, Louis Schoenherr).

Până şi psihiatrii şi terapeuţii pe care nu îi interesează fenomenul OZN sfârşesc prin a admite că relatările de răpiri rezistă în faţa explicaţiilor obişnuite, iar încercările lor de a stabili un model psihopatologic diferit de tulburările legate de un eveniment traumatizant nu au dus la niciun rezultat. Testele psihologice râu au descoperit nicio dovadă a unei tulburări mintale sau emoţionale care să poată explica aceste experienţe. „Vorbind la propriu, avem de-a face cu nişte ENI (experienţe neidentificate) 1, întrucât nu le putem găsi nicio explicaţie care să fie de acord cu modul în care înţelegem noi psihicul uman".

Ca o concluzie – provizorie – voi cita declaraţia doctorului David Gotlib2: „Sunt sigur de un lucru: un anumit număr al acestor experienţe [întâlnirile de gradul IV] nu poate fi explicat într-o manieră convenţională şi nu le putem respinge ca fiind provocate pur şi simplu de halucinaţii, de criptomnezie*, de tulburări de somn sau de epilepsia lobului temporal. Sunt gata să-mi apăr părerea în faţa colegilor mei".

Aşa cum recunoaşte psihiatrul John Mack la o dezbatere televizată despre răpiri. „Nu există explicaţii psihiatrice pentru aceste fenomene. Este un mister autentic".

! în *B.A.E.*, vol. 5, nr. 1.

Pentru acest terapeut (al cărui demers prudent nu ar putea fi calificat drept provenind din partea unui adept al teoriei răpirilor), cumularea probelor care ar putea susţine această afirmaţie constituie „una dintre cele mai importante realizări ale ozenologiei în ultimii ani".

Aproape 80% din cazurile de răpiri raportate în lume provin din Statele Unite ale Americii, unde se află cea mai mare concentrare de cercetători (şi mass-media) interesaţi de acest subiect1. În ciuda nenumăratelor eforturi, „nimic

nu este sigur în privinţa răpirilor, cu excepţia faptului că sunt frecvente", remarcă, dezamăgit, folcloristul Thomas E. Bullard.

Oricât de extraordinară ar fi, această experienţă nu constituie decât un exemplu printre multe altele, care par că depăşesc limitele pe care ni le-am stabilit: NDE, părăsirea corpului, manifestări paranormale (premoniţie, percepţie extrasenzorială, psihokinezie, materializare, ectoplasmie), fenomene fizice ale misticismului (bilocaţie, stigmate, inedie2, hipertermie, levitaţie, miros al sfinţeniei). De-a lungul epocilor şi pe diverse continente, nenumăraţi oameni au afirmat că „fiinţe" neomeneşti (divinităţi, sfinţi, fantome, morţi, personaje din folclor, cum ar fi elfii şi zânele, demoni, îngeri, extratereştri, femei albe) le-au apărut într-o manieră ce li s-a părut *complet reală*.

Cu excepţia vâlvei pe care spiritismul a stârnit-o în secolul al XIX-lea, comunitatea ştiinţifică nu s-a simţit atrasă de studiul unui asemenea domeniu; simpla bănuială a unei eventuale conotaţii religioase era suficientă pentru a clasifica subiectul respectiv în categoria superstiţiilor. Cu toate acestea, faptele – sau, mai degrabă, mărturiile, fiindcă ne aflăm în domeniul omenescului şi nu în cel pur şi dur, al măsurilor şi greutăţilor

— Există. Fenomenele legate de viziuni şi apariţii fac parte din istoria omului, începând cu „bunul sălbatic" din Papua şi până la cetăţeanul megapolisurilor, de la ţăranul roman până la ciobanul din Pirinei şi de la ţăranul celt din secolul al XVI-lea la poliţistul britanic de astăzi.

O dată recâştigată libertatea de exprimare, în Rusia au început să se înmulţească mărturiile în aceste cazuri, răspândindu-se „răpirile*à l' americaine*", deşi pare dificil să se acorde o prea mare încredere acestor relatări. În fosta U.R.S.S., ozenologia este adesea pretext comercial, aşa cum am constatat eu însămi la faţa locului; nu numai că mărturiile se înmulţesc şi evoluează pe măsura cererii, dar investigaţiile – în cazurile pe care doream să le urmăresc – mi s-au părut aranjate. Ozenologii, bine

dispuşi, raportează gogoriţe pe care le inventează pentru colegii şi ziariştii occidentali.

Posibilitatea de a trăi în stare de post total.

Dintre toate întâlnirile anormale, cele referitoare la extratereştri sunt cel mai bine documentate.

— Există mult mai multe organizaţii de ozenologi şi cercetători care se străduiesc să descopere misterul eventualilor ocupanţi ai OZN-urilor decât de asociaţii care studiază, de pildă, apariţiile Fecioarei1, care se înmulţesc neîncetat (Statele Unite ale Americii, Rhodesia, Coreea, Bosnia, Italia, Franţa etc.).

Evaluarea cantitativă a răpirilor de către extratereştri este însă delicată. Conform unui studiu efectuat de CUFOS (*Center for Ufos Studies*), au fost înregistrate 70 de apariţii de umanoizi în *cinci luni* în Statele Unite ale Americii, din august până în decem Wrie 1973. Cunoscând repulsia oamenilor să raporteze asemenea viziuni (relatările despre creaturi extraordinare îi discreditează atât pe martori, cât şi pe cercetătorii care ţin seama de ele), se poate presupune că asemenea apariţii sunt mai frecvente.

S-au făcut diverse tentative pentru evaluarea numărului persoanelor care au avut întâlniri ciudate. Încă din 1894, la cererea Centrului de Investigare a Opiniei Naţionale (*National Opinion Research Center*), Societatea pentru Cercetări Psihice (*Society for Psychical Research*) din Londra a efectuat un recensământ al experienţelor paranormale: din mai mult de 15.000 de persoane chestionate, una din zece suferise o halucinaţie ce semăna cu o apariţie (10%, deci mai mult decât 2% cât a înregistrat sondajul Roper). Studii similare au fost efectuate de nişte specialişti în domeniul folclorului. Aceste anchete diverse porneau de la nişte baze relativ sigure, adresându-se – tinor subiecţi ce posedau amintiri conştiente. Persoanele răpite, aşa cum a stabilit Budd Hopkins, pot ignora că au fost răpite (sau pot să nu cunoască decât detalii fragmentare ale poveştii lor); în asemenea cazuri, formularea chestionarului anchetei

destinate să stabilească numărul persoanelor în chestiune constituie un exerciţiu de acrohaţie, iar rezultatele obţinute nu pot fi interpretate decât ca indici de probabilitate. În 1988, chestionarul revistei *Omni* mobilizase numeroşi cititori, care credeau că trecuseră prin acest tip de experienţă1, dar nu a făcut o distincţie între adevăraţii răpiţi şi cei care îşi imaginau doar acest lucru. Foarte multe evenimente, imagini, sentimente pot fi considerate *indicii* ale unor *posibile* răpiri, dar numai puţine aparţin clar

Între anii 1928 şi 1975, 230 de cazuri de acest gen, suficient de „credibile" pentru a fi reţinute, au fost raportate Vaticanului (care nu le-a recunoscut oficial ca atare).

Acest sondaj a dat o cifră aiuritoare de 15 milioane de persoane răpite în SUA, adică 6% din totalul populaţiei americane, fiind vorba de un scor puţin superior celui de 5, 5% obţinut de David Jacobs în rândul studenţilor Universităţii Temple din Philadelphia. Comparativ, procentajul Roper (2%) pare foarte modest!

categoriei întâlnirilor de gradul IV, riscul supraestimării numărului răpiţilor fiind inevitabil.

Sub acest aspect ar trebui privit numărul de 3.700.000 de răpiţi americani, obţinut în urma sondajului Roper1; această anchetă efectuată la scară naţională a permis stabilirea *întinderii simptomelor* de răpire şi nu atât numărul real al persoanelor răpite.

Această cifră uriaşă a suscitat dezbateri aprinse. Pentru a ne delecta cu ele, trebuie să ţinem seama de trei aspecte:

1. Sondajul Roper a ţinut seama de experienţele trăite de adulţi. Extrapolând şi pentru cazurile în care sunt implicaţi copii (prima răpire se produce la vârsta de cinci sau şase ani), numărul răpiţilor în SUA creşte de la 3.700.000 la 5.000.000.

2. Fiecare răpit este „urmărit" toată viaţa (sau, mai degrabă, până la vârsta de cincizeci şi cinci de ani, extratereştrii părând mai interesaţi de obstetrică şi

sexologie decât de gerontologie), ceea ce îi asigură o medie de zece experienţe *cel puţin*.

3. Fenomenul este mondial, nu numai american.

În urma unui calcul savant şi pornind de la datele obţinute de sondajul Roper, extrapolate la copii, Robert Durant, ozenolog american şi pilot (sensibil, deci, la eventualele probleme de ambuteiaj al traficului aerian), estimează la 2.740 numărul de răpiri care se petrec zilnic în SUA2. Considerând că durata medie a unei răpiri care necesită>prezenţa a şase extratereştri este de şase ore, el estimează că „1.379 de extratereştri care ar lucra 24 de ore din 24 ar ajunge pentru a face aceste experienţe pe continentul american". Alţi parametri însă îi complică studiul. Astfel, există „timpi morţi", în vreme ce alte perioade sunt supraaglomerate (nu vorbesc oare răpiţii despre săli în care „îşi aşteaptă rândul"?). Aşa că Robert Durant, generos, le atribuie chirurgilor cosmici, numai pentru teritoriul Statelor Unite, un efectiv uşor transportabil de 3.000 (portavioanele pot transporta mai mult de 5.000 de persoane).

Dar ce ne facem cu cei 100 de milioane de hibrizi cărora aceste experienţe le-ar fi dat viaţă, afirmă sarcastic un alt cercetător (după efectuarea unui alt calcul de ale cărui detalii vă scutesc)? Un număr atât de mic de extratereştri ar trebui să fie nişte mame complet epuizate! Certurile în privinţa cifrelor sunt câteodată chiar amuzante.

Împotriva teoriei *nuts and boltistsă*, Dennis Stacy face observaţia că, dacă o persoană din cincizeci ar fi răpită de pe planeta noastră, cerul ar fi

La o reuniune a secţiei din New Jersey a MUFON, Budd Hopkins a declarat că numărul veritabil (dar care nu poate fi mărturisit) al răpiţilor din SUA este de nouă milioane.

În *Alien Abduclion tvorkload*, *BA E*, vol. 4, nr. 1, şi *Fale*, septembrie 1993.

Cei care consideră că OZN-urile sunt aparate „din tablă şi buloane", adică obiecte fizice şi materiale.

Întunecat de OZN-urile venite să săvârşească aceste fapte abominabile. Răpirile sunt *prea* numeroase pentru a avea loc cu adevărat, în OZN-uri „autentice”, aşa că ne aflăm în faţa a doua alternative:

— Fie ipoteza răpirilor fizice, cu copii hibrizi reali, este bună (dar este incompatibilă cu datele obţinute în urma sondajului Roper, la care trebuie să renunţăm);

— Fie cifrele obţinute în urma sondajului Roper sunt exacte (şi răpirile sunt fenomene psihologice).

Trebuie să alegem între HET* şi Roper; concluziile lor sunt ireconciliabile.

Diferenţele culturale, confesionale, sociale sau filosofice complică şi mai mult datele problemei, relaţia martorului variind în funcţie de sistemul său de referinţă. Conform convingerilor lor religioase, unele persoane interpretează chestiunea răpirilor în termeni de îngeri şi demoni, alţii o situează în supranaturalul tradiţiilor lor culturale1, în vreme ce copiii văd în extratereştri prieteni de joacă imaginari sau personajele unei benzi desenate.

În această privinţă, schimbarea bruscă a părerii lui Alice Haggerty este semnificativă.

Alice Haggerty are patruzeci de ani. Cu ochii săi de culoarea ardeziei, cu părul blond-cendre ondulat, care îi ajunge pe umeri, prima impresie pe care o lasă este că ar fi calmă şi foarte rezervată. Are o voce egală şi n-am auzit-o ridicând tonul decât atunci când mi-a vorbit de David Jacobs, care a hipnotizat-o şi a prezentat cazul său (sub pseudonimul Lynn Miller) în *Secret Life*. Şi-a petrecut copilăria în Pennsylvania, unde părinţii săi erau fermieri, şi îşi aminteşte că a fost răpită încă din copilărie, căci „dispărea” pe câmp timp de cinci ore. Când am întrebat-o de câte ori crede că a fost răpită, Alice mi-a răspuns foarte liniştită: „De sute de ori!”

Este un copil nu prea fericit, fiind adesea bătută. Nu se miră că un „înger” (fără aripi, o creatură luminoasă, despre care se referă folosind femininul) vine să o răpească. Prima sa amintire despre o răpire? La patru ani, se trezeşte cocoţată pe un cal, în interiorul grajdului închis

cu cheia din exterior. Era mult prea mică pentru a se fi urcat singură pe cal. În psihologia clasică, „îngerul” său ar putea fi interpretat ca un prieten de joacă imaginar cu care anumiţi copii se distrează în secret şi care le aduc aceste mângâieri, dar amintirile lui Alice Haggerty sunt mult mai bogate; Cynthia Hind, ozenologă din Africa de Sud, a observat că „africanii văd lucrurile într-o lumină diferită de percepţia obişnuită a occidentalilor, iar diferitele confesiuni religioase (musulmani, creştini fundamentalişti, catolici) influenţează mărturiile” (comunicare ţinută la Congresul MUFON din 1993).

depăşind noţiunea de „vizită” a unei fiinţe mici provenite din imaginaţia copiilor pentru a-i fermeca pe aceştia, amintirile ei sunt relatări ce cuprind, din belşug o tematică puţin răspândită la subiecţii de această vârstă.

Alice Haggerty avea să trăiască o aventură ieşită din comun în Philadelphia, unde se instalează familia ei, obligată să părăsească ferma. Are şapte ani şi se îmbolnăveşte grav de difterie. Părinţii ei sunt menoniţi, membri ai unei secte ostile intervenţiilor medicale, care refuză să o interneze în spital, deşi medicul i-a avertizat că Alice risca să moară. Trebuie să ne supunem legilor divine, declară mama ei, aşa că fetiţa este condamnată. Într-o noapte cu furtună, când starea ei ajunsese într-o situaţie critică (medicul îi anunţase pe părinţi că nu va supravieţui nopţii aceleia), ea vede intrând în camera ei o fiinţă luminoasă, îmbrăcată într-o tunică albă, cu o centură de lumină. Entitatea o ia în braţe şi, trecând prin fereastra închisă, pleacă cu ea în văzduh. Îngerul meu mă duce în rai, crede Alice Haggerty. În loc să ajungă acolo, se trezeşte într-un fel de „structură” ce stătea pe sol, unde este întâmpinată de un „medic de tip amerindian”, cu ochi mari şi negri, îmbrăcat într-o „uniformă superbă”, împodobită în zona pieptului cu doi şerpi şi traversată în diagonală de o panglică lată, colorată. Medicul o închide în interiorul unui cilindru vertical din sticlă, reglează o maşinărie şi containerul se umple complet cu un lichid albastru. Cu toate acestea, Alice Haggerty poate să respire

în continuare.

Aceste amintiri, mă asigură ea, sunt conştiente şi au fost completate, fără şedinţe de hipnoză, prin vise ulterioare1.

Am întrebat-o dacă i-a fost frică, dacă a încercat să se zbată sau să fugă.

— Nu! Credeam că este îngerul meu care mă luase cu el şi nu trebuia să mă tem de nimic; un înger nu poate face rău. N-a început să-mi fie teamă decât când mi s-a ordonat aceasta.

— Cine? Familia?

— Nu, doctorul Jacobs! După ce m-a hipnotizat, mi-a explicat că fiinţele acelea nu erau îngeri, ci extratereştri, de care trebuia să mă tem, fiindcă pătrunderea lor în viaţa mea constituia un viol, iar ei veniseră să mă tortureze. Înainte, îmi plăcea să fiu răpită. Era frumos, pur. Acum îmi este frică şi răpirile mi se par oribile, înspăimântătoare.

Alice Haggerty are senzaţia că a rămas puţin mai mult de un sfert de oră în cilindru. După ce a fost scoasă de acolo, au întins-o pe o masă de operaţie. Trei sau patru (nu-şi mai aduce aminte) fiinţe ciudate cu ochi

Când amintirea unei experienţe este blocată, amintirile pot, în străfulgerări, să ajungă ulterior la nivelul conştient fie în cursul zilei, fie în timpul visului.

mari – despre care avea să afle ulterior că sunt „omuleţii cenuşii” – îl privesc pe „medic” cum plimbă deasupra corpului ei o baghetă magică. După acest examen, „medicul amerindian” o anunţă pe micuţă că este vindecată. Fiinţa luminoasă o ia din nou în braţe şi o aduce în cameră prin aer, trecând, ca şi cum ar fi mers, prin fereastra închisă. O dată instalată în pat, Alice Haggerty adoarme. Când se trezeşte a doua zi de dimineaţă, este *vindecată*. Înfometată, dă fuga şi-i cere mamei sale de mâncare, dar aceasta, cunoscând starea gravă în care se afla, o trimite în pat şi îl cheamă de urgenţă pe doctorul Barbay. Acesta nu poate decât să constate vindecarea ei incredibilă.

Vom trece peste numeroasele răpiri pe care Alice

Haggerty le menţionează, pentru a nu le reţine decât pe cele mai interesante. La treisprezece ani, tot în Philadelphia, ea vede, de această dată în vis, aceeaşi fiinţă luminoasă intrând pe fereastră. Se uită insistent la acest „înger feminin” şi se trezeşte în braţele lui, zburând prin cameră şi totuşi, când îşi priveşte patul, se vede adormită. (într-un vis obişnuit, persoana care doarme îşi înfăptuieşte direct acţiunile: merge, zboară, aleargă, escaladează. Visul lui Alice Haggerty se prezintă ca o OBE*, în care conştiinţa subiectului, proiectată în afara corpului, îi permite acestuia să se observe la distanţă.) Se trezeşte din nou în aceeaşi clădire, în compania aceloraşi fiinţe micuţe cu ochi mari şi a „medicului amerindian”. Este dezbrăcată şi, încrezătoare, se întinde goală pe masa de operaţie. După ce i se face un examen ginecologic, ea este dusă într-o altă încăpere, circulară, intens luminată, în care apar din pământ nişte vitrine mari, pline cu hărţi geografice complicate.

— Sunt planuri de luptă, comentează o voce pe care o aude în cap. Ai o misiune specială pe ăcest Pământ şi trebuie să te pregătim pentru ea.

O parte curbată a peretelui se transformă într-un ecran şi Alice Haggerty asistă la un fel de proiecţie cinematografică, în care îi trec prin faţa ochilor diferite puncte ale globului. Comentariile îi parvin telepatic. Sunt înspăimântătoare. Toate aceste locuri vor dispărea. Trebuie să salveze omenirea, condamnată la pieire, şi să găsească grote în care oamenii să fie apăraţi. Viziunilor lumii asupra căreia se dezlănţuie cele mai teribile catastrofe naturale le succed scene de luptă. „Luptele erau pe cai, iar vocea îmi spunea că asist la scene dintr-un viitor foarte apropiat, când oamenii vor hotărî să lupte pe cai, pentru că radarele nu pot detecta animalele”. Masacre, trupuri ciopârţite, hoarde de refugiaţi înfometaţi şi mutilaţi care se târau ca nişte zdrenţe umane, terenuri aride de pe care orice urmă de vegetaţie dispăruse, râuri de noroi care inundau oraşele.

Micuţa, foarte tulburată, îşi imploră îngerul să o ducă

acasă. Acesta este de acord şi fetiţa se regăseşte în camera ei.

În continuare, avea să fie iarăşi răpită şi supusă aceloraşi experienţe (examene medicale, intervenţii de tip „magic”, care foloseau o tehnică necunoscută, viziuni catastrofice ale viitorului planetei, discursuri despre necesitatea transformării omenirii), despre care păstrează amintiri precise. Aceste „revelaţii” sunt prea greu de suportat de un copil; Alice Haggerty i se confesează pastorului care, furios să audă atâtea minciuni ce frizau sacrilegiul (faptul că pretindea că fusese vizitată de un înger), o bate şi o exclude din comunitatea religioasă. Are parte de acelaşi tratament din partea părinţilor; o snopesc în bătaie pentru a o învăţa ce înseamnă să fii modest. Aparenta sa revenire la raţiune nu ameliorează relaţiile familiale; copilul nu este iubit. Pentru a se debarasa de ea, părinţii săi o obligă să se mărite cu un libanez cu douăzeci şi doi de ani mai în vârstă decât ea. Nu are încotro; la şaptesprezece ani se căsătoreşte şi se instalează cu soţul ei la New Jersey. La puţin timp după aceea, sora sa mai mică (doisprezece ani), bătută şi ea de părinţi, vine să se refugieze la ea. „Într-o dimineaţă, când am luat-o cu mine pe malul mării, mi-am văzut îngerul zburând deasupra valurilor şi apropiindu-se de mine. M-am simţit copleşită de bucurie, dar a dispărut foarte repede. Am crezut că nu voia să se arate în prezenţa lui Peggy, dar şi ea îl văzuse foarte clar şi îmi împărtăşea euforia, îl cunoştea! Astfel am descoperit că sora mea trecea prin aceleaşi experienţe ca mine. Am înţeles că în ziua aceea îngerul meu nu venise pentru mine, ci pentru a o ajuta pe această fetiţă traumatizată, fiindcă asistase la un ritual satanic”.

La o lună după căsătorie, Alice Haggerty este răpită şi i se face o inseminare. În trei rânduri, îmi spune ea, avea să rămână însărcinată *ca urmare a răpirilor* şi, de trei ori, fetusul va dispărea. Ea este sigură că sarcinile nu au avut nicio legătură cu viaţa sa conjugală: „O simţeam în adâncul sufletului. Ca să fiu obiectivă, trebuie să admit că exista o infimă posibilitate să fi putut rămâne însărcinată

cu soţul meu, dar intuitiv *ştiam*, cu certitudine desăvârşită, că aceste sarcini fuseseră provocate de inseminări".

După trei ani de căsătorie, îşi părăseşte soţul, cu care are doi copii: George (născut în 1974) şi Lucy (născută în 1977). Îngerul său continuă să o răpească, iar lui Alice Haggerty i se pare normal; nu este surprinsă să-şi vadă fiul, însoţit de un bărbat necunoscut şi de un câine, în sala de operaţie. „După această răpire, George, care avea probleme şcolare serioase, s-a transformat complet. De pe o zi pe alta a devenit un elev bun la învăţătură, iar acum face Facultatea de Biochimie".

În 1985 îl întâlneşte pe David Jacobs. După vreo zece şedinţe de regresie sub hipnoză, descoperă că a fost răpită de aproximativ treizeci de ori. Vizitatorii îşi fac apariţia în continuare, dar, de când a făcut şedinţele de hipnoză, Alice Haggerty se teme de ei. Îngerul a dispărut, iar ea se află în mâinile extratereştrilor. îi dau să ţină în braţe un copil ciudat, hibrid, cu un cap enorm, ochi imenşi şi o piele atât de fină, încât i se văd cele mai subţiri vinişoare, şi îi ordonă să îi dea să sugă. „La început am refuzat, dar am fost constrânsă să mă supun. O dată pe săptămână, timp de mai bine de un an, am fost silită să-l hrănesc. M-au obligat să-i «scanez» mintea; credeam că nu mă pricep. A fost de ajuns să-l privesc foarte intens în ochi. Am descoperit că, sub craniul său disproporţionat, bebeluşul deţinea cunoaşterea universului".

Experienţele lui Alice Haggerty ar trebui clasate în categoria „întâlniri cu îngeri" sau „întâlniri cu extratereştri"? O întrebare zadarnică. Ceea ce contează este faptul că astfel de experienţe sunt din ce în ce mai des relatate. Fiindcă nu poate fi evaluat *cu precizie* numărul persoanelor răpite, cercetătorii sunt nevoiţi să constate întinderea unui fenomen, a cărui multiplicare constituie, ea singură, o enigmă.

În vara lui 1994, *Ladies Home Journal* titra pe prima pagină: „Oare această căsătorie mai poate fi salvată?" Nu era vorbă de violenţă, adulter, droguri sau alcoolism care să fi fost la baza distrugerii acestui cuplu. Problema sa?

Femeia este ţinta repetatelor răpiri, de unde rezultă o situaţie insuportabilă pentru soţ. „Un bărbat nu poate tolera ca soţia sa să fie răpită; asta îl înfurie, dar poate suferi, de asemenea, şi pentru neputinţa lui de a o proteja”, comentează Budd Hopkins. Din partea femeilor, aceeaşi reacţie. „Soţul meu este răpit de trei ori pe lună. De fiecare dată, extratereştrii îi recoltează spermă; este pur şi simplu viol!” se indignează Deborah H., care s-a alăturat unui grup de sprijin din Philadelphia. „Aveam nevoie să aud din gura altor persoane răpite că actele sexuale cu extratereştri sunt numai mecanice”. Conform opiniei doctorului Bill Cone, psiholog californian, bărbaţii răspund prin furie şi gelozie în faţa răpirii soţiilor lor: „Cei mai mulţi soţi devin agresivi şi numeroase persoane răpite divorţează”; din acest motiv, Budd Hopkins încearcă să-şi asume rolul de consilier conjugal: „Le recomand persoanelor răpite să nu divulge oricui o experienţă a cărei notorietate riscă să altereze o relaţie conjugală deja compromisă. Un soţ este mai tolerant, dacă vecinii săi nu sunt la curent despre aceasta”.

Presa feminină se bucură de acest nou aspect al geloziei şi un articol începe cu vorbele Lindei Cortile despre nefericirea sa: „Căsătoria mea nu mai este ce a fost odată. Steve era mult mai afectuos înainte de a fi răpită”, recunoaşte celebra răpită, în vreme ce soţul ei replică: „Linda nu-mi mai acordă aceeaşi atenţie. Am impresia că presa mi-a răpit soţia”. Aceste bârfe din presă ilustrează climatul din Statele Unite ale Americii, unde răpirea constituie o experienţă atât de răspândită, încât menţiunea „răpit” figurează în anunţurile matrimoniale, alături de „nefumător” sau „amator de jazz”. Această banalizare a unui tip de „întâlnire senzaţională”, pe care o credeam ieşită din comun, indică oare faptul că s-au înmulţit cazurile şi că bariera tăcerii s-a ridicat?

Este incontestabil că utilizarea hipnozei poate explica explozia neaşteptată a mărturiilor, în măsura în care numeroşi subiecţi (70%) nu posedă amintiri conştiente despre răpire; îşi amintesc un fenomen luminos, o perioadă

de confuzie şi revenirea la real. Dar *missing time* poată să le scape pe moment şi să nu fie descoperit decât ulterior, când subiectul încearcă să reconstituie modul în care şi-a petrecut timpul, dându-şi seama că i-a luat foarte timp pentru parcurgerea unui anumit traseu. Ca şi cum experienţa i-ar fi afectat memoria celui răpit, lăsându-i fragmente de vise sau de amintiri.

Anumite situaţii traumatizante pot da naştere unei amnezii (acest mecanism psihologic inconştient protejează individul de o realitate mult prea dificil de acceptat), dar ele ajung în zona conştientului sub forma unor coşmaruri repetate. Hipnoza dezvăluie în cazul persoanelor care au coşmaruri cu extratereştri şi OZN-uri (într-o manieră nu foarte sistematică) un scenariu de răpire. În momentul regresiunilor, acestea descriu fapte, gesturi, instrumente, insigne, simboluri sau sentimente, pe care le regăsim şi în celelalte mărturii, trecute sub tăcere de către cei care le investighează; nefiind divulgate, aceste elemente demonstrează că persoanele răpite nu inventează, iar unii deduc că răpirile sunt experienţe reale, obiective, şi că desenele corespund unor caractere extraterestre remarcate la bordul OZN-urilor.

Din curiozitate, pentru a afla cât mai multe despre întâlnirile de gradul IV, din dorinţa de a-i ajuta pe răpiţi să-şi depăşească traumatismele şi fobiile1, se recurge din ce în ce mai mult la hipnoză, iar mărturiile se înmulţesc.

Trebuie incriminată această tehnică?

Conform teoriei freudiene, amintirile refulate provoacă ravagii inconştiente. O dată regăsite, aceste amintiri, chiar neplăcute, nu mai au efecte negative şi procesul de vindecare începe.

Fără a pretinde că în câteva pagini putem lămuri problema hipnozei, aş dori să-mi exprim câteva rezerve referitoare la faptul că utilizarea anarhică şi excesivă a acestei tehnici (aşa cum se practică adesea în Statele Unite ale Americii de către persoane fără pregătire medicală sau psihologică) riscă să facă mai mult rău decât bine. Jacques Vallée citează cazul „doamnei Victor”, care

era să moară de o criză cardiacă în momentul în care şi-a retrăit experienţa în cursul unei regresii hipnotice efectuate de nişte amatori. Alte riscuri sunt mai puţin grave, dar tot atât de reale, din cauza efectului iatrogen al amintirilor dezgropate. În ozenologie niciun hipnotizator nu respectă consemnul dat în marea epocă a hipnozei medicale: după fiecare regresie, trebuie ca prin sugestie posthipnotică să se şteargă amintirile regăsite.

Când este vorba de dezgroparea amintirilor refulate sau uitate, utilizarea regresiei hipnotice este controversată. Deşi este adevărat că permite scoaterea la iveală a informaţiilor înregistrate la nivelul subconştientului (numărul de înmatriculare a unei maşini) şi a amintirilor respinse de conştient (un eveniment traumatizant, cum ar fi un viol sau o agresiune), în acelaşi timp îi poate determina pe subiecţii respectivi să fabule Ze ori să îşi creeze *pseudoamintiri*. Retrăind sub hipnoză un eveniment anterior, anumiţi subiecţi îşi integrează atât de bine un detaliu închipuit sau sugerat, încât „amintirile" lor imaginare sunt adesea acceptate ca reale. Studiul creierului nu permite distincţia dintre indiciile unor amintiri reale şi bruiajul unei false amintiri. Experienţa imaginară lasă în creier o amprentă la fel de reală ca şi a experienţei trăite, afirmă specialiştii, şi de aceea subiecţii cu imaginaţie bogată şi uşor hipnotizabili sunt rareori în stare să facă diferenţa între o pseudoamintire şi una adevărată1.

Precizia memoriei şi amintirile false

Prin întrebări bine ţintite, hipnotizatorul poate devia apariţia amintirilor dispărute. Este surprinzător modul în care Edith Fiore conduce şedinţele de regresie hipnotică. Doamna Edith Fiore ştie atât de bine cum trebuie să se petreacă examenul medical al persoanelor răpite la bordul OZN-urilor, încât nu ezită să le sugereze acestora ce ar fi trebuit să li se întâmple1. Se ajunge în situaţia ca pacientul să încerce, fără să ştie, să se

Hypnolizahility. *Preference for an Imagic Cognitive Style*, *and Memory Creat Ian în Hypnosis*, de Louise

Labelle, Jean-Roch Laurence, Robert Nadon şi Cambell Perry, în *Journal of Abnorma*! *Psychology*, 1990, vol. 99, nr. 3.

A se vedea textul şedinţelor de hipnoza, publicat în *Encounters*.

conformeze dorinţelor – chiar inconştiente – ale hipnotizatorului său, aşa că îi povesteşte ceea ce acesta din urmă doreşte să audă. Nu avem de-a face cu amintiri regăsite, ci cu fabulaţii.

Prin termenul fabulaţie se înţelege activitatea imaginaţiei care, solicitată de o aşteptare, dorinţă ori sugestie, scoate la iveală reprezentări fantasmatice. Aceste creaţii ale inconştientului ajung în memorie şi trec drept amintiri reale (relatările despre vieţile anterioare descoperite prin intermediul regresiilor sub hipnoză oferă nenumărate exemple de fabulaţii).

Mecanismul memoriei este complex: creierul nu funcţionează ca un computer. Acţiunea de a-şi aminti implică un proces interactiv de reconstrucţie cu ajutorul imaginaţiei şi nu constă în raportarea mecanică a unor imagini. Descoperind capacitatea creierului de a inventa şi a construi realitatea pornind de la informaţii pe care le prelucrează, neurofiziologii au pus sub semnul întrebării exactitatea memoriei, recunoscută acum ca un proces cu o activitate perpetuă şi nu ca o funcţie de stocare. Ceea ce se prezintă ca amintire este o structură complexă de fragmente de evenimente, discuţii şi lecturi, amintiri ale altor persoane, sugestii şi, *mai ales*, credinţe ale subiectului.

Jean-Roch Laurence, profesor de psihologie la Universitatea Concordia din Montreal, consideră hipnoza „ultima dintre tehnici” care trebuie utilizată pentru a studia răpirile: „Se crede că este un ser al adevărului, dar, în realitate, hipnoza poate provoca tot felul de fabulaţii; relatările obţinute sub hipnoză amestecă evenimente reale cu proiecţii”. Constatând, tulburat, că indivizi normali şi integraţi în societate afirmă că au fost răpiţi, profesorul Laurence a înfiinţat la Institutul de hipnoză clinică şi

experimentală pe care îl conduce un grup de studiu al persoanelor răpite (în care face şi şedinţe de hipnoză, în ciuda reticenţelor menţionate). Deşi sceptic, el recunoaşte: „Există cazuri în care nu se poate explica deloc de ce s-a produs un anumit eveniment sau de ce au apărut asemenea răni ori semne fizice".

Investigaţiile sub hipnoză se inserează într-un context delicat peste Atlantic, unde dezgroparea amintirilor uitate declanşează procese după procese (în majoritatea statelor SUA, noua legislaţie le permite victimelor abuzurilor sexuale să îi aducă în justiţie pe torţionarii lor într-o perioadă cuprinsă între trei şi şase ani după regăsirea amintirilor reprimate). Fără a nega existenţa abuzurilor sexuale sau a incesturilor, America începe să se întrebe despre temeiul „amintirilor regăsite" graţie diverselor terapii care dezvăluie scenarii de viol la unele persoane care nu au avut nici cea mai mică amintire despre acesta. Sindromul falsei memorii (SFM) se află la originea a numeroase drame şi polemici în Statele Unite ale Americii. În cartea lor intitulată *The Courage în Heal*, Ellen Bass şi Laura Davis susţin că absenţa amintirilor nu dovedeşte că nu a avut loc un abuz sexual: „Dacă nu reuşiţi să vă amintiţi amănuntele, scriu cele două autoare, dar aveţi impresia confuză că cineva a abuzat de dumneavoastră, probabil că aşa s-a şi întâmplat".

Schema incriminată este următoarea: un pacient consultă un terapeut (pentru o problemă de relaţii conjugale, bulimie, depresie). În cursul terapiei, apar amintiri despre un abuz sexual petrecut în copilărie, care nu se manifestaseră până atunci. Încurajaţi să le accepte ca atare, pacienţii ajung să *creeze* scenarii de viol, incest sau de abuz fizic. Convinsă că problemele sale au legătură cu această poveste de abuz, presupusa victimă se adresează tribunalului, după care urmează certuri familiale, scrisori veninoase, plângeri, procese pentru prejudicii pe care, ulterior, pârâtul le recunoaşte ca fiind imaginare, rezultatul unei fabulaţii. Răul este făcut, aşa cum o arată şi exemplul următor.

Suferind de depresie, Melody Gavigan, informaticiană din Long Beach (California), în vârstă de treizeci şi nouă de ani, se tratează într-un spital psihiatric. După cinci săptămâni de tratament, este convinsă că starea sa se datorează unor raporturi incestuoase suferite în timpul copilăriei, pe care le refulase. Melody Gavigan a refuzat să accepte o asemenea posibilitate până când terapia a făcut-o „să-şi regăsească amintirile pierdute" cu o a asemenea precizie, încât a fost convinsă că fusese molestată, violată şi sodomizată la o vârstă foarte fragedă de tatăl său. „Amintiri" complet false, după cum avea să-şi dea seama mai târziu, dând spitalul în judecată pentru prejudiciile suferite de ea şi de familia ei1.

După ce s-au distrus relaţii de familie, personalităţi, cariere, după ce nevinovaţi au ajuns în puşcărie, iată şi reacţia inversă, constând în trimiterea în judecată a terapeuţilor de către pacienţi pentru că i-au făcut să inventeze amintiri. În sălile de tribunal izbucneşte o adevărată polemică: este posibil să uiţi un eveniment traumatic pentru a ţi-l aminti după mulţi ani? Pot fi uitate abuzurile sexuale repetate? Amintirile pot fi stocate şi ascunse, apoi dezgropate după voie? Oare amintirile sunt exacte?

Este uşor să implantezi cuiva amintiri false, susţin specialiştii. Doctorul Nicholas Spanos, profesor de psihologie la Universitatea Carlton din Ottawa, a efectuat nişte experienţe în laboratorul său. Cu sau fără *Times*, 29 noiembrie 1993.

hipnoză, a reuşit să implanteze amintiri false şi aceasta fără riscuri: abuzurile sexuale regăsite provin dintr-o altă viaţă. Puterea terapeutului nu este neutră. Pacientul său îl admiră şi se lasă influenţat. Nu există norme stabilite, nici în Statele Unite ale Americii, nici în Canada, pentru a deveni terapeut sau consultant. După câteva ore de pregătire în hipnoză, asistenţii sociali se ocupă de presupusele victime ale abuzurilor sexuale… sau ale răpirilor (aceste două tipuri de victime sunt adesea prezentate împreună în polemicile pe acest subiect).

Sindromul amintirilor false este considerat o epidemie, „cea mai rea care a lovit o familie de decenii întregi” (nevinovaţi acuzaţi pe nedrept, pacienţi ale căror probleme se agravează din pricina terapiilor care lasă de dorit). Se profilează o nouă temere: victimele riscă să nu mai fie luate în serios. Creată în anul 1992, Fundaţia Sindromului Falsei Memorii (în al cărei comitet consultativ se află un număr mare de experţi specializaţi în problemele memoriei) repune în discuţie acceptarea fără rezervă a tuturor amintirilor, atunci când nu sunt susţinute de fapte. În această situaţie se află şi răpirile – cel puţin pentru cei care iau relatările ad litteram; în absenţa dovezilor obiective (fotografii, înregistrări video, implanturi atestate a fi de origine extraterestră), nu există criterii sigure care să permită distincţia unei amintiri reale de o fabulaţie.

Regresii prin repetiţie

Literatura consacrată recuperării amintirilor susţine că prima relatare sub hipnoză este cea mai exactă. Cu vreo zece ani în urmă, l-am întrebat pe profesorul Leon Chertok (o autoritate în domeniul hipnozei) dacă ar vrea să investigheze *missing time* pe care îl suferise un fotograf pe un drum din Vexin. Chertok nu auzise niciodată despre răpiri (la acea epocă, în Franţa subiectul era ignorat); sceptic în privinţa OZN-urilor, a devenit curios când a aflat că martorul făcuse nişte fotografii care nu corespundeau cu cele văzute de el. Mi-a spus: „Sper că respectivul nu a fost hipnotizat; dacă da, totul este inutil. Un subiect supus unei hipnoze prost conduse ajunge să-şi amintească informaţii false pe care le crede adevărate; ulterior, nu va mai fi în stare să se debaraseze de aceste fantezii”. Cu toate acestea, amănuntele cele mai traumatizante (nu numai răpirile) se dezvăluie foarte încet; sunt şterse, aşa că hipnotizatorul trebuie să efectueze mai multe şedinţe pentru a le dezgropa. Unele persoane răpite ajung până la şaizeci de şedinţe, căci cercetătorul respectiv doreşte să le descopere povestea în totalitate. (Asemenea practici i-au permis lui David Jacobs să „descopere detalii noi”.) Cum să fii sigur că, revenind asupra anumitor episoade,

investigatorul (mă, i ales dacă are în minte o anumită schemă) nu riscă să influenţeze relatarea pacientului său? Dezbaterea este deschisă în continuare.

Hipnotizată de Edith Fiore, care o prezintă drept „una dintre miile de persoane răpite sau contactate de extratereştri", Sandi se regăseşte într-o încăpere emisferică unde este examinată; i se „introduce ceva în rect" şi i se recomandă să nu pună întrebări. Edith Fiore (p. 21) îi sugerează tinerei că extratereştrii i-au spus că nu îşi va aminti nimic. De asemenea, terapeuta îşi sugestionează în continuare pacienta, întrebând-o (p. 23) dacă i-au examinat vaginul (răspuns: nu), dacă i s-au introdus ace în corp (răspuns: nu). Edith Fiore insistă; ea ştie că unei răpite *trebuie* să i se facă examen vaginal (biata Sandi suferise deja un examen rectal, dar nu era suficient). Fără acest detaliu capital, n-ar fi fost într-adevăr răpită. Edith Fiore continuă hipnoza în profunzime. Atunci, Sandi îşi „aminteşte" de ace în gât, în spate, în braţ, în antebraţ, între degetul mare de la picior şi al doilea, în ombilic, unde i s-ar fi făcut un fel de laparoscopie. În sfârşit! Ca o vrăjitoare în faţa unui tribunal al Inchiziţiei, răpită povesteşte ceea ce i se cere. Nu se abate de la ordinea stabilită. Nu complet: n-a spus nimic despre vagin. Sfânta Inchiziţie ar fi învârtit mai mult roata.

În direct cu extratereştrii în timpul regresiei

După multe şedinţe de hipnoză şi discuţii, cercetătorii se străduiesc să ridice voalul misterului. Deoarece experienţa se prezintă ca fiind trăită, doresc să afle ce li se „face" răpiţilor, ce li se „arată", ce li se „spune". Este oare posibil? Chiar şi cel mai sincer martor poate furniza informaţii eronate, le poate cenzura pe cele care îl stânjenesc sau poate prezenta o relatare incompletă ori prost interpretată despre ceea ce a trăit. Rămân elemente pe care hipnoza nu izbuteşte să le exploreze complet.

Am evidenţiat câteva probleme a căror importanţă nu trebuie neglijată:

— Manipularea psihismului martorului (acesta

relatează ceea ce crede că a văzut sau auzit);

— Incapacitatea psihismului uman de a înţelege situaţii noi, deci de a le reda;

— Tendinţa naturală de a interpreta elemente necunoscute asimilându-le unor lucruri cunoscute (influenţă science-fiction);

— Dirijare posibilă, efectuată de cel care investighează cazul respectiv (care doreşte o relatare conformă aşteptării sale).

Am putea prelungi această listă, deloc încurajatoare în ceea ce priveşte nesiguranţa informaţiilor obţinute, dar trebuie să ne adaptăm:

Titlul capitolului consacrat lui Sandi: *They Put Something în My Rectum*.

pentru a încerca să aflăm aceste experienţe, trebuie apelat la mărturiile celor care le trăiesc. Iar aceştia pot, cu bună-credinţă, să inventeze informaţii.

Ozenologul britanic Jenny Randles a remarcat că sub hipnoză anumiţi martori îşi închipuie că transmit întrebările celui care conduce şedinţa şi răspund ca şi cum informaţiile ar fi fost obţinute în timpul răpirii.

În cazul numit „Aveley”, o familie – John şi Elaine Avis şi cei trei copii ai lor – a fost răpită în anul 1974. Amintirile lor conştiente se rezumă la faptul că au observat o lumină pe cer, urmată de o problemă petrecută la maşina lor, dintr-odată înconjurată de o ceaţă verzuie şi rece. Motorul şi radioul s-au oprit, după care au repomit spontan în timp ce ceaţa se disipa. Familia Avis îşi planificase drumul de întoarcere acasă astfel încât să prindă un film la televizor. Ajunşi acasă, au constatat că toate programele îşi încetaseră transmisia. S-au gândit atunci să se uite la ceas: era trecut de ora noaptea. Ajunseseră cu mai bine de trei ore mai târziu, în ciuda eforturilor ler nu şi-au putut scoate acest incident din minte. Au început să aibă coşmaruri, să se Petre că în jurul lor fenomene de *poltergeist*. John a făcut o depresie nervoasă şi şi-a pierdut slujba. În cele din urmă, a luat legătura cu o asociaţie de ozenologi şi a acceptat să se lase hipnotizat. Regresia a dezvăluit un

scenariu de răpire (familial) de două tipuri diferite de extratereştri: umanoizi înalţi cu căşti, combinezoane metalizate, şi fiinţe mici, hidoase, cu ochii triunghiulari şi urechi ascuţite, enorme, îmbrăcate cu halate de chirurg.

După întâlnire, comportamentul cuplului s-a schimbat. Au încetat să mai bea vin şi alcool, au devenit vegetarieni şi preocupaţi de mediul înconjurător. John, mare fumător, s-a lăsat complet de fumat, din motiv că nu mai suporta mirosul ţigării.

În vreme ce doamna Avis se afla sub hipnoză, J. Randles a intervenit. I-au explicat răpitorii de ce îi răpeau pe oameni? După câteva clipe de tăcere, doamna Avis îi spuse că îi întrebase şi ea despre aceasta pe extratereştri. Vin aici ca să ne protejeze. Suntem copiii lor, rezultaţi din experienţe genetice efectuate cu zece mii de ani în urmă. Nu vor să ne distrugem planeta, aşa cum au procedat ei cu a lor, care este situată în altă galaxie. Îşi verifică rezultatul experienţelor prin studierea codului nostru genetic. Pentru a nu tulbura civilizaţia pământeană, operează în cel mai mare secret şi de aceea îi răpesc pe oameni noaptea.

Ozenologul şi-a dat seama că doamna Avis, *în timpul* hipnozei, îi întreba în minte pe extratereştri. „Informaţiile" erau rodul imaginaţiei

Numele unui mic sat din Essex, situat aproape de locul unde s-a produs această ÎNTÂLNIRE DE GRADUL IV.

Inconştiente a femeii, stimulată de întrebările anchetatoarei (un frumos exemplu de fabulaţie).

În Marea Britanie, unde fenomenul OZN este privit cu mai mult scepticism decât în Statele Unite ale Americii, există încă din 1982 un cod al eticii pentru hipnoză: această tehnică trebuie să se menţină în cadrul terapeutic (pentru a-l ajuta pe pacient şi nu pentru a dovedi ceva), iar regresiile trebuie conduse de persoane calificate. La propunerea lui J. Randles, BUFORA* (*British UFO Research Association*) a acceptat un moratoriu de cinci ani în privinţa utilizării hipnozei. Ozenologul îşi justifica reticenţele pe baza a doua argumente principale:

— O asemenea tehnică bloca pe răpit într-un scenariu

conform părerilor hipnotizatorului (pericol de fabulaţie);

— Utilizarea sa riscă să-l determine pe răpit să creadă că a trăit ceva foarte grav (inseminare, extragerea fetusului).

După ce am făcut această trecere în revistă a părerilor icritice referitoare la hipnoză, să revenim la aspectele pozitive ale investigării sub hipnoză, ce nu poate fi aproape deloc evitată.

Scepticii nu au aflat despre polemicile referitoare la amintirile false ca să nege în totalitate realitatea relatărilor despre răpiri, obţinute sub hipnoză. În 1977, Alvin Lawson, profesor de limba engleză la Universitatea din California (Long Beach), a vrut să demonstreze că relatările persoanelor răpite sunt ficţiuni provenite din regresii dirijate. A hipnotizat opt studenţi, sugerându-le că sunt răpiţi şi că se află la bordul unui OZN, după care i-a pus să descrie ce li se întâmplă. Spera că nu va găsi nicio diferenţă între răpirile „reale" şi imaginare. Deşi sugestiile au fost clare („Imaginează-ţi că vezi nişte entităţi sau fiinţe la bordul ozn-ului. Descrie-le". Sau: „Ţi se face un soi de examen fizic. Descrie ce ţi se întâmplă".), cele două categorii de relatări au prea puţine trăsături comune. Contrar mărturiilor persoanelor răpite, relatările imaginare respective au prezentat detalii specifice. Când Lawson le-a sugerat studenţilor că vor fi supuşi unui examen medical, aceştia au descris maşini ciudate, aparate cu raze X etc., dar niciunul nu a vorbit despre recoltări. Lawson a ajuns la concluzia la început că atât poveştile răpiţilor „adevăraţi", cât şi cele ale falşilor răpiţi sunt imaginare2. Un asemenea verdict a fost, bineînţeles, criticat, şi lui Lawson i-a fost greu să tragă

What Can We Learn from Hypnosis of Imaginary Abductions? *MUFON Symposium Proceedings*, 1977.

— The *Hypnosis of Imaginary Abduclees* în *Proceedings of the First International UFO Congress*, Warners Books, 1980.

concluzii din experienţa pe care a efectuat-o. A admis că persoanele răpite recunoscute ca atare prezentau

caracteristici ce nu se regăseau în cazul răpirilor imaginare:

— Cazurile reale se produc involuntar;

— Martorii sunt îngroziţi aproape tot timpul;

— O parte a modului în care şi-au petrecut timpul nu a fost reţinută de memoria lor;

— Experienţa este adesea însoţită de efecte fizice;

— Sunt constatate efecte fiziologice;

— Ulterior, martorul suferă repercusiuni psihologice (coşmaruri, fobii);

— Apar manifestări psihice şi alte efecte emoţionale.

Alvin Lawson a recunoscut că orice relatare a unei presupuse răpiri conţinea date ce meritau studiate: o concluzie la care raţionalistul nu se gândise

Tehnici ameliorate

Când au început să apară detalii scabroase ale întâlnirilor de gradul IV, cercetătorii au fost nevoiţi să-şi perfecţioneze tehnicile de hipnoză; trebuia să-i ajute pe răpiţi să nu opereze discriminări între amintirile pe care doreau să le scoată la iveală şi cele de care nu îndrăzneau să vorbească.

Pentru a evita ca un detaliu jenant să nu conducă la deblocarea memoriei în timp ce persoana răpită retrăieşte o scenă penibila, Budd Hopkins, în loc să-i ceară să descrie ceva care o înspăimântă, o pune să-şi exploreze sistematic corpul, începând cu picioarele. În fiecare etapă, o întreabă ce simte: este normal sau nu? Când detectează o anomalie (un stimul, o durere, o intervenţie străină), zăboveşte asupra acelei zone şi, doar atunci când subiectul este gata, îi sugerează să povestească ceea ce este pe cale de a retrăi. Este de *bon Ion* să-l criticăm pe Budd Hopkins care, prin credinţa sa nezdruncinată (răpirile sunt practicate de extratereştri care efectuează experienţe de hibridare asupra oamenilor), reprezintă, împreună cu Jacobs, tendinţa „răpitoare” cea mai dură şi mai intransigenta. Am putut viziona un număr destul de mare de regresii efectuate de el şi trebuie să recunosc că am fost favorabil impresionată de prudenţa extremă cu care le conduce

pentru a nu-şi influenţa subiectul. Cât despre restul, unsprezece terapeuţi, care sunt, filră îndoială, în stare să-i judece munca, fac parte din grupul lui de sprijin şi îi cerajutorul.

O alta metodă folosita de doctorul Richard Haines: în timpul regresiilor, acest medic californian (care lucrează pentru NASA) utilizează două microfoane: unul plasat normal, iar altul, în apropierea corzilor vocale. Apoi înregistrează simultan cele două benzi pe un magnetofon stereo. La ascultare, poate nota subvocalizările care preced răspunsurile verbalizate, care, adesea, le contrazic (de pildă, subiectul poate fi auzit subvocalizând „nu" şi spunând, ulterior, „da").

Un dosar care rezistă

Hipnoza nu relevă sistematic scenarii de răpire. Jenny Randles afirmă ca în Marea Britanie au fost studiate diferite cazuri de întâlniri de diverse grade prin hipnoză, pentru a afla dacă nu se regăsesc printre ele şi situaţii de răpire. Degeaba. Din treizeci şi şase de cazuri preluate dintr-un studiu efectuat de Budd Hopkins:

— În cinci cazuri, amintirile referitoare la răpiri erau spontane (nu au necesitat utilizarea hipnozei);

— În douăzeci de cazuri, răpirea a fost descoperita prin hipnoză;

— În unsprezece cazuri, hipnoza nu a dezvăluit amintiri legate de vreo răpire.

O treime din persoanele răpite au amintiri spontane despre experienţa lor; acest procent este admis de toţi cercetătorii. Thomas E. Bullard a efectuat un studiu aprofundat pentru a încerca să afle dacă ipoteza fabulaţiei le putea explica pe celelalte. Din analizarea a două sute de cazuri a stabilit ca *nu există diferenţe (între amintirile spontane ale răpirilor şi amintirile regăsite datorită hipnozei*. Amintirile referitoare la examenele medicale apar de două ori mai des în cazurile de hipnoză decât în amintirile spontane, dar este vorba de un exemplu tipic de evenimente pe care conştientul nu doreşte să le păstreze în memorie, cad constituie cea mai traumatizantă parte a

răpirii.

Conform părerii aceluiaşi Bullard, nu exista „nicio diferenţă semnificativa" între datele obţinute de hipnotizatorii experimentaţi şi hipnotizatorii novici, între hipnotizatorii care cred în posibilitatea producerii acestui tip de evenimente şi cei care nu cred acest lucru: „Hipnoza scoate la iveala mult mai puţine diferenţe decât au pretins criticii ei". Este o părere care coincide cu cea a doctorului Rima Laibow (psihiatra care cunoaşte bine dosarul răpirilor şi care a instituit un simpozion anual consacrat cercetării şi tratării „traumelor anormale trăite"). Studiind asemănările tulburătoare ale relatărilor de răpiri, dr. Laibow remarcă:

1. persoanele răpite aparţin tuturor mediilor şi culturilor;

2. cei care se cred răpiţi nu prezintă alte semne de patologie psihotică, de gânduri false, halucinaţii ori obsesii;

3. În ciuda originii lor, a personalităţii lor, a nivelului lor cultural sau socio-economic diverse, povestesc aceleaşi lucruri. Aceste relatări nu prezintă aceeaşi bogăţie simbolică cu a materialelor provenite din fantasme (nu sunt personalizate şi nu au nicio legătură cu viaţa persoanei răpite);

4. deşi se pretinde că această similitudine se datorează introspecţiei efectuate de hipnotizator, un număr semnificativ al acestor scenarii a fost prezentat spontan, înainte să fi fost utilizată hipnoza sau orice altă tehnică menită să scoată la iveală amintiri.

Oricât am vrea să scăpăm de acest dosar, el există…

Una dintre acele concludente ilustrări a acestei rezistenţe o întâlnim în cazul lui Peter Robbins. Astăzi în vârstă de patruzeci şi nouă de ani, Peter Robbins este un bărbat echilibrat, calm, îndrăgostit de natură. În copilărie hobby-urile lui erau desenul, lectura, colecţiile de minerale, fosile şi insecte.

Pe 19 iunie 1961, într-o frumoasă dimineaţă însorită, Peter Robbins, pe atunci în vârstă de paisprezece ani, se

joacă cu sora lui în faţa casei lor din Long Island (stat al New York-ului). Deasupra capetelor lor trecură în zbor cinci aparate argintate, de mărimea unui avion, dar de formă discoidală, cu un fel de hublouri galbene. Peter i le arată lui Helen; obiectele zboară repede, în formaţie, alcătuind un V.

Copiii nu văzuseră până atunci asemenea maşinării. „Nu sunt nici avioane, nici dirijabile, nici elicoptere", îşi spune Peter, trecând în revistă mintal tot ceea ce lucrurile acelea argintate nu puteau fi. Copiii privesc în tăcere aparatele silenţioase şi strălucitoare, care, dintr-odată, încremenesc pe cer. Devin imobile şi… nu pică. Lui Peter îi trece prin cap gândul că ar putea fi OZN-uri, dar îl respinge; băiatul nu crede că OZN-urile există. Poate că are norocul să observe nişte prototipuri secrete. Fără vreun motiv aparent, o ia la goană spre casă, lăsând-o pe Helen în grădină. În timpul cursei, „uită" obiectele şi trece printr-o experienţă ciudată: simte că trăieşte „cu încetinitorul", ca la cinematograf. Grădina se răstoarnă într-o lumină albăstruie. Cu o gambă încremenită în aer şi un picior în gol, cade cu o lentoare infinită: „Am căzut atât de încet, că am văzut aleea cum se apropie de faţa mea. Am putut să zăresc agitaţia furnicilor în jurul furnicarului; mi-a plăcut întotdeauna să observ furnicile. Ultimul meu gând a fost: «Ce zi minunată!»".

Peter Robbins se prăbuşeşte în întuneric; îşi pierde cunoştinţa.

Helen a continuat să privească aparatele. Din cel care se găseşte la extremitatea V-ului, ţâşneşte o lumină albastră. Are senzaţia că raza îl va atinge pe

Peter, dar nu poate să-şi desprindă privirea de pe OZN-uri, căci asistă la un spectacol extraordinar: o navă-mamă enormă, „de o sută de ori mai mare decât celelalte şi lipsită de ferestre", se alătură, fără zgomot, formaţiei. Unul câte unul, OZN-urile dispar, înghiţite de uriaşa navă care îşi continuă cursa absorbindu-le, înainte de a dispărea la rândul său cu iuţeala fulgerului.

Peter îşi revine. Nu ştie cât timp a fost inconştient.

(După ce, mulţi ani mai târziu, Peter se va supune, ca şi sora lui, unor şedinţe de hipnoză, va aprecia durata leşinului său la vreo douăzeci de minute.) 1 se pare că aude în minte, „nu în urechi”, vocea surorii lui întrebându-l: „Cum te simţi? El gândeşte: „Bine”, dar nu vrea să vorbească, se simte ciudat.

Relatarea lui Helen corespunde celei a lui Peter. După ce „nava-mamă” a dispărut, Helen îl vede pe fratele ei întins pe pământ. „M-am apropiat de el pentru a-l întreba dacă se simte bine şi, înainte de a deschide gura, l-am auzit pe Peter răspunzându-mi telepatic: «Bine, dar nu vreau să vorbesc». Era ciudat; nu schimbasem niciun cuvânt, dar ne înţelesesem foarte bine. Mă aflam într-o stare anormală şi m-am dus să mă închid în camera mea, situată la primul etaj”.

Când Peter Robbins îşi revine, frumoasele maşini zburătoare de pe cer dispăruseră. În cădere, Peter se rănise la cot. îl doare. El, care fusese întotdeauna atât de calm, simţea o furie incontrolabilă, „aproape dorinţa de a ucide, fără niciun motiv”, dar furia îi trece instantaneu şi se transformă în mândrie: va avea o cicatrice frumoasă, ca un om mare! Fericit la acest gând, se duce după Helen în camera ei. Sora lui nu vrea să-i vorbească. Atunci, coboară la bucătărie şi-i spune mamei sale: „Helen şi cu mine am văzut pe cer ceva ce seamănă cu farfuriile zburătoare din filmele de science-fiction”.

Mama lui, care ştie că fiul său nu are obiceiul să inventeze, îl priveşte fix, cu atenţie: „Eşti sigur de ce spui?” O, da, era sigur…

În timpul după-amiezii, Peter îşi ia bicicleta şi se duce la bibliotecă. Pentru prima dată în viaţă, împrumută nişte cărţi despre OZN-uri. Nu asta dorea, îmi dă el asigurări: „Voiam să găsesc nişte informaţii despre noile prototipuri ale avioanelor sau despre ceva care să poată explica în mod ştiinţific şi abordabil ceea ce văzusem”. (Peter avea să-şi amintească sub hipnoză titlul uneia dintre cărţi: *Flying Saucers Have Landed*, de Desmond Leslie şi George Adamski.)

Copiii încep să se uite tăcuţi la fotografiile din cărţi, dar, fără a se sfătui, hotărăsc să renunţe. În mod curios, *nu vor vorbi* niciodată *despre incident*. În timpul săptămânii următoare, Peter Robbins se gândeşte neîncetat la această poveste imposibilă; pentru a-şi schimba ideile, se întâlneşte cu o prietenă, dar nu îndrăzneşte să-i vorbească despre această aventură pe care nu o va pomeni niciodată timp de mai bine de treisprezece aiţi: „Prin voinţă am reuşit să blochez complet această amintire din memoria mea”.

În 1975, Peter Robbins are douăzeci şi nouă de ani. Este pictor, are expoziţii, predă pictura la o şcoală de arte plastice renumită (*School of Visual Arts* din New York) şi are o prietenă; ce să-şi dorească mai mult? Helen s-a lansat în muzica rock şi compune pentru formaţii cu un oarecare succes. Fratele şi sora au rămas apropiaţi, dar nu au adus niciodată vorba despre incident.

În luna februarie, Peter Robbins se află acasă, în Chinatown. Este Anul Nou chinezesc. Dintr-odată, în timp ce se înalţă din toate părţile rachete şi petarde, îi revine în minte povestea trăită în iunie 1961. Ca un film care s-ar derula în capul său. Cu toate detaliile, inclusiv furnicile. Este neliniştitor să-şi aducă aminte atât de bine ceva atât de nebunesc! O sună pe Helen:

— Hai să ne întâlnim repede! Mi-e teamă că ni s-a întâmplat ceva groaznic când eram mici. Trebuie să-mi spui dacă ceea ce îţi voi povesti o să te facă să-ţi aminteşti ceva…

Helen îl întrerupe:

— Ştiu ce vrei să-mi spui…

Fratele şi sora se întâlnesc pentru a vorbi despre incident. Fac desene. Le compară. Sunt identice.

Helen continuă:

— Asta nu-i tot, dar poate că n-ai vrea să afli despre ce este vorba.

Îi spune despre raza albastră care l-a atins. Un văl i se ridică de pe creier: înainte de a se prăbuşi în întuneric, se simţise învăluit într-o lumină albastră. Această

străfulgerare îl îngrozeşte: o lumină albastră în grădină, este aberant! începe să nege acest detaliu, îşi acuză sora de a-l fi inventat, dar, preferând să fie cinstit cu el însuşi, se sforţează să gândească logic: „Acceptam faptul de a fi văzut cinci OZN-uri, dar refuzam ideea unei raze albastre ieşind dintr-un OZN pentru a mă atinge! Nu era deloc coerent”.

Peter şi Helen se străduiesc să meargă pe firul amintirilor. De ce Helen nu i-a spus nimic?

— Când m-am aplecat deasupra ta, te-am întrebat în minte dacă te simţi bine şi tu mi-ai răspuns telepatic că da, dar că nu voiai deloc, sub niciun motiv, să vorbim despre asta. Niciodată. De aceea n-am vorbit niciodată. Eşti fratele meu mai mare, te respect, aşa că te-am ascultat. Era impresionant să văd că puteam vorbi fără a deschide gura, fără a pronunţa vreun cuvânt. M-am gândit deseori la asta. Eram sigură că într-o zi va trebui să înfruntăm această poveste.

— De ce?

— Pentru că de atunci am anumite coşmaruri. Voiam să te sun în legătură cu ele săptămâna viitoare.

De la această discuţie viaţa lui Peter Robbins se schimbă. „De mic am avut norocul să ştiu ceea ce doream: să fiu artist, să pictez. După discuţia pe care am avut-o cu Helen, mi-am dat seama că aveam poate ceva mai important de făcut în viaţă. Că era mai bine decât să fac bani, să am parte de critici favorabile sau să-mi cultiv ego-ul. M-am schimbat şi odată cu mine şi pictura mea”.

Începând din acea zi, Peter Robbins devine obsedat de OZN-uri. Le reprezintă pe pânze, începe să citească despre acest subiect, să corespondeze cu cei care îl studiază. îl cunoştea pe Budd Hopkins ca artist, dar, descoperind în *The Village Voice* studiul său despre cazul O’Barski, întrevede o pistă şi îl roagă pe Budd să-l ajute să se întâlnească cu bătrânul. Helen, Peter şi Budd devin prieteni.

În 1976, Peter Robbins decide să facă psihoterapie. Secretul pe care simte că trebuie să-l păstreze în legătură

cu experienţa sa îl apasă. Ori de câte ori are o prietenă nouă, nu ştie dacă poate să vorbească despre asta. Dar prietenilor lui? în vremea aceea, subiectul era mai puţin cunoscut decât astăzi, şi Peter este un om foarte echilibrat: „În viaţă trebuie să avem grijă de felul cum exprimăm realitatea”. Amintirea experienţei sale îl bântuieşte. Într-un mod obsesiv, traumatizant. Nu este normal. În privinţa terapiei pe care doreşte s-o facă, decide să se adreseze unui discipol al lui Wilhelm Reich, a cărui operă o admiră: doctorul Baker.

— De fiecare dată când îi telefonam doctorului Baker, îmi răspundea că este foarte ocupat şi mă ruga să sun din nou săptămâna următoare. Voia să ştie dacă am motive într-adevăr temeinice. Sunt tenace ca un buldog, aşa că am perseverat; după al şaptelea telefon, am obţinut întrevederea. Nu era simplu să-i spun că veneam la el fiindcă am avut o experienţă de tip OZN, a cărei amintire mă obseda. Am plâns chiar când i-am povestit aventura; mi-am dat seama că aveam nevoie de ajutor. Aveam impresia că am fost agresat în mod laş, pe la spate. Baker, care zărise nişte OZN-uri împreună cu Wilhelm Reich şi publicase despre acest subiect, era fascinat de furia mea: „V-ar plăcea să-i înfruntaţi pe extratereştri şi să vă certaţi cu ei”, îmi explică el. Datorită lui am reuşit să-mi accept experienţa în loc să o refulez, cum făcusem mai mult de treisprezece ani, sau să o ascund, ca în vremea când m-am dus la el.

Apoi, Peter Robbins îl întâlneşte pe Pete Mazzola, unul dintre puţinii poliţişti specializaţi în utilizarea regresiilor sub hipnoză în cadrul anchetelor criminale. Acest detectiv fondase *Scientific Bureau of Investigations*, unde s-au format mai mult de opt sute de poliţişti. îi propune tânărului să îl hipnotizeze. Peter Robbins aşteaptă un an înainte de a accepta. Se regăseşte în momentul aventurii sale, când grădina era învăluită în lumina albastră. Se vede căzând cu încetinitorul. Şi urmează întunericul. Degeaba s-a străduit să afle dacă acest leşin (inexplicabil la un băiat sănătos) nu ascynde un anumit

episod, dar degeaba. Apoi, Peter Robbins a efectuat şi alte şedinţe de regresie. *Nu au apărut niciodată alte elemente în afara celor pe care şi le amintea în mod conştient*.

Acest aspect al experienţei lui Peter Robbins este important: demonstrează că, în ciuda părerii unora, hipnoza sau fabulaţia nu ar putea fi incriminate ca fiind la originea relatărilor despre răpiri. Nicio situaţie nu ar putea fi mai propice invenţiilor decât a lui Peter. Mai întâi, a avut o experienţă OZN care exercită un efect real asupra lui: un leşin fără motiv aparent. Apoi, s-a implicat total în studiul ozenologiei. De câţiva ani, îl ajută pe Budd Hopkins să facă faţă şirului interminabil al persoanelor răpite (reale sau imaginare), care defilează în faţa artistului, venind din cele patru colţuri ale lumii pentru a-i cere ajutorul. Fiind în contact permanent cu dramele şi aspectele spectaculoase ale acestui dosar, din ce în ce mai important, dispune de toate elementele care i-ar putea permite să se autosugestioneze şi să-şi inventeze un scenariu „solid" de răpire. Cunoaşte chiar anumite detalii pe care ozenologii nu le publică, pentru a departaja „adevăraţii răpiţi" (adică sinceri) de cei care inventează1. Peter Robbins rezistă la toate acestea. Nu s-a molipsit. Povestea sa, tipică pentru întâlnirile de gradul IV din precedenta generaţie, nu conţine nici cel mai mic detaliu care ar putea lăsa să se creadă că ar fi fost răpit. În timpul scurtului *missing time*, pe când zăcea pe jos, a fost „deconectat". De parcă n-ar fi avut nicio importanţă. De parcă nu avea ce să vadă. Dar avea multe de învăţat.

Oricât de scurtă şi de limitată a fost experienţa lui Peter Robbins, nu a fost fără urmări; în cazul său ca şi în al altora, şi-a revelat puterea de transformare. Evoluţia lui Peter Robbins este simptomatică pentru acest gen de relatări. De pe o zi pe alta, pictorul îşi uită ego-ul, narcisismul său de artist şi decide să cerceteze ceea ce se află dincolo de fenomenul OZN. Avea să-şi pună cariera şi ambiţia în slujba setei de cunoaştere, demonstrând prin această alegere o transformare a personalităţii, ce se remarcă adesea la cei care au trecut prin experienţe de

NDE sau întâlniri cu extratereştri. Peter Robbins n-a abandonat problema OZN-urilor. În 1985, Larry Warren, un ofiţer din *US Air Force*, prezent cu ocazia cazului Rendlesham2, îi propune să scrie împreună cu el o carte despre acesta. În cursul investigaţiei lor la faţa locului, cei doi coautori au asistat la câteva apariţii ale OZN-urilor în această regiune unde, conform părerii unor martori, continuă să se producă fenomene misterioase.

Când a fost hipnotizată, Helen a descoperit un scenariu clasic de răpiri repetate: sală „de spital", cu pereţii curbaţi şi acoperiţi cu semne incomprehensibile, aparate futuriste, ecrane, „doctori mititei", respingători şi îngrozitori, alţi extratereştri mai înalţi, mai „umani" şi mai simpatici, examene fiziologice etc.

Este dificil de prevăzut ce repercusiuni va avea o întâlnire cu extratereştrii asupra unui martor. Helen a fost mai puţin afectată decât fratele ei de aventurile sale; s-a lansat cu succes în muzică, a devenit autoreompozitor şi a înfiinţat o formaţie celebră în Statele Unite ale Americii, *Helen Wheels Band*. Chiar dacă şi-a tatuat un OZN lângă pubis, pentru ea această experienţă este „de domeniul trecutului".

În majoritatea cazurilor, este vorba de simboluri, de caractere sau insigne pe care persoanele răpite afirmă că le-au remarcat în OZN, pe care le descriu şi le desenează cu foarte mare precizie sub hipnoză.

În anul 1980, un OZN a. aterizat în mijlocul acestei baze militare americane, cea mai importantă din Anglia.

Torturi, umilinţe şi spaime neîntemeiate, dar şi vindecări, aptitudini psihice şi expansiune a conştiinţei. Aceşti Vizitatori sunt buni sau răi? Interesul de a le ţine piept şi inconvenientele provenite din manifestarea acestui interes.

„Mi-au salvat viaţa", afirmă Chet Snow, un terapeut american.

1985. Aflat în concediu la Yucca Valley (California), Chet Snow este invitat la o prietenă care locuieşte în apropiere de Giant Rock, loc renumit printre adepţii

existenţei extratereştrilor: Van Tassel, unul dintre cei mai celebri contactaţi din anii şaizeci, a discutat aici cu „Fraţii din Univers” şi a construit în acest loc o clădire în formă de farfurie zburătoare, *Integratronul*. Chet Snow profită de ocazia de a vedea această curiozitate. Două ore de mers îl separă de prietena sa, pleacă pe la ora 14. Fără să înţeleagă cum a cotit, se pomeneşte pe o potecă şi se rătăceşte în deşert. Din întâmplare, descoperă micuţa colină din cuarţ lăptos, cu înălţimea de circa douăzeci de metri, pe care Van Tassel fusese vizitat de extratereştri. O escaladează şi se lungeşte pe vârful ei pentru a medita.

„Aveam timp: prietena mea mă aştepta pe la ora 17. Chiar înainte de a închide ochii, văd pe cer un punct luminos de mărimea unei nuci. Îmi amintesc că mă gândisem: «Nostim, o nucă zburătoare!» Dar nimic altceva. Un zgomot de motor de avion mă readuce într-o stare de conştiinţă normală şi deschid ochii. Mă simt într-o formă perfectă şi mă felicit pentru această meditaţie reuşită. În capul meu răsună o voce subţire, sardonică: «Poţi numi aceasta o meditaţie, dacă vrei! în ceea ce ne priveşte, noi am terminat!» Avionul care m-a readus la realitate zboară razant în apropierea mea. Este un Cessna mic care, probabil, tocmai a decolat. Luând înălţime, trece atât de aproape, încât pot remarca expresia de pe faţa pilotului: pare uluit să mă vadă. Nu am timp să-mi pun întrebări în legătură cu mirarea sa, deoarece aud un zgomot, mult mai interesant: un automobil care demarează. Dacă există un vehicul prin aceste meleaguri, înseamnă că şi – aua este aproape: o ştire bună! într-adevăr, de la înălţimea colinei zăresc o maşină americană mare care se îndepărtează”.

Aceste trei evenimente (vocea, avionul şi maşina) au avut loc aproape simultan. Chet Snow se întoarce la maşina sa, urmează direcţia în care a luat-o Chryslerul şi regăseşte şoseaua care duce spre Giant Rock. După ce a fotografiat *Integratronul*, verifică ora: 17, 20. Cum a putut meditaţia sa să fie atât de lungă? Aceasta îl surprinde, dar nu-i acordă importanţă: în concediu sosirea cu întârziere

este justificată.

Când îi povesteşte incidentul prieteniei sale, care cunoaşte regiunea, aceasta exclamă:

— Nu ştiu dacă îţi dai seama ce noroc ai; datorită acestei istorii ai scăpat cu viaţă! Aceasta potecă este folosită de traficanţii de droguri1 şi se întâmplă destule crime în acel colţ: aceşti indivizi nu ezită să elimine martorii.

La acea vreme, Chet Snow habar nu avea despre fenomenele de *missing time*. Peste trei ani, la Institutul Monroe, unde participa la un seminar, el crede că a descoperit faţa ascunsă a micii sale aventuri.

„Am trăit acolo cea mai profundă experienţă din viaţa mea! în timp ce exploram stările modificate de conştiinţă, o voce mi-a propus să văd ce se întâmplase la Giant Rock. Am acceptat şi am retrăit scena. Însă am asistat la ea în afara corpului, adică aflat în exteriorul meu. M-am văzut răpit la bordul OZN-ului şi examinat de nişte fiinţe înalte blonde5. Atunci mi s-a părut că ceea ce mi se întâmplase era neînsemnat şi am refuzat să văd mai departe, zicând că am înţeles”.

Regăsim aici o altă variantă de interdicţie raportată de către persoanele răpite. Astăzi Chet Snow nu înţelege de ce a refuzat să vadă scena în totalitate, Nu a dorit să se lase hipnotizat pentru a încerca să afle mai mult despre ea („Nu-i genul meu”, îmi spune el), dar este convins că are un implant în craniu şi se simte „marcat la creier”. Peste puţin timp după aventura sa de la Giant Rock, prietena sa i-a atras atenţia că are, pe partea din faţă a piciorului, un *scoop mark*, unul dintre acele semne rotunde, săpate în came, care constituie după părerea lui Budd Hopkins unul dintre semnalmentele răpirii, Nu-l remarcase niciodată mai înainte şi mi l-a arătat, Distinctă şi profundă, cicatricea sa are diametrul de opt milimetri.

După părerea lui Chet, extratereştrii i-au salvat viaţa. Când ieşise din perioada sa de absenţă, avionul şi automobilul plecau din nou: târgul tocmai se încheiase. Sosirea traficanţilor şi livrarea mărfii au avut loc în timpul

missing time-ului său. Îşi redă pe scurt aventura astfel: „Eram sub influenţă. Dacă nu era aceasta, după o meditaţie de douăzeci de minute, aş fi coborât de pe colină. Aş fi fost un martor, prin urmare, un om mort”. Mărturia lui Chet Snow nu-l surprinde deloc pe John Salter.

Profesor de sociologie şi profesor titular al catedrei de civilizaţie amerindiană a Universităţii din Dakota de Nord, la Grand Forks.

Giant Rock se află aproape de frontiera mexicană, foarte aproape de Tijuana, unul dintre oraşele de unde porneşte traficul de droguri către Statele Unite ale Americii.

Aceste seminare, foarte cotate în mediile preocupate de cercetarea stărilor modificate de conştiinţă, permit favorizarea expansiunii conştiinţei şi explorarea acestor stări, folosind, printre altele, Hemi-Sync, Acest procedeu elaborat de către Robert Monroe face posibilă sincronizarea electrică a celor două emisfere ale creierului prin folosirea diferitelor tipuri de sunete. Prin această metodă, participanţii pot efectua experienţe în afara corpului, Extratereştri de tip nordic: aceiaşi care sunt descrişi dff contactaţi de genul lui Van Tassel, profesorul John R. Salter ţine aici cursuri de ozenologie axate pe întâlnirile de gradul IV. Interesul sau pentru subiect nu este teoretic: pe 20 martie 1988 el a fost răpit împreună cu fiul său John III de către nişte umanoizi amicali.

Profesorul Salter nu consideră gâlcevile sale cu extratereştrii un subiect tabu sau oprit pentru studenţii săi, el vorbeşte deschis despre aceasta. În timpul unei conferinţe intitulate „Natura, semnificaţia şi efectele contactelor extraterestre”, susţinută la Walsh University din Canton (Ohio), el le-a povestit într-o manieră deloc dramatică despre un subiect care începe să neliniştească o parte din populaţie. După ce şi-a recăpătat amintirea despre ceea ce i se întâmplase în 1988, i-au revenit şi amintirile altor trei întâlniri (în 1941 – avea şapte ani în 1952 şi în 1957). „Nu-i consider pe extratereştri ca fiind

nişte demoni, îngeri, entităţi psihice sau călători în timp. îi văd ca pe nişte vizitatori amicali, care ne acordă o atenţie deosebită", explică profesorul Salter.

Pe 20 martie dimineaţa, profesorul Salter pleacă, însoţit de fiul sau John 111, să ţină o serie de conferinţe în Mississippi şi Louisiana. În loc să urmeze un itinerar logic, fără să ştie de ce, coteşte şi porneşte pe un drum secundar şi, într-o regiune izolată din Wisconsin, tatăl şi fiul au un *missing time*. Când se întorc la starea lor normala, sunt rătăciţi şi circulă la întâmplare. În prima aglomeraţie urbană, Richland Center, se opresc într-un hotel pentru a încerca să înţeleagă ce li s-a întâmplat. În zadar: amnezia lor este totală. A doua zi dimineaţa pornesc din nou la drum. Pe cer, la două sute de metri de ei, planează un obiect mare, argintiu şi extrem de strălucitor, apoi se îndepărtează cu o viteză vertiginoasa.

La întoarcerea în Dakota, profesorul Salter constata că a suferit modificări fizice surprinzătoare. Ridurile de pe faţa sa se estompează. Unghiile sale cresc cu o viteză incredibilă. Sistemul său pilos se dezvoltă considerabil, mai ales pe picioare, piept şi bărbie. Din răzleţe, sprâncenele sale devin stufoase. Cicatricele rănilor sale căpătate la nişte manifestaţii în favoarea drepturilor omului dispar. Energia sa creşte. Fumător înrăit (patru pachete de ţigări pe zi), se lasă brusc de fumat, fără să simtă tulburări fizice sau psihologice. De la *missing* timeul său, în fiecare an în luna martie pe pieptul său apare o pată roşie, care dispare câteva ore mai târziu1. John 111, care se oprise din creştere la optsprezece ani, a mai crescut după întâlnire cu aproape patru centimetri (atunci avea douăzeci şi trei de ani).

Amintirile profesorului Salter încep să-i revină pe parcursul lunii iunie în mod precis. Cele ale fiului său, apărute mai târziu, corespund întocmai, însă, deoarece nu poate fi eliminată ipoteza unei înţelegeri între John 111 şi tatăl său, nu ţinem cont decât de versiunea celui din urmă. El conducea într-o regiune izolată şi

Un triunghi roţu apărea, în acelaşi mod, pe

abdomenul doctorului X la flecare aniversare a întâlnirii tale (caz francez din 2 noiembrie 1968; după o observare a unui OZN, acest medic a constatat pe corpul sau nişte vindecări inexplicabile), şi-a oprit maşina lângă un pâlc de copaci. Şase sau şapte creaturi mici, cu faţă copilărească, au înconjurat automobilul. Un umanoid, mai înalt decât ceilalţi, îi conduse (mergând) pe ambii Salter către o mică navă spaţială, aşezată nu departe, şi îi făcu să pătrundă într-o sală cu pereţi arcuiţi, unde au fost supuşi unui examen medical. Un aparat care proiecta o lumină măturase faţa lui John III (mai târziu, o excrescenţă de pe bărbia tânărului a dispărut complet). Profesorul Salter a primit dreptul la trei înţepături (deasupra buricului, în glanda tiroidă şi în piept, acolo unde mai apoi avea să apară pata roşie) şi la inserţia unui implant prin nara dreaptă. Binevoitori şi cu o vorbire cursivă, extratereştrii i-au explicat – telepatic – că veneau din Zeta Reticuli (un sistem situat la 32 ani-lumină de Pământ) … „Fiinţa cea mai înaltă ne-a însoţit înapoi până la maşina noastră. Am simţit o tristeţe sfâşietoare părăsindu-l şi am simţit că ne vom revedea”.

După părerea profesorului Salter, apariţia OZN-ului – remarcată numai de el şi de fiul său – a doua zi după răpire avea scopul să-i liniştească. El vede în aceasta dovada *prieteniei* pe care o nutresc faţă de noi vizitatorii din cer, a căror *bunăvoinţă* este evidentă („ei vor să ne ajute să ne rezolvăm problemele sociale şi politice”) şi, în lecţiile pe care le citeşte studenţilor săi, susţine că OZN-urile apar de mii de ani. Venirea erei nucleare şi a cuceririi spaţiale a adus cu sine aceste fiinţe dotate cu o formă de inteligenţă şi o tehnologie superioare celor ale noastre, a înmulţit contactele lor cu oamenii. Ei nu încearcă să ne dăuneze: „Ne-ar fi distrus demult dacă acesta ar fi fost scopul lor”. Datorită lor vom deveni mai buni. Salter le atribuie lor deschiderea sa pentru problemele amerindienilor: „Ei mi-au oferit sensul altruismului”.

Această luare de poziţie nu-l lasă indiferent pe Thomas E. Bullard, care îi scrie:

„Studiile mele precedente scoteau la iveală un comportament duşmănos, indiferent şi exploatator şi mă convinseseră că aceste fiinţe nu erau atât de bune. De atunci am primit numeroase scrisori de la persoane care îşi analizează experienţa prin aceeaşi optică pozitivă ca şi dumneavoastră. Unii o consideră răutăcioasă (aceasta este uşor de înţeles şi chiar logic în cazul când ne gândim obiectiv la ceea ce implică o răpire), cu toate acestea, cu cât studiez mai mult, cu atât realizez că experienţa posedă o latură pozitivă mai puţin evident de detectat. Unii răpiţi simt o afecţiune profundă şi constantă faţă de răpitorii lor şi simt o reciprocitate faţă de aceste sentimente” 1.

Extras din scrisoarea citată de către Richard L. Thompson în *Alien Identities*: *Ancient Insights into Modern UFO Phenomena*, Govardhan Hill Publishing, 1993.

Profesorul Salter nu este singurul om care a avut de câştigat de pe urma întâlnirilor sale cu extratereştrii. Se constată un efect pozitiv general după experienţă, ca o surpriză plăcută, iar unele dintre persoanele răpite descriu nişte operaţii suferite „la bord” cu scopul anunţat de a-i vindeca. Şi la întoarcerea pe Pământ sunt vindecaţi. Se poate discuta despre legăturile de cauză şi efect între credinţa în nişte entităţi benefice, tămăduitoare, şi vindecarea constatată. Însă dacă este suficient să visezi un OZN pentru a fi vindecat, vreau mai repede un aparat de programare a viselor cu extratereştri! După părerea lui David Jacobs, extratereştrii nu au de ales: sunt obligaţi să-i vindece pe indivizii răpiţi care au probleme de sănătate, dacă vor să se folosească de ei pentru experienţele lor: din partea lor, este vorba de o simplă „întreţinere a materialului”. După Edith Fiore, extraterestrul este un binefăcător: îi vindecă pe cei răpiţi doar din plăcerea de a-i ajuta. În cartea sa, *Encounters*, psihologa precizează că, dintre două sute de pacienţi ai săi care au fost răpiţi, 50% au fost vindecaţi de boli foarte grave – precum cancerul – sau de migrene deranjante (ea dezvăluie cazul unui pacient care suferea de o malformaţie la creier: medicii o avertizaseră pe mamă că fiul va fi înapoiat mintal. Omul a

trecut de patruzeci de ani şi este perfect normal; a descoperit secretul vindecării sale sub hipnoză la Edith Fiore). Intervenţiile raportate relevă o tehnologie sofisticată, cu nişte aparate care acţionează asupra „câmpului energetic", sau acestea sunt de tip „magic", cu inserţii de fragmente de sticlă sau de cristal în corp, conform tradiţiei şamanice.

Pe lângă amintirile lor despre examenele medicale, cărora le corespund nişte sechele neobişnuite, concomitent fiziologice, psihologice şi psihice (viziuni, anomalii electromagnetice, evenimente paranormale, *poltergeist*, aptitudini tămăduitoare...), persoanele răpite menţionează impresia lor de a se afla „sub control" şi afirmă că primesc mental mesaje de la entităţile venite din spaţiu. Unii îşi amintesc de o serie de întâlniri, în timpul cărora primesc o instruire referitoare la misiunea lor pe Pământ şi par metamorfozaţi, de parcă ar avea o nouă personalitate. După ce s-au comportat ca nişte şobolani de laborator traumatizaţi, fac caz de o preocupare profundă pentru întreaga omenire (nu numai pentru familiile şi prietenii lor) şi se transformă, după formularea psihologului Leo Sprinkle, în „Cetăţeni ai Cosmosului" 1, îmbogăţiţi cu o nouă concepţie despre lume, care îi sensibilizează în privinţa problemelor ecologice şi planetare (această concepţie este apropiată de cea a lui John Mack, care îi consideră pe extratereştri drept educatori).

Vezi Leo Sprinkle, *UFO Contactes*, op. cit.

Betty Andreasson, răpită ale cărei experienţe sunt cele mai bogate şi cele mai mistice, crede că răpitorii „trezeau" ceva în ea atunci când îi puneau mâna pe frunte în timpul examenului medical. Ea a avut nişte revelaţii sub formă de viziuni: „Era ca şi cum în faţa mea se deschidea infinitul. Vedeam invenţiile din viitor – cu mii de ani în viitor – şi totuşi aceasta nu părea decât un minuscul solz al pătrunderii în infinit" şi îşi aminteşte de doi „profesori" (Quazgaa şi Joohop), care par s-o fi stabilizat din punct de vedere emoţional.

Ce joc joacă aceşti chirurgi cosmici? Traumatizează,

rănesc, îngrozesc, umilesc, dar şi vindecă corpurile şi trezesc conştiinţa. Nu poate fi vorba de a pune efectele constatate pe contul „uşoarei nebunii” a celor vizitaţi. Rezultatele testelor psihologice efectuate asupra a peste două sute de răpiţi au fost comparate cu cele ale persoanelor care nu au avut parte de aceste experienţe: nu există niciun motiv pentru propagarea ipotezei conform căreia observările OZN ar fi raportate de nişte subiecţi care suferă de tulburări psihice. Şi totuşi indivizii răpiţi continuă să raporteze „mesaje profetice”, care nu se realizează niciodată, şi o colecţie de „informaţii false”, bune pentru Cartea Recordurilor Guinness, însă adeseori luate foarte în serios, precum cele pseudomedicale ale aşa-zisei afaceri din Tujungă.

Îndrăgostite de viaţa în aer liber, Sara Shaw şi Jan Whitley locuiesc într-o cabană izolată în apropiere de Tujungă (la câţiva kilometri de Los Angeles). S-au culcat amândouă în această noapte de 22 mai 1953 şi dorm liniştite, când o rază luminoasă albastră trece prin fereastră şi le trezeşte. Parcă pentru a sublinia situaţia stranie, o linişte deplină se lasă peste casă. Animalele de afară au tăcut, îngrijorător. Lumina este atât de surprinzătoare şi de neînţeles, încât Jan coboară din patul său. Ora 2, 20 dimineaţa. Ce înseamnă aceasta? Vrea să se îmbrace şi să iasă să verifice ce se întâmplă afară, dar nu mai are timp să pună mâna pe o haină: se simte paralizată. Mintea sa se înceţoşează. Nu mai poate gândi şi simte dificultăţi în respiraţie. Vocea prietenei sale o scoate din această stare.

— Jan! De ce stai aşa în picioare, fără să te mişti?

Sara mai mult strigă decât vorbeşte, dar se întrerupe, descoperindu-şi stupefiată propria poziţie: este aşezată la marginea patului, cu un picior pe pământ. Trebuia să fie culcată, nu se ridicase. Aruncă o privire spre deşteptătorul său şi parcă este lovită de un ciomag: nu mai este 2, 20, ci 4, 20.

La rândul său, Sara respiră cu greu. Butanul. Probabil e o problemă cu butanul! Cele două fete aleargă

la bucătărie şi verifică instalaţia de încălzire. Totul este în ordine. De neînţeles. Afară? Niciun miros suspect. Nu departe de cabană, Jan desluşeşte o siluetă albicioasă, străvezie, cu părul lung, care pluteşte pe umeri, însă această apariţie fugitivă nu o intrigă: ea intră în interior să se ocupe de câinii şi pisicile sale.

Evenimentele nocturne le-au tulburat pe prietene; ele se vor refugia pentru câteva zile în altă parte. La întoarcerea în cabana lor, încep o anchetă. În vecinătate, nimeni nu a remarcat nici strania lumină, nici tăcerea, nici aerul înăbuşitor. În lunile următoare Jan se teme de întuneric, iar Sara se simte epuizată. Preferinţele sale se schimbă: îşi descoperă o pasiune neaşteptată pentru medicină. Părăsindu-şi munca, urmează nişte cursuri pentru a deveni asistentă stomatologică şi îşi ia nişte servicii interimare în clinici, spitale sau la medicii particulari. În 1955, are „revelaţia” tratamentului care trebuie să vindece cancerul şi misiunea de a încredinţa acest secret unui anumit medic.

Jan pleacă să locuiască în alt oraş din California şi cele două prietene pierd contactul. Într-o noapte, Jan stă întinsă în patul său, trează. Un şuierat pătrunzător răsună în dormitorul său şi se simte cuprinsă, din cap până-n picioare, de o amorţeală atât de profundă, încât se pomeneşte paralizată. Are impresia că nişte fiinţe invizibile vor să pună mâna pe ea. Cu preţul unui veritabil efort, reuşeşte să mişte un deget: fiinţele, sunetul, paralizia dispar ca prin minune.

La rândul său, Sara s-a căsătorit. Cu ocazia unei emisiuni televizate despre răpiri, află că numeroase persoane şi-au pierdut orice amintire despre ceea ce li se întâmplase după ce au văzut o lumină strălucitoare. Oare nu acelaşi gen de aventură li se întâmplase lor acum treizeci de ani, în 1953? Intră în contact cu Ann Druffel, care decide să-i studieze aventura. Terapeuta porneşte în căutarea lui Jan şi le face să regreseze sub hipnoză pe cele două femei pentru a explora *missing time*-ul lor.

Sara vede opt fiinţe mici care o târăsc împreună cu

prietena sa către un OZN care staţionează deasupra unui grup de arbori. Peisajul este atât de strălucitor iluminat, încât ţi se pare că e ziua în amiaza mare (totuşi este 2, 20 dimineaţa). Are impresia că alunecă deasupra unui covor de lumină, care uneşte casa lor cu un OZN. Deschizătura maşinăriei este atât de îngustă, încât entităţile trebuie s-o ajute pe Jan, destul de corpolentă, s-o treacă.

Sara pluteşte lungită în văzduh deasupra unei mese în formă de nicovală. Un aparat mare coboară din plafon şi trimite raze de lumină peste diferite puncte ale corpului său. Fiinţele par mirate de cicatricea lungă pe care o are pe tors (Sara a fost operată în urma unui accident de motocicletă) şi o întreabă dacă nu are un braţ artificial. În acest timp, Jan, calmă, pluteşte; – dar în poziţie aşezată – prin OZN. Cei doi câini sunt la bord, liniştiţi.

După vizita medicală, Sara este dusă într-o sală de conferinţe, unde extratereştrii o informează că oamenii greşesc preocupându-se atât de mult de cancer, împotriva căruia există un tratament eficace. Este suficient de a injecta în masa canceroasă un produs pe bază de oţet pentru ca tumoarea să înceapă să se resoarbă. După mai multe injecţii, cancerul dispare.

Înainte de a întreprinde regresia sub hipnoză a lui Jan, anchetatorii au ţinut să se asigure că aceasta nu cunoştea detaliile reîntâlnite de Sara. Şedinţele cu Jan nu au dat niciun rezultat. Sub hipnoză, „aceasta era incapabilă să retrăiască ceea ce îşi amintea conştient”, scrie Ann Druffel. (O concluzie care pare să dovedească faptul că povestirile nu reprezintă nişte confabulaţii induse de anchetă.)

În *Alien Encounter at Tujungă*, Fate Magazine, vol. 33, nr. 4. Vezi de asemenea Anne Druffel & Scott Rogo, *The Tujungă Canyon Contacts*, Penguin Books, 1988.

După întâlnirea de gradul IV, Sara Shaw îşi descoperă o pasiune pentru problemele medicale şi se angajează la un spital. În timpul răpirii sale, i-a fost „revelat” un tratament miraculos împotriva cancerului. Pentru a-i face pe bolnavi să beneficieze de ştiinţa

extratereştrilor, ea porneşte în căutarea unui medic capabil să o ajute în propagarea fericitei ştiri: „ştia” că trebuia să întâlnească unul, foarte deosebit. După un număr mare de refuzuri nepoliticoase, i se adresează doctorului Allini. Acest medic era cu atât mai interesat de discursul Sarei, cu cât deja întâlnise un om care deţinea aceeaşi preţioasă informaţie transmisă de extratereştri. În realitate, revelaţia nu era ceea ce pretindea a fi: era vorba despre un vechi remediu de doi bani, total ineficace. Chiar admiţând că Sara Shaw a prezentat drept o revelaţie ceea ce putea fi doar o reminiscenţă inconştientă (fenomenul de criptomnezie), rămâne nu mai puţin straniu că după răpirea sa ea începe să se intereseze de medicină şi să vorbească despre acest tratament. La fel de straniu este că o altă persoană difuzează aceeaşi reţetă dezvăluită la bordul unui OZN. Este o aiureală şi mai mare ca nişte entităţi despre care se crede că dispun de nişte cunoştinţe şi o tehnologie superioare celor ale noastre să se distreze implantând în creierul răpiţilor un vechi model ineficient.

La ce bun aceste informaţii false, ale căror exemple sunt nenumărate? Pentru a-i ridiculiza pe martori? A-i face atât de puţin credibili, încât savanţii să nu dorească să le cerceteze amănunţit dosarul?

Pat McGuire a găsit într-adevăr apă, forând după directivele date de către extratereştri. Probabilitatea unui efect al hazardului este infimă: ne aflăm în faţa unei manipulări a psihicului. Mai degrabă decât la o formaţie percepută cu exactitate, ne putem gândi la o modificare a psihicului fermierului care, după întâlnirea sa, şi-ar fi dezvoltat o aptitudine de radiestezie (până atunci necunoscută) şi ar fi simţit unde se afla apa de care avea atât de mult nevoie. Care este interesul de a-i da o dovadă de putere atât de vădită unui simplu fermier în loc de a convinge „autorităţile”? Un comportament demn de nişte antropologi care au grijă să nu intervină în societăţile tribale pentru a-i cruţa de şocul întâlnirii cu o altă cultură. „Extratereştrii nu par nici răuvoitori, nici binevoitori. Nu par a fi aici nici pentru a ne ajuta, nici pentru a ne face să

suferim. Sunt aici pentru ei înşişi. Fac ceea ce vor să facă, fără a ţine cont de dorinţele noastre”, consideră Jacobs1.

În lipsa unor certitudini referitoare la existenţa, provenienţa şi scopul creaturilor invocate, orice abordare a enormului dosar de „răpiri” întăreşte

Vezi *Secret Life*, op. cit.

Incontestabilul: subiectul nu scapă niciodată neatins din această experienţă, distrugătoare sau transformatoare, cu un impact emoţional puternic.

Răpirea reprezintă o violare criminală a drepturilor persoanei umane, strigă în gura mare unii cercetători: ei vorbesc despre capturarea prin forţă, violare, torturare şi insistă asupra sechelelor emoţionale şi fizice, care durează veşnic după aceste răpiri comise de către nişte „antropologi interstelari lipsiţi de milă”. Profesorul Salter, implicat în lupta pentru apărarea Drepturilor Omului, găseşte îndreptăţite răpirile pe care majoritatea celor răpiţi le consideră ca „cel mai grav atentat asupra drepturilor lor care li s-a întâmplat vreodată”.

Se înfruntă două poziţii, care vorbesc despre entităţi „binevoitoare” şi „răuvoitoare”. Prefer să fac distincţia nu la nivelul autorilor prezumtivi ai capturărilor, ci în raport cu rezultatele experienţei, care, ulterior, va fi integrată în mod pozitiv (tendinţa Sprinkle, Salter, Ring…) sau negativ (tendinţa Hopkins, Jacobs, Turner…). Se pare că diferenţele ar fi mai mult induse de către cercetători decât inerente mărturiilor. Impactul răpirii variază în funcţie de sita prin care este cernută aceasta. Pacienţii acceptă sistemul de referinţe sau de convingeri ale terapeuţilor lor până într-atât, încât au vise corespunzătoare. Istoria psihanalizei demonstrează: pacienţii lui Freud aveau vise freudiene, în timp ce cele ale pacienţilor lui Jung erau jungiene. Este incontestabil că are loc o influenţare de tip telepatic între persoana răpită şi cercetătorul său, a cărui personalitate poate modifica interpretarea şi repercusiunile experienţei reîntâlnite (ne referim la discutarea sau explorarea răpirii, lăsând la o parte acţiunea unui lucru terapeutic, al cărui scop este

modificarea impactului unei experienţe traumatizante). Am menţionat avalanşa de corespondenţă declanşată de cele două cărţi ale lui Budd Hopkins. Acelaşi fenomen s-a produs după apariţia cărţii *Communion* de W. Strieber. Peste 25.000 de scrisori care, după cum îi semnala soţia autorului lui Ed Conroy, nu vorbesc despre procedura de extragere a fetusului, scoasă la iveală de către Budd Hopkins, „cu excepţia celor care au fost influenţaţi de cartea sa *Intruders* sau au fost hipnotizaţi de către el". La rândul său, dr. Mack admite că amintirile răpiţilor săi pot fi influenţate sau contaminate de lecturile lor, de el însuşi sau de membrii grupului său de susţinere: „Informaţia obţinută în timpul şedinţelor nu este pur şi simplu un «detaliu», reamintit, ieşit din conştiinţa persoanei supuse experienţei, ca un calcul dintr-un rinichi. Ea poate reprezenta o percepţie dezvoltată, îmbogăţită de legătura care s-a

Vezi *Report on Communion*, op. cit.

stabilit între cel supus experienţei şi cercetător… Dintr-un punct de vedere occidental, aceasta ar putea fi numită o «distorsiune»; dintr-un punct de vedere transpersonal, persoana supusa experienţei şi eu însumi putem participa la evoluţia conştiinţei", Chiar şi frica, această frica îngrozitoare simţită de către indivizii răpiţi (trebuie să vedeţi sau să ascultaţi înregistrările regresiilor pentru a avea o idee despre ea) se poate transforma în încredere, Whitley Strieber spune că a retrăit această transformare în mod deliberat: hotărâse să stabilească o relaţie neconflictuală cu Vizitatorii săi şi să considere invazia lor în viaţa sa drept un factor pozitiv.

Dacă finalmente persoana supusă experienţei este înnobilată în urma întâlnirii sale, la început ea este trecută prin nişte chinuri groaznice, aflându-se la discreţia răpitorilor, împotriva cărora nu poate încerca să facă nimic. Şi deoarece, conform unui nou concept al ozenologiei răpirilor, entităţile din OZN par implicate în evoluţia rasei umane, efectele întâlnirii de gradul IV trebuie să fie îndurate de către cei răpiţi (şi tratate de

către psihoterapeuţi calificaţi). Răpirile ar fi un rău de neocolit şi necesar.

O altă părere are Ann Druffel care lucrează cu persoanele răpite de aproape douăzeci şi cinci de ani şi afirmă că circa patruzeci dintre pacienţii săi au reuşit să-şi deruteze răpitorii.

După părerea acestei cercetătoare, „rezistenţa" este posibilă datorită:

— Luptei mentale. O modalitate care trebuie utilizată imediat după apariţia paraliziei. Subiectul îşi mobilizează voinţa pentru a-şi mişca o parte a corpului; „dacă reuşeşte să mişte un deget de la mână sau de la fiicior, paralizia încetează şi entitatea dispare", fiind totodată conştient cântâlnirea este o violare inadmisibilă a persoanei sale, Jan Whitley, simţindu-se luată, a urlat în minte: „Plecaţi şi lăsaţi-mă singură!" Creaturile au plecat. Jan a reuşit să doarmă; atacurile s-au rărit şi au încetat.

— Furia (utilizată de către Sarah Smith).

— Invocarea unei puteri divine (Hristos), a Fecioarei Maria sau a unor entităţi spirituale (precum Sfântul Arhanghel Mihail, considerat tradiţional drept un luptător care a învins spiritele răului) sau a îngerilor păzitori. Divinităţile şi figurile marcante ale altor religii ar avea o eficacitate proporţională credinţei pe care o inspiră, asigură Ann Druffel.

În *Abduction*, *Human Encounters with Aliem*, *opcil*.

Vezi Ann Druffel, *Con Unwanted" UFO Contact" Be Resisted*? În *BA E*, voi, 3, nr. 3, iunie 1992.

Unii răpiţi mi-au garantat că au găsit un ajutor făcând apel la Hristos şi s-au convertit la catolicism (precum Sarah Smith, care era iudaică); alţii şi-au reluat tradiţiile creştine la care renunţaseră.

— Lupta fizica. Aceste exemple sunt rare. În OZN, Travis Walton a încercat la început să lupte cu un prim grup de entităţi mici care au fugit. A venit un alt extraterestru, cu o înfăţişare mai umană, care l-a liniştit şi procedura a putut fi reluată (entităţile au mai multe posibilităţi de a-şi atinge scopurile). Claire Chambers,

victimă a unor întâlniri repetate, îi raporta lui Kenneth Ring: „În timpul numeroaselor mele întâlniri – de fiecare dată acestea erau nişte răpiri – extratereştrii nu au dat dovadă de nicio compasiune. Am constatat în repetate rânduri la ei o reacţie de frică atunci când îi loveam. Frica nu le este străină. Reacţiile şi comportamentul lor general nu indică o inteligenţă atât de ridicată precum ar lăsa să se presupună tehnologia lor avansată. În multe privinţe sunt mental şi emoţional inferiori oamenilor. Am fost obiectul răpirilor din 1969 până în ianuarie 1989 şi rănile şi traumatismele consecutive au fost constatate de diferiţi medici. Aceste experienţe au fost cumplite, îngrozitoare…”
1

— Tehnicile speciale de meditaţie: vizualizarea unei lumini albe care curge de la cap prin tot corpul, protejându-ne de forţele dăunătoare…

Dacă stăm să ne gândim la însuşi principiul celor cinci metode preconizate, sare în ochi că acestea se referă mult mai mult la „victimă” decât la „agresorul” său. Ele încearcă toate, inclusiv „lupta fizică”, să-l facă pe subiect să iasă din starea sa deformată pentru a-l readuce într-o stare de conştiinţă obişnuita, în care accesul la nişte realităţi neobişnuite nu mai este posibil. Cu alte cuvinte, ele mai degrabă pot face să înceteze experienţa decât să acţioneze asupra eventualilor răpitori (însă important este ca martorul să fie capabil să le utilizeze şi… ca ele să funcţioneze!). Chiar printre adepţii realelor rbpiri de către extratereştri, eficacitatea acestor tehnici de opunere vizitatorilor este tot atât de controversată ca şi temeinicia lor. Conform pesimiştilor, cei răpiţi îşi închipuie că au întrerupt contactul. Optimiştii, convinşi că entităţile ajută omenirea să evolueze spiritual, declară că nu trebuie să le opunem rezistenţă. Astfel, în timp ce Ann Druffel încurajează rezistenţa, alţii sugerează că ar fi mai inteligent de a încerca să înţelegem derutantele entităţi.

Ingo Swann, care îşi împarte timpul între activităţile de pictură („psihică”) şi cercetările sale cu privire la fenomenele paranormale, se întreabă ce au comun

extratereştrii şi oamenii. După părerea acestui în *Projet Omiga*, op. cit.

subiect *psy* – ale cărui excepţionale facultăţi au fost testate la Stanford *Research Institute*, unde şi-a demonstrat capacităţile sale de a modifica temperatura mediului înconjurător şi de a transforma câmpurile magnetice

— Răspunsul este evident: posibilitatea de a comunica telepatic (abordarea fenomenului OZN capătă valoarea unui test: spune-mi în ce mod te interesezi de el şi îţi voi spune cine eşti). După soţii Hill, aproape toate persoanele răpite remarcă faptul că poruncile şi vorbele extratereştrilor le pătrund direct în creier, fără a trece prin sistemul auditiv. Dacă e să dăm crezare altor detalii raportate (procedurile de *mindscan*, de exemplu), răpitorii, dotaţi cu o stăpânire perfectă a posibilităţilor psihice, sunt capabili să citească în mintea celor răpiţi, să „scaneze" conţinutul ei şi să-l modifice. Acest cercetător nu are niciun dubiu, extratereştrii dau dovadă de facultăţi paranormale extraordinare; dacă reuşim să le dezvoltăm mai mult pe ale noastre, vom reuşi să înţelegem sensul şi scopul activităţilor lor şi să ieşim din inferioritatea la care ne condamnă ignoranţa noastră. (în afacerea din Bebedouro, José Antonio da Silva nu-i înţelegea pe răpitorii săi şi ingerarea unui lichid de culoare verde a avut efectul unei aptitudini pentru limbile străine. Acest detaliu, prezentat drept „magic", este absurd. La ce corespunde această înscenare a unui dialog al surzilor? Nişte „fiinţe" capabile să-l facă pe un om să părăsească Pământul pentru cinci zile, care nu i s-au părut decât una singură, nu puteau şti că brazilianul nu le înţelegea „limba"? La ce bun această dorinţă de a ne face să credem că anumite „mijloace" ne-ar permite să-i înţelegem mai bine?)

Circulă unele zvonuri care nu pot fi verificate despre experienţele încercate de militari – inclusiv de cei din fosta URSS – folosind subiecţii *psy*, însă stăpânirea facultăţilor paranormale inspiră mai multe discuţii decât lasă să se înţeleagă literatura (adeseori îndoielnică) consacrată.

Pe 29 septembrie 1994, în timpul unei conferinţe la Haslemere (Surrey, Anglia), Uri Geller a dezvăluit propunerile pe care i le-au făcut serviciile secrete americane şi pe care le-a respins, precum cea de a opri de la distanţă… inima lui Andropov (care conducea KGB). El a povestit cum a acceptat să-i ajute pe americani – fără să precizeze numele serviciului implicat – în cadrul negocierilor de la Geneva pentru tratatul de pace. „Doreau ca eu să acţionez asupra creierului ruşilor pentru a-i face să semneze tratatul, aşa că i-am însoţit. Stăteam într-un colţ de sală şi repetam în minte: «Semnaţi, semnaţi, semnaţi»…” Un rus s-ar fi apropiat atunci de el: „Sunteţi Uri Geller, nu-i aşa? Ce faceţi aici? Dacă ştiam că americanii vă aduc cu ei, am fi venit şi noi cu subiecţii noştri *psy*”.

Geller se laudă? Asemenea afirmaţii sunt greu de verificat, ceea ce nu contestă faptul că alte performanţe ale marilor „campioni ai paranormalului” par să nu ţină cont de limitele psihicului nostru.

Mai confuz în cazul când aminteşte despre experienţele sale de *remote viewing* (vedere la distanţă) de la Stanford decât despre cele pe care le-a efectuat în anii şaptezeci la cererea serviciilor secrete americane, Ingo Swann prezintă drept postulat că atacurile şi rezistenţele opuse de către ştiinţa oficială cercetării *psy* pot fi imputate Vizitatorilor: „Poate că ei ne-au programat să ne negăm şi să ne distrugem propriile capacităţi psihice”, mi-a explicat el în iunie 1994. Astfel, el preconizează un antrenament riguros al acestor capacităţi care ne-ar putea ajuta să înţelegem scopul Vizitatorilor.

Dacă nu ajungem să ne închipuim dominaţia totală a extratereştrilor asupra comportamentului uman şi orientării cercetărilor omenirii, un astfel de program pare greu de realizat în nişte condiţii serioase. Respingerea din partea instituţiilor în acest domeniu frizează paranoia. La Universitatea Princeton, profesorul Jahn a avut îndrăzneala să testeze şi să dovedească aptitudinea subiecţilor de a influenţa nişte serii de impulsuri

electromagnetice generate în mod aleatoriu de nişte calculatoare performante. Modificările obţinute prezintă inconvenientul de a fi incontestabile, reproductibile şi atât de ireproşabile, încât este posibilă, afirmă el, „recunoaşterea subiecţilor după rezultatele lor”. În termeni clari, dovedind o acţiune la distanţă, profesorul Jahn a reuşit să pună în evidenţă acţiunea spiritului în afara creierului, „domiciliul” său tradiţional. O astfel de capacitate impune o revizuire drastică a teoriilor noastre: nu sunteţi binevenit, profesore Jahn! în speranţa de a suprima creditele unui cercetător cam prea dotat, a fost orchestrată o campanie de zvonuri: „s-a” dat publicităţii chiar că Jahn fusese destituit din funcţia sa de decan al Facultăţii de inginerie din Princeton. Zvonuri false: Jahn şi-a dat singur demisia din funcţia de decan după cincisprezece ani de exerciţiu, un gen de record! Kenneth Ring – care a a avut fructuoasa idee de a stabili o legătură între NDE şi întâlnirile de gradul IV – vorbeşte, în cunoştinţă de cauză, despre cât poate să-l coste profesional pe un profesor universitar „depăşirea limitelor unor interese considerate acceptabile pentru un intelectual” 2. Într-un context în care orice cercetare (oricât de serioasă ar fi ea) referitoare la facultăţile *psy* constituie o crimă de lezinstituţie.

Conform unei teorii paranoice a „conspiraţiei”, destul de răspândită în mediile ozenologice, influenţa extratereştrilor ar fi încurajată de către „guverne”.

În *Projel Omega*, op. cit.

Încercarea de a dezvolta aceste capacităţi în speranţa de a comunica mai bine cu eventualii extratereştri pare extrem de utopică.

În ciuda interesului considerabil manifestat faţă de răpiri în Statele Unite ale Americii, inclusiv printre savanţi şi profesori universitari, sistemul rămâne… exagerat de prudent. (Să nu vorbim despre Franţa! Constatând atitudinea de refuz pe care o adoptă comunitatea ştiinţifică în privinţa fenomenului OZN în general şi a răpirilor în particular, Bertrand Meheust sugerează că „experienţele

trăite de către răpiţii americani depăşesc total, prin numărul, intensitatea şi atmosfera lor de noapte arhaică, ceea ce sunt dispuşi să admită occidentalii contemporani”[12].) Când l-am întrebat pe profesorul Ring cum a fost întâmpinată munca sa comparativă a NDE şi întâlnirile de gradul IV de către colegii săi, răspunsul a fost edificator: „Nu a fost uşor. Cred că tot ceea ce este important este lăsat la o parte de profesorii universitari. Moartea, sexul, NDE, experienţele mistice etc. sunt subiecte ridiculizate în mediile academice. NDE a reuşit totuşi să se impună în calitate de fenomen medical şi psihologic şi acest subiect a început să fie luat în serios. Însă OZN-urile sunt pentru mulţi un gen de glumă[13], ceva

12' Les Soucoupes volantes, merveilleux de pacotille ou dossier stimulant? în Galaxie anthropologique, nr. 4-5.

13 0 „glumă” al cărei dosar Stanton Friedman îl studiază de peste treizeci şi cinci de ani. Acest specialist în domeniul fizicii nucleare este convins că: 1) unele OZN-uri sunt nişte nave extraterestre; 2) guvernul american ştie acest lucru din 1947; 3) nici unul dintre argumentele înaintate de către sceptici nu rezistă în faţa dosarului; 4) vizitele extratereştrilor sunt cea mai importantă problemă a acestui mileniu.

'James Willwerth, The Man From Outer Space, în Time, 25 aprilie 1994.

'In Trăit d’Union, L’ufologie arnaquee.

!Pe 2 iulie 1947, la Roswell (Noul Mexic), s-a produs un accident foarte misterios, considerat drept o aterizare forţată a unui OZN. Armata a recuperat rămăşiţele enigmatice ale unei maşinării zburătoare zdrobite la sol şi în care se aflau, conform zvonului, câţiva umanoizi, dintre care unul ar fi supravieţuit. în pofida cererilor repetate la FOIA (Freedom of Information Act), guvernul american nu a autorizat niciodată accesul la documentele anchetei oficiale, care se pare că au fost distruse...

'Ultima atracţie din Disneyland ţine de fenomenul OZN şi prezintă publicului larg piesele „delicate” ale dosarului (aterizarea forţată de la Roswell. afacerea din Teheran, urmărirea OZN-ului de către avioane militare, cover-up guvernului şi răpirile), astfel încât, după cum precizează comunicatul de presă, „să ajute publicul să se pregătească de inevitabilele întâlniri cu extratereştrii”. Se poate avea încredere în savanţii şi inginerii cărora li se datorează această realizare: marea liturghie ufologică cu sos Walt Disney cu siguranţă nu este atât de naivă pe cât pare.

nesăbuit”.

Dr. J. Mack a avut ocazia să guste din efectele prudenţei exagerate, în primăvara lui 1995, o ştire a explodat ca o bombă: „comitetul secret” al Universităţii Harvard (comitetul de etică) a apreciat atât de puţin luările de poziţie ale lui Mack referitoare la existenţa extratereştrilor, încât era ameninţat statutul celebrului profesor. Decanul Facultăţii de Medicină dispunea evaluarea validităţii lucrărilor sale. În mare, muncii lui Mack cu privire la răpiţi i se imputa violarea concomitentă a criteriilor profesiei psihiatrice şi a celor ale cercetării academice, aşa cum ar trebui să fie înţelese acestea de către membrii Universităţii Harvard. (Deja, în 1989, interesul prea mediatizat al lui Leo Sprinkle pentru răpiri îl costase postul său de profesor de psihologie la Universitatea Wyoming.) Oricare ar fi rezultatul deliberărilor – la momentul când scriem această carte nu este luată nicio decizie – dedesubturile acestei istorii sunt interesant de studiat. Ne putem întreba cu ce se potriveşte o reacţie atât de… tardivă: interesul lui Mack pentru acest subiect nu este nici recent, nici secret.

Încă de la începutul pasiunii sale, totul părea să-i surâdă exploratorului conştiinţei umane care acceptase să părăsească drumurile balizate de către confortul universitar. *Human Potenţial Foundation* (fundaţie finanţată de către doi senatori americani, Laurance Rockefeller şi Claibome Pell) îi acordase o sumă foarte mare – 600.000 dolari, conform unor surse demne de încredere – pentru a efectua cercetări cu privire la răpiri.

Pentru ce atâţia bani? Pentru a desconsidera subiectul şi a-i întinde o capcană psihiatrului „în cadrul unui plan magistral, care viza diminuarea impactului povestirilor persoanelor răpite, care căpătau un ecou tot mai larg în presa clasică”, afirmă Jean Sider – care simte o deosebită plăcere scoţând la iveală orice tentativă de dezinformare. O ipoteză paranoică, cum circulă atâtea în ozenologie? însăşi denumirea *Human Potenţial Foundation* lasă să planeze destule suspiciuni, continuă acest

cercetător: preşedintele acesteia a fost Scott Jones (membru al serviciilor de informaţii ale Marinei Statelor Unite); această fundaţie a lucrat pentru mai multe servicii de informaţii americane: Agenţia de Apărare Nucleară (DNA), *Defense Intelligence Agency* (DIA), serviciile de informaţii ale armatei americane şi a Consiliului de Securitate (INSCOM).

Dar să revenim la fapte verificabile. Psihiatrul începe lucrul în nişte condiţii… confortabile (centrală telefonică, echipament, colaboratori, birou de relaţii cu publicul) la care se adăuga un contract cu editura Scribner's. Când lucrarea sa a fost publicată, declanşând o impresionantă mediatizare, o oarecare Donna Bassett a povestit în *Time Magazine* că ea reuşise să-l înşele pe John Mack. Dându-se drept o răpită, i-a povestit despre pretinse răpiri, inventate de la cap la coadă cu scopul de a-i întinde o capcană şi a dovedi că metodele sale de hipnoză nu erau demne de încredere. *Time* a publicat această istorie1 bogată în detalii ucigătoare: Mack ar fi fost atât de „excitat" aflând că falsa răpită îi întâlnise pe Nikita Hruşciov şi John F. Kennedy la bordul unui OZN în timpul crizei din Cuba, încât ar fi rupt canapeaua… Psihiatrul a avut avantajul de a replica precum că „mărturia" acestei femei îl convinsese atât de puţin de autenticitatea sa, încât n-o publicase în lucrarea sa, nici măcar n-o menţionase, nici măcar un rând (un bun psihiatru trebuie să poată recunoaşte un mitoman sau un delirant, însă nu poate refuza diii această cauză să-l asculte). Însă răul era făcut. În linii mari: *Time* nu este deloc o revistă confidenţială. O astfel de cursă nu-i surprinde pe cei care cunosc secretele ozenologiei (Donna Bassett este soţia lui Edward Bassett, un prieten al lui Philip Klass, cel mai celebru şi virulent dezinformator (debunker* anti-OZN), însă unii văd în aceasta o manevră politică de nivel mai înalt.

„Scenariul care poate fi reconstituit este simplu. Îngrijorate să vadă că răpirile se repercutează în mass-media şi de audienţa crescândă a unor specialişti ca Budd Hopkins, David Jacobs şi John Mack, serviciile de

securitate guvernamentale au hotărât să acţioneze în consecinţă pentru a lipsi de orice credibilitate istoriile despre răpiri", scrie Jean Sider1, care precizează că CIA şi DIA au un buget secret pentru finanţarea proiectelor de cercetări în domeniul paranormalului şi al OZN-urilor şi că „o mică parte din această sumă enormă serveşte la discreditarea celor mai performanţi cercetători care lucrează asupra unor probleme atât de sensibile, precum aterizarea forţată de la RoswelP şi răpirile înfăptuite de creaturi necunoscute".

Militarii americani iau în calcul ipoteza conform căreia o inteligenţă superioară, nu neapărat provenită de pe o planetă îndepărtată sau asemănătoare fizic cu noi, manipulează şi exploatează specia umană (cel puţin populaţiile ţărilor importante), controlând anumite creiere, afirmă Sider: „Această eventualitate a devenit un coşmar pentru militarii Unchiului Sam, iar răpirile care se înmulţesc, mai ales în Statele Unite ale Americii, nu sunt străine de această situaţie".

Dacă nu vrem să ne concentrăm asupra „abominabilului scenariu medico-sexo-genetic", există o altă constantă destul de îngrijorătoare în experienţa celor răpiţi: aceştia par a se afla sub un control total. Nu numai că le sunt manipulate percepţiile, gândurile şi sentimentele, ci până şi comportamentul le iese de sub control. Persoanele răpite îşi descriu sub hipnoză teroarea din debutul răpirii, când descoperă că nu mai sunt stăpâni pe corpul şi voinţa lor. Dominaţia care este exercitată asupra lor este mai puternică decât ne putem închipui. Mulţi raportează nişte evenimente aparent absurde. Au fost cuprinşi de o excitaţie irezistibilă în timp ce se pregăteau de culcare. Chiar dacă aveau nevoie de odihnă, se îmbrăcaseră din nou, săriseră în maşinile lor şi începuseră să meargă. La întâmplare.

Aparent. Şi, ca din întâmplare, în drum avea loc o întâlnire. De parcă erau programaţi. Posibilitatea ca un asemenea control să poată fi exercitat asupra unor fiinţe umane deschide nişte perspective halucinante: ne putem

imagina orice. Inclusiv acte mai puţin inofensive decât o promenadă nocturnă pe o şosea pustie! Aceasta se aseamănă cu SF, însă este adevărat…

Dacă este posibil un asemenea control, este de înţeles îngrijorarea militarilor americani care, în funcţie de ipoteza unei inteligenţe misterioase, ar fi obligaţi să controleze cele mai importante asociaţii ozenologice cu scopul:

— De a evita ca acestea să genereze o panică în masă1.

— De a poseda informaţii precise despre cazurile cele mai serioase de răpire.

— De a orienta conceptele spre ipoteze netraumatizante.

O astfel de optică explică sechestrul instaurat de serviciile de informaţii asupra celor mai importante asociaţii ozenologice americane şi alegerea metodelor care vizează discreditarea şi ridiculizarea acestui tip de cercetări. Perversitatea ajunge până la facilitarea „sarcinii celor mai deranjanţi cercetători, făcându-le rost de credite nesperate” şi în acelaşi timp aranjând ca „aceştia să cadă în nişte capcane care le devalorizează eforturile şi îi fac să-şi piardă prestigiul în faţa colegilor. Aceasta este ceea ce s-a întâmplat cu Budd Hopkins şi John Mack”. îi las lui Sider responsabilitatea pentru ipoteza sa. Înainte de a reveni la John Mack, fac o paranteză referitor la o eventuală „capcană” destinată lui Budd Hopkins.

Ura şi invidia stârnite de către Hopkins – care beneficia de o subvenţie – pot inspira manevre surprinzătoare. În 1993, un oarecare dr. Willy Smith a publicat critica (făţiş ostilă) a unei cărţi pretins consacrată de Budd afacerii Linda Cortile. Titlul lucrării (*Manhattan Transfer*), numărul de pagini, editorul, preţul: totul era menţionat. O singură pată pe întregul tablou: cartea nu era nici publicată, nici scrisă, nici măcar începută atunci când a apărut „darea de seamă despre lectură”! Willy Smith este membru al CSICOP* (Comitetul de investigaţie ştiinţifică a paranormalului), o organizaţie care debutase

ca un grup de cercetare obiectivă, pentru a se transforma într-o întreprindere pasionata de demolare a fenomenelor paranormale.

„Capcana" destinata lui Budd, evocată de către Sider, nu ar fi alta decât cazul Linda Cortile: un caz prea bun, cu o groază de martori (18!) şi pe care unii îl cred fabricat pentru a distruge munca acestui cercetător. Nu am schiţat decât principalele amănunte ale acestei afaceri, a cărei extremă complexitate exclude că ar fi putut fi montata de nişte simpli particulari sau de către un grup ca CSICOP. Pentru moment, niciun element concret nu permite a afirma că este vorba de o şarlatanie. Dacă ipoteza „loviturii premeditate" se va adeveri, situaţia ar fi şi mai stranie: cine ar putea avea interesul să fabrice această mistificare, dispunând de suficienţi complici şi mijloace financiare? Şi, mai ales, care ar fi scopul unei operaţii atât de aiurite?

După răspândirea ştirii despre necazurile lui Mack, au apărut câţiva apărători. Printre ei, dr. Bruce Cornet, un savant a cărui listă de diplome şi publicaţii este impresionantă (biologie, geologie, paleontologie, paleobotanică, paleodimatologie...). Nici într-un caz un ozenolog cu idei fixe, ci un savant de nivel înalt. Exasperat de neînţelegerea vădită a importanţei lucrului lui Mack pentru „pacienţii săi şi omenire", dr. Cornet a adresat Comitetului un rechizitoriu cu privire la necesitatea de a lua în serios existenţa unei inteligenţe extraterestre.

Pledoaria, sub formă de mărturie, a doctorului Cornet este halucinantă. O redau pe scurt. Timp de doi ani şi jumătate, Bruce Cornet a acumulat dovezi fizice, geofizice şi fotografice de existenţa a ozn-urilor: planeta noastră este locuită de nişte specii umanoide care posedă o tehnologie ce se află cu mii de ani în avans faţă de a noastră şi care urmăresc să nu ne distrugă structurile religioase şi socio-economice printr-un contact prea rapid cu forma lor de viaţă diferită. Dr, Cornet a fost educat progresiv de către extratereştri pentru a suporta şocul revelaţiilor acestora. El a fotografiat peste o sută de manifestări OZN şi a reuşit să fotografieze un OZN care îi

tăia calea elicopterului său cu o viteză de opt ori mai mare decât a sunetului! O asemenea performanţă indică faptul că fenomenul este inteligent şi reuşeşte să-i controleze pe oameni: un impuls îl făcu pe dr. Cornet să-şi declanşeze aparatul exact la moment, ceea ce i-a permis să obţină o fotografie imposibilă în condiţii normale, explică el, OZN-uri care au forma unor sfere de plasmă pot lua înfăţişările pe care le doresc, inclusiv ale unui avion clasic, sau să-şi schimbe instantaneu forma pentru a zăpăci şi înşela eventualii martori. Piloţii lor sunt capabili să ne citească gândurile şi să le modifice. Bruce Cornet respinge termenul de „OZN”: aceste vase nu sunt „neidentificate”, ci construite de către nişte fiinţe nonumane. El poate confirma existenţa acestor fiinţe, el le-a întâlnit. De când se interesează de fenomen, a fost răpit de trei ori, însă fusese şi mai înainte: a suferit diverse intervenţii, ale căror semne şi cicatrice le poartă. Nu este admisibil ca nişte oameni care au suferit trauma unei răpiri să se vadă insultaţi de nişte profesori universitari care le spun că totul se petrece în capul lor şi de aceea el ţine să apere munca lui Mack, în acord cu adevărata etică a unui profesionist, care trebuie să studieze obiectiv toate modalităţile de explicare a contactelor citate cu extratereştrii.

Scrisoarea lui Bruce Cornet (adresată doctorului Arnold Relman, directorul Comitetului special al Universităţii Harvard) îţi provoacă ameţeală. Acest om este sincer? Se pare că da. În planul unei pure speculaţii, el oferă un superb scenariu ştiinţifico-fantastic. Se ştie că, uneori cu o întârziere de câteva zeci de ani, viaţa ajunge din urmă ştiinţifico-fantasticul, să aşteptăm…

Această istorie are o savoare deosebită datorită unui fenomen de sincronizare. Dr. Cornet mărturiseşte în momentul când America este exasperată de tăcerea menţinută în jurul afacerii Roswell. În ciuda FOIA (decretul conform căruia publicul poate avea acces la informaţie), autorităţile americane dau dovadă de o tăcere… destul de surprinzătoare. Problemele doctorului

Mack ar fi putut rămâne în cadrul dezbaterilor despre etica psihiatrică şi universitară. Cartea sa despre răpiri nu a spulberat recordurile de vânzări. Totul se putea petrece discret. Scrisoarea doctorului Cornet a fost difuzată prin Internet. Astfel am descoperit-o. Ca şi alte milioane de persoane. Internetul este spaţiul deschis tuturor pericolelor, fiecare poate difuza prin el ceea ce-l duce capul. Dar din punct de vedere al impactului, nici nu se poate visa la ceva mai bun pentru relansarea acestei probleme a răpirilor, de care unii ar vrea să se debaraseze…

Însemnul torturilor: *cicatrice şi implanturi*. *Fetuşi absenţi şi sarcini întrerupte*. *Pentru a termina cu scenariul sexo-genito-genetic*. *Manipulări manipulate*. *Când conştiinţa părăseşte corpul*. *Comprimarea şi dilatarea timpului*.

Anul 1987 – când au fost publicate două cărţi-culte, *Intruders* şi *Communion* – a marcat o cotitură în istoria răpirilor, care cunoaşte două faze foarte diferite. În prima, începută cu cazurile Hill şi Villas-Boas, mărturiile erau relativ rare şi istoriile simple: nişte persoane (vânători, pescari, persoane oprite în campinguri) care nu se aflau în casa lor, fie în maşina lor, fie în sânul naturii, aveau o experienţă de *missing time* şi erau răpite. Fenomenele aveau loc în aer liber şi cercetările se efectuau după modelul poliţist: poligrafe, detectoare de minciuni, contra-anchete, interogatorii ale diferiţilor martori, liste de urme sau indicii. Nimic nu era dominat de faimoşii omuleţi gri şi sinistrele lor experienţe despre care se vorbeşte astăzi atât de mult. Începând cu 1987, istoriile se modifică pentru a deveni din ce în ce mai subiective (fiecare răpit este urmărit din copilărie şi suferă multiple răpiri, care se extind asupra altor membri ai familiei sale); în acelaşi timp, ele capătă o mare popularitate, datorită talk-showrilor televizate, unde persoanele răpite vin să-şi povestească aventurile. Abordarea „poliţistă” nu mai este permisă şi cercetătorii riscă să fie acuzaţi de extenuarea martorului. Totul se petrece în dormitoare, unde

verificările sunt aproape imposibile (când răpirea avea loc pe malul unui lac, de exemplu, era uşor de aflat dacă martorii s-au dus într-adevăr încolo, dacă era ceaţă…).

Când au început să se înmulţească mărturiile despre cicatrice, implanturi şi sarcini întrerupte, comunitatea ozenologică a început să respire. Ştiinţa urma să împrăştie iritanta ambiguitate a dosarului şi să-i pună pe sceptici la locul lor: cel al unor fricoşi, urmaşi demni ai minţilor înguste, care îndrăzniseră să afirme în trecut că „tot ce este mai greu decât aerul nu poate zbura”. La începutul anilor nouăzeci, printre ozenologii americani, toată lumea era de părerea că eram aproape de descoperirea dovezii materiale, fizice, a răpirilor, a cărei necesitate îi obseda atât pe cei răpiţircât şi pe cercetători. Fie că rămân victimele efectului traumatizant al experienţei lor sau reuşesc s-o asimileze într-un fel sau altul, indivizii răpiţi suferă din cauza neîncrederii din jur. În lipsa dovezilor, anturajului lor îi vine greu să-i creadă şi adeseori lor înşile le vine greu să-şi accepte propria istorie.

E mai bine s-o spunem dintr-odată, dovada absolută că cicatricele prezentate de către persoanele răpite sunt datorate răpirilor nu există: este imposibil de stabilit cu certitudine legătura dintre cauză şi efect (chiar şi atunci când aceste semne apar imediat după o amintire despre o răpire sau când o mamă le descoperă, făcându-i baie copilului său, care în ajun nu le avea). Dorinţa de a le pune originea pe seama fenomenului care produce stigmate ar fi riscantă: urmele sângeroase ale coroanei de spini, cuielor şi lăncilor apar pe corpul unor mistici care îl venerează până la obsesie pe Iisus, în timp ce cicatricele persoanelor răpite sunt adeseori descoperite fără ca acestea să-şi închipuie măcar în minte o răpire sau că li s-ar fi putut întâmpla o asemenea experienţă. Semn de adoraţie la mistici, în acest caz cicatricele sunt subiect de îngrozire: „Indivizii răpiţi nici nu vor să le vadă şi de obicei altcineva le descoperă şi este greu de închipuit că nişte copii îşi pot cauza nişte răni de origine psihosomatică”, mi-a explicat Budd Hopkins, arătându-mi un impresionant dosar de

fotografii.

Şi mai uluitor este că semnele externe (cărora se poate încerca de a le găsi o explicaţie naturală) reprezintă urmele unor intervenţii chirurgicale interne, pe care medicii le descoperă uneori la nişte persoane răpite care nu au fost niciodată operate. Le-am menţionat pe cele ale Lindei şi Jennifer. Pentru a părăsi puţin Statele Unite ale Americii, iată un caz german.

În 1990, Klauss-Dieter Kaufmann trebuie să fie supus Unei intervenţii la coloana vertebrală. Înainte de aceasta, chirurgul spitalului din Offenbach îi examinează dosarul medical şi îl întreabă cu câţi ani în urmă a suferit prima sa operaţie. „N-am fost operat niciodată”, răspunde pacientul. Practicianul îi arată radiografiile sale. Clişeele prezintă, uşor vizibile, urmele unei intervenţii anterioare, or Klauss-Dieter Kaufmann nu fusese niciodată operat. Într-un mod neaşteptat, îi revine în memorie chiar în cabinetul medicului o istorie din adolescenţa sa. Acum treizeci de ani (avea pe atunci paisprezece), Klauss-Dieter Kaufmann observase un OZN. Nava aruncase în el cu un fulger atât de orbitor, încât leşinase. Se întorsese acasă cu o întârziere de aproape patru ore şi a suferit timp de mai multe zile de migrene şi dificultăţi în a se concentra. Avea un semn dureros pe regiunea pelviană şi o urmă de rană în partea inferioară a spinării.

Kaufmann încearcă să-şi amintească aventura sa şi amintirile îi revin încetul cu încetul, făcându-l să descopere o răpire pe care nu o bănuise niciodată timp de treizeci de ani, o răpire care ar putea fi numită aproape consimţită. Intrase într-o stare apropiată de transă şi, atunci când se pomenise confruntat cu nişte creaturi mici înarmate şi echipate cu un gen de rezervoare de oxigen pe spate, simţi pentru acestea prietenie şi le urmă la bordul vasului, remarcând, amuzat, că nu era nevoit să meargă: se deplasa plutind deasupra solului. Se pomeneşte într-o cameră vastă, bine iluminată, unde se aflau alte fiinţe cu nişte imenşi ochi oblici, de culoare neagră. Aceştia erau înfricoşători! încearcă să fugă, însă corpul său refuză să i

se supună. După un examen medical efectuat de către nişte entităţi cu degetele palmate, află că se poate întoarce acasă. Se simte plutind prin văzduh, însă de această dată avea impresia că era purtat în braţe de cineva pe care nu-l putea vedea şi a cărui respiraţie zgomotoasă o auzea „parcă printr-o tubă". Vrea să-l atingă pe cel care îl cară şi nu pipăie decât o centură în jurul unui tors. O forţă îi respinge mâna şi îşi pierde cunoştinţa pentru a şi-o recăpăta în locul unde începuse aventura sa.

Iată-ne confruntaţi cu o problemă a unor cicatrice greu de explicat, care au uneori o incidenţă serioasă din punct de vedere medical, însă nu prea convingătoare. Şi totuşi prezente. Prezente într-un mod care ne-ar plăcea să-l legăm de modificările voluntare ale corpului, de uluitoarea sa plasticitate, de nenumăratele exemple de acţiune a psihicului asupra corpului. Efectul *placebo*, vindecări miraculoase, *tsumo* al tibetanilor care reuşesc, prin simplă concentrare, să-şi mărească cu cincisprezece grade temperatura corpului, semne de somnambulism, alergii specifice, care nu afectează decât una dintre personalităţile multiple ale unui subiect şi le menajează pe celelalte: atâtea procese psihofiziologice extraordinare de răspuns a corpului la o dorinţă profundă, la nişte închipuiri. În cazul răpirilor, dorinţa este absentă (în opoziţie cu „contactaţii" anilor cincizeci care încercau să comunice cu „binevoitorii Fraţi din Spaţiu", răpiţii nu cer nimic), însă „semnul" apare. Într-un mod derutant, cum o demonstrează acest caz englez.

Printre diverse experienţe, parapsihologul britanic Harold Chibbett o roagă pe o femeie sensibilă, ale cărei facultăţi paranormale le cunoştea, să se proiecteze mental în diverse locuri şi să descrie ceea ce vedea. În 1947 (anul în care Kenneth Arnold face prima observare „oficială" a farfuriilor zburătoare), el are ideea s-o întrebe sub hipnoză cum urma să evolueze acest fenomen atât de mult discutat al farfuriilor zburătoare. Femeia i-a retfat o povestire despre răpire destul de asemănătoare celor care aveau să fie descoperite cu douăzeci de ani mai târziu. Ea s-a văzut

dusă pe planeta Marte (o destinaţie extraterestră care corespundea fantasmelor din acea vreme, când se vorbea despre „marţieni"), ai cărei locuitori erau agresivi, şi descrise nişte stigmate care, explică ea, corespundeau unei răni pe care i-o făcuse un marţian1.

Să ne amintim că în 1947 nu se ştia nimic despre răpiri...

H.S.W. Chibbett, *UFOS and Parapsychology*, în *FSR Special*, *UFO Percipients*, 1969.

Să încercăm să ne continuăm cercetarea evidenţelor. Singurele fotografii legate de răpiri sunt cele de la Gulf Breeze.

Istoria începe în Florida, pe 11 noiembrie 1987, deasupra plajei Gulf Breeze. Este ora 17. Prin fereastra biroului său, Ed Walters desluşeşte printre ramuri o strălucire gri-albăstrie. Lumina provine de la un obiect mare, care survolează fără zgomot casele şi se detaşează, orbitor, pe sclipirea roşiatică a amurgului. Ed Walters are reflexul să iasă cu vechiul său Polaroid şi reuşeşte să realizeze câteva fotografii a ceea ce el descrie ca „o imensă navă cilindrică, cu diametrul de cincisprezece metri", însă o rază albastră emisă de navă îl paralizează. După o durere surdă a capului, are impresia că decolează de la sol şi urlă de groază. O voce artificială îl linişteşte: „Nu-ţi vom face niciun rău". În timp ce continuă să se ridice, simte un miros de amoniac şi de scorţişoară[14] şi îşi pierde cunoştinţa. Şi-o recapătă căzând înapoi la sol. Are doar nişte amintiri confuze: bâzâituri în urechi, o voce feminină, imagini înfiorătoare. Întors acasă, povesteşte aventura sa soţiei şi copiilor care remarcaseră curiosul miros pe care-l degaja.

Cele câteva fotografii ale OZN-ului pe care Ed Walters a avut timp să le facă sunt reuşite. Le aduce la ziarul local (*Gulf Breeze Sentifiel*), afirmând că sunt opera unui prieten, M.X., care doreşte să-şi păstreze anonimatul. Nu face nicio altă precizare. Publicarea lor divizează

14' Comunicare la primul Congres european cu privire la fenomenele aeriene anormale, Bruxelles, 11-13 noiembrie 1988.

comunitatea ozenologică, învăţată să fie prudentă: clişeele sunt prea clare pentru a fi falsificate, se crede.

Astăzi, Ed Walters afirmă că ar fi făcut peste treizeci de observări şi a continuat să facă fotografii. A auzit adeseori nişte voci care-i vorbeau în diferite limbi străine, printre care în spaniolă; a fost de asemenea gratificat cu urlete ale unor bebeluşi supuşi unei alimentaţii pe bază de banane. A avut mai multe *missing time*, afirmă că a fost răpit (scenariu confirmat cu ajutorul şedinţelor de regresie sub hipnoză) şi că în cap i-a fost montat, apoi extras, un implant. A acceptat să facă fotografii cu nişte aparate primite în ultimul moment şi a cerut să fie supus testului cu detectorul de minciuni. Soţia sa, Frances, afirmă că a văzut şi ea OZN-ul şi nişte entităţi.

Gulf Breeze este acum locul de întâlnire al cercetătorilor şi amatorilor de OZN, care se îngrămădesc acolo în speranţa (uneori împlinită) de a fi martorii unor fenomene luminoase. Walter Andrus, directorul MUFON, n-a ezitat să declare: „Numeroase serii de fotografii şi experienţe par să fi fost «programate» de o inteligenţă, cu un scop precis, cunoscut doar de ea. Conform căror criterii un om de afaceri dinamic a fost ales pentru a retrăi nişte aventuri atât de traumatizante, care au perturbat viaţa familiei sale? Se poate specula pe îndelete. În calitate de anchetatori şi cercetători, continuăm să ne punem aceste întrebări.

W. Strieber menţionează acelaşi miros foarte specific în timpul unora dintre experienţele sale.

deoarece pare foarte probabil că pe 11 noiembrie sau mai înainte în capul lui Ed a fost plasat un implant”.

Acest caz, contestat de unii, continuă să facă mare tărăboi. Însă Ed Walters nu şi-a fotografiat răpitorii. Asemenea fotografii nu există (şi camerele de luat vederi ale lui David Jacobs nu au înregistrat nimic).

Să continuăm să cercetăm alte „dovezi” ale sejurului răpiţilor în altă parte. În povestirile despre răpiri se întâlneşte tema mitică a daruluimărturie de ospitalitate, însă schimbul eşuează. „Liderul” acceptă să-i dea o carte

lui Betty Hill, însă ceilalţi extratereştri se opun. În ultimul moment, lui Villas-Boas i se refuză permisiunea de a lua cu sine un pendul. Lui Betty Andreasson i s-a oferit o lucrare extraterestră care a dispărut după câteva zile. Un răpit brazilian (Antonio Alves Ferreira) ar fi primit o statuetă (de extraterestru) şi un pistol, însă ar fi fost nevoit să restituie aceste cadouri, considerate de către vecini ca fiind daruri ale diavolului. Singurul caz în care rămâne ceva este afacerea Simonton.

Pe 18 aprilie 1961, e navă zburătoare metalică, în formă de „două boluri răsturnate lipite", aterizează în faţa lui Joe Simonton, un fermier din Eagle River (Wisconsin). În interior, trei „oameni în negru" pregăteau masa. Unul dintre ei îi întinde fermierului un vas, cerându-i apă: drept mulţumire, Simonton primeşte trei plăcinte pregătite de ozenauţi. Acesta nu a fost prea impresionat de „gustul de carton" al celei pe care o consumă. La cererea serviciului de aeronautică, plăcintele au fost analizate de către laboratorul de produse alimentare şi farmaceutice al Ministerului Sănătăţii, Educaţiei şi Timpului liber din Statele Unite ale Americii. Bucătarii intergalactici folosiseră nişte ingrediente terestre: amidon, hrişcă, soia şi tărâţe. Ca de obicei, cercetarea a stabilit că martorul, complet raţional, era de o sinceritate indiscutabilă.

Ultima plăcintă oferită lui Simonton a fost conservată. Existenţa sa este o manifestare a acestei absurdităţi deliberate pe care am subliniat-o în repetate rânduri. După cum a remarcat cu umor Jacques Vallée [15]: „Dacă farfuriile zburătoare reprezintă nişte stratageme de care se foloseşte o supercivilizaţie din spaţiu, am putea să ne aşteptăm ca acestea să fie pline de dispozitive electronice... dar nişte prăjituri din hrişcă în formă de plăcinte găurite şi mirosind a carton? Ce lucru îngrozitor de rural, domnule Simonton!" Făcând legătura dintre acest „dar" şi schimburile de hrană cu îngerii din Biblie sau zânele, autorul conchide: „La urma urmei, povestirea lui Joe Simonton ar putea fi o ilustrare modernă a acestei

15 în Chroniques des apparition exlraterreslres, op.cit.

recomandări biblice: nu uitaţi să-i primiţi bine pe străini, deoarece astfel unii i-au primit pe îngeri fără să ştie”.

Cadourile extratereştrilor – printre care acest unic „dar rămas” – sunt decepţionante. Ca o slabă consolare, cele ale zânelor nu erau deloc mai bune, cu monedele lor de aur, care se transformau în pietricele. Să vedem dacă implanturile dau dovadă de o mai mare bunăvoinţă.

Whetley Strieber s-a străduit prin toate metodele să-şi înţeleagă aventurile cu extratereştrii. Să aibă o dovadă obiectivă a acestora. Când examinările sale (scanare şi IRM) au scos la iveală o stranie masă albă în creierul său, a încercat să afle dacă alţi răpiţi aveau aceeaşi dovadă a unei intervenţii inexplicabile, care le putea, ca în cazul său, modifica comportamentul. Strieber a pornit în căutarea răpiţilor „cu implant” care ar fi putut susţine aceleaşi examinări ca şi el, pentru ca medicii să poată compara descoperirile lor. Un ozenolog, Pat Marcaţillio i le-a trimis pe Collette D. şi Alice Haggerty (o răpită care a aflat cu ajutorul lui David Jaiobs că îngerul său era un extraterestru).

Scanările şi IRM (cincisprezece imagini luate la intervale regulate) au fost efectuate pe 6 iunie 1989 sub controlul doctorului Messina. Înainte de examinare, medicul le-a interogat pe răpite cu privire la senzaţiile bizare pe care le simţeau în cap şi le-a rugat să le localizeze. Alice a descris o senzaţie de furnicătură electrică „asemănătoare cu cea pe care o simţim testând cu limba încărcătura unei pile electrice descărcate”; acest fenomen era mereu însoţit, în urechea sa stângă, de un sunet ascuţit, cu o intensitate atât de puternică, încât acoperea zgomotele exterioare. Examinările au scos în evidenţă prezenţa unei pete anormale pe creierul celor două femei, în locul care corespundea celui pe care ele îl indicaseră ca fiind „stimulat” în momentul răpirilor. Acesta era un început, însă deloc satisfăcător.

Acelaşi fenomen se produsese cu Kerry. În rarele cazuri când urmele de neînţeles sunt descifrabile (prin CÂT, scanare sau IRM), extragerea „obiectelor” detectate

ar necesita, dată fiind amplasarea lor, nişte operaţii prea periculoase sau, în cazul când este fixată o întâlnire cu un chirurg, obiectul dispare în mod misterios în ajun (în general, persoana răpită se trezeşte cu sânge în ureche şi amintirea unei răpiri: de parcă răpitorii săi veniseră să-i scoată dovada căutată). Au avut loc câteva analize ale implanturilor: niciodată acestea nu au putut furniza dovada unei origini „străine", chiar dacă savanţii califică aceste obiecte drept neobişnuite.

Am ajuns în sfârşit la cazul lui Richard Price.

Această afacere celebră iese din cadrul zvonurilor imposibil de verificat. Detaliile sale sunt cunoscute şi date în vileag. În mod excepţional, numele celui răpit şi cel al savantului care a studiat presupusul implant (profesorul D. Pritchard din MIT) au circulat în mediile interesate1.

Istoria începe în septembrie 1955. Richard Price (opt ani) se joacă împreună cu o prietenă lângă un cimitir din Troy (statul New York); copiii aud un zgomot surprinzător: puteai zice că era o locomotivă cu aburi. Pornesc în acea direcţie, însă fetiţa, cuprinsă de frică, se opreşte. Richard continuă singur, vede apropiindu-se un extraterestru, tipic pentru anii cincizeci – în uniformă militară cu centiron şi cască transparentă –, şi se lasă dus la bordul unei nave de formă hexagonală, unde asistă la o proiectare de film de tip straniu: acum Price îl descrie în termenii realităţii virtuale şi interactivităţii, însă la acea vreme aceste noţiuni erau necunoscute. El descoperă planeta oranj a extratereştrilor, varietatea navelor lor şi asistă la o bătălie între două flote galactice. Mai mare minunea, filmul îi permite să participe la evenimente de parcă ar fi fost de faţă. Apoi este dus într-o altă sală, unde nu se poate eschiva de la o examinare medicală şi i se inserează un implant în organul sexual, asigurându-l că va muri dacă va încerca să-l scoată. Peste opt ani – în 1964 – în ciuda sfaturilor bunicii sale, care îi recomandă să tacă, Richard îi încredinţează odiseea sa iubitei sale. În curând, sunt informaţi prietenii săi de şcoală, care îl poreclesc Spaceman. Glume proaste, încăierări... Richard este

chemat la director: „Vă asigur că nu am minţit!” Convins că băiatul a înnebunit, directorul îl internează într-un stabiliment psihiatric. Richard este supus unui tratament medical intens. Îşi dă seama că orice aluzie la răpirea sa face să fie considerat un bolnav psihic şi, pentru a reveni la o viaţă normală, declară că născocise totul. După trei luni de spitalizare poate ieşi şi, motivat de ceea ce văzuse „la bord”, urmează nişte cursuri de electronică.

Peste mulţi ani, Price citeşte în *National Enquiereer* – revistă interesată mai mult de senzaţional decât de informaţie – că în anul 1955, anul întâlnirii sale, fusese detectată o „navă fantomă” care se rotea pe orbită în jurul Pământului. Şi dacă aceasta era a sa? îşi povesteşte istoria unui colaborator de la *Omni*. Ziaristul, interesat, îl trimite la un medic şi îl pune în contact cu Ben Jamison (un cercetător, profesor de matematică la

Detaliile cazului Price mi-au fost furnizate de Antonio Huneeus, ziarist ştiinţific şi ufolog, membru al ZBI (*Scientifte Bureau of Investigation*), organism fondat de către un poliţist din New York, Pete Mazzola, al cărui confident va deveni Huneeus şi care îl va învăţa tehnicile anchetelor poliţiste, colegul său în cercetare şi membru al MUFON.

Universitatea Albany). La acea vreme, implantul începea să devină vizibil sub piele şi forma o mică protuberanţă dură. Medicul constată stranietatea, redactează un raport şi îi spune lui Price să nu-şi facă griji atâta timp cât nu suferă. În 1989, implantul se sparge: o parte este expulzată prin piele, apoi restul iese peste două zile. La MIT, profesorul Pritchard se interesează de aceste eventuale implanturi, însă aşteaptă nişte elemente concrete. îl invită pe Price în departamentul său. Fotografii la microscopul electronic, analize. Trecut în registru sub numărul matricol A 889, presupusul implant intrigă. Pare a fi metalic, acoperit cu o teacă din material biologic, care i-ar permite să rămână în corp fără a provoca fenomenul de respingere. Microscopul dezvăluie filamente, torsade, cârlige minuscule. Rezultatele se lasă aşteptate (Pritchard

lucrează lent şi prudent: este dificil de analizat ceva necunoscut când nu ştii ce trebuie căutat). După câtva timp, Pritchard anunţă că implantul nu este metalic, ci organic: este compus 90% din carbon, urme de oxigen şi azot. Cu ocazia conferinţei MIT, când fizicianul ia cuvântul, sala îşi opreşte răsuflarea. Cazul Price era poreclit „Dovada". Pritchard anunţă că lucrul său nu este încheiat. Acum este. Decepţie. Rezultatele nu dovedesc nimic. În 1994, intervievat de televiziune cu privire la presupusul implant, profesorul Pritchard declară că putea fi vorba de… bumbacul din indispensabilii lui Price! Nu se mai pune problema cârligelor şi a altor detalii interesante. În loc să dovedească o origine necunoscută, afacerea Price a permis dovedirea unei posibilităţi de transmutaţie care n-ar putea lăsa pe nimeni nepăsător: de la metal la bumbac, trecând prin carbon…

Jessie Long, o californiană răpită, care a descoperit în urma unei regresii efectuate de Yvonne Smith că extratereştrii i-ar fi montat un implant în genunchi, acceptă, la cererea terapeutei sale, să fie examinată, apoi operată. În picior, într-adevăr, era ceva. După extragere, presupusul implant a fost analizat: era un cristal. Nimic altceva. După părerea raţionaliştilor, implanturile au o origine naturală şi răpiţii amestecă involuntar episoade din viaţa lor reală în istoria răpirii. Aceasta pare plauzibil, însă implică o remarcă. Dacă, în urma unui accident oarecare (spargerea unui obiect, cădere), o bucată de cristal pătrunde în corp la o asemenea adâncime, încât este necesară o operaţie pentru recuperarea sa, subiectul ar trebui să păstreze o amintire despre incident şi nu să descopere prezenţa unui element străin numai retrăind o experienţă de răpire (în schimb, ar fi logică fabricarea unui scenariu de implant pentru că se ştie deja că în corp există o substanţă străină, a cărei provenienţă nu se explică).

Şamanii descriu inserţia „obiectelor magice" în corpurile lor, în special a bucăţilor de cristal, pe parcursul încercărilor de iniţiere. Există mari şanse ca o autopsie a acestor şamani să nu poată dovedi niciodată prezenţa unor

astfel de obiecte, a căror realitate este mai mult decât nesigură: este vorba de simboluri ale puterilor conferite în timpul iniţierii. Totuşi este interesant că un paşnic cetăţean american, fără cunoştinţe în materie de şamanism, începe deodată să descrie un proces care ar putea înfrumuseţa un material de etnologie.

Examinarea implantului lui Sarah Smith (am avut ocazia să studiez acest obiect, acoperit acum cu mucegai) nu a dovedit nimic. Dr. John Mack a supus analizei un mic obiect cu dimensiunea între 1/4 şi 3/4 de deget ieşit din nasul uneia dintre pacientele sale după o răpire: era vorba despre un gen de fibră răsucită, constituită în principal din carbon, silicon şi oxigen. Analiza izotopică nu a dat rezultate interesante. Un biolog nuclear, prieten al lui Mack, consideră că „mostra nu corespunde celor care se pot întâlni la fiinţele vii şi că poate fi vorba despre o fibră confecţionată artificial".

Fenomenul OZN se eschivează cercetării cu o rară constanţă. Certificatul de origine extraterestră garantată se lasă aşteptat. Însă, dacă implantul există, de ce să vrem să ne închipuim că un asemenea obiect ar fi de origine necunoscută, chiar extraterestră, ceea ce ar risca să provoace o respingere din partea organismului? Descoperirea primului implant a suscitat o mare speranţă din partea cercetătorilor, dintre care mulţi se cramponează de ipoteza extraterestră: în sfârşit, o dovadă, credeau ei. Decepţia lor nu are deloc mai mult sens decât aşteptările. În lumina incredibilelor succese pe care par să le realizeze extratereştrii, nu ar trebui să le fie prea greu să-şi adapteze aparatul la chimia corpului uman şi să lase o dovadă care de fapt nu ar dovedi nimic. Mai înţelept, John Mack consideră absenţa rezultatelor normală: „Nu sunt suficient de optimist pentru a crede că fenomenul se va dezvălui în acest mod. A spera acest lucru ar fi un feţ de greşeală de logică". Într-adevăr: dacă unul dintre scopurile acestei derutante experienţe este de a arunca în aer abordarea materialistă a ştiinţei occidentale, de ce aceasta s-ar plia la aşa ceva?

Astfel, nu este surprinzător că bizarele substanţe organice, care apar uneori între picioarele tinerelor fete a doua zi după o presupusă răpire sau se întind în pete pe cearşafuri, cauzează aceleaşi decepţii. Adeseori urmele dispar de la sine. Când ele se păstrează, nu sunt prea elocvente. Diversele tentative de a analiza aceste pete misterioase nu au dat niciun rezultat. Astfel, laboratoarele Crippen din Wilmington, din Delaware, au fost nevoite să se declare învinse. După opt luni de încercări zadarnice.

American Standards Testing Bureau din New York renunţă şi el, raportează David Jacobs, adăugând: „Peste puţin timp, un chimist de la Universitatea Pennsylvania a încercat, cu ajutorul studenţilor săi, să analizeze o pată legată de o răpire. După şase luni de tentative zadarnice, echipa s-a lăsat păgubaşă”.

S-ar putea crede că am revenit la marea epocă a metapsihologiei, când savanţii se încăpăţânau să analizeze nişte ectoplasme pentru a descoperi, în cel mai bun caz, doar câteva celule epiteliale.

Preocupaţi de găsirea dovezilor, ajungem acum în inima răpirii, la traumatizantele experienţe ce ţin de sexualitate, reproducere şi genetică.

În prezent este imposibil să te interesezi de răpiri fără a te confrunta cu sindromul fetusului absent. Fie că au fost însărcinate înainte de răpirea lor sau au devenit cu puţin timp după ea, un număr important de răpite afirmă că fetusul lor a dispărut peste puţin timp după răpire. Această întrerupere a sarcinii (datorată intervenţiei extratereştrilor) ar surveni între cea de-a şasea şi cea de-a douăsprezecea săptămână.

Cercetătorii afirmă că cunosc cu toţii astfel de cazuri, când aceste păţanii sunt raportate ca fiind retrăite. Scenariile, mereu aceleaşi, corespund la două situaţii.

După nişte vise sexuale cu extratereştri (sau nişte experienţe retrăite ca nişte vise, deoarece adeseori răpirea este camuflată în acest mod), unele răpite s-ar pomeni însărcinate. Experienţă este raportată ca un contact sexual cu nişte „entităţi biologice” capabile să se acupleze cu

oamenii – chiar dacă aceste date nu coincid, pe de altă pârte, cu descrierile răpitorilor lipsiţi de orice sistem genital2, cel puţin aşa cum îl înţelegem noi – şi David Jacobs a obţinut descrieri ale copulaţiilor cu răpitorii. O altă variantă, mai frecventă, este cea a însămânţării artificiale. Operaţia are loc pe „masa de examinare” prin introducerea unui ac lung în buric, ca pentru o mini-laparoscopie, sau prin alte tehnici asemănătoare celor utilizate în cadrul unei fertilizări *in vitro*. În ambele cazuri, răpitele se pomenesc însărcinate şi embrionii sunt scoşi printr-o operaţie descrisă ca fiind dureroasă (unele răpite, mai norocoase, vorbesc despre un gen de anestezie provocată prin sugestie telepatică sau prin ingerarea unei băuturi).

În *Secret Life*, op. cit.

După părerea lui L. Stringfield, această particularitate ar putea fi explicată printr-o „atrofiere datorată unei degenerescenţe a evoluţiei”. Conform acestui cercetător, absenţa organelor sexuale sugerează că unii extratereştri, sau poate chiar toţi, nu se reproduc ca *ffomo Sapiens*, sau că unii nu ar fi decât nişte umanoizi produşi prin donare sau prin alte procedee pe care nu le cunoaştem.

În absenţa unei confirmări medicale, o ipoteză minimalistă ar pretinde că aceste femei suferă de o complicaţie care ar putea fi explicată în termeni mai clasici: o formă de isterie colectivă, asociată cu sindromul răpirii, şi care ar produce o amenoree după o experienţă traumatizantă. Dar, încă o dată, de ce există atâtea cazuri raportate de nişte femei moderne?

Coincidenţă sau nu, cazurile fetuşilor absenţi au apărat din momentul apariţiei tehnicilor utilizate pentru remedierea problemelor cuplurilor sterile şi a experienţelor de donare şi manipulări genetice. Astfel de succese ale ştiinţei nu ar fi putut fi cunoscute de către publicul larg fără a suscita – chiar şi inconştient – îngrijorarea femeilor şi a le face să se aştepte la ce-i mai rău. Fie. Însă şi înainte de apariţia acestor realizări, erau

răspândite fantasmele despre sarcini inexplicabile. Tema împerecherii oamenilor cu diverse entităţi face parte din moştenirea noastră fantasmatică. „Numiţi *efialtes* de către vechii greci, demonii masculi şi femele în cele din urmă s-au confundat în imaginaţia populară cu personificarea coşmarului”, scrie Stanislas de Guaita în *Templul Satanei*. În Evul Mediu şi în perioada Renaşterii, când demonii masculi şi femele obsedau lumea, circulau istorii despre vizite nocturne: femeile erau trezite de o prezenţă, auzeau sau vedeau o siluetă deplasându-se prin dormitorul lor şi apropiindu-se de patul lor, simţeau că erau apăsate cu putere pe piept sau se încerca să fie sugrumate, sufereau atacuri sexuale şi erau incapabile să strige până nu ieşeau din starea lor de paralizie (de la sine sau graţie unei terţe persoane). Aceasta se întâmpla înainte de inventarea psihanalizei şi ecografiei. Cu istoriile lor de raporturi sexuale impuse de nişte creaturi venite din altă lume, răpiţii (cu mintea întreagă şi integraţi în viaţa epocii lor) par să restabilească legătura cu lumea ocultistă cuprinsă de marele esoterism al secolului ALXIX-lea.

Două mii de cititori, dornici de a povesti ceea ce ţinuseră atât de mult timp în secret, au răspuns la sondajul *Omni* intitulat „Aţi fost răpit?” Aproape 9% dintre femeile care au avut parte de experienţe cu extratereştri menţionează sarcini confirmate medical şi „întrerupte”, de obicei în luna a patra, fără avort. De pe o zi pe alta, ca prin magie, aceste femei nu mai erau însărcinate şi se întrebau dacă extratereştrii nu le folosesc ca pe mame-purtătoare. 45% dintre cititoarele care au răspuns la acest chestionar vorbesc despre vise cu sarcini bizare, bebeluşi cu cap monstruos de extraterestra. Mai multe paciente ale doctorului Jean Mundy, psihoterapeut care se ocupă de răpiţi, sunt convinse că au fost încetarea ciclului menstrual.

fecundate prin însămânţare artificială sau că au un copil hibrid, care locuieşte în altă lume.

Răpitele şi mentorii lor propun trei tipuri de explicaţii pentru aceste aventuri:

— Extratereştrii pun mâna pe fetuşi umani;

— Fetuşii dispăruţi sunt produsul unei hibridări oameni/extratereştri: extratereştrii se mărginesc la recuperarea rodului experienţelor lor;

7 – fetuşii dispar dintr-un motiv actualmente necunoscut, care rezultă din efectul întâlnirilor asemănătoare.

Oricare ar fi ipoteza, cercetătorii nu au reuşit niciodată să obţină aparenţa de dovadă la care sperau. Aceasta din două motive (după părerea mea nu prea convingătoare), care mi-au fost repetate de o mie de ori: medicii implicaţi în astfel de cazuri nu îndrăznesc să se compromită din cauza stranietăţii situaţiei sau pentru că se tem să nu fie târâţi în justiţie pentru practici medicale deplasate, iar pacientele, la rândul lor, se tem să-şi irite medicul care le cere informaţii mai ample.

Consecinţa însămânţărilor răpitelor: naşterea bebeluşilor hibrizi, dezvoltaţi până la starea de fetus, la bordul navei. Extratereştrii le prezintă mamelor nedreptăţite „copiii lor spaţiali”, cu aspect fizic straniu şi mari puteri psihice, pe care acestea vor trebui să-i îngrijească în OZN la fiecare răpire. Mai rar, unii fetuşi sunt lăsaţi în burta mamei lor purtătoare şi se nasc pe Pământ. În Canada mi-a fost semnalată existenţa a două foste călugăriţe, aflate în ruptură cu comunitatea lor, ambele de rasă eschimosă, care ar fi avut „copii hibrizi”. Una dintre ele afirmă că fiul său în vârstă de nouă ani este noul Mesia. În afară de răutatea şi perversitatea, care par extraordinare, ale acestui copil, singura sa particularitate – constatată de către un medic, al cărui raport l-am citiţ – este că nu are pupila rotundă, ci alungită în formă de fantă îngustă, precum cea a pisicilor la lumină. Oricare ar fi intensitatea luminoasă, pupila „viitorului Mesia” reprezintă această curioasă deschizătură. În ciuda bunelor mele intenţii şi a promisiunilor de discreţie, nu am reuşit să văd niciunul dintre aceşti copii pretinşi hibrizi. Trebuie menţionat că am făcut greşeala de a-mi exprima prea deschis scepticismul ozenologului care mi-a prezentat

aceste cazuri ca autentice. Fără să fi întâlnit vreodată un hibrid de extraterestru, nu aş fi fost în măsură să recunosc unul, iar această anomalie a pupilei, pentru care nu am găsit niciun exemplu în analele oftalmologiei, nu mi se pare deloc suficientă ca criteriu. Dat fiind că mamele erau ambele călugăriţe, sarcina lor trebuia să le fi creat ceva probleme; prin urmare, nu ar fi mai simplu să ne închipuim că aceste femei au preferat să inventeze un scenariu fantasmagoric de substituire mai puţin stânjenitor de asumat pentru ele, deoarece le limitează vina. Dacă extratereştrii sunt cei care le-au violat, cum ar putea fi vinovate?

Budd Hopkins a fost primul care a abordat în mod detaliat subiectul sarcinilor întrerupte în *Intruders*, cu afacerea Kathie Davis (alias Debbie), care a introdus primul caz de fetus absent în istoria răpirilor. După părerea doctorului Richard Neal, ginecolog şi obstetrician care a efectuat o cercetare a acestui subiect[16], Debbie este foarte sinceră, naturală şi nu este genul care să inventeze

---

16 Vezi Research Missing Embryo/Fetus Sydrome: Scanties verification Stymies, în UFO Magazine, vol.6, nr.4, iulie 1991 şiMedical Explanations, Noi «Alien» ", în UFO Magazine, vol.7, nr.2, ianuarie 1992.

'Vezi „Missing Fetus" Case Solved de Ann Druffel în Mufon UFO Journal, nr. 283.

'Vezi Generations of Abductions, a MedicaI Casebook, UFO, 3, nr.2, 1988.

'Exlralerreslrial Hybridazation Unlikely, Mufon UFO Journal, nr. 247.

'Fuzională se numeşte un tip de relaţie arhaică, în care nu se face distincţia între subiect şi obiect (n.trad.).

'In Aliens identities: Ancienl Insigfats into Modern UFO Phenomena, Govardhan Hill Publishing, 1993.

'Ipoteză susţinută de mai mulţi ani de Jacques Vallee şi care începe să capete adepţi printre cercetători.

!In Le College invisible, Albin Michel, 1975.

'Vezi Virgilio Sanchez-Ocejo & Wendelle Stevens, UFO Contact'from Undersea, Tucson, 1982.

o astfel de istorie: crede în ea pe deplin. După iniţiatoarea Debbie, au devenit cunoscute mărturii analogice, din ce în ce mai numeroase. Pe parcursul verii lui 1992, Budd Hopkins mi-a vorbit despre nişte cazuri de „fetuşi absenţi” („peste două sute de cazuri notate”), care terorizau foarte mult mica lume a răpitelor. Insistasem: „Ar putea exista câteva cazuri, sau cel puţin unul singur, care să fie *indiscutabil*?” Budd păru consternat. Este o realitate că procesul instituţionalizat în calitate de mijloc de luptă la orice pas se poate dovedi extrem de eficient, în Statele Unite ale Americii, un copil se duce să se joace acasă la un prieten şi se răneşte, spărgând un pahar. Proces intentat mamei familiei care l-a invitat, însoţit de pretinderea unor despăgubiri substanţiale. O bravă gospodină alunecă pe un excrement de câine uitat pe trotuarul din faţa unui mare magazin. Magazinul este urmărit în justiţie (în câteva cazuri, s-a putut stabili că unele dintre aceste excremente fuseseră aduse de către cei care trebuiau să derapeze „accidental” pe ele). Foarte recent, o femeie a obţinut

---

'Această calitate a atenţiei focalizate este necesară pentru obţinerea unei stări modificate de conştiinţă, după cum se poate observa în cazurile de autohipnoză indusă prin contemplarea flăcării unei lumânări, de exemplu.

’Studierea ştiinţifică a stării de aflare în afara corpului este recentă şi se anunţă dificilă (în special când este vorba de măsurarea ritmului undelor creierului): ea necesită nişte subiecţi capabili să provoace după voie această experienţă în mod normal spontană.

'Robert Monroe, om de afaceri american, după experienţele involuntare de ieşire din corp, s-a străduit să înţeleagă acest fenomen pe care-1 trăia, apoi să-l stăpânească. Atunci s-a consacrat în întregime explorării altor nivele de conştiinţă şi a deschis în Virginia un institut consacrat acestei cercetări şi dotat cu o tehnologie sofisticată, care permite, printre altele, experimentarea voluntară a părăsirii corpului.

’Vezi Dreamtime and Inner Space, the World of the Shaman, Shambala, 1988.

'Efectele psihosomatice ale sugestiei au drept consecinţă doar schimbări trecătoare de pe piele sau ale funcţiilor corpului. Persoanele răpite prezintă nişte cicatrice sau semne profunde, permanente.

peste un milion de franci pentru că şi-a fript limba, bând o cafea prea fierbinte. Astfel de exemple sunt neserioase în comparaţie cu subiectul în cauză. Dacă o pacientă, a cărei sarcină a fost constatată medical, pretinde că fetusul său s-a „evaporat” într-un mod inexplicabil, verificarea unui asemenea fapt este indispensabilă. Instinctiv, nu reuşeam să cred într-un asemenea scenariu. Paradoxal, abundenţa şi convergenţa mărturiilor întăresc o ipoteză care mi se pare plauzibilă: aceste răpite, sincere şi traumatizate, nu sunt victimele imaginaţiei lor, ci ale unei gigantice comedii de păcălire, puse în scenă de Inteligenţa care se ascunde în spatele fenomenului OZN şi le manipulează continuu, impunându-le diverse scenarii, care nu corespund deloc realităţii, dar sunt acceptate ca atare. În aceasta constă specificul unei minciuni bine ticluite.

Adepţii teoriei răpirilor se fac că nu pricep acest lucru şi Budd Hopkins mi-a vorbit despre un caz extraordinar, cel al unei oarecare doamne M. care, în intervalul decembrie 1987 – mai 1991, a suferit numeroase experienţe cu extratereştri: raze de lumină, *missing time* de două ore şi jumătate, care l-a afectat şi pe fiul său (în vârstă de patru ani), prezenţa lângă patul său a unei entităţi cu pielea albicioasă, care a trezit-o dintr-un somn profund şi i-a efectuat câteva controale ginecologice, pătrunderea nocturnă a doua fiinţe „neidentificate”, care au paralizat-o atât pe ea cât şi pe soţul său. În repetate rânduri, fiul său a remarcat nişte siluete albicioase în dormitorul său; îşi aminteşte de călătoria într-o navă spaţială. Doamna M. vede două entităţi aplecate asupra patului băieţelului, iar altă dată reuşeşte să alunge entitatea.

La sfârşitul lui ianuarie 1989, spre marea sa mirare, doamna M. rămâne însărcinată. Sarcina se comportă bine, însă după şapte săptămâni fetusul moare şi trebuie extras. Doamna M. se duce la spital şi atunci începe un scenariu extravagant. Timp de două ore, doamna M. este izolată într-o sală de aşteptare, unde vine de mai multe ori să-i ţină companie o infirmieră cu faţa stranie, aspră, care

poartă, în locul bluzei regulamentare, un şorţ straniu, dar care refuză să-l privească pe soţul său. După intervenţie, doamna M. află că fetusul a dispărut. Ginecologul său nu oferă nicio altă explicaţie. Din cauza vizitelor sale, doamna M. se alătură unui grup de susţinere a răpitelor, unde numeroase răpite vorbesc despre fetuşii lor absenţi. Ea a citit numeroase lucrări care tratează acest subiect şi se întreabă ce putea să i se întâmple. Ar fi putut fi răpită fără să-şi dea seama când era însărcinată? Amintirea despre ciudata infirmieră (pe care nimeni din spital n-o cunoştea), care îi ţinuse companie înainte de chiuretajul său, o obseda. Şi dacă această femeie stranie fusese o entitate, deghizată în infirmieră, venită să recupereze fetusul? Budd nu exclude această posibilitate. Doamna M. reuşeşte să obţină o copie a raportuh: „Ucut de patolog, care precizează că fetusul dispăruse şi că materialul cuperat prin chiuretaj nu reprezenta decât fragmente de mucoase i stratul superficial, fără bucăţi de fetus. O situaţie stranie care ajunge la urechile unei cercetătoare californiene, Ann Druffel. Dornică de a vedea dacă viitorul bebeluş al doamnei M. dispăruse într-un mod inexplicabil din punct de vedere medical, aceasta efectuează o cercetare a ceea ce promitea să fie prima dovadă a realităţii cazurilor de „fetus absent”.

Încă o decepţie: aparentul mister se baza în exclusivitate pe o incertitudine datorată impreciziei terminologiei medicale. Ann Druffel conchide: „Acest caz se dovedeşte a fi o problemă medicală clasică, convenţională”. Astfel lua sfârşit singurul caz temeinic documentat de fetus absent. Însă prezenţa enigmaticei infirmiere a generat permanent destule zvonuri.

Dr. Richard Neal a studiat trei cazuri de întrerupere a sarcinii în California: toate trei puteau fi explicate prin nişte complicaţii care nu aveau nimic comun cu o intervenţie extraterestră. Cu toate acestea, nedorind să reducă sindromul de fetus absent la nişte explicaţii banale, el publică în presă mai multe anunţuri, prin care oferă cinci sute de dolari tuturor răpitelor care puteau aduce

dovezi medicale ale dispariţiei fetusului lor. Până în prezent, fiind ginecolog şi fiind capabil să discute în manieră profesională cu medicii femeilor răpite, dr. Neal nu a obţinut niciun caz. Însă, dacă el contestă existenţa fetuşilor absenţi, nu o face din scepticism. Contrar cercetărilor care vorbesc despre hibridare sau încrucişare de rase, Neal vede „activităţile medicale ale extratereştrilor” îndreptate spre un singur scop: manipularea genelor umane. Astfel s-ar explica prelevările eşantioanelor corporale (în special ale spermei şi ovulelor), pentru care răpitorii dau dovadă de atâta aviditate. Extratereştrii nu încearcă să se reproducă împreună cu noi, ci „să ne orienteze evoluţia genetică”, scrie el.

Să ne întoarcem la hibridarea extratereştri/oameni, deoarece ciudaţii bebeluşi demonstraţi în OZN ar fi rezultatul acesteia. Cunoştinţele noastre (actuale) în domeniul geneticii exclud total posibilitatea încrucişării între două specii aparent atât de diferite. Procedeele raportate sunt incompatibile cu cel mai elementar bun simţ. Prelevarea celulelor somatice de la suprafaţă, ale pielii, de exemplu, este mai uşor de efectuat decât ale celor ale spermei şi ovulelor, şi ar fi suficiente câteva pentru a utiliza genomul pe care-l conţin. Pe de altă parte, răpirea subiecţilor unul câte unuliste mai dificilă şi mai puţin discretă decât devalizarea unui laborator, unde pentru extratereştri – care se pot infiltra pretutindeni – nu ar prezenta mare greutate să pună mâna pe tot materialul genetic dorit, însă fenomenul OZN abundă de atâtea aparente absurdităţi, încât nu ar fi prea înţelept să dorim să-l organizăm conform logicii noastre. Să nu uităm că Leo Sprinkle rezumă astfel ABC-ul întâlnirilor cu un OZN: *Absurd*, *Bizarre*, *Crazy* (Absurd, Bizar, Smintit).

Făcând un efort considerabil de a lăsa o şansă diverselor speculaţii referitoare la încrucişarea raselor, Michael Swords (profesor de ştiinţe ale naturii la Western Michigan University) a trecut în revistă datele geneticii actuale. Chiar atribuindu-le răpitorilor nişte cunoştinţe „mai avansate decât ale noastre” (cunoştinţele noastre

genetice se află doar la începuturile sale şi deja am realizat nişte manipulaţii de neînchipuit pentru părinţii noştri), el consideră că asemenea performanţe rămân foarte puţin probabile. Dacă răpitorii ar fi fost capabili să spargă genomul pentru a reconstrui nişte structuri compatibile cu ambele specii, „ei n-ar fi mai avut nevoie de prelevarea spermei şi ovulelor pentru efectuarea experienţelor lor genetice, inclusiv hibridarea", scrie el1. Chiar dacă aceasta ar fi fost posibil, procedeele lor ar fi stupide şi s-ar baza pe nişte practici înapoiate şi complicate în raport cu cunoştinţele cuvenite.

Aceste posibilităţi de manipulări genetice de care ar putea dispune răpitorii ar duce la acelaşi rezultat, afirmă Michael Swords: pentru extratereştri este biologic imposibil să-şi unească ADN-ul – admiţând că îl posedă – cu al nostru, la fel cum oamenilor le este imposibil să procreeze cu nişte specii de animale. Procedeele descrise de către răpiţi nu corespund scopului pretins al cercetării, crearea unei rase hibride, oricare ar fi motivul.

Deja am menţionat concordanţa acestor scenarii cu frica provocată de tehnicile de fecundare *in vitro* şi noile descoperiri în materie de inginerie genetică, însă doar în evoluţia acestor povestiri s-ar putea găsi o pistă. De aproximativ patruzeci de ani, întâlnirile se petrec neobservat pentru a se transforma în experienţe care se află la originea unei cercetări mai fuzionale2, de parcă Inteligenţa care se ascunde în spatele manifestărilor OZN ar începe să pregătească momentul pentru eventualele hibridări viitoare. Pentru moment, nimic nu ne permite să credem că aceste hibridări au avut loc, nici că sunt proiectate, chiar dacă ele sunt mereu „arătate", însă o asemenea schemă de fuziune este altoită în nostalgia originilor noastre, nevoia omului de a avea un pact cu universul care-l înconjoară şi în care nu mai vrea să se simtă singur.

Pentru mulţi, cunoaşterea finalităţii răpirilor ar însemna deţinerea cheii misterului. Ce s-ar întâmpla dacă aceste „hibridări" nu ar fi decât nişte piste false, nişte

amăgeli? Ce altceva din istorie nu ar fi? Ca şi în frumoasa epocă a zânelor, fenomenul nu încetează să ne mintă, să ne propună iluzii.

Unii cercetători (împreună cu grupurile lor de răpiţi) nu pot accepta o astfel de perspectivă. Am relatat deja încrederea lui Budd Hopkins într-o rasă aflată în declin, care vrea să se refacă. David Jacobs, convins că speciei noastre i-a fost deja aplicat un program de modificare genetică, a „reconstituit" un *modus operandi* al extratereştrilor:

Prelevarea ovulului şi spermei.

Fecundarea efectuată *in vitro*.

Manipularea genetică a ovulelor.

Reimplantarea ovulului manipulat în uter.

Extragerea fetusului din burta mamei după o scurtă perioadă de gestaţie (între două şi zece săptămâni).

— Incubaţia fetusului în interior.

Fără a încerca să negăm componenta sexuală a răpirilor (toate persoanele răpite vorbesc despre ea, chiar şi cei a căror experienţă are o nuanţă mai mistică), am putea-o lua nu chiar *ad literam* şi să nu ne focalizăm asupra a ceea ce ne este dat să vedem în cadrul „procedurilor medicale", care se prezintă drept o demonstrare de înaltă şcoală de manipulare a minţii martorului.

Blocaj al memoriei, scenarii implantate, mesaje înşelătoare, drame psihologice ale căror actori aparent umani se dovedesc în ultimul moment a fi nişte „extratereştri", proiecţii ale secvenţelor din viaţa persoanei răpite care nu corespund realităţii, preziceri mincinoase, informaţii absurde, ordinul de a uita totul în timp ce amintirile pot fi regăsite... se pot enumera fără sfârşit amăgelile impuse în această întreprindere de mistificaţie. Cercetătorii recunosc unele dintre ele şi totuşi vor să creadă în realitatea (?) peripeţiilor medico-genito-genetice. Că acest episod esenţial nu ar fi o iluzie. Celulele prelevate, însămânţarea, implantarea temporară a fetusului, sarcini întrerupte, incubaţia extrauterină a

embrionilor, bebeluşi hibrizi aşteptând să fie îngrijiţi de către răpite: toate acestea ar fi reale. Alarmă, geneticienii interstelari pregătesc o nouă rasă pe seama noastră!

Cum putem afirma aceasta? Aceste proceduri reluate fără încetare, aceste intervenţii specifice şi de fiecare dată diferite, cu un randament atât de scăzut, totul dă de înţeles că, din contra, răpirea are un alt scop decât cel afişat. Eficacitatea păcălelii se măsoară după profunzimea impactului său. Incontestabil în cazul dat, deoarece îl afectează pe om în cele mai intime zone ale fiinţei sale: atitudinea faţă de sexualitate şi posibilitatea de a da viaţă.

„Componenta sexuală a răpirilor la bordul unui OZN sugerează că acestea necesită ceva mai mult decât. cercetarea ştiinţifică obiectivă", scrie Richard Thompson. Ceva mai mult decât un microscop electronic pentru a studia un implant sau o foiţă de hârtie pentru a nota aparenţa unui ritual al cărui sens îi scapă victimei.

În lipsa dovezilor realităţii extratereştrilor şi a „experienţei" pe care o impun, ne mărginim să constatăm manifestarea unui gen de forţă care înconjoară Pământul, impunându-i un „sistem de control" şi, pentru realizarea acestui lucru, manipulându-l fără scrupule. Cu o eficacitate care presupune o cunoaştere perfectă a psihicului omului, a funcţionării sistemului său nervos şi a creierului său, a abisurilor inconştientului său. Acţiunea unei asemenea Inteligenţe, prezentă de-a lungul întregii istorii a omenirii, pare să acţioneze ca un accelerator al evoluţiei noastre, modificând gândurile şi convingerile, provocând alte speranţe, creând noi religii. Însă ea operează cu viclenie. Jucând din plin pe cartea absurdităţii, pentru a-i discredita pe cercetători şi martori. Fără să lase urme (sau lăsând nişte urme insuficiente şi care nu pot constitui dovezi incontestabile după criteriile ştiinţei noastre). Prezentându-le în aşa mod, încât să fim condamnaţi să urmăm piste false şi să nu-i descoperim niciodată planurile.

Insistând asupra influenţei acestei Inteligenţe supraumane ascunse în spatele fenomenului OZN, Jacques

Vallée notează: „Dacă cineva ar vrea să aibă o acţiune profundă asupra societăţii umane, care să nu fie detectată nici de minoritatea cultă, nici de Biserică, nici de autorităţile militare şi să nu perturbe nici nivelul politic, nici rotiţele sistemului administrativ, totodată răspândind la un nivel fundamental germenii unei revoluţii filosofice, acesta nu ar acţiona altfel” 2.

În timpul „capturării” sale, de la început până la sfârşit, individul răpit se pomeneşte introdus într-un scenariu de realitate virtuală, imposibil de deosebit de realitatea obiectivă. În acelaşi timp, el simte nişte emoţii intense, care nu sunt cele ale unui spectator: disperarea de a se simţi lipsit de orice autocontrol, umilinţa şi suferinţa din timpul examinărilor, groaza în faţa cataclismelor care pândesc planeta noastră, repulsia urmată de tandreţe pentru bebeluşii hibrizi monstruoşi şi piperniciţi, uimirea cauzată de splendorile universului sau altor planete, teama că răpirile vor începe din nou, durerea de a şti că „fetusul său dispărut” este un bebeluş care trăieşte în altă lume. Ură, dragoste, senzaţie de plenitudine oceanică, frica permanentă de a deveni nebun sau a fi considerat ca atare, impresia de a fuziona cu alte dimensiuni, de a se elibera de constrângerea legilor fizice, repunerea în discuţie a conceptului realităţii… nu este scutit de nimic.

Colac peste pupăză, corpul său poartă stigmatele aventurii sale, intangibile, nişte semne care nu-i pot servi drept dovadă, însă care sunt aici pentru a-i aminti că „realitatea” depăşeşte normele pe care i le atribuise ştiinţa. După o asemenea experienţă, cum să nu se simtă individul răpit schimbat?

Dovezi care se destramă, corpuri care traversează obiecte solide, materializări neaşteptate, urmate de dematerializări la fel de subite, povestirile sunt împodobite cu iluzii, pavate cu decepţii neplăcute. Măcar dacă existau nişte martori exteriori. Aceşti spectatori eventuali ai răpirilor au fost deconectaţi, nu au văzut nimic, nu au auzit nimic. Până la apariţia raportului complet şi confirmat de către optsprezece martori citaţi ai răpirii Lindei Cortile (de

unde extraordinara importanţă a acestei afaceri), nu există decât un singur caz temeinic documentat de răpire „cu martor”, cel al lui Filiberto Cardenas.

În seara de 3 ianuarie 1979, Filiberto Cardenas, tehnician specializat în electrocardiografe, mergea pe o şosea din Florida cu maşina sa, împreună cu fiica sa de treisprezece ani şi un cuplu de prieteni. Motorul şi instalaţia de iluminare suferă o pană. Bărbaţii coboară şi deschid capota. Nişte fleşuri vii, roşii, de lumină se reflectează pe caroserie. Din cer vine un vuiet puternic, şi Cardenas se simte cuprins de amorţeală. Nu se poate mişca. În curând picioarele sale nu mai ating solul, şi corpul său, eliberat de gravitaţie, începe să se ridice în văzduh. El se simte părăsind pământul şi urlă: „Nu mă luaţi, nu mă luaţi!” Prietenul său, Fernando Marţi, contemplă această neverosimilă ascensiune. Pe cer, o navă mare, luminoasă, trece şi dispare.

Cardenas îşi recapătă cunoştinţa în mijlocul unei şosele unde era cât pe ce să fie strivit, la douăzeci şi şase de kilometri depărtare. Marţi depune mărturie sub jurământ că l-a văzut pe Cardenas ridicându-se în văzduh, şi poliţia clasifică ancheta la rubrica „întâlnire Apropiată de gradul III”.

Mai întâi, chiar sub hipnoză, Cardenas refuză să spună ce i s-a întâmplat, în asemenea mod i „s-a” ordonat să nu dezvăluie nimic. Pe parcursul altor şedinţe de regresie, el îşi povesteşte aventura. Unul dintre răpitorii săi încercase să-i vorbească în germană, apoi în engleză şi, în sfârşit, în spaniolă (pentru a schimba limba, extraterestrul „răsucea un buton de pe pieptul său”: încă un detaliu absurd, care este suficient pentru a-l ridiculiza pe cel care îl face cunoscut). Suferă o examinare fizică foarte minuţioasă, care avea să-i lase o sută opt semne pe corp. După terminarea şedinţei medicale, OZN-ul plonjează în plină viteză sub apă, şi Cardenas este condus la o imensă bază submarină, unde remarcă nişte oameni care lucrează împreună cu extratereştrii.

Să trecem peste detaliile experienţei (efectuarea

implanturilor, tunelul de „apă solidă”, diferitele rase de extratereştri care purtau nişte costume „de epocă” cu capă şi lanţuri groase, „tronul” căpeteniei lor şi diferitele operaţii la care a fost supus Cardenas într-un interval de timp estimat de el la mai multe zile, dar care corespundea la două ore terestre) pentru a reţine unele, caracteristice pentru grupările de extremişti: baza subterană (în acest caz submarină), colaborarea strânsă între oameni şi răpitori, insigna ce reprezintă un şarpe purtat de extratereştri.

În urma altor întâlniri, Cardenas a stabilit o relaţie amicală cu ozenauţii. El a urcat de bunăvoie într-un OZN însoţit de soţia sa Iris. În prezent, refuză să vorbească despre experienţa sa şi a devenit foarte credincios.

Imaginaţia şi foiletoanele ştiinţifico-fantastice par să joace un rol important în acest caz, însă aceasta explică cu dificultate mărturia lui Marţi şi cele o sută opt semne.

Un singur caz este cam puţin. Un alt fapt vine să complice studiul: experienţele sunt raportate ca nişte OBE. OBE reprezintă o formă de percepţie neobişnuită: obiectele sunt percepute de către subiect pornind de la un alt punct decât cel în care se află corpul său fizic. Subiectul are impresia că nu se mai află în corpul său, pe care îl remarcă în altă parte, inconştient, şi totuşi continuă să vadă, să audă şi să gândească. La începutul unei NDE, persoanele supuse experienţei îşi descoperă corpul întins pe un pat de spital, însă îl observă de sus, de parcă privirea lor pleacă din plafon, şi ele plutesc, lipsite de corp, deasupra lumii obişnuite.

O asemenea experienţă nu este specifică stărilor de transă sau de comă, după cum a stabilit Celia Green. Cercetătoarea a studiat mărturiile persoanelor care s-au văzut în afara propriilor corpuri în timp ce erau în plină activitate: ţineau un discurs, cântau – inclusiv pe scenă – şi chiar conduceau o motocicletă. Ocupaţii care necesită o atenţie sporită1. Pentru unii, surpriza de a-şi descoperi corpul într-un loc diferit de cel din care privesc ei este atât de mare, încât şocul îi readuce într-o stare normală de

conştiinţă. Mai apoi, unii reuşesc să înţeleagă voluntar experienţa trăită prin inadvertenţă şi să stăpânească – cu mai mult sau mai puţin succes – posibilitatea de a avea acces la ea. Charles Târţ a studiat, în condiţii de laborator, OBE2, ale cărei caracteristici principale le-a stabilit:

Senzaţia de plutire.

Viziunea propriului corp.

Posibilitatea de a se pomeni imediat în locul la care ne gândim.

Impresia de a poseda un corp non-fizic.

Certitudinea absolută că experienţa nu este un vis.

Punctele 1, 2, 4 şi 5 sunt adeseori menţionate de unele persoane răpite. După părerea celor care exersează călătoria în afara propriului corp după tehnicile Institutului Monroe, obiectele îşi păstrează aparenţa solidă

— Chiar dacă corpul le poate traversa –, culorile devin mai luminoase, viziunea devine panoramică (la 360 grade) şi subiectul are sentimentul de a avea acces la alte surse de cunoaştere şi de a putea parcurge universul într-o clipă. Atâtea elemente raportate de persoanele răpite şi care sunt cunoscute de specialiştii în stările de conştiinţă. „Experienţa de părăsire a propriului corp şi de întreprindere a călătoriilor conştiinţei este fără îndoială cel mai vechi principiu care se află la originea religiei şi magiei”, comentează etnopsihologul Holger Kalweit2, care vorbeşte despre experienţă, nu despre iluzie sau impresie.

OBE este frecvent descrisă în timpul răpirii. Uneori chiar de la început, de parcă experienţa ar avea loc în această stare specifică, ceea ce explică faptul că corpul rămâne în pat sau pe un scaun, cum demonstrează cazul următor:

Sandi (o pacientă a lui Edith Fiore) avusese o experienţă pe când avea doisprezece sau treisprezece ani. Singură acasă, se uita la televizor. O lumină l terioară pare s-o cheme prin geam. Sandi se simte imobilizată în scaunul său şi, în curând, paralizată. Ecranul devine negru şi alb, împestriţat cu „fulgi”: Sandi nu-şi poate dezlipi privirea de el. Apoi îşi recapătă motricitatea, ecranul redevine normal,

culorile apar din nou, şi urmează ştirile de la ora zece seara. Sub hipnoză, ea descrie următoarea scenă: în timp ce traversa pereţii casei sale pentru a-şi lua zborul către cer, s-a întors şi şi-a văzut propriul corp răsturnat în fotoliu în faţa televizorului.

Această separare a conştiinţei poate surveni într-un moment anume al răpirii. Când procedurile medicale se dovedesc prea dureroase, un extraterestru pune mâna pe capul persoanei răpite şi aceasta se pomeneşte „pe plafonul sălii de examinare”, observând, insensibilă, intervenţiile efectuate asupra corpului său. Conştiinţa rămâne trează, detaşată de suportul său material, care mâi apoi va purta nişte semne cu atât mai uluitoare, cu cât acestea rămân permanent1.

Se întâmplă, cam în genul păpuşilor ruseşti băgate una în alta, ca o OBE să survină în interiorul altei OBE. Martorul se vede părăsi! hdu-şi corpul, lăsându-şi învelişul material pe Pământ; în OZN el se poate vedea în maşina sa abandonată, ceea ce nu-l împiedică, pe masa de operaţie, să-şi mai părăsească o dată corpul pentru a urmări, insensibil şi din exterior, derularea încercării sale. Judy Doraty se descrie în acelaşi timp în interiorul OZN-ului, unde asista la o mutilare a unui viţel, şi lângă maşina sa, de parcă se proiectase afară din navă, când extratereştrii au informat-o că nu ar fi trebuit să se afle acolo. Sub hipnoză, Emily Cronin se revede concomitent în picioare lângă automobilul său şi dormind în interiorul acestuia. Îşi dă seama de imposibilitatea situaţiei şi exclamă: „Nu poţi fi în acelaşi timp în maşina ta şi afară: e stupid! Dar eu sunt!”[17]. Betty Andreasson[18] stătea culcată, citindu-şi Biblia, când a auzit o bătaie regulată de motor şi a văzut

17 Ann Druffel & Scott D. Rogo, The Tujunga Canyon Contacts, Penguin Books, 1988.

18 lbid.

'Irene Granchi, The case of Antonio Alves Ferreira: physical experiences and eleven alleged trips to a strânge planet, în FSR, vol.31, nr.2, 1986. (Traducere din portugheză a primei publicaţii apărute în Brazilia în Planeta, nr. 104-4, 1981).

un omuleţ gri apropiindu-se de patul său. Ea comentează astfel scena: „Mă văd în picioare şi mă văd culcată în patul meu. Fiinţa a pus mai întâi o cutie mică sau un obiect pe pat şi apoi m-am văzut cum apar. Mă văd ridicându-mă… şi mă văd apropiindu-mă de fiinţă. Şi apoi mă întorc spre patul meu şi mă aplec asupra propriului corp şi – ahhhh! – când fac aceasta, mâinile mele trec prin mine!”[19]. În timpul unei alte răpiri, omuleţii gri o duc la baza lor subterană şi o anunţă că, după ce va trece de o anumită uşă, va întâlni Fiinţa Supremă, „Unicul”. Tânăra femeie se vede dedublându-se: „… Şi mă aflu acolo, în picioare, şi ies din mine. Sunt două euri! Sunt două euri aici… Este parcă aş avea o soră geamănă!” 5.

Pentru a termina cu distanţarea de propria persoană asigurată de OBE, voi prezenta un caz, al cărui erou s-a văzut locuind pe Pământ, unde era înlocuit de o clonă în timpul detenţiei sale. În contul acestui răpit pot fi trecute nişte manifestări care tind să dovedească faptul că a avut o experienţă anormală, dar este dificil de mers mai departe. Această povestire poate constitui un exemplu de adaptare a fenomenului (avid de amăgeli) la mentalitatea unui martor tânăr: tema clonei pare a fi punerea în scenă, în termeni ştiinţifico-fantastici acceptabili pentru un băiat de această vârstă, a unei experienţe OBE. Istoria începe în timpul nopţii de 4 ianuarie 1975 în nord-estul Braziliei, la Maranao. Familia Alves Ferreira s-a culcat. O lumină puternică luminează brusc casa şi dispare, lăsând un miros înţepător de pârlit. Scaunele se aprind. Pentru familie este evident că un OZN a lovit peretele casei.

A doua zi, Antonio (atunci în vârstă de treisprezece ani), care se joacă în grădină, vede apărând pe cer un OZN „de mărimea unui Volkswagen”, care emite în direcţia sa o rază de lumină albă şi caldă. Se deschide o trapă, din ea iese o scară şi pe pământ coboară două creaturi. Antonio este încremenit, incapabil să se mişte şi, fără să înţeleagă cum, se pomeneşte în interiorul navei, înconjurat de fiinţe mascate, a căror înfăţişare îl îngrozeşte. Nava îşi ia zborul

19" Vezi Raymond Fowler, The Watchers, Bantam Books, 1990.

şi se aşază într-un loc necunoscut pentru Antonio: „Acolo ne aştepta o mulţime de oameni”. Echipajul îl duce pe băiat într-o construcţie albă, de formă emisferică, unde un umanoid îl supune unui interogatoriu, însă acesta se exprimă într-o limbă necunoscută, şi Antonio tace chitic. Iritat de muţenia sa, examinatorul îl priveşte fix. În creierul băiatului se produce parcă un declic şi, subit, începe să înţeleagă această limbă şi poate răspunde. Întrebările sunt elementare pentru o fiinţă care se presupune că stăpâneşte o tehnologie superioară celei umane: ce mănâncă pământenii, viteza maşinilor lor etc. *Ex abrupto*, „şeful” îi dă un pumn în piept lui Antonio. Nu-şi explică gestul, însă, din ziua respectivă, înainte de fiecare „contact”, pe pieptul băiatului va apărea în acest loc o pată roşie.

Antonio este adus înapoi către amiază, după trei ore de absenţă. El manifestă o nouă pasiune pentru desen şi îşi petrece zilele, reproducând minuţios entităţile cu pielea de culoare închisă, cu urechi mari, ascuţite şi ochii alungiţi, coiful lor de sub care iese un abundent păr cafeniu închis, uniformele lor, nava lor (văzută din exterior şi din interior) şi echipamentul său.

Când ufologa braziliană Irene Granchi va veni să-i cerceteze cazul, Antonio nu se va zgârci nici la descrieri, nici la comentarii. După părerea sa, coiful le servea concomitent drept mască pentru a suporta atmosfera noastră şi aparat care le permitea să înţeleagă instantaneu limba noastră1. Antonio afirmă că ar fi făcut unsprezece călătorii până la baza „prietenilor” săi, fără a şti unde era situată, deoarece extratereştrii nu i-au dezvăluit niciodată acest lucru. Redactându-şi notiţele despre experienţele sale, băiatul descoperă că foloseşte caligrafia extratereştrilor: nişte caractere vag asemănătoare cu ideogramele chineze (însă care variază de la un text la altul). Descrierea oraşului lor făcută de el este demnă de un film cu desene animate SF: imense clădiri rotunde, străzi acoperite cu covoare rulante, cerul mereu întunecat, lipsit de soare ca sursă de iluminare. Acolo nu există bani.

Extratereştrii – vegetarieni – nu posedă decât o singură rasă de animale, denumită „antitolilai”, şi de aceea îl roagă pe Antonio să le ofere un câine, o pisică şi un papagal (aceste animale au fost luate, însă niciodată întoarse, sub pretextul că nu se vor mai putea readapta la clima de pe Pământ). În schimb, îi fac cadou o statuetă din metal, care-l reprezintă pe unul de-al lor, nişte medalii şi mai ales un pistol – asemănător cu vechile pistoale cu piatră – al cărui fum ar fi putut dezintegra un manghier. Antonio le întoarce cadourile donatorilor săi, când a fost acuzat de vecinii săi că ar poseda nişte opere ale diavolului.

Să trecem cu vederea diversele informaţii adunate de Antonio Ferreira în timpul contactelor sale cu extratereştrii pentru a dezvălui un detaliu ieşit din comun. „Prietenii săi din spaţiu” l-au avertizat că unul dintre sejururile sale la ei va dura treizeci şi şase de ore. Pentru ca familia să nu se îngrijoreze de absenţa lui, ei au avut delicateţea de a face apel la una din marile lor specialităţi: donarea. Prin urmare, au realizat o clonă a lui Antonio, introducându-l pe băiat şi pe unul dintre ai lor într-o complexă maşină dublă. Antonio suportă pasiv „operaţia” – nedureroasă – care trebuia să-l multiplice. Manevra reuşeşte şi îşi vede dublura ieşind din maşină. Mai târziu, poate urmări modul în care clona îl înlocuia în propria lui casă. Dublura sa aţipeşte la masă la sfârşitul cinei. Tatăl său vrea să-l ducă în braţe până la pat, însă clona este prea grea: el nu-l poate ridica şi trebuie să ceară ajutor. Domnul Ferreira este surprins de această greutate anormală, însă doamna Ferreira crede că nu putea fi vorba de fiul lor: îşi cunoaşte bine băiatul. Culcându-l, ea remarcă absenţa unei cicatrice de pe picior.

Ca urmare a răpirilor sale, Antonio dă dovadă, în mod sporadic, de aptitudini paranormale: răsucirea unor obiecte metalice şi vindecări. Totuşi nu este în stare să-şi vindece şchiopătatul (la vârsta de doi ani a fost bolnav de poliomielită şi, având un picior atrofiat, nu se putea deplasa fără cârjă). Irene Granchi confirmă că a avut ocazia să asiste la câteva manifestări ale facultăţilor *psy*

ale lui Antonio Ferreira şi l-a văzut răsucind de la distanţă nişte linguri şi palele unui ventilator.

Cazul său a fost urmărit de dr. José de Freitas Dutra, care i-a dat Irenei Granchi o înregistrare a unei discuţii dintre Antonio şi un „extraterestru", a cărui voce foarte stranie „nu părea să provină din laringe", precizează medicul. Fiinţa se exprima într-o limbă „care nu semăna cu niciuna cunoscută" şi pe care Antonio o folosea uneori pentru a-i răspunde.

Antonio afirmă permanent că prietenii săi nu erau roboţi, ci fiinţe fizice. La fel de fizice ca şi OZN-urile care apăreau deasupra casei sale şi lăsau semne pe pereţi sau călătoriile pe care le-a făcut până la planeta lor.

Partizanii realităţii OZN se bazează pe observaţii făcute de numeroşi martori, apariţii pe radare, fotografii credibile, urme la sol exploatabile ştiinţific, efecte asupra sistemelor electrice. Nimic din toate acestea nu există în cazul pretinşilor extratereştri. Nici dovezi, nici fotografii sau filme, nici probe, iar analizele de la care se aşteaptă atât de mult se dovedesc nesatisfăcătoare. Povestirile celor răpiţi sunt marcate de aceeaşi incoerenţă: extratereştrii îşi efectuează munca în secret, le ordonă persoanelor răpite să uite totul şi sugestia lor posthipnotică se dovedeşte a fi lipsită de efect. Chiar dacă răpirile provoacă în Statele Unite ale Americii polemici, controverse, îngrijorări sau speranţe, în termeni fizici nimic nu este stabilit.

La sfârşitul secolului trecut, posibilitatea de comunicare cu morţii se impunea ca cel mai important subiect din domeniul paranormalului. Multe personalităţi de primă importanţă, savanţi, oameni politici, scriitori (ţarul Rusiei, Napoleon al III-lea, Crookes, Flaminarion, Hugo), se interesau de ea. Printr-un efect al bulgărelui de zăpadă, spiritismul şi manifestările sale anexe au propulsat pe avanscena preocupărilor mediumurile, ectoplasmele şi mesajele de dincolo. Noul secol începe fără ca fenomenele de spiritism să fie acceptate sau recunoscute. În acest caz există câteva similitudini cu dosarul răpirilor (nu vreau deloc să fac un amalgam între aceste subiecte, mă

mărginesc la compararea evoluţiei celor două dosare): cercetătorii au crezut că dovada era aproape, că totul urma să fie demonstrat de către ştiinţă şi… nimic. Misterul rămâne. Dacă dovada răpirilor nu a putut fi obţinută acum, când au fost investiţi în zadar atâţia bani, de ce ar fi ea obţinută cândva? Aceasta pare exclus atâta timp cât evaluarea mărturiilor se va baza pe paradigma ştiinţifică ortodoxă, care cere dovezi fizice, materiale, pentru a accepta un lucru drept autentic.

Nu se poate afirma că dosarul întâlnirilor de gradul IV este inexistent: el conţine prea multe elemente neexplicate. Prima fază a istoriei răpirilor (înainte de 1987), mai puţin subiectivă, abundă în cazuri foarte bine studiate de poliţie sau militari. Deşi implicarea eventualilor extratereştri nu a fost dovedită, cercetările au stabilit că nu era vorba nici de glume, nici de şarlatanii, nici de deliruri psihiatrice. Astfel, cazul Wolski este un model de acest gen. Acest fermier polonez fără instruire, care nu avea nici televizor, nici radio, nu citea aproape deloc ziarele şi habar nu avea de ştiinţifico-fantastic, a fost răpit în 1978. Noţiunea de extraterestru nu avea niciun sens pentru el; îşi descrie răpitorii ca pe nişte străini bizari, „poate nişte occidentali”, iar OZN-ul ca pe un vagon mare, cu acoperişul arcuit. O comisie de medici şi diverşi cercetători de la Universitatea din Lublin i-au examinat în amănunţime daravera. Acest caz, lipsit de orice contaminare, după cum au menţionat sociologii, pare adevărat, el este coroborat cu urmele de la sol (amprentele unor picioare palmate ale umanoizilor) … Să ne oprim aici.

Fiecare cercetător îşi stabileşte propria listă de argumente pro sau contra realităţii răpirilor. Nu văd sensul de a prezenta aici a nu ştiu câta versiune, având în vedere că noţiunile de „realitate” şi „non-realitate” par nereuşit alese pentru reprezentarea unei experienţe care se presupune a fi intrarea într-o altfel de realitate. Păstrând toate proporţiile, nici cea mai strălucită anchetă a jandarmeriei, nici cea mai reuşită ecuaţie nu ar explica convertirea lui Pavel de pe drumul Damascului. În măreaţa

epocă a aventurii psihedelice1, unii cercetători au hotărât să se folosească pe ei înşişi drept cobai. Utilizând aceste substanţe, cărora până atunci le constataseră doar efectele, au înţeles cu toţii că ierarhizarea experienţelor trăite după schemele obişnuite ale gândirii era imposibilă: aceasta nu mai merge, afirmau ei la întoarcerea într-o stare normală. Răpirea efectuează acelaşi gen de spargere: ea sparge blocurile de gheaţă ale conştiinţei umane şi le topeşte, făcându-i pe răpiţi, după ce şi-au „digerat" întâlnirea, să-şi revizuiască concepţiile. De la frică ei trec la grabă: dacă vom continua să gândim în acelaşi mod, vom perpetua aceleaşi greşeli şi nu vom reuşi niciodată să descoperim soluţiile creatoare de care avem nevoie pentru a salva planeta şi a trăi pe ea în armonie unii cu alţii, spun ei. Un discurs care ţine mai mult de o aventură internă decât de o scurtă plimbare cu farfuria! Nu există greutăţi şi limite pentru recunoaşterea valabilităţii unor astfel de explorări. Pe de altă parte, nu-i nevoie să fii răpit pentru a-ţi schimba opiniile. Fie! Însă persoanele răpite aduc fragile indicii că ceva s-a întâmplat, ceva mai mult decât o iluminare a unui dormitor sau pe o autostradă. Un indiciu dat la o parte ca un joker hilar, care trebuie scos dintr-un joc de cărţi înainte de începerea unei partide, deoarece nu serveşte la nimic. De la dezordine la aparenţa înşelătoare, în care constă intriga răpirii, aş vrea să atrag atenţia asupra unei alte piste, mai fantastică decât cea a geneticienilor veniţi din spaţiu. Un subiect ale cărui paradoxuri nu-i zăpăcesc pe fizicieni şi care este practicat de eroii povestirilor ştiinţifico-fantastice sau din folclor: călătoria în timp.

Cercetând atent dosarul răpirilor, găsim în el câteva întâlniri care sugerează incursiunea într-o altă dimensiune a timpului. José Antonio da Silva, răpit la Bebedouro duminică, pe 4 mai, care credea că fusese eliberat în seara aceleiaşi zile, şi află că întoarcerea sa avusese loc pe 9 mai. Travis Walton, răpit din faţa colegilor săi tăietori de lemne şi care revine

Psihedelism – visarea în stare de veghe, provocată de

unele halucinogene, în special L.S.D. (n.trad.).

peste cinci zile. Joan, care dispare pentru patru zile din New York şi se pomeneşte în altă lume, reuşind să supravieţuiască fără acte, bani sau carte de credit. Am putea adăuga un caz brazilian, cel al lui Mario Restier, răpit la Volta Redonda (statul Rio de Janeiro) şi „dispărut" pentru patru luni, în timp ce el era convins că absenţa sa nu depăşise trei zile.

Jacques Vallée îl cunoaşte pe eroul următoarei aventuri, care datează din 1961. Un student se plimbă pe câmpie cu nişte prieteni; la un moment dat, se îndepărtează de ei şi descoperă, aşezată la sol în faţa sa, o navă discoidală de şaptesprezece metri lăţime. Studentul urcă la bord. Nava decolează de la sine şi îl lasă într-un deşert, în faţa unei maşini enorme, care îi deversează în creier o seriede informaţii. Apoi, fără a vedea pilotul sau extratereştrii, tânărul este adus înapoi la locul de plecare. S-au scurs optsprezece zile. Este căutat de mai multe unităţi ale armatei şi poliţiei. Jacques Vallée (de formaţie astrofizician şi care nu are niciun chef să fie considerat un glumeţ) precizează: „A reapărut la câţiva metri de locul unde îşi pierduse din vedere companionii. Purta aceeaşi floare la butonieră. Barba nu-i crescuse" 1.

De parcă timpul trăit pe parcursul răpirii s-ar scurge mult mai lent decât timpul obişnuit. Şi pentru că fenomenul OZN preferă mai mult să descumpănească decât să asigure certitudini, iată necazurile lui Valdés care, pe 25 aprilie 1977, se întoarce cu o dovadă a călătoriei sale. În timp. De această dată, „celălalt" timp era accelerat.

Însoţit de şapte soldaţi, caporalul Armando Valdfis, din regimentul Racangua, face noaptea o inspecţie de rutină în Munţii Anzi la altitudinea de 4.000 metri, în apropiere de Pampa Lluscuma, 150 kilometri la nord de Arica (nordul statului Chile). Cinci soldaţi se înghesuie de-a lungul unui zid din pietre puse una peste alta, în apropierea focului.

Spre ora 4 dimineaţa, vine în fugă Roales, surescitat:

a văzut două lumini violete coborând din cer. Una dintre ele se mai află acolo, la 500 metri, scăldând peisajul cu lumina sa vie.

Valdfis le cere oamenilor săi să stingă focul. În văzduh, o radiaţie luminoasă fără sursă aparentă se apropie de ei, apoi se îndepărtează, dar soldaţii îi percep mereu lumina. Valdfis decide să cerceteze pe loc originea acestui fenomen. Ceasul său arată ora 4, 15. Caporalul pleacă, urlându-şi somaţiile. Se află la câţiva metri de oamenii săi, care îl privesc în momentul când dispare din ochii lor. Soldaţii îşi pierd minţile. Comandantul lor este de negăsit, s-a dizolvat în noapte. Nu pentru mult timp. Peste un sfert de oră, Valdfis se rematerializează lângă ei, repetând cu mare dificultate: „Nu veţi afla niciodată, nu veţi afla niciodată nici cine suntem, nici de unde venim… în curând ne vom întoarce”, apoi îşi pierde cunoştinţa.

În *Le Collige invisible*, op. cit.

Când Valdfis îşi revine, pe la ora 7, el nu-şi aminteşte nimic, cu excepţia faptului că în jur de 4, 30 s-a pomenit lângă foc, unde oamenii săi l-au întins, într-o stare ciudată. Nu este capabil să le spună ce s-a întâmplat cu el: crede că a avut o „absenţă” de cincisprezece minute. Oamenii sunt cuprinşi de panică. În primul rând, un „comandant” nu se dematerializează pentru a se rematerializa peste un sfert de oră, apoi, un comandant nu rămâne leşinat fără motiv două ore şi jumătate şi, în cele din urmă, au remarcat un detaliu lipsit de logică: caporalul, care se răsese cu puţin timp înainte de a pleca în patrulare (mărturie a tuturor soldaţilor), a reapărut cu o barbă de cinci zile.

Valdfis se întoarce la bază cu oamenii săi pentru a raporta. O altă descoperire: indicatorul datei ceasului său (care s-a oprit la 4, 30) indică nu 25, ci 30 aprilie: este înainte cu cinci zile (ca şi barba sa). Caporalul şi oamenii săi sunt interogaţi de profesorul Pedro Araneda, care, interesat de fenomenul OZN, înregistrează aceste interviuri. Imediat ce patrula şi-a terminat raportul oficial, colonelul Oscar Figueroa – guvernator al provinciei Arica – dă publicităţii un edict care interzice menţionarea de către

cineva a acestei afaceri fără autorizaţia biroului său, sub pretextul evitării „speculaţiilor presei lipsite de bază ştiinţifică”. El confiscă interviurile făcute de Araneda, însă, în ciuda vigilenţei sale, nu poate împiedica informaţia să circule. Afacerea face atâta zgomot, încât un purtător de cuvânt al Ministerului chilian al Apărării anunţă că va fi efectuată o anchetă aprofundată.

Din partea sa, Valdfis, dorind să înţeleagă ce se întâmplase cu el, cerea această anchetă. Voia să-şi recapete amintirea celor cincisprezece minute şi declară presei că este gata să se lase hipnotizat. Deşi un grup de cercetători ozenologi din Temuco l-a avertizat despre pericolul retrăirii sub hipnoză a unei asemenea aventuri, amintindu-i tristul caz al unui tânăr argentinian, şofer de camion, Dionisio Llanca, care, după o ÎNTÂLNIRE DE GRADUL IV, s-a lăsat hipnotizat în spitalul din Bahía Blanca de către o echipă de doisprezece medici şi psihiatri şi a înnebunit.

Şi în Chile, armata îşi merită porecla sa de „mare mută”: Valdés nu numai că nu a fost retrogradat, ci a fost numit sergent. I s-a interzis să vorbească despre aventura sa.

Dacă este uşor de schimbat indicatorul datei unui ceas, în schimb este imposibil de accelerat astfel (într-un sfert de oră) creşterea unei bărbi. Acest fenomen este cu atât mai incredibil, cu cât pe aceste platouri înalte frigul şi altitudinea încetinesc dezvoltarea sistemului pilos.

La ce servesc aparatele sofisticate ale savanţilor, evaluările lor cu privire la tulburările lobului temporal şi barierele atribuite limitelor realităţii în faţa acestor detalii absurde: o floare ruptă care nu se ofileşte, o barbă care uită să crească timp de optsprezece zile sau o bărbie fără peri devenită brusc bărboasă în cincisprezece minute? Anumite aventuri nu se măsoară cu instrumentele măsurătorului de teren. Trebuie să avem îndrăzneala să lăsăm la o parte reperele şi balizele ştiinţei obiective pentru a evalua traversarea aparenţelor întreprinsă de persoanele răpite. Ele nu i-au aşteptat pe soţii Hill pentru

a înfrunta curentele numite astăzi întâlniri.

O perindare permanentă a vizitatorilor cosmici. De la umanoizii de tradiţie vedică până la zânele care sunt nişte mincinoase cumplite. Răpiri diabolice şi zborul magic al şamanilor. Răpirea sau marea călătorie a sufletului.

Omul simte o necesitate profundă, mistică, de stabilire a unui pod între Pământ şi cer şi toate miturile vorbesc despre mesaje venite din ceruri. Încă de la începuturile omenirii, credinţele tuturor culturilor au fost populate de fiinţe fantastice (hidre, dragoni, silfi, demoni, îngeri, zâne), cu care ele întreţineau raporturi specifice. Secolele de ofrande, rugăciuni, sacrificii şi culte au favorizat comunicarea cu entităţile, ce nu au rămas în regatele lor mistice, care le fuseseră atribuite de către om. Codificate prin manifestarea temerilor de exorcizare sau nevoia de a găsi un intermediar cu invizibilul, aceste figuri emblematice au fost în cele din urmă „văzute”, fie că sunt o reprezentare atât de complexă, precum divinităţile tibetane (Yamantaka posedă nouă capete, din care principalul este cel al unui bivol, treizeci şi patru de braţe şi şaisprezece picioare, corpul său este albastru), sau atât de simpli, precum gnomii. Toate tradiţiile confirmă asemenea viziuni. În cele din urmă, s-a stabilit o relaţie între aceste reprezentări imaginare şi creatorii lor. Omul îşi hrănea zeii, îi întărea pentru a-i face mai eficienţi, mai protectori, şi se străduia să-i îmbuneze pe cei care-i puteau fi ostili. Sub forme variate, divinităţile şi entităţile apăreau şi dispăreau, dând naştere unor fenomene stranii, care sfidau fizica, sau paranormale: mesaje, vindecări… Apariţiile lor au influenţat permanent credinţele noastre (ele au provocat dezvoltarea religiilor) şi au orientat evoluţia omenirii. Ipoteza extratereştrilor, care vin să ne viziteze în nava lor spaţială, reactualizează acest raport pământ-cer după nişte date mai conforme epocii noastre pasionate de tehnologie şi mândră de întreprinderea cuceririi spaţiului. Îngerul, figura arhetipală a vizitatorului celest, suferă o modificare culturală în funcţie de mentalitatea timpului, şi arhetipul devine extraterestrul.

(De fapt, este puţin mai complicat, dar să păstrăm pentru moment această ipoteză de lucru.)

Răpirile se înserează în străvechea tradiţie a raporturilor omului cu invizibilul. Acest fenomen nu a început cu era OZN-urilor, povestirile despre capturarea oamenilor de către entităţi se întâlnesc la fel de bine la grecii antici, celţi sau polinezieni, precum şi în Asia Mică şi întreg

Orientul Apropiat. Primul răpit ar fi fost Ilie (secolul IX înainte de Hristos), despre care Biblia raportează că a urcat la cer într-un vârtej de vânt şi nu a murit; cel mai celebru (din cauza „carului" său) – Ezechiel (anul 600 înainte de Hristos).

Viziunea lui Ezechiel este prea lungă pentru a fi raportată aici1. Fizicianul american Blumrich afirmă2 că aceasta i-a inspirat concepţia revoluţionară şi realizarea roţilor primului vehicul de explorare a Lunii. Ezechiel descrisese astfel roţile carului său de foc: „Înfăţişarea şi alcătuirea lor erau de aşa fel, încât fiecare roată părea că este în mijlocul unei alte roţi. Ele se puteau deplasa în patru direcţii diferite şi nu se întorceau deloc în mersul lor" etc. S-a discutat mult despre această viziune care, în termeni naivi, evocă aterizarea unui vehicul spaţial dotat cu hublouri – descrise ca nişte ochi – şi din care ies nişte fiinţe „care păreau să aibă o formă umană"... Latura „farfuristică" a viziunii nu este comentată de noi, prefer să mă opresc asupra versetelor 14 şi 15 din capitolul III, când Ezechiel descrie starea în care se află după această răpire („Duhul m-a răpit şi m-a luat... Am ajuns la Tel-Abib... şi am rămas acolo şapte zile, înmărmurit"), ale cărei sechele le va avea de îndurat: paralizie, muţenie, năucire, căderi, instabilitatea echilibrului...

Să abandonăm tradiţia iudeo-creştină pentru a ne întoarce către Orient: vizitele contemporane erau deja prefigurate în străvechea civilizaţie vedică, unde călătoriile în timp şi contactele între lumi diferite sunt relatate ca nişte fapte obişnuite.

În marile sale povestiri – *Bhaghavata Purāṇa*,

Mahābhārata şi *Rāmāyana* literatura vedică face frecvente aluzii la nişte maşini zburătoare numite *vimanasă*, care se aseamănă uluitor cu OZN-urile (emit lumină, zboară într-un mod neregulat, apar, devin invizibile…) şi ale căror utilizatori se comportă adeseori ca extratereştrii noştri. Răpirile oamenilor fac parte din fenomenele provocate de aceşti umanoizi4 – ciudaţi şi respingători, însă uneori foarte frumoşi 5 – ale căror *siddhis* (puteri) au un ecou în cele mai recente mărturii: comunicarea mentală şi citirea gândurilor, capacitatea de a vedea sau auzi la mare distanţă, levitaţia, învingerea gravitaţiei, posibilitatea de a creşte sau diminua considerabil greutatea fiinţelor şi obiectelor (frecvent descrise plutind prin aer), Ezechiel, cap. I. II (1 şi 2), III (de la 12 la 15).

Mosef Blumrich, *The Spaseships of Ezechiel*, Bantam, 1974.

Termenul sanscrit *vimana* se regăseşte în hindi, în care un aeroplan se numeşte *viman*. *400.000 de rase există pe diverse planete, conform *Bhaghavata Purāṇa*.

Precum *Gandharvas* şi *Siddhas*.

posibilitatea de a modifica talia obiectelor sau corpurilor vii, fără a le distruge, posibilitatea de a deplasa obiectele fără a le face să traverseze spaţiul între punctul lor de plecare şi punctul de sosire, de a le face să se deplaseze prin eter fără ca mişcarea lor să fie împiedicată de obstacole fizice, posibilitatea de a călători doar sub influenţa gândului, controlul hipnotic la mare distanţă (această posibilitate permite controlul la distanţă al gândirii indivizilor), invizibilitatea, capacitatea de a lua diferite forme sau de a crea forme corporale iluzorii, posibilitatea de a pătrunde în corpul unei fiinţe şi a o controla, proiectarea unor forme iluzorii…1

Siddhis pe de o parte, capacităţile „magice” ale extratereştrilor pe de alta, analogia se continuă prin concepţiile despre lume la care se referă. Văzut din OZN, Pământul este ireal. El nu există decât pe ecran, sub formă de proiecţii sau de realitate virtuală, pe care extratereştrii o deformează după mesajele pe care vor să le impună.

Captivul este înconjurat de iluzii de tot genul. După hinduism, *Maya* (adică iluzia) domneşte asupra lumii materiale2, un gen de curte de recreaţie rezervată sufletelor ignorante, care vor să profite de viaţă separate de Fiinţa Supremă. Prins în capcana aparenţelor, omul uită de omnipotenţa Fiinţei Supreme care a stabilit o ierarhie cosmică în universul materiâl: el crede că acţionează liber, în timp ce este supus unui control superior. Totuşi, iluziile lumii nu sunt atât de constrângătoare pentru a-l împiedica să găsească adevărul, dacă îl caută. Pentru a-l ajuta, Fiinţa Supremă trimite în lumea materială nişte învăţători care difuzează în ea o cunoaştere transcendentală. Individul are toată libertatea să-i respingă... sau să aleagă calea spre Omega, definită de către Kenneth Ring.

Adeseori persoanele răpite îşi prezintă experienţa drept o intrare într-o lume mai „reală" decât a noastră sau, dacă doriţi, drept ieşirea din grota lui Platon.

Roy, un subiect răpit din Carolina de Nord, nu cunoaşte nici filosofia hindusă, nici pe Platon. Este un om de afaceri dinamic, pasionat de golf şi de natură. Îşi descrie astfel răpirile (retrăite în timpul zilei şi despre care îşi aminteşte): „Totul este normal, apoi vin «ei». Atunci am impresia că peisajul, peisajul meu, nu este decât o iluzie: este un ecran pe care este proiectat un mediu înconjurător artificial, pe care noi îl considerăm adevărat. Şi acest ecran devine din

Richard L. Thompson, *Alien Jdentities*, op. cit.

! în felul său, Platon, cu mitul *Grota* (parabolă a unei omeniri captive, incapabile să cunoască realitatea şi redusă la perceperea umbrei lucrurilor), a reluat acest concept de *maya*, definit acum aproape 2.500 ani prin Buddha Gautama şi conform căruia toată existenţa noastră şi universul pe care credem că îl percepem nu sunt decât o iluzie.

ce în ce mai transparent, lăsând să se undă un tilt peisaj, o altă realitate, mult mai adevărată, mai expresiva, mai luminoasă, care înlătură progresiv realitatea mea. În cele din unită, ecranul dispare total şi mă aflu la acelaşi

nivel al altei lumi. Când revin, se produce fenomenul invers şi mă pomenesc ca mai înainte. Ştiu că-mi este dat să văd adevărata natură a universului, însă aceasta este o certitudine despre care nu pot să vorbesc sub ameninţarea de a-mi pierde orice autoritate".

Islamul are şi el o versiune (mai perversa şi înşelătoare) a unor răpitori dotaţi cu putere echivalente celor raportate de către *Vede*. Conform tradiţiei islamice, există, între îngeri sau Mesageri şi oameni, o specie intermediară, de asemenea inteligenta, cea a *djinnilor*. Create cu mult înaintea omului, aceste fiinţe, al căror corp este descris ca un „flim fi-Sră foc", aparţin unei alte dimensiuni ale spaţiului şi timpului. Invizibili pentru oameni în starea lor normală, ei se pot totuşi materializa în lumea fizică, unde iau tot soiul de înfăţişări (inclusiv cele ale unui animal). Aceşti mincinoşi înveteraţi abuzează de oameni, folosind o mulţime de absurdităţi, îi răpesc – încă un detaliu cunoscut: prăzile lor se pomenesc într-o sală luminoasă cu plafonul în formă de cupolă, ca şi răpiţii noştri îi tentează permanent în plan sexual (literatura arabă este bogată în povestiri unde oamenii întreţin raporturi sexuale fie cu djinnii „buni", fie cu cei „răi") şi sunt capabili să-i transporte într-o clipă la distanţe considerabile. Dispun de o mare putere telepatica şi se bucură de o adevărată autoritate asupra victimelor lor, Unii oameni reuşesc să stabilească un gen de alianţă cu djinnii, care în schimb îi dorează cu „puteri".

Alianţa (inclusiv sexuală) cu djinnii şi aptitudinile care rezultă din eu îşi au echivalentul în tradiţia noastră occidentală. În Evul Mediu şi! n perioada Renaşterii, alchimiştii şi hermetiştii îşi puneau întrebări în legătură cu misterioasele fiinţe aparent supranaturale, şi Biserica trăia cu obsesia contactelor cu demonii masculi şi femele şi cu însuşi diavolul. Experienţele sexuale cu entităţi venite din altă lume datează din cele mai vechi timpuri. Biblia le menţionează: „Când oamenii au început să se înmulţească pe faţa Pământului şi li s-au născut fiice, «fiii lui Dumnezeu» au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase şi

îşi alegeau dintre ele soţii" 1. Dacă e să dăm crezare diferitelor tradiţii, creaturile invizibilului sunt departe de a fi insensibile la şarmul muritorilor. În Occident, până în", secolul al XIX-lea zânele şi elfii erau prezentaţi ca fiind loviţi de o veritabilă frenezie sexuală. Chiar şi îngerii cedau ispitei. „Femeia trebuie să se ferească să intre într-o biserică cu capul descoperit", propovăduia 1 Genesa, VI, 2.

Biserica: s-a uitat că la originea portului pălăriei de către femei în edificiile religioase se află senzualitatea îngerilor.

Nu prea posedăm informaţii despre împerecherile oameni/entităţi, excepţie făcând orgiile sexuale ale sabbatului, ale căror detalii voia să le cunoască în întregime tribunalul central inchizitorial, însă textele despre „vrăjitorie" au fost scrise de către cei care o combăteau, fanaticii. În urma vrăjitoarelor nu a rămas decât cenuşă. În zilele noastre, cu apariţia răpirilor, fenomenul este foarte bine documentat. Este foarte regretabil că nu a existat un David Jacobs în secolele trecute: punem rămăşag că antropologii viitorului vor fi bucuroşi să posede nişte descrieri atât de minuţioase ale „sexualităţii impuse" răpiţilor din secolul XX. De milenii, entităţile, precum zânele din folclorul celtic, djinnii musulmanilor, demonii masculi, femele şi toate creaturile „intradimensionale" (adică cele care au posibilitatea să se manifeste temporar în spaţiul şi timpul nostru), au reputaţia de a-i istovi, a-i răpi şi de a le impune întâlniri sexuale oamenilor.

Răpirile diabolice erau lucruri relativ cunoscute în secolele XVI şi XVII şi admise de Biserica din acea vreme. Problema dovezilor obiective se punea atunci în acelaşi mod ca şi în zilele noastre. Aceste istorii înfricoşătoare se bazau pe mărturii, unele de o bună credinţă evidentă, altele niţeluş „orientate" cu ajutorul procedeelor Inchiziţiei. Diavolul exista, putea face vizite, chinui şi răpi. În Europa din Evul Mediu şi până la Renaştere, demonii aveau reputaţia de a folosi oamenii pentru a se reproduce. Întâlnirile de atunci se desfăşurau după un scenariu cu

care răpiţii noştri sunt obişnuiţi. Când apare diavolul, şaretele se opresc: calul este împietrit. Păsările tac, natura încremeneşte. Niciun zgomot. Vizitiul nu-şi mai poate biciui animalul, gesturile sale încetinesc, corpul refuză să i se supună. Aproape paralizat, descoperă că totul în jurul său a fost cuprins de o linişte nesăbuită. Creaturile din alt univers – elfi, gnomi, spiriduşi, zâne, drăcuşori şi diavoli – îşi pândesc prada, se materializează deodată în faţa ei. Victima nu scapă neatinsă din această întâlnire: dureri de cap, arsuri, greţuri, erupţii cutanate. Ca mărturie a veridicităţii povestirii sale, ea arată un obiect, un dar, un semn pe corp, menite să garanteze realitatea fenomenelor invocate. Însă darurile diavolului se dovedesc a fi iluzorii: monedele de aur s-au prefăcut în pietricele, iar cadourile preţioase în obiecte atât de banale, încât nu trebuie să faci apel la entităţi supranaturale pentru justificarea lor. În majoritatea cazurilor, beneficiarul nu le mai poate găsi. (Am dezvăluit aceeaşi decepţie în ceea ce priveşte darurile extratereştrilor.)

Folcloriştii nu s-au abţinut să constate similitudinile între răpirile contemporane şi cele comise de către zâne, nişte fiinţe cu corp delicat, mlădios, care traversau obiectele solide şi se puteau dematerializa instantaneu. Mai puţin binefăcătoare şi frumoase decât în versiunile îndulcite ale poveştilor pentru copii, aceste creaturi îi târau după ele pe oameni către o ţară magică, unde timpul nu avea aceeaşi dimensiune ca pe aici, şi victimele lor reveneau pe Pământ după o lungă absenţă, în timp ce credeau că nu au fost plecate decât pentru câteva zile. La acea vreme, aceste mituri meritau calificativul de „populare”, ele făceau parte din atmosfera acelor vremuri, iar tinerii care puteau fi doriţi de zâne se puteau proteja prin tot felul de manevre: să aibă mereu asupra lor sau sub pernă un obiect din fier, să fluiere, să-şi întoarcă pe dos buzunarele. Sub influenţa *new-age*, în epoca noastră – teoretic mai puţin obscurantistă decât Evul Mediu – se înmulţesc nişte practici şi credinţe la fel de pitoreşti. W. Streiber a descris regimurile alimentare sau invocatoare

pe care le urmează pentru a înfrânge rezistenţa vizitatorilor săi. Autorul lui *Communion* se lipsea de ciocolată; alţii preconizează ingerarea unor substanţe respingătoare pentru extratereştri: zahăr, bomboane, pireu de spanac, revent, mâncăruri piperate şi bineînţeles usturoi, spaima tradiţională a vampirilor. La credinţe magice, practici şi mai magice. Abordarea aceluiaşi fenomen provoacă la unii o frenezie de cunoaştere (fizică, optică, electromagnetism, neurobiologie, psihanaliză, religii comparate, mitologie, folclor…) şi le sporeşte posibilităţile intelectuale, în timp ce pe alţii îi cufundă în abisurile practicilor superstiţioase. Dar să ne întoarcem la zâne, aşa cum le descriu povestirile din folclor. Aceste creaturi magice sunt de cele mai multe ori hidoase, desfrânate, răutăcioase şi mincinoase. Ele îşi ascund urâţenia sub o înfăţişare înşelătoare, îi chinuie pe oameni, îşi bat joc de ei, pun mâna pe hrana şi vitele lor, încurcă drumurile, schimbă peisajele, pentru ca muritorii să se rătăcească, îi fură pe oameni pentru a se împerechea cu ei şi pe femei pentru a servi drept doici pentru copiii lor (un laitmotiv al răpitelor redat pe scurt de David Jacobs, astfel: „Aparent, este absolut necesar ca copilul (hibrid) să aibă un contact uman; deşi extratereştrii preferă ca oamenii să-i hrănească şi să le dăruiască dragostea lor, pare suficient orice contact fizic” 1. În sfârşit, ele nu stau pe gânduri să pună mâna pe nou-născuţi pe care îi înlocuiesc cu copiii lor (mult mai puţin reuşiţi: zânele aveau de asemenea nevoie să-şi regenereze rasa prin relaţiile întreţinute cu oamenii). Se întâmplă uneori să fie bune (cocoşatul Lusmore a fost îndreptat, drept mulţumire pentru că

David Jacobs, *Secret Life*, op. cit.

compusese finalul unuia dintre cântecele lor) şi să ofere cadou cărţi care conţin secretele vindecării. Opere efemere care dispar în felul *Cărţii secretelor şi adevărurilor universale* făcute cadou lui Betty Andreasson de către răpitorii săi şi care a dispărut peste câteva zile fără ca ea să poată memoriza nimic din ea. În urma contactului cu zânele, unii muritori şi-ar fi dezvoltat nişte

aptitudini „magice”: telepatie, darul profeţiei şi chiar invizibilitate, însă în general întâlnirea lor se dovedea a fi dezastruoasă: distrugerea sănătăţii, bunurilor şi personalităţii, răni, paralizie (cauzată de „suflul” zânelor). După ce au fost eliberaţi, captivii lor se cufundă în melancolie sau o depresie atât de profundă, încât uneori mor în urma ei.

Similitudinea între răpirile OZN şi vizitele zânelor este tulburătoare. Zânele apar întotdeauna într-un loc îndepărtat şi îşi târăsc victimele în interiorul cercului lor magic. Martorul nu mai recunoaşte peisajul, el este înconjurat de ceaţă şi îşi pierde complet voinţa, auzind o muzică seducătoare. Rătăcit, el întreprinde un periplu lipsit de sens: traversează un tunel întunecos, călăreşte în întuneric, traversează o mare dezlănţuită şi, la finalul unei călătorii periculoase, ajunge într-o altă lume, unde întâlneşte oameni captivi, fiinţe neobişnuite, care râd, chefuiesc şi îi joacă feste… în alte cazuri, trebuie să ajute o femeie să nască şi primeşte puterile cunoaşterii. La rândul său, este prizonier. Când se întoarce acasă, bătrân şi ramolit după un scurt interval de timp supranatural, care nu corespunde timpului uman, anturajul său îl condamnă şi îl pedepseşte pentru puterile magice dobândite în ţara zânelor.

Povestirile femeilor cărora extratereştrii le cer să aibă grijă de copiii lor hibrizi, viziunile copiilor născuţi dintr-o contopire (genetică sau sexuală) om/extraterestru, pe care Budd Hopkins o dă la iveală în *Intruders* şi pe care alţi cercetători o întâlnesc la răpitele acestui sfârşit de secol XX, par a fi reapariţia, adaptată la epoca noastră pasionată de ştiinţă şi tehnologie, a tradiţionalelor istorii despre schimbarea copiilor de către zâne sau elfi (*changeling*) şi a bebeluşilor proveniţi dintr-o căsătorie zână/om1. O asemenea comparaţie este insuportabilă pentru partizanii ipotezei extraterestre. Hopkins nu vede în ea decât „confuzionism”, atât de mult crede el în caracterul profund original al răpirii; după părerea sa, fenomenul este recent, şi numai minţile superficiale se

liniştesc sigure pe sine cu o mulţime de asemănări.

Deja asemănarea povestirilor populare între ele constituie o enigmă. De unde provin legendele, precum cea Doamnei Albe sau a

Jean Sider a inventariat similitudinile care puteau fi găsite între zâne şi umanoizii din epoca noastră: a găsit patruzeci de asemănări.

autostopistului-fantomă, care se întâlnesc pretutindeni în toată lumea? Răspunsul cel mai simplu ar fi că aceste răpiri au avut loc, că povestirile sunt aceleaşi, pentru că raportează aceleaşi fapte, însă misterul similitudinii provoacă mereu dezbateri printre folclorişti. Şi specialiştii moderni în psihologie îşi pun nişte întrebări care zguduie confortabila dihotomie a vechilor noastre obiceiuri: obiectiv/subiectiv, real/imaginar, percepţie/iluzie etc. Să dăm un exemplu. De mult timp este admis că unii copii au nişte „tovarăşi de joacă imaginari”: nişte fiinţe care vin să-i viziteze în secret, fără ştirea părinţilor lor, se joacă cu ei şi le vorbesc. Aceste experienţe erau considerate ca fiind pur psihologice: se spunea că aceşti copii îşi inventează tovarăşii pentru a-şi popula singurătatea sau a-şi compensa disperarea când erau molestaţi. Acum, noţiunile de realităţi alternative, din alte dimensiuni, sunt admise, şi psihologii încep să examineze altfel acest tip de experienţe, crezând că, la urma urmei, poate nu erau imaginare. Poate că aceşti copii care descriu alte dimensiuni şi entităţile considerate ca imaginare ar putea fi dotaţi cu o realitate intrinsecă. „Noi am «psihologizat» în mod eronat anumite experienţe care le stăpânesc propria lor realitate; acum, avem nevoie de noi moduri de gândire, de o altă percepere a lumii”, îmi spunea Kenneth Ring.

Încă nu putem vorbi de consens referitor la acest demers al cercetătorilor din ce în ce mai numeroşi, care îşi pun noi întrebări despre creaturile din folclor sau fantome, de exemplu, însă ideea că există alte realităţi, unde fiinţele dotate cu o percepţie sporită şi copiii au un acces mai uşor decât adulţii „normali”, începe să-şi croiască drum. Până în

prezent rezervată teoreticienilor fizicii, autorilor de SF şi esoteriştilor, existenţa altor dimensiuni se extinde asupra întregii vieţi. Şi aceste alte dimensiuni ar putea fi foarte populate…

Fără a încerca să fac un amalgam între răpirile extratereştrilor şi cele comise de către zâne, vreau să subliniez similitudinile care dau de gândit asupra permanenţei acestei tematici în psihicul uman. Aici se pune problema „zânei", deoarece acest termen încă mai este familiar pentru cultura europeană, chiar şi printre cei care nu au studiat folclorul, însă toate tradiţiile populare – din Anzi până la Melanezia, trecând prin Africa

— Posedă propriile entităţi răpitoare şi vorbesc despre călătoria în altă lume.

Cea mai reuşită expresie şi-o găseşte această călătorie în şamanism, cea mai veche tradiţie vizionară a omenirii. Pentru a învăţa să călătorească spre alte realităţi, şamanul-ucenic suportă un antrenament penibil, nişte încercări care pot ajunge până la supliciu. După iniţierea sa, îi sunt dezvăluite cele mai sacre mistere: îşi poate juca rolul de intermediar între lumea sacră şi lumea profană, poate călători către ţinuturile unde întâlneşte zeii şi spiritele, dobândeşte Cunoaşterea şi primeşte puterile. Devine tămăduitor, îndrumător al sufletelor morţilor, maestru al extazului, vizionar mistic, provoacă întâlnirea cu fiinţele din lumile superioare sau inferioare şi ştie să trăiască în universuri diferite.

În timp ce zace într-o stare de semicomă, viitorul şaman întâlneşte două spirite prietene care-l însoţesc în lumea subterană. Spiritele duşmănoase îi dezmembrează corpul şi îl reconstruiesc, dotându-l cu puteri magice (simbolizate prin cristalul care îi este inserat în cap). O parte din încercarea de iniţiere are loc într-o grotă boltită, iluminată de o lumină strălucitoare uniformă, a cărei sursă şamanul n-o vede: ucenicul se întoarce acasă transformat, adeseori cu o nouă vocaţie. Ţi s-ar părea că citeşti o istorie a „noi răpiri: dispariţia din lumea obişnuită, escorta, entităţile prietenoase ţi duşmănoase, examinarea,

încercările fizice, operaţiile de tip „magi?”, inserţia implanturilor, sala de examinare, schimbarea vieţii…

Ritualurile chirurgicale ale indivizilor răpiţi se aseamănă cu cele ale iniţierii şamanice: vivisecţie, dezmembrare, eviscerare, perforaţii, inserţie de scoici sau cristal. Ele sunt la fel de aberante, după cum o demonstrează următorul exemplu.

Beth, o răpită studiată de Karla Turner, îi relatează cercetătoarei o operaţie care poate fi calificată drept magică. În sala de operaţie, o entitate acţionase o cutie neagră în spatele craniului său. I se pare că i-a fost deschis capul şi i s-a scos creierul, fără ca ea să simtă nici cea mai mică durere.

După ce răpită a fost „reconstituită”, i s-a vărsat un lichid rece peste cap. După terminarea operaţiei, „Beth realizează că ea era schimbată din punct de vedere psihic. Concepţiile sale se schimbaseră total, se simţea îmbogăţită cu noi idei în privinţa lui Dumnezeu şi a unităţii vieţii… apoi o fiinţă cu înfăţişare umană îi explică faptul că ea şi alţi oameni fuseseră aleşi pentru a executa anumite sarcini pentru extratereştri în viitor…”

La Aranda (aborigenii din Australia), viitorul om doctor se pomeneşte într-o grotă boltită unde primeşte nişte lovituri de lance invizibilă, care îi străpung gâtul, limba şi îi traversează capul dintr-o parte în alta. I se înlocuiesc intestinele şi i se implantează în corp nişte cristale magice de cuarţ. La Iban (Borneo), viitorul şaman este supus unei proceduri de

Vezi Karla Turner, *Taken*: *Inside the Alien-Human Abduction Agenda*, Kelt Works, 1994.

restructurare psihometafizică analogică. „I se deschide capul, i se scoate creierul, i se spală şi i se repară pentru a-i ilumina spiritul, ca să poată înţelege misterele noilor spirite şi complexitatea bolii; i se pune praf de aur în ochi pentru a-i întări privirea, ca să găsească sufletele oriunde ar rătăci;

I se înfig cârlige în buricele degetelor pentru a-i permite să înhaţe sufletul şi să-l ţină strâns; şi în cele din

urmă i se străpunge inima cu o săgeată pentru a-l înduioşa de soarta bolnavilor şi celor care suferă" 1. Există foarte puţine studii ştiinţifice despre călătoria şamanului întreprinsă într-o stare de conştiinţă modificată. Michael Hamer, profesor asistent la *New Scool for Social Research* din New York şi şaman practicant2, crede că bătăile de tamburină care acompaniază periplul magic activează undele teta ale creierului (asociate gândirii creative) şi accelerează ritmul cardiac: „În cadrul unui proiect de cercetare, a fost utilizat electroencefalograful pentru măsurarea undelor creierului şi s-a constatat că şamanul, în timpul celor zece minute de călătorie, atingea o stare de conştiinţă, empiric şi ştiinţific măsurată, care nu fusese depăşită mai înainte decât o singură dată, când nişte maeştri Zen niponi meditaseră timp de şase ore" 3. Şamanul îşi provoacă voluntar călătoria, răpitul nu îşi alege momentul întâlnirii sale, el o suportă. Prin urmare, nu i se poate aplica acest gen de măsurare.

Viziunile catastrofice fac parte şi ele din experienţa şamanică. Black Elk (adică Elan Negru, celebru *vraci* Sioux, mort în 1950) a retrăit spontan la vârsta de cinci ani o experienţă şamanică: a văzut două fiinţe de formă umană coborând din nori şi răpindu-l. „Acesta nu era un vis, aceasta s-a întâmplat în realitate" 4, povestea el. În repetate rânduri, aceste fiinţe au coborât din cer şi l-au luat cu ele în braţe zburând către nori, unde a întâlnit nişte „strămoşi" care i-au înmânat daruri, simboluri ale noilor sale puteri. Aceste întâlniri mitice s-au repetat frecvent, iar Black Elk avea nişte viziuni spectaculoase ale unor scene de distrugere (bătălii „foamete, cataclisme) şi despre renaşterea care aştepta în viitor rasa amerindiană.

Tulburătoare similitudini, şi totuşi nici locurile, nici limba, nici credinţele, nici mediul psihosocial nu sunt identice. Schema răpirii nu este unică în cultura umană, din contra, ea este foarte răspândită, după cum a remarcat Mircea Eliade în *Le Chamanisme ou Ies Techniques archadi ques de l'extase5* şi temele sale sunt comune pentru nenumărate H.L. Roth, *The Natives of Sarawak and*

British North Borneo.

Profesorul Hamer a fost iniţiat printre indienii Conibo din Amazonia şi este considerat, de la moartea lui Mircea Eliade, cel mai mare specialist în şamanism.

Vezi *The Shaman*: *Healer and llsionary*, în *Nature and Health*, 1984, vol. 9, nr. 2.

Vezi John Niehardt, *Elan Noir*, *la vie d'un saint homme des Sioux Og/ataş*, Stock, 1977. Tayot. 1978.

povestiri despre contacte supranaturale: eliberarea de constrângerile timpului şi spaţiului, transformarea bruscă a decorului familiar într-unul straniu, necesitatea fuzionării pentru reproducere, absurditatea, iluzia, minciuna, tortura, transformarea, profeţia şi cunoaşterea ascunsa... încă o dată, nu se pune problema de a face un amalgam între două tipuri de experienţe asemănătoare în exterior, dar care diferă prin două puncte esenţiale. Şamanul călătoreşte în corpul sau spiritual către alte ţinuturi ale existenţei, de unde se întoarce cu informaţii utile societăţii, însă după ce este iniţiat, el îşi întreprinde conştient şi de bunăvoie aventura cu un scop precis (a lupta împotriva bolii, a găsi un suflet rătăcit, a afla cine a încălcat tabuurile, a-i călăuzi pe morţi în lumea subterană) şi trebuie neapărat să-şi amintească toate detaliile pentru a putea beneficia de puterile dobândite. Răpitului i se impune o experienţă lipsită de sens, pe care o suportă deposedat de orice voinţă şi ale cărei detalii nu le poate memoriza.

Studiile forteene1 abundă în cazurile de răpiri. Am ales unul, pentru că s-a petrecut în China, cu mai mult de o jumătate de secol înainte de apariţia oficială a fenomenului OZN. Chiar dacă se încearcă să se facă legătura dintre răpirile contemporane şi apariţiile OZN, care joacă adeseori rolul de fenomen inductor, există, şi din ce în ce mai multe, cazuri de răpiri fără OZN. (în acelaşi mod, persoanele care au suportat experienţe NDE raportează cazuri de NDE absolut caracteristice, în timp ce ele nu se aflau nici în pericol de moarte, nici în comă profundă. Nu erau nici spitalizate, nici accidentate, nici măcar bolnave!)

Pe 8 mai 1880, Ju Tan, fermier din Xi-Yan (provincia Hubei), în timp ce se ducea la lucru pe un câmp, vede plutind în văzduh un obiect strălucitor, multicolor... Se simte dus printre nori, într-o stare stranie, care nu-i permite nici să se zbată, nici să gândească, şi se simte deodată aruncat de la o mare înălţime pe coasta unui munte înalt. Ju Tan nu s-a rănit, însb s-a speriat peste poate: nu cunoaşte acest peisaj şi se întreabă unde se afla. Merge pe un drum la întâmplare pentru a coborî în vale, Un tăietor de lemne întfilnil în drum îl informează că se afla în provincia Quizhou, la peste o mie de li (aproximativ 500 km) de punctul sau de plecare. Când Ju Tan se întoarce acasă, îşi da seama că s-au scurs optsprezece zile.

Să facem un rezumat: problematica răpirii se pune în termen global pentru omenire şi nu în termenul unui eveniment istoric care ar avea loc în acest moment.

Dup & numele lui thurie» Fort, cercetător american şi autor al *Car*/II *Damnaţilor*, care aduna „faptele blestemate”; fenomene misterioase de tot felul, ale elrer «urse date Fort le verifica.

Şi deoarece facem un tur rapid al câtorva comparaţii posibile între nişte experienţe extraordinare, să trecem – din nou fără a face un amalgam – de la ţăranul chinez la mistici, ale căror „transportări” se efectuează într-o stare de conştiinţă modificată, ca şi răpirile, cu care prezintă numeroase similitudini:

— *Un fenomen inductor*. Observarea unui obiect care poate fi banal, perceperea unui zgomot sau a unei lumini induc o „stare de absorbţie” în care subiectul îşi pierde conştiinţa propriei identităţi. Un arici de mare, în care vede simbolul frumuseţii creaţiei divine, este suficient pentru Joseph de Copertino pentru a-l face să intre în extaz şi să leviteze.

— *Un sentiment de ascensiune* care poate fi trăit fie fizic (şi în unele cazuri, precum cele ale Therezei d’Avila sau Philippe de Neri, constatat de către martori exteriori), fie mental, cu o impresie de mare viteză, legată de o incapacitate motrică şi de impresia că spiritul este detaşat

de corp.

Supranumit „călugărul zburător”, Joseph de Copertino poate fi considerat campionul fenomenelor de levitaţie: zborurile sale extatice, lungile sale staţionări la câţiva metri deasupra solului (uneori peste un sfert de oră) îi tulburau atât pe credincioşi, cât şi pe superiorii săi, care îl consemnau frecvent în celula sa. Auzind vorbindu-se despre aceste minuni, ducele Saxoniei, Johann Friederich de Brunswick, însoţit de suita sa (toţi luterani), se duce la Assise în 1651, unde asistă în taină la slujba oficiată de către capucin pentru a-l observa. În timpul slujbei, fratele Joseph are o stare de extaz (o avea aproape permanent), se ridică în văzduh, zboară de-a îndărătelea şi rămâne în stare de levitaţie înainte de a coborî înapoi şi a-şi continua oficierea. Acelaşi gen de fenomen se repetă la slujba de a doua zi. Ducele a fost atât de tulburat, încât s-a convertit la catolicism.

După cum a menţionat Aimé Michel, levitaţia nu este legată de sfinţenie (nu toţi sfinţii levitează) şi se produce „când creierul şi sistemul nervos sunt cufundate în această stare excepţională care se numeşte extaz” 1.

— *Intrarea într-un alt „regat”* populat cu entităţi diferite (divinităţi, sfinţi sau demoni).

— *Pierderea noţiunii de timp trăit*.

— *Pierderea senzaţiei de spaţiu* (călătorii instantanee la mii de kilometri distanţă: Swedenborg descrie, de parcă ar fi asistat „în direct” la el, incendiul care pustieşte Stockholmul, faţă de care se afla la peste 800 kilometri, Papa Pius al V-lea pleacă „în afara corpului” la bătălia de la Lepanto din 1571 şi anunţă victoria flotei creştine a Sfintei Ligi împotriva turcilor).

În *Metanoia*: *phenomânes phisiques du mistici*. *ime*, Albin Michel, 1986.

— *O senzaţie de fuziune cosmică*, de lărgire a conştiinţei.

— *O modificare a psihicului* şi mentalului: preocupări schimbate, dragoste universală.

— *Sentimentul caracterului inexprimabil* al unor

astfel de experienţe, al imposibilităţii de a le comunica, fie că vorbele sunt inadecvate, fie că amintirile au dispărut.

Biserica, acceptând transportul misticilor (chiar dacă încearcă să explice deranjantele fenomene fizice ale misticismului într-un mod mai modern, prin mecanismele electrochimice complexe ale creierului), a avut o poziţie foarte ambiguă faţă de transportul vrăjitoarelor în timpul sabbatului. La începutul Evului Mediu, „zborul vrăjitoarelor", spunea Biserica, era o iluzie creată de diavol; mai târziu, Biserica şi-a revizuit poziţia şi a nu crede în realitatea zborului vrăjitoarelor constituia o erezie (să amintim că după Conciliul de la Latran, din 1215, ereticii nu erau pur şi simplu excomunicaţi, ci pedepsiţi cu moartea). Sute de mii de persoane1

— Dintre care peste 80% erau femei – au fost arse pentru că „mărturisiseră" (sub tortură) că făcuseră ceea ce câteva secole mai înainte fusese recunoscut imposibil: că zburaseră pentru a se duce la sabbat, că îl întâlniseră pe diavol, avuseseră relaţii sexuale cu el şi îi juraseră credinţă.

Aceste. fenomene deranjau. Erau clasificate în categorii foarte diferite: aceasta era practic, fiecare le lua în consideraţie pe cele care ţineau de specialitatea să şi le ignora pe celelalte. În mod diametral opus, prea multe „coincidenţe" sugerează o origine comună ale diverselor povestiri despre „călătorii în alte lumi", fie că provin din folclor, din ÎNTÂLNIRILE DE GRADUL IV, din NDE, din şamanism sau din tradiţia mistică, de parcă toate manifestările citate proveneau dintr-un trunchi comun, a cărui origine poate fi explicată în două moduri opuse. O sursă externă, o „supra-Inteligenţă" (cauză obiectivă) ar interacţiona cu lumea noastră pentru a ne modifica modurile de gândire şi acţiune: OZN-urile şi ocupanţii lor ar fi una dintre formele posibile ale acestei intruziuni. Sau interacţiunea dintre aşteptările culturii şi necesităţile individuale ar da loc unei „experienţe" OZN vii, dar subiective. De asemenea, unii cercetători cred că se găsesc rădăcini comune ale datelor ozenologice şi ale celor

din folclor în arhetipurile jungiene ale inconştientului.

Străvechile credinţe în creaturi extraterestre s-au adaptat mentalităţilor moderne, făcând din ele ozenauţi în nave luminoase: nu poate fi negată incidenţa contextului socio-cultural asupra unei mărturii.

Între secolele XIV şi XVII, o jumătate de milion de persoane au fost condamnate la moarte pentru vrăjitorie, nouă milioane, susţine Gerald Gardner în *Witchcraft Today*.

nici negată influenţa unui domeniu ştiinţifico-fantastic omniprezent, însă recunoaşterea faptului că unei experienţe i se poate da o „nuanţă" specifică nu clarifică originea acestei experienţe. Şi Jacques Vallée propune o soluţie intermediară, care mi se pare extrem de raţională: răpirile reprezintă manifestarea reală a unei inteligenţe mai vaste, care joacă o comedie mitică pentru a alimenta credinţele umane.

„Aceasta este o nouă formă de conştiinţă care se manifestă şi care ajunge să manipuleze perceperea de către noi a realităţii..." 1

Însă de unde provine această conştiinţă? Un oarecare număr de speculaţii, marginale pentru ştiinţa de acum douăzeci de ani, circulă oficial în zilele noastre. Ideea că există mai mult de trei dimensiuni ale spaţiului nu mai este şocantă pentru fizicieni, dintre care unii cred că universurile s-ar putea crea unele pe altele: universul nostru ar fi doar un fenomen printre o infinitate de universuri, care posedă fiecare un număr diferit de dimensiuni. Fizica actuală dezvoltă acest gen de teorii în speranţa de a rezolva problemele cosmologiei sau fizicii particulelor. Pot exista universuri paralele sau chiar forme de conştiinţă fractală2 care invadează periodic realitatea noastră compusă din patru dimensiuni. „Nu numai că poate exista o a 5-a dimensiune, ci şi o dimensiune 4, 3! Noi nu ne-o putem închipui – şi mai puţin observa – însă bunicii noştri nu-şi puteau închipui televiziunea de înaltă rezoluţie sau realitatea virtuală!" îmi spunea Jacques Vallée, pentru care OZN reprezintă o tehnologie controlată

de o formă de conştiinţă non-umană, care o depăşeşte cu mult pe a noastră, deoarece martorii o descriu ca fiind capabilă să manipuleze topologia spaţiu-timp. „Cred chiar că ei o fac, având acces la alte dimensiuni, încă necunoscute pentru noi”.

În totalitatea sa, întâlnirea de gradul IV ar putea fi doar o păcăleală fabricată pentru a vorbi cu structurile noastre psihice, pentru a ne condiţiona mai bine, a ne impune o viziune. Printre-altele, viziunea că suntem vizitaţi de extratereştri. Ei şi! Oricare ar fi ipoteza privilegiată, problema răpirilor este sau nu reală? Obiectivă sau nu? Şi care este scopul lor?

Răpirile îl fac pe om să-şi determine locul în raport cu Invizibilul, pe care, în pretenţiile sale ştiinţifice şi tehnologice, preferă să-l catalogheze drept obscurantism, legendar: toate aceste istorii populate cu fiinţe cu o realitate îndoielnică, care efectuează nişte operaţiuni magice într-o altă

În *Confrontations*, op. cit.

Fractale se numesc obiectele a căror creare sau formă nu pot fi explicate decât prin iregularitate sau fragmentare (n.trad.).

lume nu prea definită ar fi numai bune pentru specialiştii din folclor! Tendinţa de a considera aceste mărturii drept elaborarea unui nou folclor, unui „mit modern”, pentru a relua expresia lui C.G. Jung, nu neagă realitatea răpirilor. Un mit nu este o fantezie a spiritului, el reprezintă o retrăire, după cum remarcă etnologul Michel Boccara, care a creat frumoasa expresie „retrăire mitică”, este o altă dimensiune a realului – care nu e nici spaţială, nici temporală – la care omul are acces sau mai degrabă pe care o vede când se uită pe sine, când visează, când are o inspiraţie, când are nişte întâlniri cu nişte fiinţe stranii, care vin să întreţină relaţii cu el. Iar termenul de răpire este, fără îndoială, cel mai adecvat pentru definirea acestor diverse experienţe pe care omul este condamnat să le denatureze imediat cum vrea să le exprime. Pornind din momentul când subiectul cu atenţie obişnuită se

deplasează spre o altă lume, se poate vorbi despre „răpire”: omul este smuls din condiţia sa banală, chiar dacă nu s-a clintit din loc, şi lumea actuală dispare pentru el.

Structura legendelor, conformarea lor imperativelor existenţiale şi analiza detaliată a corpusului legendar permit cartografierea imaginarului unei colectivităţi şi dă un indiciu despre deschiderea sa pentru noţiunea de transcendenţă. „Viaţa adevărată este în altă lume”, spunea Rimbaud. În societăţile străvechi, povestitorul legendei avea un rol de deşteptător: el trebuia să vehiculeze o informaţie ce ţinea de domeniul supranaturalului, să transmită credinţa în autenticitatea afirmaţiilor sale, convingerea în existenţa fiinţelor supranaturale (zâne, gnomi, spiriduşi, vârcolaci, oameni în negru, doamne albe, vizitii-fantome) pentru a instala realitatea extraordinară în sânul banalităţii cotidiene. Vizibilul nu cuprinde decât o infimă parte din univers pentru omul capabil tradiţional să creadă în Invizibil la fel cum înscrie în cadastru universul perceptibil pentru simţurile sale. El descoperă forţele invizibilului la treabă şi îşi trăieşte de obicei prima sa experienţă din invizibil în contact cu non-vizibilul: noaptea.

În acelaşi mod cum cercetătorii care studiază NDE – Moody, Kübler-Ross, Ring, Sabom – insistă asupra transformărilor psihologice ale persoanei supuse experienţei după aparenta sa trecere de cealaltă parte a vieţii (pentru persoanele declarate moarte clinic, plutirea printr-un tunel populat cu fiinţe luminoase este suficientă pentru a-i metamorfoza), specialiştii în răpiri (Hopkins, Jacobs, Sprinkle, Mack) văd o confirmare a realităţii răpirii în schimbarea operată asupra răpitului. Această modificare, mereu remarcată după experienţele care ar putea fi calificate transcendentale în cazul misticilor: o viziune, un extaz, un „transport” (pentru a folosi vechea terminologie) cauzează o revizuire a convingerilor, intereselor şi modului de viaţă. Folcloriştii cunosc aceste schimbări ale psihologiei şi mentalităţii care urmează după întâlnirile cu djinnii sau zânele. „Corpul, ca şi spiritul, pare

să sufere o transformare în ţara zânelor, deoarece persoanele răpite îşi schimbă comportamentul după revenire...", remarcă Lewis Spence1. Aceste experienţe, foarte vechi după cum am văzut, capătă astăzi o cu totul altă importanţă în măsura în care se produc la o scară planetară, implicând un număr foarte mare de persoane. Prin mediatizarea lor, ele influenţează conştiinţa colectivă. Dacă fenomenul nu este nou, amplitudinea şi urgenţa sa sunt noi. Fie că semnalul de alarmă transmis prin răpiţi referitor la necesitatea de a ne schimba atitudinea faţă de lume este transmis printr-o frică colectivă inconştientă a speciei umane, printr-o formă de inteligenţă extraplanetară care ne manipulează sau prin intermediul unor extratereştri autentici (la urma urmei, ce drept avem să excludem total această ipoteză?), ale căror scopuri le ignorăm şi ale căror procedee nu le putem înţelege, rezultatul este acelaşi.

Om de afaceri, poliţist, profesor universitar sau muncitor de rând, individul răpit contemporan, bine acomodat la lumea noastră modernă şi informatizată, capătă în societatea noastră un dublu rol, de persoană supusă experienţei şi de deşteptător. Ca şi şamanul, în loc să se mişte într-o lume definită prin percepţiile noastre, el pare să evolueze într-o lume diferită, intangibilă, care nu poate fi îngrădită în interiorul cadrelor raţionale sau legilor fizice. De cealaltă parte a Atlanticului, cercetătorii epuizează toate ipotezele pentru a-şi înţelege aventura. Multe sunt simbolice. Ele provin din exprimarea unei culpabilităţi în legătură cu avortul (cu capul lor mare, disproporţionat în raport cu corpul plăpând, parcă neterminat, omuleţii gri sunt adeseori comparaţi cu nişte fetuşi) până la obsesia amestecării raselor care ar cuprinde America (pielea cenuşie a extratereştrilor aminteşte de încrucişarea între rasa albă şi rasa neagră), trecând prin misoginism. Ar fi necesară o carte întreagă pentru prezentarea lor: în acest domeniu, am auzit de toate. Fenomenul OZN acţionează ca testul Rorschach2, în care se proiectează tot ce dorim şi care permite orice

interpretări. Aceasta este una dintre virtuţile sale: el duce la punerea unor întrebări.

Alte teorii sunt inspirate din neuropsihologie. Din 1976, Michael Persinger, profesor al Universităţii Laurentiniene din Sundburry (Ontario.

The Fairy Tradition in Brilain, Rider & Co, Londra, 1948.

Testul Rorschach – test proiectiv, care constă în interpretarea unui şir de planşe reprezentând nişte pete de cerneală simetrice, obţinute prin pliere (n.trad.).

Canada), s-a dedicat explicării originii OZN şi răpirilor. Acest neobosit poligraf, care acumulează publicaţie după publicaţie cu o cadenţă ce frizează obsesia (o asemenea patimă pentru acest subiect devine în cele din urmă suspectă), se interesează de efectele produse de labilitatea (activitatea neregulată) a unei părţi a lobului temporal, care s-ar putea afla la originea unor asemenea experienţe, ca senzaţia unei prezenţe, vizitele îngerilor, posesiile demonice, părăsirile corpului şi... răpirile la bordul unui OZN. El a reuşit în laboratorul său, stimulând electric lobul temporal al unui subiect, să provoace o serie de percepţii care se aseamănă cu cele ale răpirilor: senzaţia de irealitate, impresia de plutire, gânduri erotice, teamă... Raportul între activitatea lobului temporal şi stările mistice sau apariţii este cunoscut de mult de neurochirurgi. Deşi experienţele lui Persinger sunt pasionante, ele sunt mai degrabă îngrijorătoare prin demonstrarea posibilităţii manipulării creierelor. Însă, în ceea ce ne priveşte, ele nu aduc nici cea mai mică lămurire a fenomenului răpirilor. Descoperirea asociaţiei dintre anumite mecanisme şi astfel de experienţe nu explică conţinutul acestora din urmă! Dacă eu vărs câteva picături de apă de la geamul meu peste un trecător, nu înseamnă că ploaia poate fi. explicată prin acest gen de intervenţie! Şi există o lacună (este cazul s-o spunem) şi mai profundă în teoriile lui Persinger, când încearcă să stabilească o legătură de cauză şi efect între cutremurele de pământ şi răpiri. Fac un rezumat foarte schematic. Activitatea

seismică provoacă o variaţie a câmpului magnetic terestru, care va acţiona asupra funcţionării lobului temporal, provocând halucinaţii pe care subiectul le interpretează ca pe o răpire. Aceasta pare cu atât mai plauzibil, cu cât, sub acel sau alt aspect, fenomene electromagnetice au loc în toate cazurile de întâlniri de aproape. Iar lacuna este următoarea: dacă raţionamentul lui Persinger era just, populaţia unor oraşe ca Los Angeles sau Kobe ar fi fost cuprinsă de o transă halucinatorie şi s-ar fi crezut masiv răpită. Mărturisesc că nu am avut contacte cu mediul ozenologic nipon, însă, dat fiind numărul ozenologilor californieni şi interesul manifestat faţă de răpiri, orice creştere, chiar miniipală, a numărului de răpiţi în regiunea Los Angeles ar fi fost imediat cunoscută, inventariată şi comentată.

Nu prea interesat de polemicile pe care le declanşează, individul răpit atrage atenţia într-o – epocă materialistă asupra unui fenomen care-l împinge să se depăşească pe sine, folosind toate resursele inteligenţei sale pentru a-l înţelege. Un fenomen care ne constrânge să-l analizăm prin sfidarea continuă de către el a datelor ştiinţei noastre: aceste misterioase „obiecte” neidentificate afectează radarele, trec bariera sunetului fără a face zgomot (în noaptea de 30 martie 1990, un OZN, urmărit de două F16 belgiene şi trei radare diferite la sol, trece într-o secundă de la 280 la 1800 km/h pe deasupra acoperişurilor Bruxelles-ului fără a face zgomot şi fără a sparge niciun geam), lasă urme la sol, provoacă arsuri şi semne pe corpul martorilor, în timp ce „ocupanţii” lor se materializează şi se dematerializează, traversează pereţii, se joacă cu gravitaţia şi acţionează ca nişte declanşatori ai unor fenomene psihice, mistice sau profetice. Grandoarea omului se măsoară după anvergura sfidărilor pe care le ridică. Un fenomen care ne sfidează legile astfel încât nu-l putem înţelege, reuşeşte în acelaşi timp să exploateze credulitatea celor care cred în el şi îngustimea minţii celor care îl neagă, refuză să dea dovezi incontestabile ale existenţei sale, continuând totuşi să se manifeste,

reprezintă o trambulină fantastică pentru a ne pune întrebări bune. Pentru a deveni mai inteligenţi. Pentru a ne depăşi pe noi înşine. Într-un cuvânt, pentru a evolua, în sensul în care era înţeles acest termen de către Aurobindo, adică de a realiza procesul care îl face pe om să-şi depăşească condiţia aparentă până la o fuziune progresivă a lumii materiale cu lumea divină – sau transcendentală.

Persoanele răpite sunt confruntate cu o nouă versiune a luptei cu îngerul, cu ceva care pare să le depăşească posibilităţile, însă de această dată nu au de ales: trebuie s-o înfrunte, de unde şi teroarea, atât de vădită la începutul regresiei hipnotice, când realizează că li se întâmplă ceva de neînţeles, că sunt paralizate, deposedate de voinţă, că „sunt acţionate”. Sub privirea Vizitatorului, individul răpit nu este altceva decât un obiect pe care-l manipulează, un animal de laborator, un începător: el simte teroarea blestemată a celui ce se apropie de misterul unei prezenţe total diferite. Chiar dacă răpitorul nu este decât o păcăleală, a cărui înfăţişare este impusă psihicului său, iar vizita sa – un *koan* (întrebare paradoxală pusă de maeştrii Zen) imposibil de rezolvat.

Betty Andreasson a explicat astfel rolul răpitorilor: „Ei sunt t rdienii naturii şi ai formelor naturale, santinelele. Sunt plini de iubire aţă de omenire. Iubesc Pământul şi au grijă de el la fel ca oamenii, de la începuturile omenirii… Omul este gata să distrugă o parte din natură” 1.

Această concepţie poate să pară prostesc de *new age*, dacă ne gândim la nişte extratereştri care ne supraveghează de sus ca nişte ghizi omnipotenţi şi care ne vor învăţa să vindecăm SIDA şi cancerul, să reconstituim stratul de ozon… Ea capătă o forţă extraordinară când dorim într-adevăr s-o considerăm a fi expresia inconştientului nostru colectiv.

În R. Fowler, *The Watchers*, op. cit.

Îngrozit de ceea ce suntem gata să facem. Să ne facem. Un mare număr de răpiţi americani ajung la aceeaşi concluzie, previzibilă în cazul acestui popor, fără îndoială

cel mai mare poluant al întregii planete prin folosirea înverşunată a resurselor brute ale Pământului şi distrugerea mediului înconjurător.

Însă viziunea lui Betty Andreasson este o interpretare a unui *koan* care, prin definiţie „nu trebuie să încercăm să-l explicăm. Un *koan* nu aduce informaţii sau mesaje celor care încearcă să-l înţeleagă. Aceste butade enigmatice propuse sub formă de interogare posedă o cu totul altă virtute, mult mai subversivă: ele sunt prezente pentru a scurtcircuita modurile obişnuite de gândire, pentru a deştepta. Unii biologi încep să admită că există o inteligenţă în creaţia din natură şi vorbesc despre o inteligenţă creatoare, care vrea ca lumea vie să încerce să dezvolte cât mai mult psihism posibil. Ei ajung la ideea lui Bergson: „Lumea reprezintă o maşină de făcut zei". Mutaţia suportată de răpiţi se produce pentru a ne aminti de acţiunea acestei inteligenţe, brusc grăbită să ne facă să mergem mai departe, dincolo de uman. Ea manipulează realitatea noastră, fără ca noi să reuşim să-i înţelegem motivaţiile, şi începe deja să facă ţăndări scările de valori, sistemele de referinţă ale celor care s-au confruntat cu ea. Nu serveşte la nimic să încercăm s-o negăm: „Faptul că un fenomen depăşeşte explicaţiile convenţionale şi concepţiile noastre despre realitate nu ar trebui să ne permită să ignorăm existenţa sa sau să ne împiedice să-i explorăm dimensiunile şi semnificaţia", scrie John Mack1.

Fără îndoială că încă nu suntem pregătiţi să acceptăm revizuirea drastică a convingerilor, moralei şi ştiinţei noastre spre care ne îndrumă această inteligenţă.

În *Noetic Sciences Review*, nr. 2, toamna lui '92.

Glosar

Amintire-ecraiţ: amintire falsă implantată în memoria subiectului pentru a-i ascunde realitatea celor trăite de el. Concept moştenit de la noţiunea psihanalitică de memorie-ecran, această falsă amintire este creată de subconştient pentru a masca un eveniment traumatic în spatele altuia, mai uşor de suportat.

APRO (*Aerial Phenomena Research Organization*):

asociaţie americană celebră de cercetare ozenologică, APRO – astăzi dispărută – a constituit prima grupare de acest fel.

BA E (*Bulletin of Anomalous Experience*): revistă canadiană creată de dr. David Gotlib, psihiatru din Toronto.

Bedroom Visitor: vizitator al dormitorului sau vizitator de seară. Consideraţi drept creaturi imaginare, ce le apar copiilor cărora le provoacă terori nocturne, „musafirii din dormitor" par să-şi sporească intruziunile în cazul adulţilor. Aproape jumătate dintre cei răpiţi afirmă că au fost luaţi de aceşti vizitatori misterioşi apăruţi în dormitorul (sau casa) lor.

BUFORA (*British UFO Research Association*): cel mai celebru grup de ozenologi din Marea Britanie.

Criptomnezie. fenomen psihologic prin care o informaţie memorată în mod inconştient se manifestă ulterior la nivel conştient, prezentându-se drept nouă. Subiectul are atunci impresia de-a fi dobândit o cunoştinţă printr-un procedeu „magic".

CSICOP (*Committee for the Scientific Investigation of Claims or the Paranormal*), organizaţie americană având drept scop negarea oricărei realităţi a fenomenelor paranormale.

CUFOS (*Center for UFO Studies*): înfiinţată în 1973 de profesorul A. Hynek, titularul catedrei de astronomie de la North Western University (Illinois), CUFOS este primul grup de studii ozenologice având o conducere ştiinţifică.

Debunker: cel ce se dedă muncii de dezinformare.

ENOC: stare neobişnuită a conştiinţei.

ET: extraterestru. În cadrul acestei cărţi, sigla ET nu trimite la noţiunea de extraterestru, în sensul strict al termenului, ci îi desemnează pe răpitori.

Fabulaţie: creaţie a inconştientului care invadează memoria şi face să apară reprezentări fantasmatice, pe care subiectul le ia drept amintiri reale. Subiectul aranjează evenimentele astfel încât să corespundă modului în care crede (sau i-ar plăcea să creadă) că s-au petrecut. Hipnoza prost condusă favorizează fabulaţia.

FSR (*Flying Saucer Review*): revistă engleză care a fost vreme îndelungată cea mai celebră publicaţie ozenologică.

HET: ipoteză potrivit căreia fenomenul OZN ar fi manifestarea unei tehnologii mult mai avansate decât a noastră, venită dintr-o civilizaţie extraterestră.

Implant: instrument sau aparat de dimensiuni foarte mici, pe care extratereştrii îl introduc în corpul celor răpiţi, în general prin nas, ochi, urechi sau uneori prin sex (la bărbat).

IUR (*International UFO Reporter*) –, revistă americană de ozenologie.

Întâlnire: studiind fenomenul OZN, profesoral Allen Hynek (astronom) propusese clasificarea observaţiilor în funcţie de diferite categorii. El este cel ce a creat expresia de *close encounters* (sau CE), respectiv „întâlniri de aproape", pentru a desemna cazul în care OZN-ul era aproape de martor. Aceste întâlniri pot fi de trei tipuri:

Întâlniri de Gradul I: OZN-urile sunt văzute la mică distanţă de observator, pe cer sau la sol, dar nu produc efecte fizice tangibile.

Întâlnire de Gradul îi OZN-urile provoacă un efect fizic măsurabil asupra materiei neînsufleţite sau vii (pene de motor sau de radio, urme pe pământ: cercuri de iarbă arsă sau iradiată, copaci rupţi sau arşi, sau cicatrice ori arsuri pe pielea martorilor ori animalelor speriate.

Întâlnire de Gradul III: În acest tip de întâlnire, una sau mai multe creaturi inteligente sunt observate în interiorul sau în apropierea ozn-urilor. Aceste creaturi au un contact cu martorii.

De bâţiva ani, se vorbeşte de!

Întâlniri de Gradul IV, caracterizate printr-o interacţiune oameni/extratereştri în interiorul navelor. Acestea sunt „răpirile".

Întâlniri de Gradul V sau întâlniri provocate deliberat de martorii care utilizează anumite tehnici (vizualizare, meditaţie), concentrându-se asupra dorinţei lor profunde de-a stabili contactul cu OZN-urile sau cu ocupanţii

acestora. Întâlnirile de Gradul V sunt răspândite îndeosebi în Brazilia.

În cadrul întâlnirilor de Gradul VI, mai multe persoane (în general două, de sex opus) sunt răpite întotdeauna împreună încă din copilărie. Extratereştrii observă, în interiorul navelor, modul lor de-a dezvolta relaţii amicale, afective sau chiar sexuale, silindu-le să se acupleze. Când se întâlnesc pe Pământ şi într-o stare normală de conştiinţă (adesea la ani de zile după prima răpire), răpiţii de al VI-lea tip se recunosc de la prima vedere.

Martor: aici, persoană care susţine că a observat un OZN sau că a fost răpită.

Memorie-ecran: vezi amintire-ecran.

MIB (din englezescul *Men in Black*: oameni în negru). Din anii cincizeci, oameni misterioşi îmbrăcaţi în negru din cap până în picioare, cu excepţia cămăşii, purtând pălărie (neagră), şi ale căror maşini – în mod normal limuzine Cadillac – sunt şi ele negre, ar fi apărut aproape ca prin vrăjitorie ca să-i intimideze pe martori, astfel încât să nu fie divulgată nicio informaţie despre OZN-uri. Ei cer întotdeauna distrugerea dovezilor (fotografii, înregistrări, dosare) şi dau uneori dovadă de „puteri” speciale de tip parapsihologic. MIB se prezintă deseori ca anchetatori în domeniul OZN-urilor trimişi de guvern sau de serviciile de informaţii. Ei apar – în general în număr de trei – când martorul este singur şi nu lasă nicio urmă a trecerii lor. Cu toate că este extrem de scurtă, confruntarea cu un MIB se dovedeşte extrem de traumatizantă pentru martor. Folcloriştii consideră aceste stranii personaje drept transpoziţia modernă a unor nu mai puţin ciudate creaturi asimilate deseori cu diavolul, întâlnite în poveştile populare şi în tradiţia mistică. Mărturiile despre MIB erau relativ frecvente în SUA la începuturile ozenisticii, între anii cincizeci şi şaptezeci. Observaţiile cele mai recente nu mai menţionează aceste enigmatice personaje.

Mindscan (literal: scanare a minţii): inspecţie mentală. *Mindscan*-ul face parte din examenul efectuat de

extratereştri asupra celor răpiţi.

Missing Time: „timp lipsă”; gol de memorie. Expresie datorată cercetătorului american Budd Hopkins pentru a desemna perioada de timp nememorată a răpirii.

MUFON (*Mutual UFO Network*): cu baza în Texas, MUFON este cea mai importantă asociaţie americană de ozenologi; are reprezentanţi în fiecare stat şi în Canada, publică o revistă lunară, organizează anual un simpozion şi este mândră de-a avea în rândurile sale un mare număr de universitari, oameni de ştiinţă, psihiatri, medici şi psihologi.

NDE (*Near Death Experience*): tradusă uneori ca „experienţă a morţii iminente”, sau „trăire în apropierea morţii”. În cursul acestei experienţe, subiectul, considerat mort din punct de vedere clinic, are impresia că îşi părăseşte corpul: traversând un tunel, el este întâmpinat de rude sau de prieteni, defuncţi, care îl însoţesc în lumea cealaltă, unde întâlneşte o Fiinţă de Lumină în faţa căreia îşi reexaminează întreaga viaţă trecută. Psihicul, concepţia despre existenţă, stilul de viaţă şi preocupările celor ce au trăit o NDE sunt în general modificate de această experienţă.

NICAP (*National Investigations Committee on Aerial Phenomena*): comisie naţională de anchete asupra fenomenelor aeriene. Grup ozenologic american înfiinţat de maiorul Donald E. Keyhoe.

OBE (*Out of the Body Experience*): formă de percepţie în cursul căreia toate obiectele sunt văzute de subiect dintr-un punct în care nu este corpul său fizic. Subiectul are impresia de a-şi fi părăsit corpul: conştiinţa sa fiind deplasată, el poate aşadar observa şi se poate observa de altfel şi pe sine (de exemplu, el poate să se vadă, din tavanul dormitorului, întins în pat).

Omuleţii gri: umanoizi descrişi cel mai frecvent ca autori ai răpiriler.

OZN: abreviere a expresiei Obiect Zburător Neidentificat, de unde şi:

Ozenologie: disciplină (nerecunoscută) consacrată

studierii fenomenului OZN.

Ozenolog: cercetător (benevol) din domeniul ozenologiei.

PTSD (*Post-Traumatic Stress Disorder*): termen de psihologie desemnând tulburările provocate de un traumatism grav (abuzuri sau violenţe fizice, sexuale sau emoţionale). Întorşi în ţară, veteranii din Vietnam au manifestat asemenea condiţii de stres. Persoanele suferinde de PTSD prezintă un larg evantai de perturbări.

Regresie: întoarcere în timp, efectuată cu ajutorul hipnozei sau a altor tehnici de relaxare şi hărăzită readucerii la nivel conştient a amintirilor refulate.

Teofanie: experienţă în cursul căreia martorului i se manifestă o entitate divină.

Transpersonal: domeniu al experienţelor neobişnuite de conştiinţă, bazate pe sentimentul pe care îl încearcă individul de-a avea o conştiinţă ce depăşeşte limitele ego-ului şi transcendând limitele timpului şi ale spaţiului.

Vizitator: vezi „vizitator din dormitor”.

CUPRINS

Avertisment

1 6

Un straniu seminar la MIT. Enigma „timpului lipsă Conspiraţia tăcerii. Amploarea fenomenului: 3.700.000 de americani capturaţi de ET? Şi nu sunt bolnavi mintali…

2 21

„Perioada de rodaj „a răpirilor: de la tentativa nereuşită la cea reuşită. Primele piese ale dosarului. Absurdităţi deliberate pentru discreditarea martorului. Comisia Condon pe pistă. Folosirea hipnozei. Omuleţi cenuşii sau reptile? Şi caii sunt răpiţi.

3 55

Budd Hopkins, pionierul. Psihologii şi psihiatrii li se alătură ozenologilor. Michael Bershad, răpit fără să ştie. Bufniţe, cerbi şi lupi: bestiarul amintirilor-ecran. Inseminare artificială, copii hibrizi şi fetuşi dispăruţi. Erori suprarealiste ale răpitorilor debordaţi. Linda Cortile, „cazul secolului”.

4 88

Evoluţia recentă a întâlnirilor de gradul IV: *cosmonauţii care străbat spaţiile intersiderale lasă locul chirurgilor cosmici veniţi să strângă material organic şi genetic şi să se hrănească cu emoţiile omeneşti*. *Omuleţii gri şi alte forme de entităţi*: *trebuie să dăm crezare înfăţişării Vizitatorilor*? *Viol fizic şi mental*. *Fenomenologia experienţei*.

5 146

Sunt nebuni, sunt normali? *Imposibila evaluare a unei explozii de neînţeles*. *Între înger şi extraterestru*. *Dubii în privinţa hipnozei*. *Regresii multiple*. *Amintiri adevărate sau false*? *Peter Robbins sau rezistenţa la fabulaţie*.

6 175

Torturi, umilinţe şi spaime neîntemeiate, dar şi vindecări, aptitudini psihice şi expansiune a conştiinţei. *Aceşti Vizitatori sunt buni sau răi*? *Interesul de a le ţine piept şi inconvenientele provenite din manifestarea acestui interes*.

7 194

Însemnul torturilor: *cicatrice şi implanturi*. *Fetuşi absenţi şi sarcini întrerupte*. *Pentru a termina cu scenariul sexo-genito-genetic*. *Manipulări manipulate*. *Când conştiinţa părăseşte corpul*. *Comprimarea şi dilatarea timpului*.

8 222

O perindare permanentă a vizitatorilor cosmici. *De la umanoizii de tradiţie vedică până la zânele care sunt nişte mincinoase cumplite*. *Răpiri diabolice şi zborul magic al şamanilor*… *Răpirea sau marea călătorie a sufletului*.

241

Glosar

Cercetări efectuate de dr. Berthold Schwartz pe o perioadă de zece ani.

Tradusă în franceză sub titlul *Le Voyage interrompu*, ed. du Rocher, 1982.

Ceea ce nu este chiar exact, căci sud-africană

Elizabeth Klarer a pretins că în 1956 a rămas gravidă cu un superb extraterestru venit din Alpha Centauri; a mai afirmat că a petrecut patru luni pe această planetă, unde ar fi adus pe lume un copil botezat Hayling., primul hibrid pământeanocentaurian. A se vedea Elizabeth Klarer, *Behind the Light Barrier*, Howard Timmins, 1980.

Vezi introducerea cărţii *Abducted*! *The Slory of Intruders Continues*, op. cit.

Ted Bloecher, Aphrodite Clamar şi Budd Hopkins, *Summary Report on the Psychological Testing of Nine individuals Reporting UFO Abduction Experiences*, *Fund for UFO Research*, 1985.

1 Abductees are «*normal*» *people*: *the psychologist and the abductee*, în *The International UFO Reporter*, vol. 9, nr. 4, 1984.

Câteva afirmaţii ale răpitelor care spuneau că au devenit însărcinate în urma răpirii lor au fost menţionate înainte de Budd Hopkins de către cercetătorul John Keel, care le considera drept „sarcini isterice”.

3 Betty Andreasson citează numeroase experienţe de părăsire a corpului. Ea chiar s-a pomenit în afara corpului odată cu cel de-al doilea soţ al său.